

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JEAN CHRISTOPHE GRANGE

KAİKEN

Yağmur.

Tüm zamanların en boktan haziran ayı.

Birkaç haftadan beri aynı gri gökyüzü, aynı yağmur, aynı soğuk hava, yani aynı nakarat. Ve daha da kötüsü hâlâ gece. Baş- komiser Olivier Passan, namlusuna mermi sürdükten sonra Px4 Storm SD'sini emniyet mandalı açık bir şekilde dizlerinin üstüne koydu. Sol eliyle yeniden direksiyonu kavradı, diğer eline iPho- ne'unu aldı. Dokunmatik ekranda GPS programı çalışıyor, alttan vuran ışıqla aydınlanan yüzü bir vampirin yüzünü andırıyordu.

- Neredeyiz? diye homurdandı Fifi. Lanet olsun, burası neresi?

Passan cevap vermedi. Arabanın farlarını söndürmüş, etrafı

güçlölkle görerek ağır ağır ilerliyorlardı. Borgesvari dairesel bir labirentte gibiydiler. Sayısız girişe, geçide, dolambaçlı yola açılan, gizemli bir merkezi koruyormuşçasına kendi çevresinde dolanan bir Çin Şeddi gibi, davetsiz misafirleri dışarı püskürtmeye hazır tuğla örölü, pembemsi sıvalı, eğri büğrü duvarlar.

Labirent, SKB (Serbest Kentsel Bölge) olarak sınıflandırılan semtlerden biriydi. Stains'de, Le Clos-Saint-Lazare'daydılar.

- Burada bulunma yetkimiz yok, diye mırıldandı Fifi. Seine-Sa- int- Denis Bölge Polisi öğrenirse...

- Kapa çeneni!

Passan dikkat çekmemek için koyu renkli giysiler giymesini istemişti. Ama sonuç ortadaydı: Polisin üzerinde bir Hawaii göm- lek ile kaykaycılann giydiğı kırmızı bir şort vardı. Olivier onunla buluşmadan önce Fifi'nin neler

yuttuğunu bilmemeyi tercih edi-yordu. Votka, amfetamin, kokain...
Kuşkusuz üçü birden.

Direksiyonu bırakmadan arka koltuğa uzanıp kurşungeçirmez bir yelek aldı; kendi ceketinin altmda da aynısından vardı.

- Giy şunu.
- Gerek yok.
- Geçir şunu sırtına diyorum. Üstündeki bu gömlekle seni Gay Yürüyüşü'ne katılan şu homolardan biri sanacaklar.

Fifi, namı diğer Philippe Delluc, söyleneni yaptı. Olivier çaktır-madan ona baktı. Oksijenle rengi açılmış dağınık saçlar, sivilce izleri, dudaklarının kenannda piercing' 1er. Açık yakasından, sol omzu ile kolunu kaplayan bir ejderhanın ağzı belli belirsiz seçili-yordu. Üç yıllık ortaklıktan sonra bile, böyle bir serserinin on se-kiz ay boyunca Ulusal Polis Akademisi'nin kurallarına, motivas-yon görüşmelerine, sağlık kontrollerine nasıl dayandığına hâlâ akıl erdiremiyordu...

Ama sonuç ortadaydı. Geceler boyunca çalışarak tek bir satı-ır atlamadan telefon dökümlerini ayıklayabildiği gibi her iki eli-ni de kullanarak elli metre uzaktaki bir hedefi 9 mm'liğiyle vura-bilen bir polis. Hiç tereddüt etmeden en az beş kere silahını ateş-lemiş otuzundaki bir komiser. Bugüne kadar sahip olduğu en iyi yardımcı.

- Bana adresi uzat.

Fifi ön panele yapıştırılmış Post-it'i aldı.

- Sadi-Camot Sokağı, 134 numara.

GPS'e göre oldukça yaklaşmışlardı ama sürekli başka isimlerle karşılaşıyorlardı: Nelson-Mandela Sokağı, Molière Meydanı, Pab- lo-Picasso Caddesi... Her on metrede bir üzerinden geçtikleri hız kesici tümsekler arabayı sarsıyordu. Sürekli yinelenen bu kasis-ler midelerini bulandırmaya başlamıştı.

Passan semt planının çıktısını alma fırsatı bulmuştu. Clos- Saint-Lazare Mahallesi Seine-Saint-Denis'nin en büyük yerleşim yerlerinden biriydi. Büyük bölümü ağaçlı bir parkın içinde yılan gibi kıvrılan bir dizi binadan

oluşan bu sosyal konutlarda yakla-şık on bin kişi yaşıyordu. Bunların çevresinde dümdüz uzanan heybetli bloklar nöbet tutan muhafızları andırıyordu.

- Lanet olsun, diye dişlerinin arasından fısıldadı Fifi, ıslığı an-ıdıran bir sesle.

Yüz metre uzaklarındaki bir sundurmanın altında, bir grup Si-yah, yerde yatan bir adamın üstüne çullanmıştı. Passan frene bastı, vitesi boşa aldı ve gruba doğru arabayı kaydırmaya başla-dı. Yerdeki adam saldırganların tekmelerinden yüzünü koruma-ya çalışıyordu.

Darbeler yağmur gibi iniyor ve farklı, beklenmedik açılardan adamı buluyordu. Saldırganlardan biri, yırtık kot pantolonlu ve

kasketli olanı, ayağını adamın ağzına bastırdı ve adamın kırılmış dişlerini yutmasına neden oldu.

- Pabuçlarımı yala, Yahudi ibnesi! Yala onlan, pislik! (Siyahi adam basket ayakkabılarını adamın kanlı dişetlerine biraz daha bastırdı.) YALA, GÖT VEREN!

Fifi CZ 85'ini kavradı ve arabanın kapısını açtı. Passan onu durdurdu.

- Yerinden kımıldama. Her şeyi berbat edeceksin.

Bir bağır-tı yükseldi. Kurban bir hamlede ayağa fırlamış, hızla basamakları tırmanmış ve bir binaya girmişti. Siyah derililer kah-kahayı bastı, ancak adamın peşine düşmediler.

Passan vitesi bire taktı ve adamların yanından geçti. Fifi yavaş-ça kapışım kapattı. Yeniden hız kesici tümseklerin üzerinden geç-meğe başladılar. Subaru, derinlerde seyreden bir denizaltıdan da-ha fazla gürültü çıkarmıyordu. Passan iPhone'una göz attı.

- Sadi-Camot Sokağı, diye mırıldandı. Burası...

- Sen bir sokak görüyor musun?

Sağda bir şantiyenin duvarlarının ardında gözden kaybolan bir yol vardı. Mahalle kentsel dönüşüm planının bir parçasıydı. Bir reklam panosunun üzerinde ciddi ciddi "Félins Parkı" yazıyordu. Dip tarafta, molozların ve

inşaat malzemelerinin arasında binalar, boş araziler, kimsenin oturmadığı yapılar göze çarpıyordu. Banli-yöde bu tarz yapılar depo olabileceği gibi, okul da olabilirdi.

- 128... 130... 132, diye Passan alçak sesle saydı. Orada.

Gözleri bir blokun kapışma doğru çevrildi. Passan motoru dur-durdu, iPhone'unu kapattı. Sadece yağmur damlalarının vurduğu kapkara ve yağlı su birikintileri ayırt ediliyordu.

- Ne yapıyoruz? diye sordu Fifi.

- Gidiyoruz.

- Kararından emin misin?

- Hiçbir şeyden emin değilim. Gidiyoruz, hepsi bu.

Bir kadın çığlığı duyuldu. Gözlerini kısarak çığlığın nereden geldiğini anlamaya çalıştılar. Birileri geliyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlayan ve yürümemekte direnen yeniyetme bir kızı itekliyorlardı. Adamlardan biri kızı arkadan tekmeliyor, diğeri ise ensesine şaplak indirip duruyordu. Şantiye alanındaki bir karavana doğru ilerliyorlardı.

Fifi yeniden arabanın kapısını açtı. Passan onu kolundan tuttu:

- Bırak gitsinler. Buraya bunun için gelmedik. Anladın mı?

Punk öfkeyle ona baktı:

- Ama bunun için polis oldum, öyle değil mi?

Olivier tereddüt etti. Bir çığlık daha duyuldu.

- Lanet olsun! diyerek pes etti Passan.

Ellerinde silahlarıyla, aynı anda Subaru'dan fırladılar. Park ha-lindeki birkaç araba boyunca koştular, sonra heriflerin üzerine atıldılar. Hiçbir uyanda bulunmamışlardı. Passan'ın kafa darbe-siyle ilk adam bir kum yığının üstüne devrildi. Fifi ikinci herife çelmeyi takıp yüzüstü yere yıktı, kelepçelerini çıkardı. Üçüncü adam, bir iblis gibi avaz avaz küfrederek kaçtı.

Aynı anda korkudan titreyen bir karaltı halindeki dağınık saçlı kız ortadan kayboldu, iki polis birbirlerine baktı. Her şey çok kı-sa sürmüştü. Ortada ne

kurban ne saldın, hiçbir şey yoktu. Du-raksamadan yararlanan yerdeki herif Fifi'nin 9 mm'liğine uzandı ve ayaklarının üzerinde doğruldu.

Bir el silah sesi duyuldu. Kelepçeler tangırdarak bir yerle-re fırladı. Herif gecenin karanlığında çoktan gözden kaybolmuş-tu bile.

- Kahretsin! diye küfretti Passan.

Gayriihtiyari hangara doğru bir göz attı, kapısı açılıyordu. Kel kafayı, bodur silueti, soluk mavi ameliyat eldivenlerini fark etti. Bu anı o kadar çok hayal etmişti ki, şu anda kafasında her şey çok belirgin, sarı ve milimetrik.

45'liğini doğrulttu ve bağırdı:

- Kımıldama!

Adam olduğu yerde kaldı. Yan aralık kapının ağzında yağmur-dan ıslanmış kel kafası parlıyordu. İçerisi yanıyordu. Çok geç kalmışlardı. Aynı anda kafasında bir şimşek çaktı. Arkasına dön-dü ve mahalleye doğru kaçmakta olan ırz düşmanını fark etti.

Fifi nişan aldı, parmağı tetikteydi. Passan onun kolunu tutup indirdi:

- Ateş etmeyeceksin, değil mi?

Tekrar arkasına döndü. Kel herif de ters yöne doğru hızlı adım-larla sıvışıyordu. Siyah muşamba üstlüğü yağmurun altında uçu-şuyordu. Başansız olacaktı. Passan göz ucuyla Fifi'ye baktı. Yeniden atış pozisyonu almış, kaçmakta olan iki herife sırayla ni-şan alıyordu.

- Bırak kuşu, kaçm! diye bağırdı Passan. Guillard'ı yakala!

Komiser şantiyeye yöneldi. Passan depoya doğru koştu. Beret-

ta'sını kılıfına soktu, beceriksiz hareketlerle eldivenlerini giydi ve raylara monte edilmiş kapıyı kaydırды.

Kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Bu çok daha kötüydü.

Motorlarla, zincirlerle, aletlerle, birbirleriyle alakasız çeşit-li parçalarla dolu yaklaşık yüz metre kare genişliğindeki atölye-de, genç bir kadın yerden bir buçuk metre yüksekteki bir tanka asılmıştı. Kollar ve bacakları

ayrık bir şekilde kayışlarla bağlanmıştı. Adidas marka eşofman giymiş bir Mağribi'ydi. Pantolonu ve külotu ayak bileklerine kadar indirilmiş, tişörtü yukarı sıvanmıştı.

Kamı göğüs kemiğinden pubise kadar açılmış, bağırsakları ye-re kadar sarkıyordu. Tam önünde, alevli bir birikinti içinde bir fetüs yanıyordu. Her zamanki modus operandi. Birkaç saniye, birkaç yüzyıl gibi geçti. Passan artık yerinden kımıldamıyordu. Etler boğucu duman içinde kızarıyordu. Bebek alevden kavrulmuş gözleriyle ona bakar gibiydi.

Sonunda manzaranın etkisinden kurtuldu ve lastiklerin, krank millerinin, egzoz borularının arasında gezinmeye başladı. Bir ha-lı aldı ve söndürmek için yaptığı birkaç denemeden sonra küçük bedeninin üstüne örttü.

Ayarlanabilir bir merdiven buldu. Düğmesi-ne basarak mekanizmayı çalıştırdı ve sımsıkı bağlanmış kadının hizasına kadar çıktı. Öldüğünü biliyordu. Yine de teyit etmek için iki parmağını boynuna bastırdı. iPhone'u çaldı. Ceplerini yokladı, az kalsın merdivenden düşüyordu.

Fifi'nin nefes nefese sesi duyuldu:

- Ne cehennemdesin?
- Onu yakaladın mı?
- Bir sürü terslik oldu. Herif kaçtı!
- Sen neredesin?
- Bilmiyorum!
- Geliyorum.

Passan yere atladı ve elinde silahıyla kapıya doğru yöneldi. Be-ton karma makinelerinin arasında ilerledi; tuğla, çimento torbası, çelik çubuk dolu zeminde sendeleyerek yürüdü. Hiçbir şey gör-müyordu.

Birkaç metre sonra boylu boyunca yere serildi. Ayağa kalktı ve kendisini neyin düşürdüğünü görmeye çalıştı: Ayağı bir alçı lev-haya takılan Fifi'ye çarpmıştı.

- Düşüm, Passan... Düşüm...

Olivier gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu. Ona yardım etmek için eğildi, ancak Fifi bağırdı:

- Beni bırak! O göt vereni bul!
- Herif nerede?
- Duvarın orada!

Passan arkasını döndü ve yüz metre ileride, birkaç yüz metre boyunca uzanan penceresiz duvarı gördü. Oranın biraz uzağın-daki devlet karayolunda ışıklar titreşiyordu. Elinde Beretta'sıyla koştu, bir yokuş buldu, tırmandı, bacağını duvarın üstünden aşır-dı. Diğer tarafa yuvarlandı, hemen ayağa kalktı.

Birkaç hektar genişliğindeki karanlık bir arazideydi. Uzaktan arabalar geçiyordu. Araba farlarının sayesinde, Patrick Guillard'm silueti karaltı halinde görünüyordu. Adam balçıklaşmış arazide sendeleyerek yürüyor, yola doğru güçlkle ilerliyordu.

Passan Beretta'nın namlusuna mermi sürdü. Çelik yeleğinin al-tında soluk soluğaydı. Ayakları çamura gömülüyordu. Ayaklarını vıcık vıcık, yapışkan topraktan güçlkle kurtanyordu.

Yine de ilerlemeyi başanyordu.

Guillard yukandaki otoyola varmıştı. Passan adımlamı hızlan-dırdı. Herif tam güvenlik bariyerini aşıyordu ki Passan onu ba-caklarından yakaladı ve yamaçtan aşağı doğru çekti. Katil otlara tutunmaya çalıştı. Passan onu boynundan yakaladı, sırtüstü çe-virdi ve kafasını birkaç kez beton su kanalının kenarına vurdu.

- Kahrolası ibne!

Guillard onu itmeye çalıştı. Passan silahının kabzasıyla herife vurmaya başladı; parmaklarının, gözlerinin, sinirlerinin kanla ısı-landığını hissediyordu. Birkaç metre yukarılarındaki yol, geçen arabalardan dolayı sarsılıyordu.

Passan birden durdu. Gözleri yuvalarından fırlamış bir halde ayağa kalktı, tabancasını kılıfına soktu, herifi yola kadar sürükle-yerek toprak rampayı tırmandı.

Araba farlan karanlığın içinde patlıyordu. Bir yük kamyonu son hızla yaklaşıyordu.

Polis, bir tekme darbesiyle Guillard'ı tekerleklerin altına atma-yı düşündü. Ayağıyla sırtına bastırarak herifi olduğu yerde tuttu.

TIR sadece birkaç metre uzaktaydı. f

Gözlerim kapattı.

O, Kanun'du.

O, Adalet'ti.

O, Adaletin Kılıcı ve Uygulayıcısı'ydı.

Kamyon katilin kafasını ezmeden bir saniye önce Passan ken-dine geldi. Guillard'ı tutup ayağa kaldırdı, ikisi birlikte güvenlik bariyerinin üstünden aşağı düştüler ve rampanın dibine kadar yu-varlandılar. Kamyon uzunlarını yakarak, koma çalarak, birbirine dolanmış bedenlerinin birkaç metre uzağından şiddetli sarsıntı-larla geçti.

- İşin boku çıkacak. Yemin ederim işin boku çıkacak!

Passan cevap vermeden suç önleme birimi komiserine dikkat-le baktı. Kot ceketinin içinde kıpırdanıp durdukça Sig Sauer ta-bancası görünen, kısa boylu, tıknaz bir tipti. Biriminin logosu - bir silahın gezinden görünen bir dizi bina- ceketinin koluna di-kilmişti. Bir helikopter güçlü projektörleriyle çatıları tarayarak bölgenin üstünde uçuyordu. Passan bu tür semtlerde yeterince ayakkabı eskittiğinden devriyelerin ne aradığını biliyordu: Şişe-lerle, molotoflarla, taşlarla saldırmaya hazır, bir yerlere gizlenmiş sokak çeteleri. Asayiş polisi, taş dolu el arabalarını bulmak için çoktan mahzenlere inmişti bile.

Olivier derisini kazımak ister gibi yüzünü sıvazladı, sonra bir-kaç adım atarak kalabalıktan uzaklaştı. Çılgınlık düzeyindeki bu savaş ortamı ona hitap etmiyordu. Kendi çılgınlık krizinden kur-tulmaya çalışıyordu. Kamyonun kör edici farları. Katilin cellat kütüğünü andıran asfaltın üzerindeki kafası. Adaleti uygulamak niyetiyle içinde uyanan öldürme arzusu.

Yemden Tom Pouce'un yanına gitti.

- Bu acil bir durumdu, dedi sonunda.
- Ve böylece benim bölgeme geldin, kimseye haber vermeden, öyle mi?
- Son dakikada bir tüyo aldık.
- 59. maddeyi hiç duymadın mı?
- Lanet olsun! Suçüstü yapmamız gerekiyordu. Hızlı olmalıydık. Ve büyük bir gizlilik içinde hareket etmeliydik.

Adli polis komiseri pis bir kahkaha attı:

- Gizlilik uğruna havanı aldın!

Çevrelerinde tepe lambalarından, polis şeritlerinden, ünifor-

malardan, beyaz tulumlardan oluşan bir girdap vardı. Suç önleme birimi polisleri, yerel polisler, özel güvenlikçiler, asayiş polisleri, olay yeri inceleme teknisyenleri, herkes oradaydı. Bol tişörtleri ya da kapüşonlu ceketleri içinde kaybolmuş onlarca çocuk sarı polis şeridinin ardına yığılmıştı.

- En azından Doğumcu olduğundan emin misin?

Olivier atölyenin kapısını işaret etti:

- Bu senin için yeterli değil mi?

Ceset kaldırılmış, götürülüyordu. İki cenaze levazımatçısı bir sedyeyi itiyordu - kurban plastik ceset torbasına konmuştu. Peş-lerindeki bir başka görevli, üzerinde Kızılhaç işareti bulunan bir buzluk taşıyordu. İçinde kavrulmuş fetüs vardı.

Adli polis komiseri pazıbendini düzeltti:

- Tüm mahalleyi tehlikeye attınız, lanet olsun!
- Zaten senin mahallen tehlikenin bizzat kendisi.
- Ne yani, bu benim hatam mı?

Passan onun bakışlarındaki yorgunluğu ve bıkkınlığı fark et-ti. Bir anda ona duyduğu kızgınlık geçti. O sadece, yıllarca hiçbir sonuç almadan şehir çeteleriyle uğraşmaktan yıpranmış, öfkesi burnunda bir polisti. Yeniden, ara

ara yanıp sönen tepe lambala-rının aydınlattığı çevreyi inceledi. Pencerele-re çıkmış aileler, gü-venlik çemberinin etrafına toplanmış genç kızlar, kapı eşiklerin-de yerlerinde duramayan pijamalı çocuklar ve kaskları, gaz bom-bası atan silahlarıyla kitlenin üzerine ateş etmeye hazır güvenlik güçleri...

“Etnik” kökenleri farklı -“polis” üniformalarıyla caka satan Si-yahlar, Mağribiler- birkaç polis çevredekileri yatıştırıyordu. Pas-san, Batı Amerika’daki iz sürücüler, gizemli ve düşman bir dün-ryada Beyazlara yol gösteren Yerlileri düşündü. Bu polisler de bir tür iz sürücüydü.

Geri döndü, arabasına doğru yürümeye başladı ve onu ce-hennemin kapısına kadar getiren olaylar hızla gözünün önün-den geçti. Yirmi sekiz yaşındaki, sekiz buçuk aylık hamile Leila Moujawad’ın ortadan kaybolması. Birkaç saat önce mali şubeden alman istihbarat ve asli şüpheli Patrick Guillard’ın, yöneticisi ol-duğu bir holdinge bağlı offshore şirketinin Stains’de, Sadi-Camot Sokağı 134 numarada bir atölyesi olduğunun öğrenilmesi, ilk üç cesedin bırakıldığı yerlere en fazla üç kilometre uzaklıkta bulu-nan, kimsenin bilmediği bir hangar.

Fifi’yi aramıştı. Hemen yola çıkmışlardı. Ancak çok geç kal-mışlardı. Leila ile çocuğunun hayatları birkaç dakika önce son bulmuştu... Passan meslek yaşamında, bu adaletsiz düzene isyan edecek kadar çok sayıda olayla karşılaşmıştı.

Birden bir çığlık bütün gürültüyü bastırdı. Genç bir adam asa-yiş polislerini itekledi ve cenaze arabasına doğru koştu. Pas-san onu hemen tanıdı. Mohamed Moujawad. Otuz bir yaşında. Leila’nın kocası. Dün Saint-Denis’deki yerel adli polis merkezin-de Passan onun ifadesini almıştı.

Bu gecelik bu kadarı yeterliydi. Savcı birazdan gelirdi. Yeni bir sorgu yargıcı atanmıştı; seri cinayet davalarına bakan Yargıç Ivo Calvini’yle uğraşması gerekecekti. Ama her halükârda bu soruş-turmayı ona vermeyeceklerdi. En azından hemen vermeyecek-lerdi. Öncelikle hatalarının bedelini ödeyecekti. Yasadışı arama. Başarısız suçüstü. Guillard’a iki yüz metreden fazla yaklaşmama emrinin ihlali. Masumiyet karinesini gözetmeksizin bir şüpheliyi darp. Pislik herifin avukatları onun ciğerini sökecekti.

- Tüyüyor muyuz?

Fifi, Subaru'da oturmuş, sigara içiyordu. İlk yardım görevlileri tarafından pansuman yapılmış ve bandajlanmış kılı bacakların-dan biri arabanın açık kapısından dışarı sarkıyordu.

- Bana bir saniye izin ver.

Passan suç mahalline geri döndü. Olayla ilgili delil bulma fırsatını kaçırmıştı. Olay yeri inceleme ve kimlik tespit şubesine bağlı bir sürü teknisyen iş üstündeydi. Bir fotoğrafçının flaşları duvar-ları aydınlatıyordu. Pudralar, fırçalar, delil torbalan elden ele do-laşıyordu. Binlerce kez gördüğü, mide bulandırmacı aynı manzara.

Her zaman adıyla hitap ettiği, operasyon koordinatörü Isabelle Zacchary'yi gördü. Beyaz tulumu içinde kurbanın iç organların-dan kalan kapkara izlerin yanında ayakta duruyordu.

- Şu an elinde ne var?

- Davaya sen mi atandın?

- 'Senin de çok iyi bildiğin gibi hayır.

- Ben bilmiyorum, yani...

- Senden sadece bir ilk görüş istiyorum.

Zacchary kapüşonunu indirdi, bunalmış gibiydi. Boynunun çevresindeki yatay hava filtreli maskesiyle bir mutantı andınıyor- du. Her hareket edişinde, buruşturulan kâğıt gibi bir gürültü çıka- nyordu. Ona mesafeli ve seksi bir hava katan gözlüğü gözündey- di. Ancak bu akşam, bunu düşünmenin sırası değildi.

- Şu an için sana bir şey söyleyemem. Her şey laboratuvarı belli olacak.

Passan gözleriyle çevreyi taradı. Kanlı tank, sarkan ipler, tezgâhın üzerinde kan içindeki cerrahi aletler... Yanmış etin pis kokusu hâlâ duyuluyordu.

Birden içini bir şüphe kapladı:

- Parmak izi buldunuz mu?

- Her yerde. Ama burası onun garajı, öyle değil mi?

Kurbanın üstünde parmak izleri bulmaları gerekiyordu. Kadım keserken kullandığı bıçaklarda. Çocuğu yakarken kullandığı ben-zin bidonunda. Ya da kurbanın tırnaklarının altında katile ait de-ri parçalan bulmaları lazımdı. Onu avlanyla ilişkilendirebilecek herhangi bir organik madde.

- Elde ettiğin sonuçlan bana e-postayla yolla.
- Bu kurallara aykm, ben...
- Bu benim soruşturmam, anlıyor musun?

Zacchary başını salladı. Passan yollayacağını biliyordu; sekiz yıldır süren işbirliği, bir iki gecelik flört, aralarında hâlâ devam eden belli belirsiz cinsellik, tüm bunların bir işe yaraması gereki-yordu.

Hangardan çıktığında bir rahatlama hissetmedi: Dışarısı da içerisi kadar berbattı. Sağanak yeniden başlamıştı, itişip kakışma polis kordonuna kadar ulaşmıştı. Bunun sonu kötü olacaktı. Tek şanslan medyanın olmamasıydı. Mucize eseri etrafta ne bir gaze-teci ne bir foto muhabiri ne de bir kameraman vardı.

Direksiyona geçmek için arabasının çevresini dolanırken am-bulansa götürülen başka bir sedye gördü. Patrick Guillard gümüş renkli ilkyardım örtüsüne sanlmıştı. Boyunluk ve oksijen maske-si takılmıştı. Saydam PVC maske yüz hatlarını değiştirmiş, san-ki gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı: İğrenç yüz hatlan olan, beyaz tenli, dazlak bir yaratık.

Hastabakıcılar ambulansın kapılannı açtılar ve dikkatli bir şe-kilde sedyeyi yerleştirdiler. Mavi tepe lambasından yayılan ışıklar hareli örtünün üzerinde dalgalandıkça, acımasız cellat sanki turku-vaz pullan olan bir kozadan çıkıyormuş gibi bir his yaratıyordu.

Göz göze geldiler.

Maskenin üstünden, katilin gözbebeklerinde gördüğü şey bu savaşı kazanamadığını anlamasına yetti.

Belki de bu muharebeyi bile kazanamamıştı.

Bir saat sonra Olivier Passan yeni ofislerindeki duşun altında gözlerini kapattı. Su sanki ona güç veriyordu. Sadece kiri, teri temizlemekle kalmıyor, yanık et kokularını, gözünün önünden bir türlü gitmeyen işkence edilmiş bedenlerin görüntülerini, ölümün ve yıkımın neden olduğu fizyolojik ve ruhsal gerilimi de yok ediyordu. Suyun altında başını öne eğdi. Su serin, neredeyse soğuktu. Fıskıran su bedenini acıtıyor, cildini kızartıyor, kafasına hızla iniyordu.

Sonunda duştan çıkıp kurulandı. Kendini yenilenmiş hissediyordu. Nanterre’de, Trois-Fannots Sokağı’ndaki Adli Polis Merkezi’nin yeni yeri son derece etkileyiciydi. Yüksek teknolojiyle donatılmış, geniş ve sade bir mekândı, Quai des Orfèvres’in karanlık labirentiyle hiç ilgisi yoktu. 36 numaradaki yenileme çalışmaları başlarken buraya birçok birim yerleştirilmişti. Ancak çalışmalar için ayrılan fonun yetersiz olması nedeniyle, çok yakında herkesin buraya taşınacağına dair söylentiler vardı.

Gövdesi çıplak bir halde, lavabonun üstündeki aynada kendi-ne baktı. Aşın zayıf bir yüz, köşeli bir çene, alabros kesilmiş saçlar - bir polisten ziyade bir komando görüntüsü. Çok kısa kesilmiş saçların altında, ince ve düzgün yüz hatları. Gözlerini kamına doğru indirdi. Belirgin kaslar, sert hatlar. Bu tablo spor salonunda geçirdiği uzun saatlerin bir sonucuydu. Passan fiziksel formunu korumak kaygısıyla vücut çalışmıyordu. Estetik kaygılar sebebiyle de değildi. İnandığı için bu spor yapıyordu - sadece iradesini ispatlamak için.

Soyunma odasına geri döndü, eski elbiselerini giydi ve asansöre yöneldi. İkinci kat. Çelik strüktür. Cam duvarlar. Gri halısı. Bu monotonluğu, bu soğukluğu seviyordu.

Fifi duş yapmış, saçlarını taramış, kahve makinesinin önünde kıpırdanıp duruyordu.

- Çalışmıyor mu?

Punk makineye şiddetli bir tekme savurdu:

- Şimdi çalışıyor.

Dumanı tüten bardağı aldı ve amirine uzattı. Makineyi yeniden tekmeleyerek bir başka kahve daha aldı. Delik deşik cildi ıslak saçlarının altında çok daha fazla örselenmiş gibi görünüyordu.

Sessizce kahvelerini içtiler. Tek bir bakışla birbirlerini anladılar. Başka şeylerden bahsetmeleri lazımdı. Her ne pahasına olursa olsun üzerlerindeki baskıyı atmaları gerekiyordu. Ancak sessizlik uzayıp gidiyordu. Meslekleri dışında sadece tek bir ortak konulan vardı: Özel hayatlarındaki karmaşa.

Sessizliği bozan Fifi oldu:

- Naoko'yla aranız nasıl?
- Boşanıyoruz. Resmi olarak.
- Ya evi ne yapacaksınız? Satacak mısınız?
- Hayır. Şimdi sırası değil. Ev kalıyor.

Yardımcısı kuşkulu gibiydi. Gayrimenkulle ilgili olarak alman bu kararn Passan'ın dertlerine çare olmadığını biliyordu.

- Evde kim kalacak? diye sordu, tereddüt ederek.
- İkimiz de. Sırayla.
- Nasıl yani?

Passan kâğıt bardağını buruşturup çöp kutusuna attı:

- Evde sırayla oturacağız. Her birimiz bir hafta.
- Peki, ya çocuklar?
- Onlar evde kalacaklar. Okul değiştirmeyecekler. Çok düşünüldük: Onların bu durumu en az travmayla atlatmaları gerekiyor.

Fifi bir kez daha şüpheli bir ifadeyle sustu.

- Şimdi herkes böyle yapıyor, diye ekledi Passan. Sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Komiser de kâğıt bardağından kurtuldu:

- Bu aptalca bir fikir. Bir süre soma onlar sizi evlerinde misafir olarak görmeye başlayacaklar. Kendi çatınız altında birer turiste dönüşeceksiniz.

Passan gerildi. Haftalardır bu kararı ölçüp biçiyor, bunun tek çözüm olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Haftalardan beri olası bütün pürüzleri giderme gayreti içindeydi.

- Ya öyle olacak ya da sığınağında yaşamaya devam edeceğim.

Altı aydan beri, villanın bodrum katında oturuyordu. Bahçe hizasındaki küçük pencerelerden giren ışıqla aydınlanan bu mekânda bombardıman korkusuyla saklanan biri gibi yaşıyordu.

- Daha da kötüsü ne, biliyor musun? diye devam etti Fifi. Eve hiç kadın atmayacak mısın? Naoko çarşafkların arasında onların külotlarını bulmayacak mı? Onun aynı yatakta uyuyacağını mı sağnıyorsun?

- Bu gece başlıyoruz, dedi Passan, daha fazla uzatmamak için. Bu hafta Naoko evde kalacak. Ben Puteaux'da kiraladığım stüdyoya yerleşeceğim.

Punk üzüntüyle başını salladı. Passan karşı hücumla geçti:

- Ya sen? Aurelie nasıl?

Fifi kendine yeni bir kahve almak için makineye para atarken sırıttı:

- Önceki gece düzüşürken uyuyakaldı.

Kâğıt bardağı makineden aldı ve kahvesine üflerken sordu:

- Bu iyiye işaret, öyle değil mi?

Kahkahalarla güldüler. Bu, Doğumcu'nun yaptığı korkunç şeyleri hatırlamaktan çok daha iyiydi.

/

/

Sileceklerin düzenli ritmi arasında Passan radyodan haberleri dinliyordu. Puteaux'ya göç etmeden önce evinde geçireceği son saatler için Suresnes'e doğru yol alıyordu. Uyumalı mı, eşyalarını toplamaya devam mı etmeli, yoksa raporunu mu yazmalıydı, hâlâ bilmiyordu. Radyodaki haberlere gelince, 20 Haziran 2011 Pazar-tesi için kayda değer bir olay yoktu.

Dikkatini çeken tek haber, boşandığı karısına ödemek zorunda olduğu tazminatı protesto etmek için açlık grevine başlayan bir herifin hikâyesiydi. Bu haber onu gülümsetti.

Naoko'yla aralarında bu tür sorunlar olmayacaktı. Davaya tek bir avukat bakacaktı, çocukların bakımını sırayla üstleneceklerdi, tazminat olmayacaktı -Naoko ondan daha iyi kazanıyordu- ve paylaşacak tek bir malları vardı: evleri.

Dion-Bouton Rıhtımı üzerinde Suresnes Köprüsü'ne doğru ilerliyordu. Soğuktan titremesine rağmen arabanın kaloriferini açmıyordu. Kahrolası haziran ayındaydılar. Bu hava sinirlerine doku-nuyordu. Yaz mevsimiyle hiç ilgisi olmayan ve sırt ağrılarını azdıran, insanın sabnını taşıran buz gibi, iğrenç bir hava.

Şehrin içinden geçerek Nanterre-Préfecture'den Mont-Valérien'a ulaşabilirdi, ancak biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı; doğmakta olan güneş, nehir ve gökyüzü genişlik hissi yaratıyordu. Aslında çok fazla bir şey göremiyordu. Sen Nehri solda, aşağıda kalıyor, sağdaki ağaçlar ise şehri maskeliyordu. Üzerindeki gri gökyüzü bir sünger gibi suyla doluydu. İnsan kendini dünyanın herhangi bir yerindeymiş gibi hissedebilirdi.

Bir kez daha kendini, ayağını Guillard'm sırtına bastırmış, ka-fasını bir TIR'ın tekerlekleri altında ezmeye hazır bir haldeyken gördü. Bir gün, hücrenin kapışım kapatacaklardı ve o zaman kim-

se yanında olmayacaktı. Boşanması, onu normal hayata yeniden bağlayan son olaylardan biriydi ve bu bir kopuştu.

Sağa saptı, Henri-Sellier Bulvan'na girdi. Charles-de-Gaulle Caddesi'ne döndü, soma Mont-Valerien yönünde ilerlemeye baş-ladı. Yokuşu çıkarken alışıldık görüntüler belirmeye başladı. Ya-macın iki yanındaki evler. Sarmaşıklarla kaplı duvarlar. Birbiri ardına kepenklerini açmaya başlayan kafeler...

Çoktan ışıklarını yakmış bir fırının önünde durdu. Kruvasan- lar. Baget ekmekler. Kavanozlar içinde Chupa Chups marka loli-poplar. Bir kez daha, gerçekdışılık duygusu içini kapladı. Bu za-rarsız ve yumuşak şeyler ile Stains'de yaşanan kâbus arasında ne tür bir bağ olabilirdi? Parmaklarını şıklatarak sıradan dünyaya geri dönmesi mümkün müydü?

Yeniden arabasına döndü ve yokuşu tırmanmaya devam etti. Bir golf sahasını andıran geniş çayırlarıyla Mont-Valerien tepele-ri. Buraya, yüksekteki bir yaylanın atmosferi hâkimdi. Engebesiz ve simetrik hatlar... Su işleme tesisi, tesisin temiz ve belirgin boru hatları. Jean-Moulin Stadı ve son derece düzenli sahaları. Ameri-kan mezarlığı ve sıra sıra beyaz haçları.

Gün doğmakta zorlanıyordu ama Paris'in görüntüsü etkileyi-neydi. Uzaktan daha da etkileyici görünüyordu. Sönmekte olan binlerce sokak lambası, yağmurun pusuyla sıırıslıkla olmuş ku-leler ve binalar ilkel bir savaşın sergilendiği trajik bir sahne gibiy-di. Her türlü şiddetin yaşandığı bir vadi. Passan bu tepede kendi-ni güvende hissediyordu. Tapınağına, inziva evine varmıştı.

Cluseret Sokağı'na gelince bir bahçe kapısının önünde yavaş-ladı. Uzaktan kumandayla kapıyı açtı. İki yanı ağaçlı bir yola gir-di, manzaranın keyfini çıkarmak için arabayı mümkün olduğun-ca yavaş sürüyordu. İlk görüntü, yeşil bir fon üzerindeki beyaz bir bloktu. Mahallesindekilerle mukayese edildiğinde bahçesi çok büyüktü - yaklaşık iki bin metrekarelik çimenlik bir alan. Bu yemyeşil çimenler ona çok pahalıya mal oluyordu ama elde ettiği sonuç buna değerdı.

Bilinçli olarak bahçeye hemen hemen hiç bitki dikmemişti. Sa-dece sol tarafta, birkaç çam ağacının gölgesi altında küçük bir Zen bahçesi vardı. Sağa saptı ve kontağı kapattı. Villanın park alanı yoktu, yapının mimari uyumunu bozmak istememişti. 1920'li yıllarda yapılmış, modern mimarinin bir eseri olan bina, tepesin-de çatı terası bulunan, paralelyüz bir yapıydı. Çelik iskelet. Açık bir galeriyi taşıyan betonarme direkler. Art arda sıralanmış çok sayıda pencere. Karanlık. Sağlam. İşlevsel. Gururla gülümsedi.

Elinde kruvasanlar, kapıyı açtı ve hole girdi. Shinji ve Hiroki'nin portmantoya asılı kabanlarını gördü, ceplerine birer tane Chupa Chups koydu. Babadan küçük bir sürpriz. Sonra salona geçme-den önce ayakkabılarını çıkardı.

Bu ev her şeyden önce iyi bir yatınm olmuştu. Sanat eserleri satan bir ailenin son temsilcisi olan Jean-Paul Queyrau'nun ölü-münün ardından villa Mart 2005'te açık artırmayla satışa kon-muştu. Passan basit bir nedenden dolayı bunu ilk öğrenen kişi ol-muştu: Cinayet Büro Amirliği'nde görevli bir

adli polis başkomi- seri olarak, borç batağında olan Queyrau'nun kafasına bir kurşun sıkarak intihar ettiğini saptamıştı.

Ceset ayaklarının dibinde yatarken, o eve âşık olmuştu. Yıkık dökük, harap haline -adam kendi evinde sefalet içinde yaşayan bir evsize dönüşmüştü- aldırmadan her odayı dolaşmıştı. Bu ko-nuda ne yapabileceğini düşünmeye başlamıştı bile.

Naoko neyi var neyi yok bütün birikimini ortaya koymuştu. Bir yıldan beri bir mali denetim şirketinde önemli bir mevkidey- di. Ayrıca mankenlik yaptığı yıllar ona küçük bir servet kazandır-mıştı ve Tokyo'da arazi sahibi olan ailesi de karşılıksız olarak bir miktar para yollamıştı. Katkısı Passan'dan çok fazla olduğu halde evin tapusunu yarı yarıya yapmışlardı. Buna karşılık Passan çok daha fazla çalışmak zorundaydı.

İşe koyulmuştu. Yuvasını güçlendirmek için çalışmalıydı. Maddi dayanaklarını sağlamlaştırmalıydı. Aşklarım dış saldırılara, yıpran-maya, eskimeye karşı korumaya çalışıyordu... Yöntem işlememişti. Villa tüm saldırılara direnmişti, ama onlan koruyamamıştı.

Mutfağa yöneldi. Sarsıntı az kalsın onu düşürüyordu. Diego onu karşılamaya geliyordu. Dağ eteklerinde, bir koyun sürüsü-nün yanında çok daha mutlu olabilecek gri renkli, dev gibi bir Pi-rene çoban köpeğiydi Diego. Her zamanki sevgi gösterisine giriş-ti. Naoko bu köpeği almak istediğinde, Passan önce karşı çıkmış-tı. Standart bir burjuva ailesinin olmazsa olmaz köpeği... Bugün ise Diego ailenin tek ortak konusuydu.

- Sus, Diego, diye fısıldadı, herkesi uyandıracaksın...

Kruvasanlar için ekmek sepetini aldı, baget ekmeği özen-le masanın üzerine bıraktı. Hemen ardından Amerikan servisle-ri, üzerinde Japon kaligrafisiyle çocukların adlarının yazılı oldu-ğu kâseleri, Naoko'nun sütlü çayını içtiği lake fincanı çıkardı. Re-çeller, tahıl gevrekleri, portakal suyu. Tek başına yaptığı bu işler keyfini kaçırmıyordu; karısı ve çocuklarıyla birlikte kahvaltı yap-mayalı uzun zaman olmuştu.

Tam mutfaktan çıkacaktı ki, duvara asılı fotoğrafların önün-de gayriihtiyarı durdu. Daha iyi görmek için ışığı yaktı ve gö-zü, kendisini ve Naoko'yu Kyoto'nun üstündeki Kiyomizu-dera Tapınağı'nın terasında gösteren, sekiz yıl önce çekilmiş bir res-me takıldı. Passan iğreti bir gülümsemeyle bir

kriko gibi dimdik dururken, Naoko iyice gülümsemişti - bir mankenin profesyonel refleksi. Bu poza rağmen, resimdeki mutluluk belli oluyordu. Ve özellikle de karşılıklı saygı, birlikte olmanın gururu...

Başka bir fotoğrafa geçti. 2009. Tokyo'nun bir semti olan Şibuya'da çekilmiş bir aile fotoğrafı. Kucağında, Miyazaki'nin ün-lü kahramanı Totoro'nun başlığını giymiş, o sıralar dört yaşında olan Hiroki vardı. Naoko ise kucağında, iki eliyle zafer işareti ya-pan altı yaşındaki Shinji'yi taşıyordu. Herkes gülüyordu, ama ye-tişkinlerin yüzlerinden keyifsiz ve gergin oldukları anlaşıyordu. Bıkkınlık ve isteksizlik - geçen zamanın metastazları...

Tam solda, 2002 yılında Okinava Plajı'nda çekilmiş bir resim vardı. Balayı seyahatleri. Passan bu gezinin ayrıntılarını unut-muştu. Gözünün önüne sadece, uçuş millerini kaydettirmek için Roissy'deki kayıt bankosunun önünde coşkuyla Flying Blue kar-tını çıkaran Naoko geliyordu. Naoko indirim kartları müptelası, özel satışların abonesiydi. O anda, havalimanındayken bu kız ço-çuğunu daima koruyacağına dair kendine söz verdiğini ve bunu "başarabileceğine" inandığını hatırlıyordu.

Sözünü tutmuş muydu?

Işığı kapattı, salonu geçti ve beton merdivenine yöneldi.

Kendi dairesine girme vakti gelmişti. Hükümdar farenin yeral-tı sarayı.

r

Boyalı tuğla duvarlarıyla bir koridor. Solda, çamaşır ve kurut-ma makinelerinin durduğu bir depo ve çamaşırılık. Sağda, ban-yo olarak kullanabilmek için bir su vanası taktığı küçük bir oda. Dipte, hem çalışma hem de yatak odası olarak kullandığı başka bir oda.

Makinelerin durduğu odada soyundu ve çamaşır makinesini çalıştırmadan önce giysilerini içine attı. Aylardan beri, bu şekil-de, tamamen özerk bir halde, çalışma masasında bento'larını yi-yerek ve tek başına uyuyarak yaşıyordu. Çıplak bir şekilde, kö-püklü suyun içinde dönen kanlı giysilerini seyretti. Bir kâbus öğütücü.

Bir sepetin içinden, buram buram yumuşatıcı kokan bir tişört ile bir külot aldı. Giyindi, sonra odasına gitti. Burası, ışık girmesi için üst kısmında küçük

pencereleri bulunan kaba beton duvar-larıyla yirmi metrekarelik dikdörtgen bir odaydı. Bir tarafta bir kamp yatağı vardı. Diğer tarafta, pencerelerin altında, iki destek üzerine yerleştirilmiş uzunca bir tahta göze çarpıyordu. Odanın dip kısmında ise, üzerinde silahlarım söktüğü, bakımlarını yaptığı bir tezgâh duruyordu. Bir şekilde, bu sığınak onun için yukarıda-ki geniş odalardan çok daha iyiydi. Burada görünmez oluyordu.

Passan duvarlara idollerinin resimlerini asmıştı. 1970 yılında, kırk beş yaşındayken seppuku yöntemiyle intihar etmiş Yukio Mişima. “Japon Mozart” denilen, 1903’te yirmi dört yaşında tüber-külozdan ölmüş Rentaro Taki. ilk renkli filmi Dodesukaden’in ba-şarısızlığından sonra 1971 yılında intihar girişiminde bulunmuş, ancak hayatta kalmış, Raşamon ile daha birçok başyapıtın yönet-

meni Akira Kurosava. Neşeli bir topluluk olduğu söylenemezdi.

Bir hoparlöre bağlı olan iPod’unu çalıştırdı ve sesini iyice kıstı. Koto ile icra edilen bir kır şarkısı ve Akira îfukube’nin orkestrası. Hiç kuşkusuz Fransa’da bir tek onun dinlediği coşturucu bir eser. Passan Batı’da hiç bilinmeyen ve Japonya’da bile fazla yaygın ol-mayan XX. yüzyıl Japon senfonik müziğine tutkundu.

Çay saati. Vaktiyle Tokyo’dan suyu sürekli olarak doksan de-recede tutan bir makine satın almıştı. Demliğini doldurdu, ardın-dan içine beş gram hoji-ça -kavrulmuş yeşil çay- koydu. Çayın demlenmesini beklerken (tam olarak otuz saniye), bir tütsü çu-buğu yaktı, elinde sallayarak ucunun kor haline gelmesini sağla-dı; asla çubuğun üzerine üflenmezdi, Budist inancına göre ağız pisti.

Elinde fincanıyla yatağına uzandı ve gözlerini kapattı. Bir tür yatay harp andıran koto, hem melankolik hem de sert bir vib- rato ürettiyordu. Passan her notada sinirlerini cımbızlıyorlarmış gibi hissediyor, aynı zamanda da göğsünün derinliklerinden hu-zur verici bir güç açığa çıkıyordu. Yüreğin soluklanması, ruhun rahatlaması gibi...

Japonya.

Orayı keşfederek kendini de keşfetmişti. İlk yolculuğu hayatı-na yeni bir düzen vermişti. 1968’de Katmandu’da doğmuştu. An-ne ve babası, haşhaş pipolarını yakmış, triplerinin doruğunday- ken bir Buda heykelinin dibinde

onu peydahlamışlardı. Dünya'ya gelmesine vesile olan babası, haşhaş almak için aşın miktar'da kanını sattığı için bir yıl sonra ölmüştü. Birkaç ay sonra da annesi hiçbir adres bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Nepal'de- ki Fransa elçiliği gerekeni yapmış, onu ülkesine yollamıştı. Artık devletin vesayeti altında kimsesiz bir çocuk olmuştu.

On beş yıl boyunca koruyucu ailelerin yanında bocalayan bir yetim olarak yaşamış, iyiliksever, hain, onu iyi veya kötü etkile-miş insanlarla karşılaşmıştı. Berbat bir okul hayatının ve aldığı düşük notlann ardından kötü yola sapmıştı. Araba hırsızlığı, ev-rak sahtekârlığı, şantajla para sızdırma... Aynasızlarla herhangi bir sorun yaşamamaya gayret ederek ayakta kalmayı başarmıştı.

Yirmi yaşında kendine gelmişti. Yaşadığı banliyöyü -Nantene, Puteaux, Genevilliers- terk etmiş ve yasadışı yollardan yaptığı bi-rikimiyle 5. Bölge'de, Descartes Sokağı'nda küçük bir oda kirala-mıştı. Birkaç yüz metre uzaktaki Sorbonne Hukuk Fakültesi'ne kaydolmuştu.

Üç yıl boyunca inekleyerek, McDonald's yiyerek, gözlerini ta-vana dikip derslerini yüksek sesle ezberleyerek bu yedi metreka-rede hapis hayatı yaşamıştı. Sanata, felsefeye, klasik müziğe de merak salmıştı. Gerçek bir detoks kürü. Tüm birikimi tükenmişti. Para kazanmak için eski dümenlere başvurmadan üniversite yur-duna yerleşmişti.

Lisans eğitimini bitirdikten sonra ENSOP'u (Ulusal Polis Yük-sekokulu) tercih etmişti. Bunun eskiden içinde olduğu dünyayı ona az çok sunabilecek tek yol olduğunu düşünüyordu. Gece ha-yatı, adrenalin ve marjinal bir yaşam.

Genevilliers'deki bir ayakkabı fabrikasından emekli olan baba-lıklarından biri, bir gün ona "Polisler bir baltaya sap olamamış serserilerdir" demişti.

Başarısızlığının üstesinden gelmek için bu karan vermişti. Bu karanna ilaveten masumane bir nedeni de vardı: Adli polis komi-seri olmak, ülkesine hizmet etmek demekti. Zaten kendini borç-lu hissediyordu. Her şeye rağmen onu kurtaran, besleyen, yetiştiren Fransız devletiydi.

Her şeyi kabullenerek geçen on sekiz aylık bir okul hayatı ya-şamış, her dalda mükemmel sonuçlar almıştı. Branş seçimi aşı-masında aklına tuhaf bir fikir gelmişti. İçişleri Bakanlığı'nda stra-tejik bir görevden ya da saygın

bir birimde umut vaat eden bir mevkiden ziyade, yurtdışında talip olabileceği görevler -irtibat memurluğu, eğitmen, istihbarat- hakkında bilgi toplamıştı. Hiç Fransa dışına çıkmadığından, mümkün olduğunca uzakta bir göreve talip olmuştu: Tokyo irtibat görevlisinin yanında stajyer memurluk.

Narita'ya iner inmez hayatı ebediyen değişmişti.

Japonya beklentileri, arzulan, umutlan için seçilmiş bir ülkeydi. Bu yeni dünyanın her şeyi onda karmaşık, bazen de o ana kadar hiç bilmediği özelemler uyandırmıştı.

Bu kültürle tam bir etkileşime girmişti. O, Japon olmak için yaratılmıştı.

Gerçek ile kurgunun iç içe geçtiği bu ülkeyi hemen idealleştirmişti. Doğuştan gelen terbiye ve nezaketin tadını çıkarmıştı. Sokakların, kamuya açık yerlerin ve tuvaletlerin temizliğinin. Yiyeceklerdeki özenin ve titizliğin. Kurallann, protokolün katılığıının. Bunlara ortadan yok olmuş gelenekleri de eklemişti. Samurayların şeref ve erdem yasası. İrادی ölümün büyüü. Ukiyo-e resimlerindeki kadınların güzelliği.

Geri kalanı görmezden geliyordu. Aşın maddiyatçılığı. Teknoloji takıntısını. Günde on saat çalışan bir halkın serseme dönüp alılaşmasını. Bunamanın, deliliğin sınırında gezinen bir topluğun anlayışını. Hiç hoşlanmadığı mangalara, badem gözleri beğenmesine rağmen bu iri göz takıntısına sırt çeviriyordu. Mari-fetli küçük elektronik aygıtlar alanındaki yarışı, paçinko'yu, sit-com'lan, bilgisayar oyunlanm görmezden geliyordu...

Passan özellikle takımadalardaki çöküşü kabullenemiyordu. Oraya gittikten sonra durum gitgide kötüleşmişti. Ekonomik kriz. Sürüp giden borçlanma. İşsiz gençler... Efemine hünsalan, man-gaların içinde kaybolmuş geek'leri, metroda uyuklayan işsizleri görmezden gelerek, sokaklarda Kurosava'nın fetiş aktörü Toşiro Mifune'yi ve onun kılıcını arıyordu... Bu yeni kuşaklar atalarının gücünü değil, yılların birikimi olan ezici bir yorgunluğu ve bıkkınlığı miras almıştı: Batı'nın yozlaşmasıyla kendini koyuvermiş, kangrenleşmiş bir toplum.

Geçen yıllara ve son derece modern bir Japon kadınıyla evlenmiş olmasına rağmen Passan hâlâ, içinde huzuru ve dengeyi bulabileceği ebedi bir Japonya'nın hayalini kuruyordu. Tuhaf bir şekilde, savaş sanatlarına hiç

ilgi göstermemiş, polis okulunda öğrendiği dövüş teknikleriyle yetinmiş, Zen meditasyon yöntemleri-ni asla anlamamıştı. Mesleğindeki zorluklarla baş edebilmek için bu sert ve estetik dünyayı yaratmıştı. Sabn bir gün gerçekten tü-kendiğinde yerleşebileceği vaat edilmiş bir dünyaydı kendine ya-rattığı. Stains'deki gibi bir gece dışarı çıktığında Ifukube'nin kır şarkısı ile Rentaro Taki'nin melankolik bakışı hep onunlaydı.

Bu düşünceyle, gözlerini açtı ve kamp yatağının yanında duran haiku derlemesini aldı. Sayfalarını karıştırdı ve ihtiyacı olan söz-cükleri buldu.

Ay ışığında

Bırakıyorum sandalımı

Ulaşmak için gökyüzüne...

Başka bir şiir bulmak için sayfaları biraz daha çevirdi, ama so-nunu getiremedi. Alnının ortasına yediği bir kurşunla ölen biri gi-bi uykuya daldı. Rüyalan, üzerinde ağır bir mezar taşıydı sanki.

Üstü başı buruş buruş, saçları diken diken ve mutsuz bir ruh haliyle uyanan Naoko kocasına bakıyordu.

Masal canavarının ininin eşiğinde hareketsiz duruyordu. Gör-düğü şey bir enkazdı. Ne bir erkek ne de polis -Passan dünyanın en mükemmel polisiydi- enkazıydı, daha ziyade harap olmuş bir kocaydı. Kocalık konusunda tamamen başarısızlığa uğramıştı ve Naoko ona kızamıyordu, çünkü o da dönüşü olmayan aynı nokta-daydı.

Bu duruma nasıl geldiklerini düşünüyordu sürekli. Onları ay-dınlatan ışık sönmüştü. Bronzlaşmanın ağır ağır azalması gibi aşk da, kimse ne olduğunu anlayamadan yavaş yavaş yok ol-muştu. Ama onun yerini neden belli belirsiz bir çekemezlik, öfke dolu bu ilgisizlik almıştı? Bu konuda bir fikri vardı: Seks yüzün-den. Daha açık bir deyişle aralarında cinsellik olmadığından.

Tokyo'da genç kızlar hep sihirli bir rakamı tekrarlar dururdu. Yapılmış meşhur bir ankete göre, Fransızlar, istisnasız hepsi, haf-tada üç veya dört kere sevişiyordu. Japon erkeklerinin bunun ya-rısı kadar libidolarına alışkın olan Japon kadınları için bu heye-can verici bir ahenkti. Fransa, bir romantizm ülkesi ve seks cen-netiydi!

Paris'e yerleşmeden önce Naoko temel bir olgudan habersiz-di: Fransızların övünme merakından ve kendini beğenmişliklerin-den. Ama artık onları tanıyordu; onları, manalı gülümsemeleri ve muzip bakışlarıyla gerçekdışı başarılarını anlatırken hayal edebiliyordu.

En az iki yıldan beri Passan ona dokunmamıştı. Aralarında en ufak bir temas bile söz konusu değildi. Bıkınlık tahammülsüz-lüğe, sonra öfkeye dönüşmüş, ardından da aralarında, bir ailenin

bireylerini bir arada tutan -her şeye rağmen öyleydiler-, cinselli-ğin olmadığı bir tür mesafe oluşmuştu.

Arkadaşları onların batışını şaşkınlıkla izlemişti. Olivier ve Naoko: Kusursuz bir aşk hikâyesinin, sınır tanımayan bir birleşme-nin modeli! Başkalarını kışkırtan, ama umut da veren bir ör-nek. Sonra kaçınılmaz ilk belirtiler ortaya çıkmıştı. Ses yükselt-meler, akşam yemeklerinde yapılan sert eleştiriler, evden uzak-laşmalar... Ve hep dillerinin ucunda olan aynı cümleler: "Olmuyor. Boşanmayı düşünüyoruz..."

Çevrelerindeki herkes saf saf onlann bu mutsuzluğunu aralarındaki kültür farkına bağlamıştı. Oysa durum hiç de öyle değildi. Tam tersine, onları bir arada tutması gereken bu farklılıklar, sorunları aşmalarına yetmemişti.

Naoko, bir bilim insanı gibi çöküşün evrimini, her aşamayı, her ayrıntıyı gözlemleyerek izlemişti. Tanıştıklarında, Passan güneşe dönen bir ayçiçeği gibi ona yönelmişti. O dönemde Naoko onun canı, ışığıydı. Bundan dolayı da Naoko asla havalara girmemiş-ti, çünkü tatminli, gelişmiş ve son derece gururlu biriydi. Sonra Passan başka şeylerden de beslenmeye başlamıştı. Ya da sadece kendinden. Söylediğine göre, temellerine geri dönmüştü: polis-lik mesleğine, yurtsever değerlere ve daha sonra da çocuklarına. Ama aynı zamanda geceye, şiddete, kötülüğe... Naoko bunu bili-yordu... Sadece galipler ile mağluplardan, dostlar ile düşmanlar-dan oluşan bu siyah beyaz dünyada Naoko'ya yer yoktu.

Dibe vurduğuna inanıyordu. Ama yanılıyordu. İbre çok daha aşağı inmişti. Kocasının için bir engel, onun özgürlüğüne vurulmuş bir zincir haline gelmişti. Peki ama kocasının özgürlüğünü engelleyecek ne yapmış olabilirdi? O zaten özgür değil miydi? Bü-yük ihtimalle kocası da bunun cevabını bilmiyordu. Kendini sor-gulamıyordu. Ev işlerine, mesleğine, çocuklarına yönelik takıntı-lı sevgiyle, evliliklerinin çökmekte olduğu gerçeğini

kabullenmi-yordu. Bedeninin ıgıllıklarına ilgisiz, dişlerini sıkarak kendini bu işlere vakfediyordu. Naoko'ya karşı ise öfkeli ve dūřmanca dav-ranmayı sürdürüyordu.

Naoko da katılaşmıştı, çünkü aşk diğerinin duygusuyla besle-nirdi. Coşku olmadan kalp kurur, duygusuzlaşırdı. Tüm paylaş-ma yetisini kaybederdi. Sonunda da içine kapanarak yalnızlığıyla kendini korumaya çalışırdı...

Gürültü yapmadan Passan'ın -ona hep Japonlar gibi soyadıy- la hitap etmişti- odasına girdi. Perdeleri çekti, müziği kapattı, ki-tabı yerine koydu. Tüm bunları kocasına hiç bakmadan yapmıştı.

Gösterdiği tüm bu özen, evcil reflekslerden başka bir şey değildi.

Yeniden yukarı ıktı. Mutfakta, ekmek sepetindeki kruvasanla- n, kurulu sofrayı gördü ve gülümsemesine engel olamadı. Kendi-nin katili olan bu katil avcısı, aynı zamanda bir koruyucu melekti...

Kendine bir kahve hazırladı ve dalgın gözlerle duvardaki fotoğ-raflara baktı. Bunlara kim bilir kaç kez bakmıştı? Ama artık bu fo-toğrafları görmüyordu. Arka planda başka bir şeyi fark ediyordu.

Yalnız kaderini. İçsel arayışını.

Çünkü Naoko hep yalnız olmuştu.

Tavşan burcunda doğan Naoko Akutagava, diğer tüm Japon çocukları gibi, o olağan cehennemini yaşamıştı. Kemerle dayak ye-meye, buz gibi suyla duş yapmaya, a ve uykusuz kalmaya daya-nan katı bir eğitimden geçmişti. Terör.

1944'te doğan babası da bu muameleye maruz kalmıştı. Avrupa'da, şiddet mirasıyla ilgili çeşitli yakıştırmalarda bulu-nulur, şiddete maruz kalan, dayakla büyüyen çocukların genel-likle ileride şiddet uygulayan birer ebeveyn olacağına inanılır-dı. Japonya'da ise sadece dayak kullanılır, işler böyle yürürdü. Tokyo'da değerli bir tarih profesörü olan babası bunun canlı bir örneğiydi.

Evdeki kâbusa eğitim sisteminin kâbusu da ekleniyordu. Li-sede hem en iyi olmalı hem de birbiriyle alakasız iki bölümde okuyabilmek için üniversite sınavlarına hazırlanmalıydı. Bu da Naoko'nun gün içinde büyük bir hırsla

derslerini çalışması, ge-çeleri, hafta sonları ve tatillerde de notlarını temize çekmek zo-ğunda kalması demekti. Her üç aylık eğitim döneminin sonunda ulusal klasmana giriyordu. Ancak eğitim yılı boyunca listede hep 3.220. sırada olduğunu ve bunun da şu veya bu üniversiteye gir-ğmek için yeterli olmadığını biliyordu. Bu gerçekten de cesaret ve-ğici bir durum değildi.

Ama Naoko çaba sarf ediyordu. Hep daha fazla, daha fazla. Hiç tatili, boş zamanı yoktu.

Çünkü ayrıca dövüş sanatları, kaligrafi ve klasik dans dersleri-nin yanı sıra okuldaki ev işleri kurslarının angaryalarına da katıl-ğmak zorundaydı. Binlerce kanji'yi, her biri birçok anlam içeren, farklı telaffuzlu bu Çin kökenli yazı karakterlerini ezberden söy-ğleyebiliyordu. Çelikten özdisiplini sayesinde gerek moral, gerek-

se fiziksel olarak sürekli kendini geliştiriyordu.

Buna paralel olarak -ki bu Japonya'nın sayısız paradoksların-ğdan biriydi- annesi Naoko'nun üstüne titremişti. Sekiz yaşma ka-ğdar annesiyle yatmıştı. On beş yaşındayken bile hâlâ evin dışın-ğda bir gece geçirmek istemiyordu. On sekiz yaşında geldiğinde, anne-san'a danışmadan tek bir karar almış değildi henüz.

Sonunda, Yokohama'daki özel bir Protestan okulunda lise eği-ğtimini tamamladıktan sonra aynı şehirde, iyi bir fakülteye kaydol-ğmuştu. Bu yıllar boyunca Tokyo-Yokohama arasında o kadar çok seyahat etmişti ki, bu güzergâhın sonsuza dek yüreğine kazındı-ğ-ını düşünüyordu. Kromozomlar yerine, her istasyonun adıyla ço-ğcuklarına kaht olarak geçen genetik bir iz.

Tıp fakültesini hedefleyecek kadar parlak bir öğrenci değildi ama babasının arzu ettiği hukuk eğitimi almaya karşı çıkacak kadar da inatçıydı. Karma bir öğrenimde karar kılmıştı: hesap uz-ğmanlığı, dil, sanat tarihi.

1995, onun için yeni bir dönemeç oldu. Metroda bir fotoğraf-ğçı yanma geldi ve ona birkaç deneme fotoğrafı çekme önerisinde bulundu. Naoko şaşkınlıktan donakaldı. Yirmi yaşındaydı. Bugü-ğne dek kimse ona güzel olduğunu söylememişti. Japonya'da hiç-ğbir ebeveyn çocuğuna bu konuda övgüde bulunmazdı. Ama Nao-ğko güzeldi. Gerçekten güzel. Bu ilk denemeden itibaren, her gün güzelliğini tasdikleyen teklifler almaya başladı. İlk oyuncu seçim-lerinde sivrildi, başarılı oldu ve ona çokmuş gibi

gözükten paralar kazanmaya başladı. Bu konudan ailesine bahsetmedi ve babasının dan uzaklaşmak için gizlice para biriktirerek öğrenimine devam etti. Kaçmak, ebediyen kaçmak için.

Zaten, eğer kariyer yapmak istiyorsa dışa açılması gerektiğini çoktan anlamıştı. Fiziği Asya pazarının kriterlerine uymuyordu. Japonya’da, çekik gözlü olmayan Avrasyalılar beğenilirdi. Ama ülkenin kızlarında fazladan bir şey vardı: İnsana keyif veren egzotik bir görünüm.

Yirmi üç yaşında diploması cebinde, önce ABD’ye, ardından da Avrupa’ya - Almanya, İtalya, Fransa- uçtu. Batı’da hayalleri süsleyen Japon kadınının mükemmel fiziğine sahipti. Düz, parlak ve siyah saçlar, çıkık elmacıkkemikleri, hafifçe kemerli küçük bir burun...

Gözlerine gelince, Milano’da bir fotoğrafçı bir gün ona “Gözka- pakların bir resim fırçasının yumuşaklığına, bir ressam spatulası mın sertliğine sahip” demişti.

Bunun ne demek olduğunu anlamıyordu ama umurunda da değildi; işler peş peşe geliyordu, para su gibi akıyordu. Sonunda sadece ticari sebeplerle Paris’e yerleşti. Bir hayali gerçekleştiriyordu; ama kendi hayalini değil, annesinin hayalini. Oka-san bir Fransızseverdi. Yeni Dalga filmlerini seyreder, Adamo dinler, Flaubert ve Balzac okurdu. Naoko ödevlerini “Her Yerde Kar Var” şarkısı eşliğinde yapmış, Jean-Luc Godard’ın Nefretine yirmi kez katlanmak zorunda kalmıştı ve “Mirabeau Köprüsü” şiiri hâlâ dilinin uçundaydı.

Annesinin idealleştirdiği Paris ile Naoko’nun keşfettiği düşman şehir arasındaki karşıtlık şaşırtıcıydı. Hiçbir yeri bilmiyordu. Pis sokaklarda kayboluyordu. Taksi şoförleri onu kandırıyordu. Özellikle de Fransızların kibri, küstahlığı onu şoke etmişti. Açık açık onun aksanıyla alay ediyorlar, ona hiç yardımcı olmuyorlar, yüksek sesle konuşarak ve bağırarak sözünü kesiyorlardı. Zaten Fransızlar her zaman her şeye muhalifti.

Sainte-Anne Hastanesi’nde, Paris şokogun (Paris sendromu) konusunda uzmanlaşmış bir servis vardı. Şehir her yıl en az yüz Japon’u o denli hayal kırıklığına uğrattırdı ki, depresyona girer ve ya paranoyaya kapılırlardı. Buraya kapatılır, tedavi edilir, sonra da yurtlarına geri gönderilirlerdi. Naoko bu durumda değildi. Ka- tı bir yüreği vardı -teşekkürler baba- ve her şeyden önce yüreğinde hiçbir romantik umuda yer yoktu.

İki yılın sonunda, Fransızcası kabul görür bir seviyeye ulaştı-ğında, gerçekten istediği işi -hesap uzmanı- yapmak için manken-liği bıraktı. Önce Japon ve Alman şirketleri için dışarıdan yaptı-ğı hesap kontrolörlüğü görevlerinden ayrıldı. Sonra ASSECO adlı büyük bir şirkete girdi. Nihayet geleceği garanti altındaydı.

Zorluk çektiği tek şey cinsiyetiydi. Esas mücadelesi başarılı ol-mak için yatağa girmek değil, yatağa girmeden başarıya ulaşmaktı. Bunu moda çevresindeyken zaten öğrenmişti. Hesap kontrolörle-rinin ve uzmanlarının sıkıcı dünyasında ise durum çok daha kötüy-dü. Beyaz yüzü ve simsiyah saçlarıyla, düşsel bir kadın gibi görü-nüyordu. İşinde son derece yetenekliydi ama işveren daima daha fazlasını isterdi. Bazen kesin bir şekilde reddediyordu. Bazen de bir türlü pes etmeyen çekici kadını oynuyordu. Bu oyunlar, karşı-sındakini bıktırıyor ve sonuç hep aynı oluyordu: Avcı istediğini el-de edemeyeceğini anladığında onu kapının önüne koyuyordu.

Tehlike sadece iş ortamıyla sınırlı değildi. Bir gün çantası ça-ldındı - Japonya'da hırsızlık yoktu. Karakola gitti. Gucci'sini bula-madılar, ama soruşturmayı yürüten komiserden yakasını kurtar-ması zor oldu.

Passan'la birlikte her şey değişmişti.

Bir yıldırım aşkı. Tabloda en ufak bir gölge yoktu. Önceden planlanmış bir şey de. Bu yeni dönüm noktasına erkek kardeşi aracılık yapmıştı. Naoko Paris'e geldiğinde, ondan üç yaş büyük ağabeyi Şigeru oradaydı. On beş yaşında alkolik, on yedisinde eroınman olan Şigeru, rock gitaristliği kariyerini Avrupa'da sür-dürmek için evden ayrılmıştı. Birkaç yıl Londra'da piştikten son-ra Paris'e gelmişti. Aile aylarca onun adını bile duymak isteme-mişti. 1997'de yeniden ortaya çıkmıştı; gelişmiş, uyuşturucuyu bı-rakmış, üstelik on kilo almıştı. Artık Fransızcayı kusursuz konu-şuyordu. Paris Doğu Dilleri Enstitüsü INALCO'da yardımcı öğret-men olarak çalışıyordu.

Naoko ağabeyiyle çok yakın değildi. Tek bağlan birkaç berbat anıydı: babalanm dayaklan, küfürleri, aşağılamalan. Kimse onu veya ağabeyini, bir kış akşamı pantolonları düşmüş veya hıçkı- ra hıčkıra ağlarken kapısının önünde görmek istemezdi. Bununla birlikte ona Paris'i işaret eden ağabeyiydi. Yerleşmesine yardım-cı olmuştu. Birlikte öğle yemekleri

iyorlardı. Bazen Naoko onun ders çıkışına, 7. Bölge'deki Lille Sokağı'na gidiyordu.

İşte orada, Şigeru'nun akşam derslerine katılan, Japonya hayranı, otuz iki yaşındaki polis komiseri Passan'la karşılaşmıştı. İlk akşam yemeğinden itibaren -4 Kasım'dı- Naoko kötü yontulmuş bu polisin hep aradığı adam olduğunu anladı. Sözüm ona roman-tik Fransız erkeklerine de, Şibuya semtinde sıkça görülen "soya- erkekleri"ne de hiç benzemiyordu.

Üstelik bu tanışma ona kendisiyle ilgili de birçok şey öğretti. Passan'ın geleneksel Japonya'ya olan tutkusu tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti. Oysa Naoko o eski samuray ve buşido hikâyelerine çoktan sırt çevirmişti - ülkenin ekonomik açıdan gelişmesiyle ve bunun sonucunda ortaya çıkan cılız kuşaklarla birlikte tüm bunların yok olmasına üzülse bile.

Ve şimdi bu değerlerin, asık suratlı ve sağlam yapılı bir Fransız'da yeniden cisimleştiğini görüyordu. Kalın sesli^attığı her kahkahada dişleri çatırdayan kötü kesimli takım elbisesinin içi-ne sıkışmış atletik yapılı bir adam. Passan da kendi tarzında bir samuraydı. Şogun'a sadık eski savaşçılar gibi, Cumhuriyet'e sadık bir adam. Sözleri, güçlü kişiliği, hepsi Naoko'da güven uyandıran bir doğruluk, bir manevi güç kaynağı oluşturuyordu.

Ama tüm bunlar çok uzakta kalmıştı.

Artık boşanıyorlardı. Bundan böyle bir koruyucusu yoktu ama özgürdü. 1950'li yıllarda, Japon sinemasının o şaşaalı dönemin-

de dublör kullanılmadığı söylenirdi. Bunun basit bir sebebi vardı: Bir aktör asla bir aksiyon sahnesinde oynamayı reddetmezdi, aksi takdirde gülünç duruma düşerdi.

O da kendi hayatını dublörsüz oynamaya hazırды.

Mutfaktaki duvar saatine baktı: 07.40'tı. Çocukları uyandırması gerekiyordu.

- Sonuncuyu ben istiyorum. Babamın son kruvasanı ben istiyorum!
- Çok geç, dişlerini fırçaladın.

Hiroki Fransızca konuşmuş, Naoko ona Japonca cevap vermişti. Holde, bir dizini yere koymuş, küçük oğlanın kabanını ilikliyordu. Oğullarının iki

kültürü de özümsemesini istiyordu. An-cak okulun, arkadaşların, televizyonun etkisiyle terazi hep Fran-sızcanın lehine ağır basıyordu. Sürekli bu karşıtlıkla yaşıyordu.

- Ya havuz çantam?

Başparmaklarını sırt çantasının askılarına geçirmiş bekleyen Shir\ji'ye döndü. Günlerden pazartesiydi. Havuz günü. Lanet ol-sun! Cevap vermeden ayağa kalktı ve üst kata çıktı. Bir eli taş tı-rabzanda, koridordaki çok dar dönemeci geçerken kalçasını du-varın köşesine çarptı. Yeniden bir küfür savurdu. Bir anda, tama-men betondan inşa edilmiş, köşelerle dolu bu evden nefret etti.

Çocukların odasında bir mayoyu, havuzda takılması zorun-lu boneyi, bir havluyu, içinde tarak, şampuan ve sabun bulunan bir tuvalet çantasını bir araya topladı. Hepsini sugeçirmez bez bir çantaya koydu ve saatine bakarak odadan çıktı. 08.15 olmuştu. Çoktan okulun kapısında olmaları gerekiyordu. Sıkıntıdan sıcak^ basmıştı. Yüzü terden yapış yapış olmuştu. Makyajı aklına geldi. Bunu daha sonra düşünecekti.

08.32. Naoko, Camot Sokağı'ndaki Jean-Mace Koleji'nin önün-de yavaşladı. Sinirlerinin yay gibi gerildiğini hissederek arabayı çılgın gibi sürmüş, saçma sapan riskleri göze almıştı. Kaldırımın kenarında bir park yeri gördü, ama başka bir araba ondan daha hızlı davrandı, onu solladı ve boşluğa girdi.

- Salak! diye bağırdı Naoko.

Shiryi iki koltuğun arasından kafasını öne doğru uzattı.

- Kötü söz söyledin anne.

- Özür dilerim.

Biraz daha uzakta, ikinci sırayı oluşturarak durdu, kontağı ka-pattı, dörtlüleri yaktı. Arka kapıyı açmak için arabadan indi. Sıcak.

- Haydi, çabuk! Herkes dışarı! dedi Japonca.

İki küçük oğlanın ellerinden tutarak okulun kapısına kadar koştu. Diğer anneler de aynı koşuşturma içindeydi. O sırada, Hiroki'nin göğüs cebinden taşan lolipopun sapını fark etti.

- Bu ne?
- Babamın hediyesi! dedi oğlan, kışkırtıcı bir ses tonuyla.
- Sende de var mı? diye Shinji'ye sordu Naoko.

Büyük oğlan başını “evet” anlamında salladı, çok daha küstah bir tavırla.

- Onları bana verin, diye emretti elini uzatarak.

Çocuklar, somurtkan bir ifadeyle denileni yaptı. Naoko loli-popları cebine koydu.

- Şeker ve lolipop yok! Kural bu.
- Bunu babama sen söylersin, diye homurdandı Shi\ji.

Naoko yüreğinde hissettiği sıkıntıyla çocuklara sanldı ve onla-rı okul kapısına doğru uğurladı. Küçük omuzlarında sallanan sırt çantalarının görüntüsü onu yine altüst etti. Sürekli kafasını kurca-layan soru bir kez daha aklına geldi: Neden boşanarak her şeyi ber-ıbat ediyordu? Bu iki melek, yetişkinlerin aralarındaki anlaşmazlığı çözmeleri için çaba sarf etmeye değmez miydi? Bu gibi durumlarda kendi özel hayatının hiçbir önemi olmadığını düşünüyordu.

Lolipopları çöp kutusuna attı ve gıcır gıcır parlayan Fiat 500'üne bindi. Yeniden yola koyulurken birazdan katılacağı top-lantıya odaklanmaya çalıştı. Birkaç ay içinde iflası kaçınılmaz olan şirketin başkanma haber vermek gerekiyordu, aslında bu iflası görmek için rakam eğrilerine bakmak bile yeterliydi. Ona bunu nasıl söyleyecekti? Nasıl bir dil kullanacaktı? Japonca, bir-birinden farklı üç alfabenin dışında, farklı düzeyde - birbirinden ayrı lehçelerde- birçok nezaket cümlesi de içeriyordu. Ama ya Fransızca? Bunu uygun bir şekilde söyleyebilecek kadar Fransız- caya hâkim miydi?

Puteaux Köprüsü'nü geçti. Sağanak yeniden başlamıştı. Bou- logne Ormam'na girdiğinde ürperdi. Takip edildiği hissine kapıl-mıştı. Dikiz aynasına bakınca olağanüstü bir şey fark etmedi. Bu saatte trafik nispeten yoğunlu ve arabalar diğer günlerde olduğu gibi yanından geçip gidiyordu.

Trafiğin akışına riayet ederek aynı hızda yoluna devam et-ti. Çok geçmeden gördüğü Concorde Lafayette Otel'i'nin kulesi onu rahatlatı. Yeniden dikiz

aynasına bir göz attı. Belirgin bir şey yoktu. Şüphelerinden kurtuldu ve yeniden toplantının konusuna odaklandı. Fransızların dediği gibi, çok kibar davranmalıydı.

Maillot Kapısı'm geçip Grande-Armée Caddesi'ne girdi. Zafer Takı'nı görünce bir kez daha rahat bir nefes aldı. Yıllar içerisinde nihayet Paris'i sevmişti. Pisliğini ve güzelliğini. Boğuculuğunu ve görkemini. Can sıkıcı insanlarını ve renkli küçük barlarını.

Bugün artık hiç şüphesi yoktu: O, bu şehre aitti.

İyi günde de kötü günde de.

- Sizi anlayamıyorum başkomiser. En başından beri Guillard'a saldırıyorsunuz.

Yargıç Ivo Calvini mafyayla sıkı fıkı bir isimdi ve suratsız, la-net herifin tekiydi. Kırışmış uzun bir yüzü, bakışlarıyla insanı te-dirgin eden çukura kaçmış gözleri, sağ kenarı acıyla kıvrılmış gi-bi duran, mühürlenmişçesine sımsıkı kapalı, karşısındakini kü-çümseyen dudakları vardı. Dudağındaki bu hafif çarpıklık, ters-yüz edilmiş uygunsuz bir gülümseme varmış gibi bir ifade veri-yordu yüzüne. Masasının ardında tartışma kabul etmez bir şekil-de, dimdik oturuyordu.

Passan koltuğunda kıpırdandı:

- Guillard ilk iki kurbanla telefon etti.

Calvini önündeki dosyayı karıştırdı:

- Bunu dosyaya koyamazsınız, bu bir saplantı! 22 Ocak'ta Aud-rey Seurat'yı aramış. 4 Mart'ta da Karina Bernard'ı. Kanıtlarınız bunlar mı?

- İlk iki kurbanla temas kuran tek isim o.

- Ama üçüncü kurbanla temas kurmamış.

- Onu başka türlü bulmuş olabilir. Ayrıca o geceki kurbanla da temas kurmadı ve...

f Sorgu yargıcı, Passan'ın sözünü kesmek için elini kaldırdı:

- Her halükârda, onları bizzat arayan Guillard değil. Bunu biliyo-ruz. İlk telefon çağrısı, Alfieri arazisindeki ona ait garajların birin-den yapılmış. İkincisi Fari'deki yine ona ait tamir atölyelerinin bi-rinden. "Kanıtlarınız" şüphesiz işletme sorumlusundan izin alarak müşterilerle yapılan telefon görüşmelerinden başka bir şey değil.

Olivier ipuçlarının sağlam olmadığını zaten biliyordu, dolayısıyla bunun kendisine hatırlatılmasına hiç ihtiyacı yoktu. Vardı-

ğı tüm sonuçlar sadece sezgilerine dayanıyordu. Ama Guillard'ın Doğumcu olduğunu biliyordu. Oto servis istasyonu sahibi olan bu adamı izlemeye başladığı andan beri bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu.

- Öldüreceğini haber vermek için kurbanlarla temas kurdu-ğunu söylemiyorum. Onları olay mahallinde seçtiğini düşünüyö-rum. Yani servis istasyonlarında.

Calvini bir sayfayı çevirdi:

- Orada ofisi yok. Şirket merkezi Aubervilliers'deki üçüncü servis istasyonunda...

Passan masaya doğru eğildi ve sesini yükseltti:

- Bu dosya üstünde yaklaşık dört aydan beri çalışıyorum. Guil-lard servis istasyonlarının arasında sürekli yer değiştiriyor. Zaten hamile kadınları da bu şekilde saptadı. Bu bir rastlantı olamaz.

- Elbette olabilir ve bunu siz de benim kadar biliyorsunuz. Bu servis istasyonları La Coumeuve ile Saint-Denis'de. Üç kurban da buralarda oturuyor. Katil bu bölge içinde vuruyor. Ortak nokta orası. Pekâlâ köşedeki süpermarketin gece bekçisinden de şüp-helenebilirsiniz ya da...

Passan koltuğuna çöktü ve ceketinin önünü kapattı. Titriyor-du. Yargıcın ofisi katı düşüncenin kaynağı gibiydi. Metal mobilya-lar, PVC, yaşı ve rengi olmayan duvardan duvara halı.

Sorgu yargıcı, olguları -ya da daha ziyade olmayan olguları- sı-ralamaya devam ediyordu. Olivier, bir kez daha ona, tüm bunla-rın bir sezgi olduğunu söylemekten vazgeçti. Ivo Calvini'nin en-der rastlanan bir zekâsı vardı. Elli yaşındaydı, Saint-Denis Ağır Ceza Mahkemesi'nin en etkili

yargıçlandı. Ama hiç saha de-neyimi yoktu. İnsanlarla hiç empati kurmadan, dosyaları mate-rik denklemleri gibi sonuca bağlayan sevimsiz bir deha, diplo-malı bir beyin.

Aforizmalarıyla tanınan, Cinayet Büro Amiri Lefebvre bir gün ona “Calvini süper zeki bir adam ama ben ondan daha az apta-ım” demişti.

Passan dikkatini yeniden odanın efendisinin sözlerine verdi:

- Cinayetler sırasında Patrick Guillard nerede olduğunu kanıt-lıyor.

Passan derin bir iç çekti. Daha kaç kez aynı sözleri yineleyip duracaktı?

- Henüz cinayetlerin tam tarihi ve saati bile bilinmiyor.

- Kurbanların kaybolduğu tarih ve saatler biliniyor.

- Tamam, öyle farz edelim. Ama Guillard’ın tanıklar kendi iş-çileri. Bunun hiçbir değeri yok. O Doğumeu. Hiç şüphe yok. Za-ten biz neden söz ediyoruz? Bu gece olanları biliyorsunuz, bu si-zin için yeterli değil mi?

- Suç önleme biriminin raporunu okudum, sizin lehinize değil. Sizin raporunuzu bekliyorum.

Olivier suratını ekşitti. Sadece birkaç saat uyumuştı ve ken-disini acil bir toplantı için Calvini’nin ofisine çağıran bir SMS’le uyanmıştı. Duş yapmış, tıraş olmuş ve günün o saatinde tıkalı olan A86 üstünden 93 numaralı yola çıkmıştı. Sireni çalıştırmış, arabaların arasında zikzaklar yaparak yol almak zorunda kalmış-tı. Kulaklarında hâlâ sirenin uğultusu vardı.

Calvini’nin sesinde bir canlılık belirdi:

- Birkaç aydan beri bu soruşturmada birlikte çalışıyoruz.

Söy-leyebileceğim tek şey, aramızda iletişim olmadığı.

- Burada arkadaşlık yapmak için bulunmuyoruz.

Bu cevabından dolayı hemen pişman oldu. Calvini ona elini uzatıyor, o ise bu ele tükürüyordu. Adam derin bir iç çekti ve kla-söründen daktiloyla yazılmış bir tomar kâğıt çıkardı. Olivier bu-nun hakkındaki suçlamalarla ilgili dosya olduğunu anladı. Kolla-rını göğsünde birleştirmiş, başı dik, hâlâ öfkeden titriyordu.

- Mayıs ayı başında Patrick Guillard, hakkınızda şikâyetle bu-1unmuş. Onu hırpalamışsınız.
- Onu kaçarken yakalamıştım.
- Gündüz ve gece. Üç hafta boyunca. Herhangi bir suçlama ol-1madan. Yine sırf tahminlerinize dayanarak onu gözaltına da al-1mışsınız. Yasadışı aramalar yapmışsınız.
- Rutin ziyaretlerdi.
- Kişisel adresine mi?

Olivier cevap vermedi. Sağ bacağı titriyordu. Bu saçmalıkların onun yaptığı suçüstünü berbat edip etmeyeceğini düşündü. Yasa-1lar suçluları koruyordu, bu pekâlâ bilinen bir şeydi.

- Geçtiğimiz 17 Mayıs günü Saint-Denis Ağır Ceza Mahkemesi çıkardığı bir kararla sizin Patrick Guillard'a iki yüz metreden faz-1la yaklaşmanızı yasaklamış.

Olivier sessizliğe gömülmüştü.

- Bu olaydan sonra, diye üzgün bir şekilde devam etti Calvin, başka ipuçlarına, başka şüphelilere yöneleceğinizi sandım. Ama yanılmışım.

Olivier başını kaldırdı. Elindekileri ortaya dökmenin zamanı gelmişti:

- Yeni bir gerçeği keşfettim.
- Nedir?
- Guillard'ın bu davranışının sebebini. Bu kadınlan neden öl-1dürdüğünü. Onlann çocuklarını neden yaktığını.

Sorgu yargıcı kaşlarını çatı. Devam etmesini işaret etti.

- Guillard bir kadın.
- Özür dilerim, anlamadım!
- Yani hermafrodit. Karyotip analizinde bir çift XX kromozomu olduğu tespit edildi. Cinsel organlarında da anomali olmalı. Ancak tıbbi dosyasına ulaşamadım. Şu lanet olası mesleki gizlilikler...

- Karyotip analizi mi yaptırdınız? Ama ben bir şey imzalama-dım!

Adli polis başkomiseri koltuğunda yeniden kıpırdandı. Yaptığı keşfin, izlemek zorunda kaldığı bu yasadışı yolu gizleyeceğinden emindi. Yanılmıştı. Ivo Calvinı hışımla ayağa kalktı ve pencerenin önünde dikildi. Passan'ın cevabım bekliyordu.

- Üçüncü cesette, diye mırıldandı sonunda Passan, yaban-cı bir DNA bulduk. Onu Guillard'ınkiyle karşılaştırmak istedim. Bundan hiçbir sonuç alamadık, ancak laboratuvar bu DNA'dan Guillard'ın karyotipini çıkarmak için yararlandı.

Calvinı sanki Saint-Denis'nin boğucu manzarasında gizemli bir noktaya bakıyordu. Passan yargıcın kararsızlık içinde kıpırdanıp duran çenesini görebiliyordu.

- Bu genetik olgu, onun bu cinayetleri işlemesi için neden bir sebep oluştursun?

- Guillard bir psikopat, diye karşılık verdi Passan, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de hamileliği sırasında annesinin bir sorun yaşadığını düşünüyor. Ona karşı kin besliyor ve bu da gitgide artarak bütün hamile kadınlara karşı bir kine dönüşüyor olabilir.

- Peki bebekleri neden yakıyor?

- Bilmiyorum. Belki onlara da öfke duyuyor. Hiçbir sorun ya-şamadan oğlan veya kız olarak doğanlara. Hepsini ateşte kavur-mak istiyor.

Calvinı sonunda başını ona doğru çevirdi:

- Bu uyduruk psikolojik tahlilleri nereden çıkanyorsunuz?

- Guillard gayrimeşru bir çocuk olarak doğdu. Biyolojik anne babası onu istemedi. Belki de anomalisinin sebebi bu, bilmiyo-rum. Sonrasını tahmin etmek için Freud olmaya gerek yok. Da-ha fazla araştırmak isterdim ama Çocuk Esirgeme Kurumu bana onun dosyasını vermeyi reddediyor.

Sorgu yargıcı masasına döndü. Oturmak yerine Passan'a doğru eğildi, ellerini koltuğunun kenanna koydu:

- Hayatın sillesini yemiş bütün öksüz ve yetimler seri katil ol-maz.

Başkomiser eliyle masaya vurdu:

- Bu herif bir kaçık, hepsi bu!
- Dün gece ona neden saldırdınız?
- Niyetim saldırmak değildi. Üç aydan beri cinayetleri ne-rede işlediğini bulmaya çalışıyorum. Dün gece bir istihbarat al-dım ve bana, üstüne gitmemi gerektirecek kadar önemli geldi. Guillard'ın holdingine ait Stains'deki bu atölyenin varlığı gizlen-miş. Adresi öğrendiğimde her şey bir anda aydınlandı. İlk üç ce-set üç kilometrelik bir yarıçap içinde bulunmuştu. Her şeyin bu-rada gerçekleştiğini anladım.
- Ama kimseye haber vermediniz.
- Zamanım yoktu. Leila Moujawad iki günden beri kayıptı.

Calvini yeniden yerine oturdu, surat ifadesi hiç bu kadar kuş-kucu olmamıştı:

- Atölye konusunda, size tüyoyu kim verdi?
- Mali şube.
- İçeri girmek için mahkemeden izin aldınız mı? Ayrıca ben bir şey imzalamadım.

Olivier bu soruyu geçiştirdi:

- Bazen acil bir durum bir kâğıt parçasının önüne geçer.
- Kâğıt parçası değil başkomiser, yasa! izin almadan size yar-dım eden adamı bulacağım. Korkunç bir suç işlediniz. Özel bir mekâna, sabaha karşı üçte baskın yaptınız.
- Bir suçüstüydü!
- Daha ziyade, yetkiyi kötüye kullanma diyelim. Guillard has-tanede sorgulandı. Orada bulunmasının özel bir sebebi olmadı-ğını, yanan cesedi atölyesine girdiğinde gördüğünü ifade ediyor, tıpkı sizin gibi.
- Saçma.

- Uyku sorunları olduğunu söylüyor. O servis istasyonundaki motorları onarmak için gece gelmiş. Atölyeye girince de kaçmakta olan katili görmüş.

- Nereden kaçıyormuş?

- Başka bir çıkış daha var, arka tarafta.

Passan dişlerini sıktı; bu çıkışın farkına bile varmamıştı.

- içeri zorla mı girilmiş?

- Hayır ama bu bir şeyi ispatlamaz, incelemeler yapıldı. Guillard'ın ne ellerinde ne de giysilerinde Leila Moujawad'ın kaınma rastlandı.

Olivier burun deliklerinde barut kokusu hissediyordu. Tamaınmen koku halüsinasyonu.

- Ameliyat eldivenleri giymişti.

- Onu öldürürken gördünüz mü? Kesip biçerken? Bebeği yaıkarken?

- Biz gelince kaçmaya başladı!

- Silahınızı ona doğrultmuştunuz.

Passan cevap vermek istedi ama başaramadı. Ağzı kurumuştı. Boğazı yanıyordu.

- Saint-Denis polisi atölyenin bulunduğu semtte bir soruşturma başlattı, diye devam etti yargıç. Kimse onu kurbanı getirirken görmemiş. Onu suçlayan bir tanık ifadesi de yok.

- Haftalardan beri o bölgede dolaşıyorum. O semtin insanları polisle konuşmaktansa kollarını kesmeyi yeğlerler.

- Kimsenin konuşmaması Guillard'ın lehine.

- Onun katil olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Onu suçüstü yakaıladım.

- Hayır. Hiçbir şey görmediniz, hiçbir şey duymadınız. Mahkeımede somut hiçbir şey ortaya koyamayacaksınız.

Passan patlamaya hazırdı. Yaptığı suçüstü başarısızlığa uğraımak üzereydi.

- Söz oyunu yapıyorsunuz, orada...
- Hayır. Gerçeklerden söz ediyorum. Patrick Guillard, onu ko-ruyan mahkeme emrini ihlal ettiğiniz için sizden şikâyetçi oldu. Onu yaraladınız. Kasten öldürmeye teşebbüs ettiniz. Onu otoyola atarak öldürmeye kalkıştığınızı ileri sürüyor.

Passan hakkında çoktan karar verilmiş olduğunu anladı.

- O halde?..
- Serbest bırakılması için bir saat önce talimat verdim. Dua edelim de medyaya konuşmasın. Sizin bu tutumunuz, bizi ona yu-muşak davranmak zorunda bırakıyor.
- Peki ya ben?
- Disiplin kuruluna çıkacaksınız. Dosyanız İçişleri Bakanlığı'na gitti bile.
- Soruşturmadan alındım mı?

Yargıç başını salladı. Aşağı doğru kıvrılan gülümsemesiyle Passan'ı küçümsüyor gibiydi ama gözlerinde bir tür yorgunluk ifadesi vardı. İç karartıcı bir bıkkınlık.

- Sizce?..

Olivier tek harekette, masanın üstündeki eşyaları yere savur-du.

- Nereye gidiyoruz beyefendi?
- Eve.

Şoför hareket etti. Arkaya oturmuştu, taktıkları boyunluğı çı-kardı ve deri koltuğuna iyice gömüldü. Bu zımbırtıyla Ha?~p Esir-leri filmindeki Erich von Stroheim'a benziyordu. İçinde küçük bir soğutucu bulunan dirsek dayama yerinin kapağını kaldırdı, bir Cola Zero çıkarıp açtı ve derin bir soluk aldı.

Ensesinde şiddetli bir ağrı, kollarında ve bacaklarında ya-ralar vardı, göğsüne sancılar giriyordu, ama maruz kaldığı şid-det göz önüne alınırsa bunlar pek bir şey değildi. Saint-Denis Hastanesi'nde birkaç saat boyunca gözaltında tutulması da faz-la önemli değildi.

Bu sabah erken saatte, telefon etmesine izin vermişlerdi. Avu-katı iki saat içinde her şeyi yoluna koymuştu.

Hasminin onu hırpalaması lehine olmuştu. Geceki saldırı sade-ce yeni bir perdenin başlangıcıydı. Psikopat kendisiydi. Ne var ki atölyesinde ceset bulunması durumu ağırlaştırıcı bir olguydu. Katil olmasa bile bu mekân ile kurbanlar arasında bir bağ kurul-ması kaçınılmazdı. Bunu inkâr etmek imkânsızdı. Ama savunma-sını hazırlamak, suçlamaları bir çalışanına -ya da semtteki bir suçluya- yöneltmek için önünde uzun zaman vardı.

Atölyenin adresi dışında, hasminin elinde yeni bir şey yoktu. Onu atölyenin dışında serserilerle kapışırken gördüğünde ola-cakları tahmin etmişti. Hemen harekete geçmiş ve kendisini an-neyle ilişkilendirebilecek en önemli şeyden kurtulmuştu. Kaçtı- ğı için gururlanmıyordu ama mecburdu. Eseriyle arasında belli bir mesafe oluşturmaları gerekiyordu; “yolu”na devam edebilmek için Fransız kanunlarının “suç” saydığı şeyden mümkün olduğun-ca uzaklaşmalıydı. Anka Kuşu’nun Eseri.

Planı işlemişti. İçinde bulunduğu tatsız duruma rağmen yargıç onun serbest bırakılmasını emretmişti. Kurbanla arasında hiçbir fiziksel bağ yoktu. Polis başkomiserinin geceki baskınının da hiç-bir yasal dayanağı yoktu. Yeni sorgulamalar, yeni aramalarla ye-ni bir soruşturma başlatılacaktı. Ama hiçbir şeyden korkmuyor-du; son beş gün ne yaptığını, nerelere gittiğini ispatlayabilirdi. Ve Leila Moujawad’la hiç temas kurmamıştı.

Artık yoluna devam edebilirdi. Atölyesine giren birinden dava-cı olan çok sarsılmış mal sahibini, şaşkına dönmüş masumu oy-namayı sürdürmeliydi. Atölyesine zorla kim girmiş olabilirdi? Onun mekânında böyle bir barbarlığa kim kalkışmış olabilirdi? Her şey nasıl açıklanmalıydı? Bu çok kolay olmayacaktı ama üs-tesinden gelecekti.

Esas sorun, Clos-Saint-Lazare’m arkasındaki geniş arazide bı-rakmak zorunda kaldığı delillerdi. Dönüp onları alması söz konu-su olamazdı. Kimsenin onları bulmaması için dua etmekten baş-ka çaresi yoktu.

Diğer bir sorun da Stains’deki atölyesiydi. Bu mülkü neden holding bünyesinde göstermediğini açıklaması gerekecekti. Bu-rayı diğer kurbanlara bağlayacak herhangi bir organik kalıntı bu-lunmamasını ümit

ediyordu. Her seferinde, her şeyi ateşle temiz-lemişti; onu ele verebilecek hiçbir şey yoktu.

Tek gerçek tehdit hâlâ hasmıydı. “Avcı” veya “Gece Süvarisi” olarak adlandırdığı o polis.

Bunu düşünmek içini sıkıntıyla doldurdu ve içeceğinden bir yudum daha aldı. Passan asla vazgeçmeyecekti. Söz konusu olan ne soruşturma ne de işti, sadece bir takıntıydı. Tutarsız, olumsuz, projesine bir tür eklenti.

Hangi Tann böyle bir engeli yoluna çıkarmıştı? Bu sınamanın anlamı neydi?

“Nanterre. La Défense. Neuilly-sur-Seine” levhaları göründü.

Bu yolu seviyordu. A86. 93’ten 92’ye geçiş. Artık kendi güzergâhındaydı. La Courneuve’ün karanlık mahallelerinden Neuilly-sur-Seine’in lüks rezidanslarına. Bu hedefe ulaşmak için bir-biri ardına toplumsal sınıf katmanlarını tırmanmıştı. Çirkeften çık-mak için. Köklerinin sefaletinden kurtulmak için. Aptal, hoşgörüsüz bulduğu burjuvaziden tiksiniyordu ama Neuilly’de, varsılların sessiz-liği onda en azından huzur dolu bir vahada yaşıyormuş hissi uyan-ırdırıyordu. Özel malikânesindeyken sanki fildişi bir kuledeydi. Acısı-nı hafifletmekte özgürdü. Yeniden doğuşlarını gerçekleştirmekte de.

Yeniden Avcı’yı düşündü. Sırrını biliyor muydu? Bildiğine ka-naat getirdi. Gözaltındayken DNA testi yapmak için kendisinden numune alışları yeniden gözünün önüne geldi. Bunu hatırlamak bile titremesi için yeterli oldu.

Passan diğerleri gibi bir polis değildi. Her kadın ve her erkek bedeni dişil ve eril parçacıklar içerirdi, fizyolojik cinsiyetin ağır bastığı bir yüzde içinde daima karşı cinse ait parçacıklar vardı. Polisle ilk karşılaştığı anda, dikkatini çeken şey onu allak bullak etmişti. Polis başkomiseri neredeyse mutlak bir saflıktaydı. Yüz-de yüz eril hormonlar. Cürufsuz bir metal.

Bu şaşkınlığını atlatarak, tebessümünü ve nazik ses tonunu koruyup sevimli bir yüz ifadesi takınmıştı. Avcı’nın sebebi ziyare-ti sadece şöyle bir yoklamak içindi. Sahip olduğu tek ipucu sade-ce bir rastlantıydı: Kurbanlardan biri Saint-Denis’deki galeriden bir araba satın almıştı, bir diğeri ise arabasını La Coumeuve’deki servise tamire getirmişti. Başka bir

ipucu yoktu. Sadece bir rastlantı. Onun sorularını şaşırmış ve kuşkulanmış gibi yaparak, hiç zorluk çekmeden cevaplamıştı.

Ama başkomiser yutmamıştı. Passan onun için gelmişti ve onun gibi içgüdüleriyle hareket ediyordu, bunu hissedebiliyordu. Böylece düello başlamıştı. Sonrasında yaşananlar onu haklı çıkarmıştı. Gizlice izlemeler, aramalar, sorgular... Polis kudurmuş gibiydi. Hatta üçüncü annenin öldürülmesinden hemen sonra onu Mayıs ayı ortasında tutuklamıştı. Ama şansı yaver gitmişti: Nisan 2011'de çıkan yeni bir yasa, gözaltındaki birine sorgu esnasında avukat bulundurma hakkı tanıyordu. Avukatı da polisin yönlettiği suçlamaların üstesinden gelmeyi başarmıştı.

Şikâyetçi olmuştu. Passan'ın aleyhinde tanıklık etmişti. Polis tarafından hırpalandığına dair ifade vermişti. Avukatı polisin görevinden alınmasını istemiş, ancak emniyet teşkilatı memurunun yanında yer almıştı. Başkomiser soruşturmadan alınmamış ama bir numaralı şüpheliye yaklaşması yasaklanmıştı. O artık sadece masum biri değildi, aynı zamanda dokunulmazdı da.

Yeniden doğuşlarından vazgeçmesi gerekirdi, ama yapamıyordu. Bu bir ölüm kalım meselesi. Daha ihtiyatlı davranmaya başlamıştı. Yöntem değiştirmişti. Değiştirmedığı tek şey cinayet mahalliydi. Bu da az kalsın özgürlüğüne mal olacaktı.

Başka bir kutu Cola Zero açtı. Soğuk meşrubat boğazında karbarcıktandı. Gözlerini kapattı. Gözkapaklarının altında canlanan görüntü katıksız bir cinsel hazdı. Bayır aşağı polisle birlikte yuvarlanırken öleceğini sanmıştı. Ama aynı zamanda da korundu

ğunu hissetmişti. Erkekten kadına dönüşmüştü. Korku gerçek bir zevk halini almıştı. Kollarını açarak hasmını karşılamış, sözle anlatılamayacak bir şehvetle kendinden geçmişti.

- Geldik beyefendi.

Ağlıyordu. Doğruldu ve sargı bezlerini ıslatan gözyaşlarını kuruladı. Bu basit hareket bile kuyruksokumundan ensesine şiddetli bir ağrının yükselmesine neden oldu. Bir an önündeki manzara ya baktı: çıkmaz sokak, kaldırım boyunca uzanan demir parmaklıklar, hazır olda duran özel malikâneler.

- Beni burada bırakıp siz servis istasyonuna dönün.

Ancak bir taş kadar konuşkan olan şoförü başını salladı. Ne şiş suratı hakkında bir yorum yapmış ne de hastanede geçirdiği saat-lerle ilgili soru sormuştu. Bunun için ona minnet duyuyor ve hiç soru sormadan, gündüzleri onu her yere götüren bu gölge adam için kendini kutluyordu.

Güçlkle arabadan çıktı. Acılarım hafifletmek için kullanacağı bitkilerin ve Çin tozlarının listesini çoktan kafasında hazır etmiş-ti. Yıllardan beri Batı'ya ait hiçbir ilacı ağzına sürmüyordu. Yeni- yetmeliği boyunca aşın miktarda molekül, aktif madde ve ilaç iç-mişti. Şimdi bunları içmeyi reddederken aslında kendisini dışla-mış ve mahkûm etmiş olan bu uygarlığı reddediyordu.

Güneş yine kaim bir bulut tabakasının arkasına gizlenmişti. Yağ-mur, dar sokağı gri ve pis bir örtüyle kaplayarak yeniden yağmaya başlamıştı. Mekanik adımlarla malikâneler boyunca yürüdü. Bede-nindeki ağnlann sebebi sadece aldığı darbeler değildi - Avcı kur-ban töreninin, henüz gerçekleşmemiş ya da tamamlanmamış yeni-den doğuş sürecinin yanda kalmasına sebep olmuştu.

Acıktığım hissediyordu, doyumsuz olduğunu.

Bunun tek bir çaresi vardı.

Sandrine Dumas bir garaj kapısının önünde durdu ve manevra yaparken görmediği bir refüje çarptı. Dudaklarından öfkeyle “la-net olsun” sözcükleri döküldü ve alçak sesle lanet okumayı sür-dürerek arabasından çıktı. Kapısını kilitledi, arabasındaki hasara bakmadı bile ve Ponthieu Sokağı'nda yürümeye başladı. Saçları dağınıktı, üstü başı dökülüyordu.

Ama en önemlisi geç kalmıştı.

Naoko'yu on iki yıldan beri tanıyordu, randevularının hiçbirine ilk gelen olmamıştı. Bir gün arkadaşına, nezaketen on beş dakika gecikme kuralını açıklamaya çalışmıştı. Ama onun şaşkınlığı kar-şısında vazgeçmişti. Japonlar hakkında hazırlanan bir belgeselde, onların sekiz saat boyunca inci ayıkladıklarını hatırlıyordu. Dik-katle bakan, simsiyah ve aynı zamanda binoküler bir mikrosko- pun mercekleri kadar keskin o gözleri unutamamıştı. Ve işçilerin yüzlerinden okunan, gözkapaklarının -bazen

hafif bir şaşılığı an¬dıran, Moğollara özgü o kıvrım- kırpışmasıyla daha da belirginle¬şen o donma halini, o konsantrasyonu.

Geç kalmanın bir nezaket kuralı olabileceği fikri karşısında Naoko da tam olarak aynı ifadeyi takınmıştı.

Sandrine arabaları durdurmaya çalışarak, yeşil ışıktaki Matignon Caddesi'nde karşıdan karşıya geçti. Komalar çalındı. Hiçbir şey duymuyor ve hâlâ alçak sesle kendi kendine mırıldanıyordu. Ne¬den Naoko ondan böyle bir şey istemişti? Alelacele bir öğlen ye¬meği yemek için trafikte geçen bir saat... Ama aynı zamanda ken¬dine de kızıyordu: Burayı seçen oydu. Ve saat 15.00'te derse gir¬mesi gerekiyordu.

Restoranın önüne geldi, üstünü başını düzeltti, derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Bir inek gibi terlemişti. Tedavinin ikincil etkile-

rinden biri. Salona girer girmez Naoko'yu gördü. Güzelliği dışın¬da, onda insanı sinir eden bir şeyler vardı. Buruşmuş eski afişler¬deki kadın reklamlarını andıran bir tür bozulmaz tazelik.

Bazen Naoko ona Japon kozmetik ürünleri veriyordu - çoğu¬nun üzerinde bihaku yazıyordu, bu da üç aşağı beş yukarı "soluk güzellik" anlamına geliyordu. Naoko bihaku'nun kusursuz bir ör¬neğiydi. Sadece pirinç, süt ve saf suyla besleniyor sanılabilirdi. Ama bu doğru değildi; Naoko çok yemek yedi ve Paris'in bütün pastanelerini bilirdi. Sandrine kimi zaman sırf hasedinden onu otuz yaş daha yaşlı hayal etmeye çalışırdı. Yapamazdı. Teni bir güneş gibi parlıyordu, daha ötesini görmek imkânsızdı.

- Geciktiğim için özür dilerim, dedi, yeniden derin bir nefes alarak.

Naoko "her zamanki gibi" ve "önemi yok" anlamına gelen bir gülümsemeyle cevap verdi. Sandrine çantasını bırakıp oturdu. Mantosunu çıkarırken etrafa ter kokusu yayıyormuş gibi hissetti. Kemoterapinin bir başka etkisi de en ufak bir kokunun onu boğa¬cak gibi olması, kusma isteği vermesiydi.

- Mönüyü gördün mü? Burası Paris'in en iyi Japon restoranla¬rından biri galiba.

Naoko şüpheli bir ifadeyle dudak büktü.

- Ne oldu? dedi Sandrine telaşlanarak. Japon değiller mi?

- Koreliler.
- Kahretsin! Elle'de bir makale okumuştum...
- Boş ver.

Bu durum aralarında alay konusu halini almıştı. Yıllardan beri Sandrine, Naoko'ya yeni Japon restoranları bulmaya çabalıyordu. Ama iki restorandan biri ya Çin ya da Kore restoranı çıkıyordu.

Mönüyü açtı. Bu kadarcık şey için canını sıkması gereksizdi. Hastalığının bu gerileme evresinden sonuna kadar faydalanmak istiyordu. Bir haftadan beri ilk kez, sürekli yinelenen ve acı ve 7ren ağız içi iltihaplarının ardından dil papillalarına hitap etme fırsatı bulmuştu.

- Ben maki moriavase yiyeceğim. Güzel bir suşi tabağı, işte ihtiyacım olan bu!
- Onlar suşi değil, maki. Maki “yuvarlanmak” anlamına gelir.

Naoko bunu, bir tür hüznün de hissedildiğı kendini beğenmiş bir ses tonuyla söylemişti. Zaten Sandrine arkadaşının kötü bir gününde olduğunu anlamıştı.

- Peki sen? dedi laubali bir şekilde. Sen ne yiyeceksin?
- Miso çorbası.
- Hepsi o kadar mı?

Naoko cevap vermedi. Gözleri o kadar siyahtı ki gözbebekleri- ni ayırt etmek imkânsızdı.

- Olivier'yle hâlâ kavga ediyor musunuz?
- Pek değil. Bodrum katında kalıyor. Hiç temasımız yok. Her halükârda bu akşam gidiyor.

Garson geldi ve siparişlerini aldı.

Kısa bir sessizlikten sonra Sandrine yarayı deşmeye karar verdi:

- Yolunda gitmeyen ne?

- Yeni bir şey yok, her zamanki sorunlar. Bir sabah kocaman bir hamamböceğiyle uyandım, hepsi bu. Benim evliliğim tam bir enkaz.

-Tuhaf.

- Anlamıyorsun. Olivier'nin beni hiçbir zaman sevmediği hissi-ne kapılıyorum.

- Bu şekilde sevilmemeyi hayal eden birçok kadın tanıyorum.

Naoko başını iki yana salladı:

- Olivier Japonya'yı seviyor. Bir hayali, bir fikri seviyor. Be-nimle hiç ilgisi olmayan bir şeyleri. Zaten yıllardan beri bana do-kunmuyor bile...

Sandrine içini çekmemek için kendini zor tuttu. Psikiyatrılık oynamak için bir saat trafikle boğuşmuştu. Ama bundan yakınmı-yordu. Kelimelerin müziğini dinliyor ve bunu çok seviyordu. "R" leri ve "u"lan hâlâ telaffuz edemeyen bu hoş aksam dinlemeyi.

- Bana karşı duyguları hep soyuttu, diye devam etti Naoko. Başlarda bu duygunun somut bir hal alacağını, Japon karısıyla il-gileneceğini sandım. Ama tam tersi oldu. Takıntısına daha da faz-la gömüldü. Hâlâ geceleri samuray filmleri izliyor, benim bile ta-nımadığım Japon yazarları okuyor! Yıl sonunda, büyük mağaza-lar dışında başka bir yerde çalınmayan ve artık Japonya'da kim-senin dinlemediği kotoyla icra edilen eski parçalar dinliyor. Yıl boyunca "Küçük Noel Baba" şarkısını dinleyen bir adamla yaşa-mak ister miydin?

Sandrine karşılık vermeden gülümsedi. Garson içi çiğ balık do-lu, zencefil ve yeşil vasabi toplarıyla süslenmiş sandal biçiminde bir tabakla geliyordu. Sandrine birazdan alacağı doyumsuz tatla-rı düşündükçe için için seviniyordu. Kanser olduğu anlaşıldığın-dan beri her haz, en basiti bile ona artık içmediği sigarayı hatırla-tıyordu.

Naoko çorba kâsesini iki eliyle tuttu ve gözlerini masaya dikip konuşmasına devam etti:

- Şimdiki numarası, Şoçiku film stüdyolarında hazırlanan eski müzikal komedilerin diyaloglarını dinlemek. İnternet üzerinden hiç kimsenin

bilmediği CD'ler sipariş etti. Tek bir kelimesini an-lamadığı halde sürekli bu CD'leri kulaklıkla dinliyor. Bunu sağlık-lı buluyor musun?

Sandrine üzgün gözlerle ona baktıktan sonra yosun, tonbalığı ve pirinçten oluşan yeni bir top aldı. Sandalı andıran tabağın ön kısmını şimdiden bitirmişti.

- On yıldır evliyiz ve benim bir kadın olduğumu anlayıp anla-madığından hâlâ emin değilim. Her şeyden önce ben onun müze-sine ait bir parçayım.

- En değerli parça.

Naoko şüpheli bir tavırla dudak büktü. Seksi bir ağzı vardı. Profilden, altdudağı hafifçe ileri doğru çıkıktı, bu da ona hayvani bir çekicilik veriyordu. Sandrine Japonya'yı bilmiyordu, ama dişi geyiklerin özgürce dolaştığı Nara adlı bir tarihi kentten söz edil-diğini duymuştu. Hep Naoko'nun Nara'dan geldiğini düşünmüştü.

- Ona göre bir Japon kadınla evlenmek büyük bir şans. Benim sayemde, ülkem onu kabul etti. Fransızcada bununla ilgili bir söz vardır. Kral bir şövalyeyi kutsadığında...

- Kılıçla omzuna dokunur.

- Evet aynen, Japonya, kılıcıyla onun omzuna dokundu. Oğul-larımız bile bu sürecin bir parçası. Bazen, onların genetik bir de-ney olduklarını sanıyorum. Bunu kendi kanını benim halkımın kanıyla karıştırma girişimi olarak görüyorum.

Sandrine, Naoko'ya hayatta çok daha kötü şeyler olduğunu söylemek istedi. Erkeksiz, çocuksuz, üstüne üstlük memelerini, karaciğerini ve rahmini kemiren kanserle kırklı yaşlara yaklaş-mak gibi.

Ama Naoko çok daha geniş düşünüyordu, içinde bulunduğu acı tabloyu biraz daha genişletti:

- Sonuçta benim onunla olan sorunum, Fransa'yla olan soru-num. Burada bir panayır hayvanından başka bir şey olmadım. Bugün bile hâlâ, nereden geldiğimi öğrendiklerinde, bana "Suşi- ye bayılırım!" diyorlar. Hatta yanıldıkları bile oluyor ve bana Çin böreğinden söz ediyorlar. Bazen

de, bana teşekkür etmek için el-lerini göğüslerinin üstünde Tay usulü birleştiriyorlar. Şubat ayın-da, yani Çin yeni yılında bana “mutlu yıllar” diliyorlar. Artık ger-çekten bıktım!

Sandrine sandalın kış kısmına doğru saldırıya geçmişti. Bu kokulan yeniden duyabilmek çok güzeldi. Balıkların iyotlu tadı.

Zencefilin yakıcı lezzeti. Soyanın siyah acılığı. Isırıklar, ama bir âşığın ısırıkları.

- Beni yakından tanıyınca da, diye mırıldandı Naoko, “Japon kadınlarının vajinasının daha dar olduğu doğru mu?” diye soru-yorlar. Gözleri hâlâ masaya dikiliydi.
- Gerçekten mi?
- Fransa’ya geldiğimde, diye devam etti gözlerini masadan kal-dırmadan, düşünüyordum...
- Fransız olmak mı istiyordun?
- Hayır. Sadece her hakka sahip bir insan olmayı. Egzotik bir mal değil. XS bir vajina değil.

Sandrine, ağzı dolu bir halde, topu santraya koydu:

- Ya sen, diye sordu birden, onu artık sevmediğine emin misin?
- Kimi?
- Passan’ı.
- Biz artık o noktada değiliz.
- Peki neredesiniz?
- Bütün hesapları görme noktasında. On yıllık bir birliktelik-ten sonra ortak anılarımız var mı onu bile bilmiyorum. Bugün ben ona büyük bir şefkat duyuyorum, ama merhamet de. Ve ayrı-ca öfke de ve... (Sustu, gözleri dolmuştu.) Bir an evvel yapmamız gereken, artık aynı çatı altında yaşamamak. Birbirimize taham-mül edemiyoruz, anlıyor musun?

Sandrine küçük bir pirinç ve çiğ balık topu daha attı ağzına ve çiğnemedен yuttu. Ne kadar da güzeldi.

- Gerçekten de bu somon...

Naoko birden aklına bir fikir gelmiş gibi dirseklerini masaya dayadı.

- Sana bir sır vereceğim, dedi, arkadaşına doğru yaklaşarak.

- Hadi, söyle. Bayılırım.

- Eğer Japonya'ya gidersen, orada asla somonlu suşi bulamazsın.

- Bulamam mı? Neden?

- Çünkü çok ağır ve iç bayıcıdır.

Sandrine ona göz kırptı ve ağzına bir suşi daha attı:

- Yani... Fransızlar gibi mi demek istiyorsun?

Sonunda Naoko gülümsedi ve bir Kore makisi aldı.

12

Passan bir saatten beri, Doğumcu cinayetleriyle ilgili dört aydan bu yana sürdürülen soruşturma sırasında toplanmış tanık ifadelerini, zabıtları, otopsi sonuçlarını, bilirkişi raporlarını ve diğer belgeleri ayıklıyordu. Tüm bunlar, en azından beş altı kilo değerli kâğıt yığını demekti.

Resmi olarak halefleriyle bağlantıya geçmeden önce kendi soruşturma dosyasını ayırıyordu. Aslında, en önemli belgeleri tarıyor ve onları bir USB'ye aktarıyordu. Aynı zamanda evine -yani ilk kez gideceği Puteaux'daki stüdyosuna- götürmeyi düşündüğü bazı kâğıtların da çıktısını alıyordu.

- Çuvalladm Passan. Cidden çuvalladm.

Başını kaldırmadan sesi tanıdı - Marsilya aksam. Cinayet Bürosu'ndaki üstü, bölüm amiri Michel Lefebvre. Demek onu paylaşmak için bizzat 36 numaraya gelmişti. Bu neredeyse bir ayrıcalıktı. Olivier öğlene doğru raporunu yazmayı bitirdiği andan beri bu fırsatı bekliyordu.

Tek kelime etmeden, kâğıtları şömizlere, şömizleri de masasının üstündeki karton kutulara yerleştirmeye devam etti. Arkasından, yazıcı uğulduyordu. Lefebvre'in gidip o tarafa bakmayacağını umut etmekten başka çaresi yoktu.

- Seninle bir müdahale ekibi bile kurulamaz, değil mi? Sen kendini ne sanıyorsun? Yalnız kovboy mu?

Passan, takım elbisesiyle çok şık görünen amirine bakmak için başını kaldırdı. Adam bir metre doksan santimden daha uzundu ve takımlarını ısmarlama diktiriyordu. Jölelenmiş, arkaya doğru taranmış gri saçları, Forzieri gömleği ve Milano kravatıyla Lefebvre “şık İtalyan”ı oynuyordu. Boyu bosu iyiydi, sorun suratın- daydı: Kaldırım taşı gibi kare şeklindeki yüzü, paralı askerlerin

kaslı hatlarına sahipti. Yüzü, Giorgio Armani’ninkinden çok General Patton’unkini andırıyordu.

Tombullaşmıştı, ama alnındaki bıçak yarası tüm meslek yaşamını bir masanın ardında geçirmediğinin kanıtıydı. Olivier biliyordu: Sol böğründe, çok daha uzun başka bir yara izi daha vardı. Lefebvre, kendi aforizmalarından birinin canlı, somut bir örneği: “Bir insanın gerçeği tıpkı bir dövme gibidir: Onu ya ya-takta ya da morgda görürsünüz.”

Passan kâğıtlarını toplamayı sürdürürken sordu:

- Soruşturmayı kim üstlendi?

-Levy.

- Levy mi? O, 36 numaranın en kirli polisi!

- Tecrübeli.

- Doğru, suç konusunda tecrübeli olduğu kesin.

Uzun zamandan beri Jean-Pierre Levy’yi tanıyordu. Herif ku-mar borçlarının ve ödenmemiş nafakaların altında eziliyordu. Özel hayatında olduğu gibi hipodromlarda da hiçbir zaman doğru ata oynamamıştı. Birçok kere doğrudan veya dolaylı olarak rüş-vet almakla suçlanmıştı. İçişleri Bakanlığı’nın açtığı soruşturma birden yön değiştirmiş ama hiç kimse bunu yutmamıştı. Mühür altına alınmış malların hırsızlığı, uyuşturucu kaçakçılığı, üstü ka-palı şantajlar, gizli pazarlıklar...

Lefebvre odanın içinde ağır adımlarla dolaşıyordu. Masanın önünde durdu ve yan yana dizilmiş karton kutulan işaret etti. Et-rafa pahalı bir parfüm kokusu yayıyordu.

- Bunlar ne?
- Doğumcu'nun soruşturma dosyası.
- Çok güzel. Levy'nin adamları dosyayı almaya gelecek.

Passan iki elini üst üste yığılı kâğıtları üzerine koydu:

- Hayvan serbest kaldı Michel. Onu yeniden enselemek çok zor olacak.
- Kimin hatası?
- 0 gece yaptığımız, bir suçüstüydü. Gerçek bu. Elimizde onu suçlamak için oldukça fazla kanıt vardı. Calvin soğukkanlı bir adam ve...
- Calvin kendi kışını kolluyor. Eğer başka biri Guillard'ı kıştır-mış olsaydı, durum çok farklı olurdu. Ama dümende sen olunca bu imkânsız.
- Bu işten bıktım.

Lefebvre, güneyli aksanı daha da belirginleştiren babacan bir ses tonuyla konuştu:

- Bu işin peşini bırak dostum. Telefonum hiç susmuyor. Poli-tikacılar İçişleri Bakanlığı'nın teleksini almış. Hepsi aklını kaçı-r-mış gibi. Senin şu dün geceki boğa güreşin, onların ihtiyacı olan en son şeydi. Büyük yankılar uyandıracak bir hareket bekliyorlar-dı ama sen onlara kallesçe bir darbe indirdin. Bravo! Guillard'ın ve avukatlarının çenelerini kapalı tutması için dua etmekten baş-ka çare yok. Ve tabii medyanın bizi unutması için de.
- Onlara kellemi vermekten başka çareniz yok.

Bölüm amiri osuruğu andıran bir sesle hafifçe güldü:

- Mağduru oynama Passan. Seni koruyoruz, bunu biliyorsun. (Yeniden sırtıttı.) Aslında fazla seçme şansımız yok. Bunu da bili-yorsun. Diğer davalarda ne durumdasın?

Olivier devam eden diğer soruşturmaları hatırlamaya çalış-tı. Hepsinden bayağı kopmuş olduğunu anladı. İşinden ve kendin-den uzaklaşmıştı. Ağzında bir şeyler geveledi.

- Eğer işini kaybetmek istemiyorsan, dedi Lefebvre, ayağı-nı denk al. Milletin canını sıkmakta inat edersen, kendini ünifor-mayla Boulogne

Ormam'nda devriye gezerken bulursun. Umut edebileceğin tek şey de dişsiz travestilere kendini emdirmek olur.

Arkasını döndü ve odadan çıkarken kâğıt öğütücüsünün elektirik kablolarını söküp attı.

- Ne yapıyorsun?
- Seni şeytana kapılmaktan koruyorum. Bakarsın Levy'yi bazı kanıtlardan mahrum bırakmak istersin.
- Bu benim tarzım değil. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım...
- Hiçbir şey yapmayacaksın, bunu biliyorsun. Zaten kendin için dosyanın kopyasını çıkarmaya çoktan başladın bile. Aptallık yapmayı bırak, lanet olsun. Bunu sana hangi lisanda söylemek gerekiyor?

Lefebvre odadan çıkınca, Passan kapıyı kilitledi ve yazıcıdan çıktı alma işine geri döndü. Bu yeni ofislerde tahammül edemediği bir ayrıntı vardı: Duvarlar camdı. Çalışanlar, diğerlerinin bakışlarına maruz kalan akvaryumdaki balıktan farksızdı. Amiri haklıydı. Bir aptallık daha yapmış ve ciddi bir başarısızlığa uğramıştı. Boşanma olayının tam ortasındaydı, gerçekten de bunun sırası değildi. Yeniden düzene girmeli ve örnek bir tavır sergilemeliydi. Aklına Nietzsche'nin bir sözü geldi: "Basit bir hayatın mı olsun istiyorsun? Sürüye yakın dur ve orada kendini unut."

Motive olmak için, meşhur görev duygusundan, ülkesine olan bağlılığından medet umdu. Baş harfleri büyük yazılan şu kavram

lardan: Düzen, Cumhuriyet, Vatan. Ama en ufak bir enerji alamadı. Tam tersine, tüm bunlar ona, tuhaf bir şekilde içtenlikten uzak, içi boş şeyler gibi geliyordu.

Yazıcıya eğildi, çıkan diğer kâğıtları aldı, birkaç satır okudu ve bu kez o motivasyonu hissetti.

Doğumcu: Passan'ın yakıtı oydu.

Bu akşamdan itibaren, ona başka bir cepheden saldırıya geçme imkânı verecek yeni bir zayıf nokta, yeni bir ayrıntı bulmak için her tutanağı yeniden okuyacaktı.

Aslında bu sayfaları yeniden gözden geçirmeye ihtiyacı yoktu. Hepsini ezbere biliyordu.

Ön yüzünde soruşturma verileri vardı, arka yüzünde de Doğumcu'nun hayatının coşkulu bir bölümü.

İlk ceset geçen 18 Şubat'ta, Fort d'Aubervilliers toplu konutlarında, Maladrerie çimenliklerinden birinde bulunmuştu. Gebe kadının çıplaktı, kamı yarılmıştı, kömürleşmiş bebek yanına bırakılmıştı ve göbek kordonu hâlâ iki bedeni birbirine bağlıyordu.

Önce bunun karıkoca arasındaki vahşi bir hesaplaşma olduğu düşünülmüştü. Ama soruşturmada elde edilen ilk bilgiler bu varsayımı hemen çürütmüştü. Yirmi sekiz yaşındaki, sekiz aylık hamile Audrey Seurat üç gün önce kaybolmuştu. Kaybolduğunu bildiren de kocasıydı. Adamın bu üç gün boyunca nerede olduğu-na tanıklık edecek sağlam şahitleri vardı. Ayrıca ne bir âşık ne de kurbanın yakın çevresinden bir şüpheli söz konusuydu. En tutarlı senaryo bunun bir kaçırma olduğu ve ardından da bilinmeyen bir yerde kadının kurban edildiği idi. Katil daha sonra anne ile çocuğu, kimseye görünmeden Mala Parkı'na bırakmıştı.

Savcı bu iş için Paris Cinayet Bürosu'nu görevlendirmiş, onlar da dosyayı Başkomiser Olivier Passan'a vermişti. Çok geçmeden, başkomiser bu olayın hayatının davası olacağını anlamıştı. Başlangıçta suç mahallindeki görüntüler karşısında şoka girmişti: yeşil çimenlerin üstünde kavrulmuş bebeğiyle çırılçıplak yatan bu cesedin edebe aykırılığı; kanlı bedenler ile taze çimler arasındaki tezat.

Sonra kendini toparlamıştı. Cesetteki kesiğin insanı hayrete düşüren acımasızlığı, annenin ölüm nedenindeki gizem (kamı yarılmasına rağmen, adli tabip kadının ölüm sebebinin zehirlenme olduğunu düşünüyordu), hiçbir ipucu ve tanığın olmaması... Her şey, bu cinayetin çelik gibi sinirleri olan soğukkanlı bir kati-lin işi olduğunu gösteriyordu. Hem çılgın ve planlı, hem de kaçık ve sert -ve bu kadarla da yetinmeyeceği kesin- bir yaratık.

Ekibini bilgilendirmişti. Soruşturmaya sıfırdan başlanmasını,

komşuların sorgulanmasını, kurbanın geçmişinin didik didik edilmesini, son günlerinde ne yaptığının öğrenilmesini, benzerlikler gösteren bir cinayet olup olmadığının belirlenmesi için dosyaların incelenmesini

istemişti. Çok geçmeden zorluklar baş göster-meye başlamıştı. Kapı kapı dolaşarak yapılan görüşmelerden bir şey çıkmamıştı. Maladrerie, Seine-Saint-Denis'nin en çetin ma-hallelerinden biri değildi ama polisi coşkuyla karşılayıp kucakla-yan bir yer olduğu da söylenemezdi. Suç mahallinde de durum parlak değildi. Hiç parmak izi, organik bir kalıntı, en ufak bir ipu-cu yoktu. Arşivdeki dosyalara gelince, böyle cinayetlere ancak filmlerde rastlanırdı...

Buna karşılık, semt polisinin bir MOBESE merkezi vardı; bü-tün video görüntüleri, telsizden yapılan çağrılar, devriyelerin ko-numlarının kayıtları burada tutulurdu. Ama orada toplanan veri-lerin analizinden de bir sonuç elde edilememişti; kameraların ço-ğu bozulmuş, geçen haftalarda bölgede en ufak bir şüpheli olay kaydedilmemişti. Şüphe uyandıran tek bir olasılık vardı: Belki de katil, bir kilometrelik bir yançap içinde bütün uydu bağlantıları- nı kesebilen bir jammer'a sahipti. Bu olgu diğer cinayetlerle de doğrulanmıştı. Cesedin bırakıldığı gecelerde, gün ağarmasına ya-kın saatlerde birkaç dakikalık bir anza meydana geldiği saptan-mıştı. Katilin zamanı.

Yapılan araştırmalar neticesinde, bu tip sinyal bozucuların Pakistan'da üretildiği öğrenilmişti ve el altından satılıyordu. So-ru: Aubervilliers'nin bir semtindeki bir kara deliğin tam zamanını öğrenmek bir yarar sağlar mıydı? Hayır. Ya katilin Pakistan'dan gelmiş bir malzemeyi kullandığını öğrenmek? Hayır. Bu tür bir ci-hazın satın alınabileceği yerler araştırılmış, bir işe yaramamıştı.

Ayrıca kandaki, idrardaki, safradaki toksik madde analizlerin-den de bir sonuç çıkmamıştı. Kadın, çoğul gebelik sırasında emb-riyo azaltmakta kullanılan kimyasal bir bileşik olan potasyum klorür iğnesi sonucunda ölmüştü. Passan ham potasyum klorür formülü KCl üzerinde bizzat çalışmıştı. Damardan zerk edilmesi, karıncık fibrilasyonu sonucunda ani kalp durmasına sebep olu-yordu. Bu, insan bedeninde zaten var olan ve gerek gıdalarda, ge-rekse gübre üretiminde bileşen olarak kullanılan çok yaygın bir ürün, zehir olarak da eşsiz bir maddeydi.

Hastanelere ve kliniklere bu maddeyi tedarik edenleri sorgula-nışlardı. Stokları kontrol etmişlerdi. Olası hırsızlıklar tahkik et-mişlerdi. Bu tuzun ölümcül bir zehre nasıl dönüştürüldüğünü an-lamak için kimyagerleri sorguya çekmişlerdi. İntihara meyilli ki-

şilerin, etkisi nedeniyle bu maddeyi anestezi uzmanlarından talep ettiklerini öğrenmişlerdi. Bunun üzerine amatör kimyagerlere yönelmişlerdi. Tüm bunlar boşunaydı.

Kurbana gelince, o da bir kara delikti. Audrey Seurat'da da, çevresinde de şüphe uyandıracak en ufak bir şey yoktu. İki yıllık evli olan genç kadın posta memuresiydi. Kocas ı Sylvain bilişim mühendisiydi. Gerçek birer Saint-Denis'li olan çift Floreal sem-tinde oturuyordu. 2004 model ikinci el bir Golf satın almışlardı ve Delafontaine Doğumevi'nde rezervasyon yaptırmışlardı. Sylva-in babalık doğum izinlerinin tarihlerini bile belirlemişti. Bir anda uçup giden, önceden ilan edilmiş bir mutluluk.

Mart ayının ortasında, üstlerinden gitgide artarak gelen baskı-lar ve Sorgu Yargıcı Ivo Calvini'nin ard ı arkası kesilmeyen tele-fonları dışında hiçbir şey elde edememişti. Olumlu tek bir nokta vardı: Medya olaya ilgi göstermemişti. Gazeteciler bütün bilgilere sahip olmadıklarından, cinayetin şaşkınlık uyandıran boyutlarını değerlendirememişlerdi.

Passan bu işe dört elle sarılmıştı. Audrey'nin son haftalarda za-manını nasıl değerlendirdiğini büyük bir titizlikle yeniden araş-tırmıştı. İşverenini, meslektaşlarını, arkadaşlarını, aile üyelerini sorgulamıştı. Jinekologunu, jimnastik hocasını, kuaförünü sorgu-ya çekmişti. Hatta Seurat'lann arabalarını satın aldığı La Coume-uve'deki Alfieri Galerisi'ni de görmeye gitmişti. Hipotezi şöyle- di: Herhangi bir zamanda Audrey'nin yolu katille kesişmişti. Dav-ranışlarındaki bir ayrıntı -yüzü, giysileri, gebeliği- kaçık katilin içindeki cinayet dürtüsünü harekete geçirmişti. Genç kadının gi- diş- geliş yollarını takip ederse onun da yolu katille kesişebilirdi.

Olayın geçtiği yere yeniden gitmişti. Audrey'nin kayboldu-ğu, Montfermeil Postanesi ile çevresine. La Maladrerie'ye. Koyu renkli elbiselerini giymemiş, polis arabasını almamış, banliyö tre-niyle gitmiş, ağaçların arasındaki o küçük apartmanları ve son on yılın büyük binalarına nazire olarak 1960'lı yıllardan kalma toplu konutları dolaşmıştı.

Semtin altını üstüne getirmiş, nabzını tutmuştu. Katilin şehrin bu köşesiyle ilgilenmesinin gizli bir sebebi olduğunu düşünüyor-du. Ya burada oturuyordu ya da, ki bu daha yüksek bir olasılıktı, çocukluğu burada geçmişti ve yaşadığı bir travma geri tepen bir kâbus dalgası gibi onu buraya sürüklüyordu.

Tamamen tahmin. Mart ayı sonunda, Passan bir daha artık Audrey Seurat'mn katilinden söz edilmeyeceğim düşünmeye baş-lamıştı.

Ama birkaç gün soma, başka bir ceset bulunmuştu.

Telefonu çalınca elektrik verilmiş bir çite dokunmuş gibi sıç-radı.

Yerde oturduğunu, parmaklarının toz ve mürekkeple kaplı ol-duğunu, dosyaların arasında kaybolduğunu fark etti. Bir kez da-ha, soruşturma bir manyetik alan gibi onu çekmişti.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Saatine baktı: 17.00'ydi. Ezbere bildiği kâğıtları okumak için iki saatten beri buradaydı. Camlı duvardan, onu böyle yerde, bu pozisyonda otururken gö-renler gülüp alay etmiş olmalıydı.

Telefon hâlâ çalıyordu.

Kramplardan yerinden kımıldayamaz hale gelmişti, doğruldu ve el yordamıyla masasının üstündeki telefonu buldu.

-Alo?

- Buradalar.

Arayan Lefebvre'di.

- Kimler?

- İçişleri müfettişleri. Seni üçüncü katta bekliyorlar. Acele et. Passan telefonu kapadı ve güçlkle ayağa kalktı. Böğrünü

ovuştururken, gülümsemesine engel olamadı.

Bölüm amirinin can sıkıcı söylevinden sonra, İçişleri Bakan-lığının kısıkcı.

FYansız idaresi en ufak bir sürprize yer vermiyordu.

Üç saat sonra Passan, Yukio Mişima'yı bir karton kutuya ko-yuyor, Yasunari Kavabata ile Akira Kurosava'yı onun üzerine yer-leştiriyordu. ikisi intihar etmişti. Passan bu resimleri Puteaux'da- ki stüdyo dairesine götürmek istemişti. Olağanüstü bir etkiye sa-hip bu üç sanatçının trajik yaşamları, eserlerini gizemli bir biçim-de zenginleştirmişti. Passan'ın gözünde intiharlarının estetik bir değeri vardı. Nobel Edebiyat Ödülü sahibi

Kavabata, yetmiş yıllık bir yaşamın ardından, uzun zaman önce başladığı işi bitirmek is-tercesine, çalıştığı küçük ofisinde sadece gazı açmıştı.

ince kâğıda sardığı su yeşili çaydanlığını itinayla karton kutu-ya yerleştirdi, içişleri müfettişleriyle olan görüşmesi çok da kötü geçmemişti. Adamlar ona uysal bir tavır sergilemiş, bunun “sıra-dan bir durum değerlendirme toplantısı” olduğunu söylemişlerdi. Passan, mesleki açıdan ona bir seppuku zemini hazırlayıp hazır-lamadıklarını bile düşünmüştü.

İntihar. Japon kültürünün temeli, Passan’ın saplantısı, Naoko’yla aralarındaki tartışma konusu.

Naoko istemli ölümün kendi kültüründe olduğunu kabul etmi-yor ve bunu da Japonya’daki intihar oranının eskiye göre laha düşük olmasıyla açıklıyordu. Karşılık olarak, Passan kendi hayat-larına son vermiş ünlü Japonları bir bir sayıyordu. Yazarlar: Kita- muraTokoku, Akutagava Ryunosuke, Ozamu Dazai... Generaller: Maresuke Nogi, Anami Koreçika, Sugiyama Hajime... Devlete is-yan edenler: Yui Şosetsu, Asahi Heigo... Savaşçılar: Minamoto no Yorimasa, Asano Naganori (ve kırk yedi samurayı), Saigo Taka- mori... Amerikan kruvazörlerine pike yapan kamikazelerden söz etmiyordu bile, ne de aşklarının reddedildiğini görmektense To- jimbo Falezleri’nden atlamayı tercih eden âşıklardan.

Passan ölümden korkmayan bu insanlara hayranlık duyuyor-du. Saygının ve şerefın her şey olduğu, “bahtiyar insanlar”ın sı-ıkıcı yaşama mutluluğunu hiçe sayan bu insanlara. Naoko bu sağ-lıksız hayranlığı hoşgörüle karşılamıyordu. Onun için bu, halkı-nı aşağılamanın bir başka yoluydu. Cinsel ahlak bozukluğu ile in-tihar arasında salman trajik bir kültürde sürekli yinelenen bir na-karat. Onu kendisinden uzaklaştıran klişeler.

Olivier tartışmaktan vazgeçmişti. Kendi teorisini hazırlayıp süslemeyi tercih ediyordu. Bir Japon için hayat, ipek kumaş par-çasına benzerdi. Önemli olan uzunluğu değil, kalitesiydi. Yirmi, otuz veya yetmiş yaşında ölmenin pek bir önemi yoktu; yaşanan hayatın lekesiz ve günahsız olması gerekiyordu. Bir Japon intihar ettiğinde önüne değil (ahirete inanmazdı) arkasına bakardı. Üs-tün bir sebebin -şogun, imparator, aile, şirket...- ışığında kaderi-ni değerlendirirdi. Bu bağlılık, bu şeref duygusu, dokumanın atkı- sıydı. Üzerinde ne bir cüruf ne de leke olmalıydı.

Passan su ısıtıcısını prizden çıkardı ve çaydanlığın hemen yanına yerleştirdi. O da bu şekilde yaşamıştı. Geleceği düşünmesi, sadece kendi mezar taşını hayal etmek içindi. Geriye örnek bir hayatın anısını bırakabilecek miydi? Onun kumaş parçası kusursuz saflıkta olabilecek miydi?

Sadece yasayı uygulamak için uydurmak zorunda kaldığı tüm yalanlar, yaptığı pis işler ve yanlışlıklar dikkate alındığında zaten bu konuda çoktan başansız olmuştu. Buna karşılık cesaret ve şeref konularında hiç kusuru olmamıştı. Özel Harekât'ta görev yaparken silahlı çatışmaya girmişti. Silahını kullanmıştı. Öldürmüştü. Barut kokusu ve sıcak çelikle beslenmişti. Mermilerin vınlamasının, uçarken havada çıkardıkları ısıklık sesinin -ve bunların neden olduğu adrenalin boşalmasının- ne olduğunu çok iyi öğrenmişti. Korkmuştu, gerçekten korkmuştu ama asla geri çekilmemişti. Bunun basit bir sebebi vardı: Geri çekilmesi durumunda hayatını lekeleyecek utançla mukayese edildiğinde tehlike hiçbir şeydi.

Kısacası, ölümden değil, yaşamdan korkuyordu. Vicdan azaplarıyla ve alçaklıklarla dolu, eksik bir yaşamdan korkuyordu.

Çocuklarının duvara asılı resimlerinden birini indirip bir süre inceledi. Shinji ve Hiroki'nin doğumuyla her şey değişmişti. Şimdi, yaşamak istiyordu. Onlara olabildiğince çok şey öğretmeyi, onları mümkün olduğunca uzun süre korumayı, insan çocuk sahibi olduğunda iyi bir asker olabilir miydi?

- Ne yapıyorsun?

Passan başını kaldırdı. Naoko, elinde çantası, üstünde yağmur luğuyla yarı karanlıkta duruyordu. Geldiğini duymamıştı. Zaten onun tüysüklük ağırlığıyla ve karanlıkta gören kedi gibi gözleriyle geldiğini hiç duymazdı.

- Stüdyo daire için birkaç şey alıyorum.

Naoko, kutunun dibindeki diğer "hâzinelerin" -haiku kaligrafi-leri, tütsü çubukları, Hiroşige ve Utamaro'nun reproduksiyonları...- üstünü kapatan resimlere dikkatle baktı.

- Zombilere olan bitmek tükenmek bilmeyen şu tutkun yok mu, dedi soğuk bir ses tonuyla.

- Cesur insanlar. Şerefli adamlar.
- Ülkemi hiç anlamadın.
- Bunu nasıl söyleyebilirsin? Bunca yıldan sonra?
- Sen, nasıl bu tür aptallıklara inanabilirsin? Benimle on yıl ya-şadıktan sonra? Hem de birçok kez oraya gittikten sonra?
- Çelişki bunun neresinde, anlamıyorum.
- Senin “cesaret” dediğin şey bir zehirlenmeden başka bir şey değil. Bizler programlanmışız. Bize verilen eğitimle formatlanmı-şız. Bizler cesur değiliz, uysalız.
- Bana kalırsa, asıl sen hiçbir şey anlamamışsın. Bu eğitimin ardında, bir halkın ideali yatıyor!
- Bugün, tek bir idealimiz var, o da tüm bunlardan kurtulup öz-ğürleşmek. Ve sanki hastaymışım gibi bana bakma.
- Senin hastalığın ne, biliyorum, Batı ve onun çöküşü. Çılgın bir bireycilik. İnancın, ideolojinin olmaması...

Naoko bir el hareketiyle Passan’ın konuşmasını kesti:

- Yeniden tartışmayalım.
- Ne istiyorsun? Bana elveda demek mi? diye sordu Passan, alaycı bir ses tonuyla.
- Sadece sana çocukların şekerleme yememeleri gerektiğini hatırlatmak istiyorum. Dişlerini mahvediyor. Seninle bu konuda daha önce anlaşmıştık.

Gecikmeyle de olsa, imayı anlamıştı. O seppukudan sfiz edi-yor, Naoko ise lolipop diyordu. Naoko’nun materyalist yaklaşımı, günlük yaşamın ayrıntılarına olan akıl almaz bağlılığı onu hep şa-şırtmıştı. Bir gün ona, bir erkekte aradığı en önemli özelliğin ne olduğunu sormuştu. Naoko “Dakiklik” diye cevap vermişti.

- Tamam. İki lolipop eğitimlerinin çehresini de-ğiştirmez, değil mi?
- Hep aynı şeyleri tekrar etmekten bıktım.

Passan karton kutuyu kaldırmak için eğildi.

- Hepsi bu mu?
- Hayır. Sana bunu da vermek istiyordum, diye ekledi Naoko, üst üste yığılı fotoğrafların üzerine bir şey bırakırken.

Passan siyah ekmekağacından yapılma kının içindeki hançe-ri gördü. Fildişi sapı lambanın ışığında pırıl pırıl parlıyordu. La-ke ahşabın kavsi mükemmeldi. Passan ilk bakışta hançeri tanıdı. Neden onu seçtiğini hatırladı: Kını ona Naoko'nun saçlarını, fildi-şi sapı ise beyaz tenini çağırıyordu.

- Sende kalsın. O bir hediye.
- Artık o noktada değiliz Olive. Eşyalarının arasına koy.

Passan kelimelerin acımasızlığına aldırış etmedi.

- O bir hediye, diye yineledi inatçı bir ses tonuyla. Geri alın-maz.
- Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Verevine bırakılmış hançer, sanki Kavabata'nın, Mişima'nın, Kurosava'nın telaşsız yüzleriyle çarpışıyordu. Muhteşem.

- Bir kaiken, diye mırıldandı.
- Ne işe yaradığını biliyor musun?
- Bunu sana söyleyen benim! Senin haberin bile yoktu! (Yeni-den hayran hayran bu değerli eşyaya baktı, şaşkındı.) Samuray-larm kadınları bu hançerle intihar ediyordu. Usulüne uygun bir pozisyonda ölmek için kıvırdıkları bacaklarını bağladıktan soma boğazlarını kesiyorlardı ve...
- İntihar etmemi mi istiyorsun?
- Her şeyi berbat ediyorsun, diye karşılık verdi Passan, bezgin bir sesle. Kendi kültürünü inkâr ediyorsun. Şeref, erdem kuralım...
- Sen hastasın. Bu aptallıklar artık yüzyıllardan beri yok. Bere-ket versin ki yok.

Karton kutu sanki her geçen saniye biraz daha ağırlaşıyor-du. Geçmiş yaşamının getirdiği yük, modası geçmiş inançlarının ağırlığı.

- O halde, senin için Japonya ne ifade ediyor? diye aniden bağırdı. Sony mi? Nintendo mu? Hello Kitty mi?

Naoko gülümsedi ve kutunun içindeki kaiken'e ve Passan'm belindeki 45'liğe rağmen, bu odadaki silahlı tek kişinin kendisi olduğunu anladı.

- Gerçekten artık gitme vaktin geldi.

Passan, Naoko'nun çevresinden dolandı ve kapıdan çıktı:

- Avukatın ofisinde görüşürüz.

Çimlerin üzerinde, gözleri bahçe kapısına dikili Naoko tir tir titriyordu.

Son birkaç kutuyu taşımasında Passan'a yardım etmişti. Koca-sı tek kelime etmeden, dönüp arkasına bakmadan çekip gitmişti. Hava serindi, ama zaman zaman ağır, nemli, kararsız, boğucu bir sıcak dalgası esiyordu. Sadece kuşlar mevsimden emin gibiydi; ağaçların içinde bir yerlerde, kimseye görünmeden coşkuyla cıvıldaşıyorlardı.

Sonunda uyuşuk halinden kurtuldu ve eve doğru yürüdü. Bir sıkıntı boğazına yumruk gibi oturmuştu. Oğlanların odasına git-ti - onlar için ikinci bir oda daha düşünmüşlerdi ama Passan'ın onu bitirecek zamanı hiç olmamıştı. Banyo sonrası saçları hâlâ karmakarışık olan Hiroki'ye ve tüm dikkatini DS'sine vermiş Shii\ji'ye sarıldı. Çocuklar onun odalarına gelmesine aldırmadı ve bu kayıtsızlık Naoko'yu rahatlattı. Diğerlerinden farksız bir akşamdı işte.

Genç kadın mutfağa girdi. Balıklar ve patatesler çoktan hazır-dı. Ancak aç değildi. Sandrine'in makileri hâlâ midesindeydi. Ak-lına yaptıkları konuşma geldi. Neden Paris'e, Fransa'ya bu denli sinirlenmişti? Bu sürgün serüvenine uzun zamandır aldırılmaz ol-muştu halbuki.

Oğlanlar gülerek mutfağa girdi. Tabak, çatal bıçak tıngırtılarının-dan oluşan bir konser eşliğinde masaya oturdular.

Shii\ji hemen saldırıya geçti:

- Babamla neden ayrılıyorsunuz?

Sınıfta öğretmenine soru sorar gibi sandalyesinde dimdik otu-

ruyordu. Naoko, ağabey olduğu için Shinji'nin bu soruyu kardeşi adına da sorduğunu anladı.

Japonca cevap verecek takati yoktu:

- Bir daha tartışmamak için.
- Peki biz?

Naoko çocukların yemeklerini koydu, sonra da konuşmasına daha bir içtenlik, sıcaklık katmak için aralarına oturdu:

- Siz her zaman bizim sevgililerimiz olacaksınız. Size yeni dü-zeni daha önce anlattım. Evde kalacaksınız. Bir hafta benimle, bir hafta babanızla.
- Babamın diğer evini de görebilecek miyiz? diye araya girdi Hiroki.

Naoko zoraki bir gülümsemeyle, oğlanın saçlarını iyice kar-man çorman etti:

- Elbette! Orası da sizin eviniz! Hadi, şimdi yemeğinizi yiyin.

Shinji ve Hiroki tabaklarına daldılar. Çocukları sadece hayatı-nın merkezi değil, kalbinin de yaşam kaynağıydı. Her atımda ve hatta iki atım arasındaki sessizlikte bile onlara vakfedilmişti.

Sekiz yaşındaki Shinji, takımın dalgacısıydı. Babasının enerji-sine, alaycılığına sahipti; ayrıca annesinde de babasında da olma-yan, doğal bir kaygısızlığı vardı. Melezliği gizemli bir ironiyle ken-dini gösteriyordu. Asyalı yüz hatlarında eğlenceli bir farkla, sanki “dış görünüme inanmayın” demek ister gibi gelgitti bir neşe sak-lıydı.

Hiroki altı yaşındaydı ve daha ciddi bir çocuktü. Alışkanlıkla-rı ve oyuncakları konusunda çok titizdi, programlıydı; annesinin katılımını alınıştı. Buna karşılık fiziksel olarak ona benzemiyor-du. Siyah saçlarının altında, Naoko'yu şaşırtan yusuvarlak bir kafası vardı. Japonlar, Çinlilerin veya Korelilerin tersine, yüzle-rinin ovalliğiyle iftihar ederlerdi. Bu ay yüze, hep bir tür dalgın-lık hâkimdi. Küçük oğlan sık sık, kapıyı şaşırmış biri gibi konuş-maya daldardı. Konuşulanla hiç alakası olmayan bir şeyler söyler,

buna kendi de şaşırır, sonra yeniden susardı. Başka bir gezegen-de yaşıyor gibiydi. Ve bu küçük kerata insanın içini şefkatle dol-dururdu.

Akşam yemeği sona ermişti. Naoko konuşmayı farklı konula-ra çekmeyi başarmıştı: okul, Diego, Shinji'nin judosu, Hiroki için yeni DS oyunu... Anneleri daha söylemeden oğlanlar tabaklarını bulaşık makinesine koydu ve hep birlikte birinci kata çıktılar.

Naoko, Hiroki'yi yatağında öptükten sonra, kulağına Japonca fısıldadı:

- Yann daha erken geleceğim, beraber banyo yaparız. Kokeşi banyosu!

Küçük oğlan, oyuncak Japon bebekleri gibi gülümsedi. Uykula-maya başlamıştı bile.

Bir tür yan Fransızca yan Japonca jargonla konuştu:

- Kapıyı açık bırakır mısın?

- Elbette tatlım. Hadi uyu.

Naoko onun boynuna son bir öpücük daha kondurdu ve Mic- key Parade'ma dalmış olan Shir\ji'nin yanına gitti.

- Koridorun ışığını yanık bırakır mısın? diye sordu Shiyyi. An-nesini tavlama için Japonca konuşmuştu.

Naoko gülümseyerek başucu lambasını söndürdü:

- Gerçekten de evde korkak bir tavuk sürüsü var!

Passan stüdyo dairesine çok geç döndü. Her şeyini yitirmişti. Reddedilmişti. Lanetlenmişti.

Bagajında Japon hâzinelerini taşımasına rağmen, Puteaux'ya gitmeden önce geçmişteki uygunsuz adreslerine uğramıştı. La Défense. Soma 8. Bölge ve buranın cazip mekânları...

Sık sık gittiği yerler vardı. Barlar. Gece kulüpleri. Eskort kızlar. Polisin her zaman fahişe bir metresinin olduğu filmlerdeki gibi tanıdık kızlar değil. Passan'm adresleri daima sürprizlerle doluy-du: yeni kızlar, hiç yaşamadığı ilişkiler. Elbette onun için çok pa-halıydı, ama polis olmak her zaman işe yarardı. Gerçi Olivier'nin karanlık işler çeviren insanlarla hiç işi yoktu. Onun

gibi biriyle dost olmak işe yaramazdı; ama onun gibi bir düşmana sahip olmaktan iyiydi, fark buydu... Tuhaf bir şekilde, bu korku, bu ta-hakküm atmosferi onu daha fazla tahrik ediyordu.

Evlendikten birkaç yıl sonra, Naoko'ya olan cinsel arzusunu kaybedince bekârlık dönemindeki alışkanlıklarına geri dönmüş-tü. Karanlık barlar. Pahalı fahişeler. En kötü arzularının tatmini. Dolambaçsız ve basit bir alışveriş: koruma karşılığında birkaç be-ıdava vuruş.

Evde onu Paris'in en güzel kadınlarından biri beklerken yağlı, göbekli ve bayağı profesyonellerle rahatlama ihtiyacının sebebi neydi? Cevap sorunun içindeydi. Hayatının kadını köpek pozis-yonunda becerip yüzüne boşalamazdı. Özellikle de çocuklarının annesi söz konusu olunca.

Anne ve fahişe. Yaşma ve deneyimine rağmen Olivier bu ço-cuksu çelişkinin üstesinden gelememişti. Sekiz yıllık psikanaliz hiçbir işe yaramamıştı. Bedeninin derinliklerinde cinsel arzu ile aşkı, seks ile saflığı bağdaştırması imkânsızdı. Kadın onun için,

kenarlan kavuşmayan bir yaraydı.

İlk kez Naoko'yla büyük bir heyecan yaşamıştı; bu o kadar ye-ni, o kadar saf bir duyguydu ki, bu güzel kadını kirleteceği gibi bir hisse kapılmamıştı. Ama yeniden eski zevklerinin cazibesine kapılınca Japon perisine doğal olarak sırt çevirmişti. Başa geri dönüş. Geniş kalçalı, etli butlu, iri memeli kadınlar. Küçük düşü-rücü pozisyonlar. Küfürler. Sebebi meçhul bir tür öç almaya bağlı olarak kasıklarda hissedilen rahatlama. Oyluklannda zevk patla-ması yaşadığında, sıkılı dişlerinin arasından amaçsız ve hedefsiz, düşmanca ve kin dolu, acı bir zafer çığlığı yükseliyordu.

Bu tür bayağılıklar, rezillikleri kansıyla bağdaştırması söz ko-nusu bile olamazdı. Kendi cehennemi sadece onu ilgilendirirdi.

En son çelişki ise, Naoko'nun onu fantezilerinde bile takip et-mesiydi. Japon kadımlarının sekse yaklaşımı son derece özgürdü. Batılılan kemiren, Hristiyanlıktaki suçluluk duygusundan çok uzaktılar. Ama Passan, Naoko'yu böyle görmüyordu. Parlak ve beyaz teni, kaslı bedeni, kusursuzluğu onu tahrik etmiyordu. O tapınmak için yaratılmıştı, seks için değil.

Naoko aptal değildi. Her kadın, eşinin cinsel biyoritmini bilir-di. Belki de, çocukları olduktan sonra zevki orospularda arayan kocalan hoş gören eski bir Japon geleneğine bağlı kalarak her şe-ye göz yummuştu. İlk suskunluk, ilk uzlaşma. Aralarında görün-mez bir duvar oluşmuş, her hareket saldırıya, her söz zehre dö-nüşmüş ve karşılıklı bir bıkkınlık başlamıştı. Kalplerin uzaklaş-ması bedenlerin uzaklaşmasıyla başladı.

Passan, Puteaux'daki eski kilisenin arkasına, rıhtım boyunca uzanan dar sokağa park etti. Arşiv dosyalarını ve bibloları taşı-mak için üç defa yürüyerek eve gidip gelmek zorunda kaldı. Son karton kutulan da odanın ortasına bırakınca, durup yeni yuvasını dikkatle inceledi. Alacalı parke kaplı zemini, geniş camlı bir pen-çereye bakan bembeyaz üç duvan ve kontrplak bir tezgâhın ardı-na gizlenmiş mutfağıyla otuz metrekarelik bir yerdi. Odada açılır kapanır bir yatak, iki destek üzerine yerleştirilmiş bir tahta, bir sandalye, bir televizyon vardı. 1960'lı yıllardan kalma bfr apart-man dairesi gibiydi. Doğrusu pek de hoşnut kalınacak bir ortam değildi.

Haftalardan beri, yerleşmeyi geciktirerek taşınmayı ağırdan alıyordu. Ceketini çıkardı ve yine birkaç dakika boyunca olduğu yerde hareketsiz durdu. O anda aklına gelen tek şey, mütareke sonucu hayatta kalan bir kamikaze pilotunun tanıklığıydı. O dö-nemki ruh haliyle ilgili olarak onu sorguladıklarında, belli belir-

siz bir gülümsemeyle cevap vermişti. "Çok basit, başka seçeneği-miz yoktu."

Duşa girdi. Akşamın kirini üzerinden atabilmek umuduyla yarım saat duşta kaldı. Temizlenmek için şehir suyuna bel bağlıyordu.

Bir boxer ile bir tişört giydikten sonra, kendine bir litre kahve hazırladı, gelirken hazır Japon yemekleri satan bir dükkândan al-dığı bento'yu mikrodalgaya koydu, ardından oturmaya gerek duy-madan, tavuk butlarını, peynir toplarını ve pirinci ayakta yuttu. Bu ona öğrencilik yıllarını -hukuk dersleri, eve alınan hazır ye-mekler ve yalnızlık- hatırlattı.

Lokmaları çiğnerken, akşamüstü Stains soruşturmasıyla ilgili elde edebildiği bilgileri gözden geçirdi. Otopsiyi yapan Adli Ta-bip Stéphane Rudel onu doğruluyordu: Kesinlikle aynı modus operandi'ydi. Ayrıca atölyede bulunan aletler önceki kurbanlann kesikleriyle uyumluydu. Passan, tamir atölyesinde bulunan bu aletleri Guillard'm nasıl

açıklayacağını merak ediyordu. Gerisini beklemek gerekiyordu; toksikoloji analizleri devam ediyordu.

Operasyon koordinatörü Isabelle Zacchary de onu telefonla aramıştı. Şimdilik ellerinde bir şey yoktu. Ne bir nesne, ne saç te- li, ne de Guillard'm DNA'sım kurbanınkiyle eşleştirecek bir şey vardı. Sanki katil kurbanı hiç dokunmamıştı.

Yemeğinin kalanını çöpe attı ve saatine baktı, gece yarısı ol- mak üzereydi. Uykusu yoktu. Kahve sürahisiyle birlikte bir kupa ve bir kâse yoğurt aldı ve hepsini divanın yakınına bıraktı. Sonra bağdaş kurup parkenin üstüne oturdu, sırtını kanepeye dayadı ve belgelerin durduğu ilk karton kutuya uzandı.

Yeni bir belge tomarı seçti ve okumaya başladı. Yarım saatin sonunda, satırlar birbirine karışmaya başladı. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve gözlerini kapattı. Mor halkalarla çevrili kır- mızimsı daireler gözkapaklarının altında dans ediyordu.

Soruşturmasını, öğleden sonra bıraktığı yerden yeniden dü- şünmeye başladı.

3 Nisan 2011. Otuz bir yaşında, yedi buçuk aylık hamile olan Karina Bernard'ın cesedi, aynı Audrey Seurat'nın cesedi gibi Saint-Denis'nin bir mahallesinin -Francs-Moisins- tam göbeğine bırakılmıştı. Maladrerie'den çok daha sıcak bir semtti. SKB ola- rak sınıflandırılan bu mahalle, şehrin riskli kesimlerinden birini oluşturuyordu.

Passan ve adamları hemen işe koyulmuştu. Benzer bir senar- yo. Aynı kurban profili. Aynı modus operandi. Cesedin bulun- masından önce aynı uydu anzası. Aynı şekilde, hiç parmak izi ve herhangi bir ipucu olmaması...

Bununla birlikte yeni bir olgu ortaya çıkmıştı: Bebeğin gözle- rinin camsı sıvısından alınan örnek sayesinde (öncekine göre ce- set daha az bozulmuştu), toksikoloji laboratuvarı potasyum klo- rür tespit etmişti. Demek ki bebek de annesi gibi iğneyle öldü- rülmüştü - en azından canlı canlı yakılmamıştı. Katil neyin pe- şindeydi? Kurbanlarının acı çekmemesini mi (ayrıca kanlarında anestezi maddesine de rastlanmıştı) istiyordu?

Soruşturma ek bir zorlukla da karşı karşıya kalmıştı: Medya işe karışmıştı. Gazeteciler bu kez cinayetin şaşkınlık uyandıran yanını fark etmiş ve önceki cinayetle bağ kurmuştu. Flaş haber olarak vermişlerdi: Bir seri katil! Hamile kadınlan öldüren bir ka-til! Ona çeşitli isimler de takmışlardı: “Doğumcu”, “Saint-Denis Kasabı”... Soruşturmanın her aşamasından anında haberdar olmuşlardı. Sahadaki ekipler. Sağlıksız bilgiler. İnternet siteleri... Sonuç olarak ortaya sahte tanıklar çıkmış, kendiliğinden gelişen bazı taşkınlıklar olmuştu. Buna karşılık, doğası gereği fazla misa-firperver olmayan Francs-Moisins semti, polislerin ve kameraların kudurganlığı karşısında biraz daha içine kapanmıştı.

Passan hedefteydi. Amirleri onu arıyordu. Ivo Calvini onu arı-yordu. Saint-Denis belediye başkanı onu arıyordu. Gazeteciler onu anyordu... Elinde onlara verecek hiçbir şey yoktu. Gitgide güçlenen bir kanı dışında: Katil Saint-Denis’den biriydi. Şüphesiz doğumuyla ilgili bir travma yaşamıştı ve etrafa bıraktığı cesetler-le intikam alıyordu.

Ama bu sezgi onu hiçbir yere götürmüyordu. Ne yapabilirdi? Bölgedeki doğumevlerinin arşivlerini mi incelemeliydi? Ne bu-lacaktı? Kötü sonuçlanmış bir doğum mu? Kusurlu doğmuş bir bebek mi? Ya da terk edilmiş bir çocuk mu? Bu fikri son derece muğlaktı.

Passan daha ziyade Saint-Denis’nin sosyal dokusu içine dalmayı tercih etmişti. Buraları biliyordu: Saint-Denis’de büyümüştü. Ama onun döneminden beri çok şey değişmişti. Faaliyetlerini askıya al-mış fabrikalar şiddet imalathanelerine dönüşmüştü. Sosyal konut-lar, anlaşılmaz bir gerilla savaşının devam ettiği, iki tarafın da ger-çek mermiler kullandığı bir savaş alanı haline gelmişti.

Saint-Denis polisi ve suç önleme birimiyle birlikte mahallenin altım üstüne getirmiş, bilgi toplamaya çalışmıştı. Taş ve molotof-kokteyli yağmuru altında arananların dünyasını keşfetmişti. Yakı-lan arabalar, pencereden atlayan tecavüze uğramış kadınlar, oto-mobillerin camlarını kırarak yapılan kapkaçlar...

Öte yandan semtin seçkinleriyle, danışmanlarla, uzmanlarla da tanışmıştı. Kafasında binlerce proje olan iyimserler. İnsansız ha-va araçları, kameralar, silah satın almayı tavsiye eden telaşe me-murları. Her şeyi yıkıp yerlerine

daha pahalı rezidanslar yapmak isteyen radikaller. Fiyatları yükseltin ki, it kopuk takımı kendiliğinden yok olsun...

Ayrıca yerel idarenin, semt demeklerinin yetkilileriyle de yakınlık kurmuştu. Bu arabulucular sayesinde, çete şefleriyle de temas geçmişti. Üzerine, seri numaraları çocuklar tarafından kazanmış M16'ların, Uzi'lerin ve revolverlerin doğrultulduğu mahzenlerde konuk edilmişti. Boş içecek kutulan ve kullanılmış şırıngalar arasında, kesif marihuana kokusunun verdiği tedirginlikle kartlarını açık oynamıştı. Katilin yöntemini açıklamıştı. Bazı ipuçları vermişti. Korkulannı dile getirmişti. Herkes, parmakların tetikte, "beyaz adam"ı dinlemişti.

Savaş senyörleri hiçbir şey bilmiyordu, ama söz vermişlerdi: Devriyeleri artıracaklar, mahzenleri, çatıları, boş arazileri arayacaklardı. Bir katilin onların bölgelerinde faaliyet göstermesi ve cesetlerini onların semtine bırakması kabul edilemezdi.

Passan'ın aklına, bir çocuk katilinin, dehşet saçtığı şehirdeki diğer suçlular tarafından yakalanıp yargılanmasını konu eden M - Bir Şehir Katilini Arıyor filmi gelmişti.

Tüm bunlara paralel olarak yapılan uzun ve dikkatli bir çalışmaya neticesinde Karina Bemard'la ilgili bir ayrıntı -küçük bir ayrıntı- ortaya çıkmıştı. Mart ayının başında, kurban arabasını, ona verilmesi için Saint-Denis'deki bir tamir atölyesine, Fari Şirketi'ne bırakmıştı. Bu basit isim aklına Audrey Seurat'ya Golfü satan galeriyi anımsatmıştı: Alfieri Galerisi, internette yaptığı araştırma sonucunda bu iki şirketin, Patrick Guillard adlı birinin yönetimiindeki bir gruba ait olduğunu öğrendi.

Basit bir rastlantı mı? Otopsi sonucunda, kurbanın vücudunda kertikli bağ izlerinin yanı sıra yanmaz cam elyafı da bulunmuştu. Adli tabibin varsayımına göre bu izler trigger kayışına ait olabilirdi. Bunlara ek olarak kurbanların dilinde tuhaf yiv izleri de vardı: Katil ağız tıkacı olarak lastik parçaları kullanmıştı.

Passan, Guillard'ın geçmişini araştırmıştı. Dikkat çekici bir şey yoktu, adam onun gibi Çocuk Esirgeme Kurumu'nun bünyesinde yetişmişti. Saint-Denis'de doğduktan sonra, anne babası tarafından terk edilmişti, şüphesiz yurtlarda ve koruyucu ailelerin yanında büyümüşü, ama Çocuk Esirgeme Kurumundan dosyasını almak imkânsızdı. Fransa'nın güneyinde,

Sommieres'de, on yedi yaşında mekanik teknisyeni çırağı olarak çalışmaya başladığı dö-neme kadar Guillard hakkında hiçbir bilgi edinememişti.

Olivier onun birbiri ardına tamirhaneler, galeriler açarak kay¬dettiği ilerlemeyi izlemişti. 1997: Montpellier'deki bir mekanik atölyesinin idareciliği. 1999: Arizona ve Utah'taki motor fabrika¬larında çalışmak için ABD'ye gidiş. 2001: Saint-Denis'de ilk tamir¬hanesi Alfieri'nin açılışı. Guillard o sırada otuz yaşındaydı. 2003: La Courneuve'de ikinci tamirhane, Fari. 2007: Aubervilliers'de, Victor Hugo Caddesi'nde bir satış noktası, Feria. Ayrıca teknik kontrol, bakım ve hızlı onarım (yağ değiştirme, lastik, ön cam, egzoz vb.) servislerinin yöneticiliği. Bunların hepsi Seine-Saint-Denis'de ve özellikle de bölgenin batısmdaydı: La Coumeuve, Sa- int-Denis, Epinay, Saint-Ouen, Stains... Kaybolmaların yaşandığı ve cesetlerin bulunduğu bölge.

Özel hayatına gelince, Guillard bekârdı, çocuksuzdu. Adli sici¬li ise temizdi, hakkmda en ufak bir tutanak bile yoktu. Mekaniğe olan isteği ve tutkusuyla, her şeyi kendi çabasıyla tek başına yap¬mış bir öksüz.

Adam Passan'ı Aubervilliers'deki merkez ofisinde kabul etmiş ve ona ofislerin yakınındaki garajı gezdirmişti. Beton zeminli, iki katlı, üç bin metrekarelik bir mekândı, hem araba satışı yapılıyor hem de bakım hizmeti veriliyordu. Yere oturup akşam yemeği ye¬necek kadar temizdi. Etkilenilecek bir durumdu. Ama Passan et¬kilenmemişti.

Bir şeyler hissediyordu.

Patrick Guillard nazik biriydi. Ama aynı zamanda da tuhaftı. Her şeyden önce fiziksel olarak. Kırk yaşındaki adam kısa boylu atletik yapılı biriydi, ayaklı bir kas yığınınını andırıyordu. Şüphesiz saç dö¬külme sorununu kökünden halletmek için kafasını tamamen kazıt¬mıştı. Yüz hatları bir buldoğu andırıyordu. Torbalanmış göz altla¬rı, basık bir burun, Afrikalıları çağırştıran kalın ve sarkık dudaklar.

Aynca bu küçük dev adamın biraz kadınsı bir yanı da vardı. Seke seke yürüyordu. Tiz kahkahalar atıyordu. Bilek hareketle¬ri çok esnek ve kıvraktı... Galeri sahibi ona, kadın rolleri oynayan kabuki aktörlerini -gerçek hayatta da bu yapmacık hareketlerin¬den kurtulamayan kadın avcısı erkekleri- hatırlatıyordu.

Elbette Guillard ne ilk ne de ikinci kurbanı tanıyordu - servi-sine gelen müşterilerle hiçbir ilgisi olmazdı. Passan ona bu ka-dınların gördüğü eziyeti anlatınca üzgün bir yüz ifadesi takınmış, sonra yeniden gülümsemeye başlamış ve en başından beri Ferra-ri fabrikaları için çalışmayı hayal ettiğini, şirket adlarında da bu nedenle hep aynı ses uyumunu kullandığını söylemişti. “Bu işe başladığım günden itibaren, bu heceler bana hep şans getirdi.”

Passan’ın ona empatiyle yaklaşması gerekirdi. O da kendisi gi-bi bir yetimdi. Ama bunun ötesinde, daha ziyade bir laf kalabalığı, zorlukla işitilen bir fısıltı hissediyordu. Ters giden bir şeyler var.

Guillard’ın peşini bırakmamıştı. Adamlarıyla birlikte gerçek bir süreklilik avı başlatmıştı. Başka bir soruşturmaya tahsis edilmiş, tam donanımlı, kapalı kasa bir gözetleme minibüsü bulmayı başarmıştı. Gece gözetlemelerinin çoğuna bizzat nezaret ediyordu. Özel hayatı göz önüne alındığında, bir sorun yoktu. Gündüzleri, belgeler üzerinden adamın hayatını deşifre etmeye çalışıyordu. Geceleri, onu yerinde gözetliyordu.

İnancı hiç zayıflamamıştı. Bununla birlikte, örtüşen hiçbir şey yoktu. Patrick Guillard’ın her kaçırma olayı sırasında nerde ol-duğuna şahitlik edecek tanıkları vardı ve katilin profiline uymu-yordu. Çocukları seviyordu, tamirhanelerinin yakınındaki siteler-de oturan çocuklara hediyeler veriyordu. Onu bebek katili olarak hayal etmek imkânsızdı. Peki öyleyse neden bir kansı ve çocuğu yoktu? Homoseksüel miydi?

Nisan ayının sonunda, Montpellier bölgesine gitmek ve işada-mının profesyonel geçmişini araştırmak için dört gün izin almıştı. Adam her yerde güzel bir anı bırakmıştı. Güler yüzlü, yetenekli, çalışkan biriydi. İşverenlerine göre, Guillard çocukluğunu Seine- Saint-Denis’de geçirmişti ama bu konudan söz edilmesinden hoş-lanmıyordu. Kötü hatıraları mı vardı?

Takipler, ani aramalar, telefon dinlemeleri, bilgisayar verilerini hack'lemek, banka hesaplarını incelemek bir sonuç vermemişti. Passan’m elde ettiği tek şey, şüphelinin avukatlarıyla temasa geç-mesi olmuştu. Polisin üst kademeleri kaygılanmaya başlamıştı. Uyanlar, kulak çekmeler... Guillard şikâyetçi olmama konusunda ikna edilmişti ancak başkomiser de ondan uzak duracaktı.

11 Mayıs 2011'de üçüncü ceset bulunmuştu.

Rachida Nesaoui, yirmi dört yaşındaydı, yedi ay üç haftalık ha-ımileydi, çıplaktı ve kamı yarılmıştı. Ceset, diğer bölgelerden da-ıha hassas bir yere, Clichy-sous-Bois'daki Forestière Mahallesi'nin yakınında boş bir araziye bırakılmıştı.

Doğumcu'nun yeniden öldürmesi için gözetimin gevşemesi ye-ıterli olmuştu. Passan için bu bir itiraf gibiydi: Guillard katildi. Ka-ıt toplamak için pek zamanı yoktu ama ertesi gün, sabah altıda onu Neuilly-sur-Seine'deki malikânesinde gözaltına almış, kelep-ıçe takıp evden çıkarmıştı.

Üzerini aramış, parmak izi ve tükürük örneği almıştı. Guillard soyunmayı reddetmişti. Passan ısrarcı olmamış ama saatlerce onu sorgulamıştı. Her şeyi denemişti: kaba kuvvet, tehdit, küfür, ara verdiklerinde ise dostane bir tavır... Ta ki Guillard'ın avuka-ıtı olaya yeniden müdahale edip onu hemen serbest bırakana dek.

Bu arada Fifi, tamirhanelerin ayrıntılı kayıtlarını incelemişti: Rachida Nesaoui'yla ilgili tek bir şey yoktu. Genç kadının sürücü belgesi bile yoktu. İlk iki cinayetle bağlantısı yok denecek kadar azdı ve bu nedenle Guillard tutuklanamazdı.

Bu kez işadama şikâyetçi olmuştu. Mayıs ayı sonunda Passan yargıç karşısına çıkmıştı. Davranışı yasadışıydı. Dosyası boştu. Bu hırsının bir gerekçesi yoktu. Gözaltındaki şahsı hırpalamak-ıtan, küfretmekten, şiddet uygulamaktan ve polis görev ve salahi-yetini ihlal etmekten üç bin avro cezaya çarptılmıştı. Yargıç bu-ığüne kadarki hizmetlerini göz önünde bulundurmuş ve suçlama makamının talep ettiği hapis cezasını tecil etmişti.

Passan itiraz etmeden yargı kararını kabullenmişti. Akıllı başka yerdeydi. 3 numaralı suç mahallinde yabancı bir DNA bulunduğu-nu öğrenmişti. Zaten, Guillard'ı gözaltına aldığı günden bu yana elinde onun genetik analizi vardı. Avukat bu verilerin derhal imha edilmesini istemişti ama Passan elini çabuk tutarsa bir karşılaş-ıtırma yapılmasını isteyebilirdi.

Mahkemeden koşar adım ayrılmıştı. Bondy'deki Jean-Verdier Adli Tıp Kurumu'nun soğutucusundan, dondurulmuş diğer suç kanıtları ile tecavüz mağduru kadınların poşetlenmiş külotlarının arasından örnek almıştı. Sonra Rosny-sous-Bois'daki kriminal la- boratuvara gitmişti. Bir uzmandan iki

DNA'yı karşılaştırmasını is-temişti. İşlem sadece birkaç saat sürmüş, yeni bir hayal kmkliği- na yol açmıştı: Aynı genetik izler söz konusu değildi.

Bununla birlikte, bu yeni fiyasko başka önemli bir ayrıntıya ulaşılmasını sağlamıştı: Şüphelinin genetik haritası ondaki cinsel anormalliği ortaya çıkarmıştı.

Tamirhane sahibi, kadınısı yanını mükemmel bir şekilde gizle-meyi başarmıştı. Toplum içinde kaybolmayı becermişti, ancak kafasının içinde tam olarak neler olup bitiyordu? Erkek miydi, yoksa kadın mı? Ya da her ikisi de mi?

Passan, onun yurtlarda, koruyucu ailelerin yanında, gençlik çalışma merkezlerinde maruz kaldığı fiziksel ve ruhsal işkence-leri tahmin edebiliyordu. Duşlarda, tıbbi muayenelerde, soyunma odalarında yaşadığı sıkıntıyı... O da aynı yollardan geçmişti; hiç de neşeli bir okul değildi bu. Eğer Guillard, Seine-Saint-Denis'de büyüdüyse, korkunç hatıraların olduğu bu yerlere öfke duymak için gerçek bir nedeni vardı.

Mahkeme tarafından mahkûm edilen, amirlerin eleştirilerine, kınamalarına maruz kalan Passan soruşturmayı tek başına sür-dürmeye karar vermişti. Hasta Guillard hakkında bilgi toplamak için Saint-Denis'deki, La Courneuve'deki, komşu şehirlerdeki hastanelerle temasa geçmişti. Boşuna. Mahremiyet hakkı ve tıbbi gizlilik aşılması imkânsız, sağlam bir engeldi ve Tabip Odası'ndan bir aynalık talep etmek de söz konusu olamazdı.

Çocuk Esirgeme Kurumu da en ufak bilgi vermeyi reddediyor-du. Üstelik tamirhane sahibini gözetlemek ve ona yaklaşmak da mümkün değildi. Üçüncü kurbanla ilgili soruşturmaya gelince, diğerlerinden farklı bir sonuca ulaşılammıştı. Tüm şehir parano-yaya kapılmıştı. Hamile kadınlar evlerinden çıkmaya cesaret ede-miyordu. Etrafta söylentiler dolaşıyordu: Katil bir polisti; cina-yetler, semt sakinlerini korkutup kaçırmak için bizzat hükümetin emriyle işleniyordu. Medyaya gelince, mahallelerdeki panik hali-ni daha da artırarak ve soruşturmanın sonuçsuz kaldığını söyle-yerek yangına körükle gitme görevini sürdürüyordu.

Bu kaos içinde, Le'ila Moujawad'ın 18 Haziran'da kaybolması her şeyin doruk noktası olmuştu.

Passan hazırlıksız yakalanmıştı. Guillard'ı kıştırma inadı için-de, katil kim olursa olsun, yeniden harekete geçebileceğini nere-deyse unutmuştu. İlk düşüncesi, gidip Guillard'ın tepesine bin-mek ve kurbanını alıkoyduğu yerde ona her şeyi itiraf ettirmek olmuştu. Ancak hiçbir şey yapamazdı - özellikle de bu şekilde hareket edemezdi.

Geriye klasik arama operasyonlarından başka yapacak bir şey kalmıyordu. Devriyelerin artırılması, kapı kapı dolaşma, görgü tamklılarına başvurma... Aslında herkes Leila'nın cesedinin bu-lunmasını bekliyordu.

Tam da o sırada, Passan önemli bir bilgi almıştı. Birkaç hafta önce, Château-des-Rentiers Sokağı'ndaki mali şubeden bir poli-si, illegal yollarla Patrick Guillard'ın holdingini incelemesi için ik-na etmişti. Bir şey çıkacağına pek ihtimal vermiyordu, ama mali şubenin adamı, Guillard'm şirketleri arasında, faaliyeti yanlış ta-nımlanmış -“araba bakım ve onarım araştırmaları ve uygulamala-rı”- PALF adında bir servis istasyonu bulunduğunu tespit etmiş-ti. Jersey'deki bu şirket, grup içindeki diğer tamirhanelere verdi-ği danışmanlık hizmetlerini faturalandırıyor. Bu şekilde elde ettiği -yüksek-kazançları da bir Anglonorman gayrimenkul şir-ketinde topluyordu. Açıkçası, Guillard kendi şirketleri bünyesinde sahte fatura yöntemi uyguluyordu. Hiç kimse onu bu sebep-ten dolayı cezalandıramıyordu. Buna karşılık, bu bok çukurun-dan bir maden külçesi de çıkmıştı: Jersey'deki gayrimenkul şir-ketinin Stains'de, Guillard grubu şirketleri arasında yer almayan bir tamir atölyesi vardı. Bir gizlenme yeri mi? Ayinlerini yaptığı bir tapmak mı?

Passan bu bilgiyi 19 Haziran pazar günü, saat 23.30'da almış-tı. Kimseye haber verme gereği duymamıştı, çünkü kimse yasal saatten, yani sabah altıdan önce bir müdahalede bulunmak iste-mezdi. Ve Patrick Guillard konusuyla ilgili her şeyde burnuna kö-tü kokular geliyordu.

Kaybedecek zamanı yoktu. Fifi'yi telefonla aradı. Kimseye bir şey söylemeden deponun bulunduğu yere ikisi gidecekti.

Sonuç ortadaydı.

Meslek hayatının en boktan hatası.

r

Passan gözkapaklarını ovuşturdu ve gözlerini açtı.

LED lambanın ışığı altında değişen bir şey yoktu.

Onu hiçbir yere götürmeyen bu kaotik olaylar ve bilgiler bütün bedeninde etkisini göstermiş gibiydi: mide ağrıları, kol ve bacaklarda kramplar, omurgada acı veren tutulmalar.

Saat gecenin ikisi olmuştu. Ve hâlâ uykusu yoktu. Elini başka bir karton kutuya daldırıp suç mahallerinin fotoğraflarını aldı. Görsel kâbus turuna başlamadan önce kupasına yeniden kahve doldurdu.

Audrey Seurat. Karina Bernard. Rachida Nesaoui. Aynı sahaneler, aynı ya da hemen hemen aynı görünümdeki cesetler. Siyah balçıkla ya da yeşermiş çimenlerle büyük bir tezat oluşturan bembeyaz cesetler, kemik gibi sertleşmiş göbek kordonuyla volkanik kaya parçalarına kömürleşmiş bebekler- bağıydı.

Bu fotoğrafları binlerce kez bütün ayrıntılarıyla incelemişti ve artık etkilenmiyordu. Fotoğraflar bu gece ona özellikle önceki akşam yaşanan vahşeti hatırlatıyordu. Sokak serserileriyle olan kavgayı. Atölyesinin kapısındaki Guillard'ı. İçerideki yeni ceset ile ateşi. Yumruklarının altında debelenen katili. TIR yaklaşırken onu asfalta yapıştırması...

Bir kamyon koması onu kendine getirdi.

Kahvesinden bir yudum aldı. Bilincinin derinliklerinde bir yerde bir ayrıntı gizliydi, ancak neydi bilemiyordu.

Önemli bir şey.

Bandı başa sar. Patrick Guillard atölyesinin kapısında duruyordu. Siyah yağmurluk. Dazlak bir kafa. Şaşkın suratında harelenen yansımalar.

Odaklan. Elllerinde soluk renkli, kanlı eldivenler vardı...

Passan bandı biraz daha hızlandırdı. Birkaç dakika sonrası.

Durdur. Guillard ıslak asfaltın üstünde debeleniyordu.

Yakın plan. Eldivenleri yoktu.

Passan cep telefonuna uzandı. Bir tuşa bastı. Bir numara.

-Alo?

Fil nin sesi uykuluydu.

- Benim. Guillard'ı nasıl köşeye sıkı tırac ğımızı biliyorum.

-Ne?

Passan yatak örtülerinin hı ırtısını duydu ve kafasının yerine gelmesi için ortağına birkaç saniye müsaade etti.

- Kaçarken, diye devam etti, cerrahi eldivenleri vardı. Onu oto-yolda yakaladığımda ise eldivensizdi. Onlan boş araziye atmış ol-malı.

- Yani?

Yardımcısının sesi, kendine geldiğini ispatlarcasına düzgün çıkmıştı.

- İşte bu eldivenler, eksik olan bağıntı. Bir yanda kurbanın kanı, diğ r yanda Guillard'ın genetik izi. Teri, deri parçacıkları-nı eldivenlere bula tırmı tır. Laboratuvarlar bu parçacıklardan DNA analizi yapabilir. Bu eldivenler onun kodese giriş bileti!

Yeniden  ar af hı ırtı an duyuldu, ardından da bir  akmak sesi.

- Tamam, dedi Fifi, sigarasından derin bir nefes çekerek. O halde?

- Gidip araziye arayacağız.

- Ne zaman?

- Şimdi. Seni almaya geliyorum.

- Kalkın canavarlar!

Naoko odaya ışık girmesi için perdeyi araladı. İy  uyuyamamı -tı, topu topu birkaç saat. Gün doğarken uyanmı , yağımurun se- sini dinlemi ti.

Karanlıkta yağımurun ritmi, kendini bir anlığına Tokyo'daymı  gibi hissetmesine neden olmuştu. Adası, g zya la-rına a ına bir kadın gibi sağınak yağımurlara alı kındı.

Aklına takılan soruları sürekli yineleyerek, sabırla çocukların uyanma saatini beklemi ti: Gerçekten villayı satmak zorunda ka-lacaklar mıydı?

Sırayla çocuklara bakmak iyi bir fikir miydi? He-men bugün, bu konuyu Passan'la konuşmaya karar vermişti.

Shinji'nin üzerine eğilip onu öpücöklere boğdu. Çocukları böy-le uyurken görünce, onları uyandırmak için kendini zorlamak zo-runda kalıyordu. Şefkatli, yumuşak yapısına karşı sürekli bir mü-cadele veriyor, orta yolu bulmak için katı çözümler, otoriter ta-vırlar sergiliyordu.

- Hadi, kalk bir tanem, diye fısıldadı, Japonca olarak.

Çok daha kolay uyanan Hiroki'nin yanma gitti. Çocuk uyku ha-linden kurtulup gözlerini açtı. Aslında, Naoko duygularını ifade etmek için formatlanmamıştı. Baba şiddeti onda bir şeyleri yok etmişti, bu da sevgisini gösterme konusunda onu beceriksiz kılı-yordu.

- Hadi Shiryi, dedi, hâlâ uyanmamış olan büyük oğlana.

Perdeleri tamamen açtı ve onu yataktan çekip kaldırmaya ka-rarlı bir şekilde yeniden Shinji'nin yanma döndü. Aniden durdu: Yastığının yanına bir Chupa Chups bırakılmıştı.

Teninde karıncalanmalar hissetti ve ölçülü davranmayı bir ke-nara bırakıp oğlanı sarstı:

- Uyansana!

Sonunda oğlan bir gözünü açtı.

- Bunu sana kim verdi? diye Fransızca sordu, lolipopu sallaya-ırak.

- Bilmiyorum...

Bir şeyler sezmiş gibi Hiroki'ye dönüp baktı. Yatağına otur-muştu, onun da elinde bir lolipop vardı.

Hışım la oğlanın elindeki lolipopu aldı ve bağırdı:

- Bunları size kim verdi? Ne zaman?

Oğlunun sessiz şaşkınlığı net bir cevaptı. Hiroki de bir lolipop bulmuştu. Passan. Gece sessizce eve girmişti. Her yatağına hediye-sini bırakmıştı.

Sonunda uyanan Shinji'nin üzerine atıldı:

- Babanız eve geldi, değil mi?

Ardından hiddetle oğlanın kolunu tuttu:

- Baban, değil mi?

- Canımı acıtıyorsun...

- CEVAP VER!

Shinji gözlerini ovuşturdu:

- Ben, ben bir şey bilmiyorum.

- Çabuk giyin.

Naoko oğlanların giysilerini almak için dolabı açtı.

Sakinleşmeliydi.

Passan'ı hemen aramamalıydı.

Ve özellikle de çocukları korkutmamalıydı.

Hâlâ uyku sersemi olan Shinji'nin yanma gitti ve onu acele etmeden giyinmeye zorladı. Hiroki çoktan banyoya gitmiş dişlerini fırçalamaya başlamıştı bile. Büyük oğlunun kemerini taktı ve kardeşinden sonra banyoya gitmesini söyledi.

Doğrulurken büyük bir bitkinlik hissetti. Yatağa kıvrılmak ve gözyaşlarına boğulmak istiyordu. Neyse ki hâlâ öfke doluydu ve bu, onu ayakta tutuyordu.

Passan biraz daha bekleyebilirdi.

/

Üç saatten beri çamurun içinde bata çıka yürüyorlardı. Üç saatte durup durup yağın sağanağın altındaydılar.

Ağaran günün kararsız ışığında yürümüşlerdi. Yağmurun gri perdesini delen sütbeyazı aydınlığı görmüşlerdi. Bir anlamda bu yağmurlu hava onların lehineydi. Binaların kuytusunda in cin top oynuyordu. Ne şantiyelerin çevresinde ne de boş arazide tek bir canlı vardı. Le Clos-Saint-Lazarre uyanmak istemiyordu.

Buna karşılık Passan, yağmurun eldivenlerin üstündeki izleri silmesinden korkuyordu. Tabii onları bulurlarsa...

Şimdilik hiçbir şey yoktu. Olivier ile Fifi, Guillard'm atölyesi-nin kapısından girmiş, şantiyeyi boydan boya geçmiş, sonra oto-yola uzanan boş araziye ulaşmışlardı. Atölyede buldukları birtakım nesnelerle -Passan'ın elinde U tipi bir bisiklet kilidi, Fifi de ise bir radyo anteni vardı- toprağı eşeliyorlar, otları aralıyorlar, çöpleri karıştırıyorlardı.

Soğuğa rağmen Passan muşamba yağmurluğunun içinde sıcak-tan geberiyordu. Kapüşonlu kafalar görme kaygısıyla sürekli ar-kasına, semtin dalgalı surları andıran toplu konutlarına bakıyor-du. Çeteler, ilk banliyö trenleriyle geceleri dolaştıkları yerlere dö-ner ve çoğunlukla da gün ağarırken en berbat kavgalar patlak ve-rirdi. Ayrıca bir polis devriyesiyle ya da suç önleme birimine bağ-lı bir ekiple karşılaşmaktan da çekiniyordu. Burada görülmesi hoş karşılanmazdı.

Saatine baktı: 08.10. Birazdan Adli Polis Merkezi'ne giderek imza atıp mesaisine başlaması gerekiyordu. Bir başarısızlık daha. Eldivenleri bulma fikrinden bile emin değildi. Belki de Guillard geri dönüp onları almıştı. Ya da rüzgâr onları bir yerlere savur- muştı. Veya çocuklar eldivenleri bulmuş ve fırlatıp atmıştı. Ara-

zi olay yeri şeritleriyle koruma altına alınmıştı, ancak buralarda kimse bu tür uyanlara aldınş etmezdi. Tam tersine...

- Ara verelim mi?

Passan "tamam" anlamında başını salladı. Fifi esrarlı bir sigara yaktı ve sırf kibarlıktan -Olivier'nin kafa yapıcı şeylerle hiç işi ol-mazdı- bir fırt çekmesi için ona uzattı. Sonra paslanmış bir buz-dolabının üzerine oturdu ve gümüş rengi küçük bir şişe çıkardı. Kapağını açıp amirine uzattı. Passan yine reddetti. Fifi küçük bir yudum aldı.

- Bunlardan vazgeçmen gerekiyor, diye tavsiyede bulundu Passan. Artık gerçekten sınırdasın.

Fifi bir kahkaha patlattı:

- Cenaze arabasıyla alay eden ambulansa bak.

- Ne demek istiyorsun?
- Boşuna doğruyu oynuyorsun, lastiğin patlamış, jant üstünde gidiyorsun.
- Anlamıyorum.
- Şu Doğumcu hikâyesinden bahsediyorum, artık hiçbir şeyi kontrol edemiyorsun.

Passan bir kısmı toprağa gömülmüş tekerleksiz bir mobilet iskeletinin üzerine çıktı.

- Bu işi bitirmek istiyorum, hepsi bu.
- Hepsi bu mu? Bir herifi linç etmeye, bir sorgu yargıcının oda-sını kullanılmaz hale getirmeye, sabahın köründe lateks eldiven-leri aramaya kalktın...
- Nitril eldiven.
- Nasıl istersen... Bomboş lanet bir arazide, her zamanki gibi son derece yasadışı bir şekilde. İstifanı vermen gerekecek - ve hemen kabul edilecek.

Başkomiser kapüşonunu başına geçirdi. İnce ince yağın yağ-mur tenine yapışuyordu.

- İşsiz kaldığında, diye ısrarla konuşmasını sürdürdü Fifi, nafa-kayı nasıl ödeyeceksin?
- Nafaka olmayacak.
- iyi, göreceğiz. ,
- Naoko benden daha fazla kazanıyor ve dönüşümlü olarak ço-cuklara bakacağız.

Fifi başım salladı, içkisinden büyük bir yudum daha aldı, sonra bir yıllık susuzluğunu gidermiş gibi memnun bir halde derin bir nefes aldı.

- Şu senin ev hikâyesi gibi, diye devam etti, çatallanan bir ses-le. Hayatını ortak mülkiyet olarak yaşıyorsun. Bir projeden söz ediyorsun. Bu Naoko'nun fikri, değil mi?

- Hiç de değil. Neden?

Fifi esrarlı sigarasından o kadar kuvvetli bir nefes çekti ki otun kırmızı yalazı gözlerini aydınlattı.

- Bilmiyorum... Onun hep tuhaf fikirleri vardı.

Olivier oturma yerinin üzerinde dengede durmaya çalışarak, mobiletin gidonuna doğru eğildi:

- Nereye gelmeye çalışıyorsun?

- Japonlar farklıdır, bu bir sır değil. Bizzat sen, bana hep Naoko'nun... özel olduğunu söyledin.

- Böyle mi dedim, ben? dedi Passan, şaşırmış gibi yaparak. Bana bir örnek ver.

- Çocuklara karşı aşın katıymış.

- Aşın katı değil. Ciddi, hepsi bu. Ve bu da onlarm iyiliği için.

Fifi içkisinden bir yudum daha aldı ve bir fırt duman çekti; bu cehennemi uyumdan ilham alıyordu.

- Onlann doğumlannda bile bulunamadın! diye bağırdı birden, akima doğruluğu tartışılmaz bir argüman gelmiş gibi.

Passan bu dolaylı saldırıyı beklemiyordu.

- Ülkesinde doğurmak istedi, diye açıkladı Passan, birkaç sa-niye bekledikten sonra. Çocuklann Japon uyruğunda olması için. Onun bu karanna saygı gösterdim.

Fifi taşı gediğine koydu:

- Ama sensiz gitti.

Başkomiserin canı sıkıldı. Bu sırrı Fifi'ye söylediği için piş-manlık duyuyordu.

- Ailesinin yanında olmak istedi, diye homurdandı. Doğumun özel bir olay olduğunu ve annesine ihtiyacı olduğunu söyledi. Zaten iş nedeniyle onunla birlikte gidemezdin...

Fifi cevap vermedi. Yeni bir esrarlı sigara yaktı - Olivier yakın bir gelecekte Fifi'nin ağzından ateş çıkaracağını düşündü. Uzak-tan asfalta çarpan yağmurun sesinden başka bir şey duyulmuyor-du. Naoko boğuk ve yorgun bir sesle, ona ilk oğullannın dünyaya geldiğini bildirirken bir gözetleme minibüsünde gizli görevde olduğunu hatırlıyordu. On bin kilometreden daha uzak bir mesafede.

- Bu onun kararıydı, diye tekrarladı, ve ben buna saygı göster-dim.

Fifi "hiç kuşkusuz" der gibi kollannı açtı:

- O özel biriydi demek.

Passan bir sıçrayışta mobiletten indi, U tipi bisiklet kilidi hâlâ elindeydi ve gayriihtiyari geri çekilen Fifi'ye doğru yaklaştı.

- Her halükârda, bunda senin canını sıkacak ne var? Aramız-daki her şey bitti ve...

Çalan cep telefonu konuşmasını kesti. Tek harekette telefonu açtı.

-Alo?

- Şu lolipop hikâyesi de ne?

Arayan Naoko'ydu. Ne günaydın demiş ne de en ufak bir sevgi sözcüğü söylemişti.

- Dün gece eve uğradın mı?

- Hayır. Ben...

- Beni aptal yerine koyma. Seninle anlaşmıştık. Bu benim haf- tamdı. Villaya adımını atmaman gerekiyordu.

Passan hiçbir şey anlamıyordu. Ne olduğunu öğrenmeye çalıştı:

- Sakin ol. Ve neden bana bu kadar öfkелendiğini anlat.

- Gece bir hırsız gibi eve girdiğin ve çocukların yataklarına lo-lipop bıraktığın için sana öfkeliyim. Hangi sebeple yaptın bilmi-yorum ama Noel Babalık tasladığın için ve anlaşmamıza sadık kalmadığın için sana öfkeliyim. Birlikte kurduğumuz düzeni ber-bat ettiğin için sana öfkeliyim. Ben...

Passan artık dinlemiyordu. Davetsiz bir misafir eve girmişti. Oğullarının odasına. Bir uyan. Bir tehdit. Bir provokasyon.

KİM?

Yavaş yavaş, Naoko'nun sesi yeniden duyulmaya başladı:

- Çocuklar için bu çok önemli. Kendi yollarını nasıl bulmaları-nı istiyorsun?
- Anlıyorum.

Naoko'nun derin bir iç çektiği duydu. Birkaç saniye geçti. Tam ona yemden bir şeyler soracakken Naoko konuşmaya başladı:

- İşyerime uğramanı istiyorum.
- Ne zaman?
- Bugün.
- Neden?
- Bana şendeki anahtarları vermen için. Her birimiz için bir hafta ve tek bir anahtar.
- Bu çok gülünç. Bu...
- Öğle yemeğinden önce seni bekliyorum.

Naoko telefonu kapattı. Passan elindeki telefona bakakaldı. Bir düşman evine girmiş ve çocuklarının yanına kadar gitmişti. Bu düşüncenin daha ötesine geçemiyordu. Midesinde katırlar te- pişiyormuş gibi hissediyordu.

Çisentili rüzgâr altında Fifi alaycı bir ses tonuyla, Julien Clerc'in "Ma Préférence" şarkısını mırıldanıyordu:

- Bana inanın, sadece ben onun ne zaman üşüdüğünü bili-yorum. Onun bakışları...

Passan'ın ona doğru fırlattığı U tipi çelik kilitten son anda kur-tuldu.

Bir saatten daha kısa bir süre sonra Passan, Naoko'nun ofisi-nin bulunduğu binanın büyük holüne giriyordu. Mermer zemin. Di-zi dızı sütunlar. Baş döndürücü yükseklikte bir tavan. Her seferin-de kendini bir katedralin

sahnına girmiş gibi hissediyordu. Vitray yerine, başka binalara ve onların göz alıcı ışıltılarına bakan devasa pencereler. Kâr Tanrısı kültüne ithaf edilmiş, kutsal bir yapı.

Başkomiser adımlarını hızlandırdı. Ayak sesleri ona cehenneᄁmi bir şamataya neden oluyormuş gibi geliyordu. Naoko'nun şirᄁketi gökdelenin iki katını işgal ediyordu. Her şirketin bilançolarıᄁnı bir cerrah dikkatiyle analiz etmekle ünlenmiş bir denetim şirᄁketi. Bakış açısına göre, kurtarıcı veya öldürücü kabul edilen kuᄁsursuz raporlar. Şirket yok etmeler. Lisans vermeler. Güçlendirilᄁmiş hedefler...

Çelik, cam ve yankıdan oluşmuş bu mekânda, şu anda her şey ona donuk ve ezici geliyordu. Bunların en başında da, okyanusun ortasında kaybolmuş filikalan andıran kırmızı kanepelerle çevriᄁli bir salonda, kollannı göğsünde çaprazlamış, onu ayakta bekleᄁyen Naoko vardı.

Kötü günlerde bile soğukkanlıydı. Bu tür durumlarda, suratı bir maskeden farksız olurdu. Oval, nazik, kusursuz ve ifadesiz bir yuz. Dekora uygun bir duygusuzluk ve soğukluk abidesi.

Passan yağmurdan dolayı sıırıslıklamdı, kıyafetleri kırıᄁ kırıᄁ

olmuştu ve tıraᄁsızdı. Naoko kınayan gözlerle ona bir bakış attı.

Ardından tek kelime etmeden kollannı açtı ve avucunu ona doᄁᄁru uzattı.

Passan anlamazdan geldi. Genç kadının üstünde incecik bedeᄁnim örten pıllı, dökümlü, pastel tonlarında bir elbise vardı. Onu saran ve büyüleyici bir aura yaymasına yoi açan bir elbise. Baş ıleride, dik kafalı bir tavırla duruyordu. Alnı da porselen bir kâse kadar pürüzsüz ve beyazdı.

- Anahtarlar, diye atıldı, bir serseriye ceplerini boşaltmasını emreden bir polisin ses tonuyla.

- Bu çok saçma, dedi Passan, anahtar demetini çıkarırken.

- Saçma olan senin lolipoplarla çocuklarının sevgisini satın alᄁmak istemen.

Olivier iki anahtarı Naoko'nun avucuna bıraktı, genç kadının eli yırtıcı bir kuşun pençesi gibi kapandı. Naoko'nun bir özelli-ᄁı vardı: En ufak bir heyecanda titremeye başlıyordu. Parmaklan oynuyor, dudaklan seᄁiriyordu.

Passan sık sık Japonların soğuk-kanlılıklarıyla tamnmalannın nereden kaynaklandığını düşünürdü. Naoko kadar tutkulu, hassas biriyle hiç karşılaşmamıştı. Si-nirleri bir kotonun telleri kadar gergindi.

- Çocuklann velayetini mi istiyorsun?
- Abuk sabuk konuşmayı bırak.
- Öyleyse tam olarak ne dolaplar çeviriyorsun?
- Hiçbir şey. Sana yemin ederim ki hiçbir şey

Aralannda bir sessizlik oldu, holün gürültü patırtısı tavanlarda yankılanıyordu. Kilise mensuplarının büyük ayin öncesi uğultusu.

- Şu lolipoplan, dedi Passan birden, saat kaçta buldun?
- Bu sabah, yataklannda. Ben...

Naoko sustu. Birden rengi atmıştı.

- Sen bırakmadın mı?

Passan başını öne eğdi:

- Ben bıraktım.
- içler acısı bir durum.
- Hep yanlarında olduğumu hissettirmek istiyorum, anlıyor musun?
- Her hafta birimiz, bu kadan yeterli. Eğer sen yeni kurallara alışmalanna izin vermezsen, bu kadan da olmayacak.

Olivier cevap vermedi. Naoko'nun stres altında iyice belirgin-leşen bir tuhaflığı daha vardı: Gözlerini bir Avrupalı kadından çok daha hızlı kırptıyordu. Bazen, gözkapaklannın bu hızlı hare-keti ona canlı ve afacan bir hava veriyordu. Bazen de, onu son derece kırılgan gösteriyordu. Sanki gerçeğin şiddetinden ürk-müş, dünyanın katılığından şaşkına dönmüş gibi.

- Tamam, dedi Passan, konuşmayı sonlandırmak için. Bu gece seni aranm.

Naoko arkasını döndü ve asansörlere doğru yürümeye başladı.

- Gerek yok.

Passan dönel kavşakta hızla yol alıyordu.

Yeniyetmeliği boyunca, La Défense'in çevresindeki bu beton tacı mobiletle dolanmıştı. Söylenilecek tek şey, semtin kendi kendini inşa etmiş olmasıydı. La Grande Arche. EDF, CBX kulele-ri, Exaltis binaları, Cœur Défense gökdelenleri... Gökyüzüne uza-ınan camdan oklar. Balkıyan doruklar. Yansaydam bloklar. Tüm bunlar asfaltı delmiş, yerkabuğunu kırmış, bir anda özgürce gök-yüzüne yükselmişti. Sermayenin ve yatırımların tektoniği.

İki paralık bu sosyal felsefe, başına gelen korkunç şeyden da-ha ezici değildi. Evine girilmişti. Yaşam alanı tecavüze uğramıştı. Karısının ve çocuklarının yaşadığı evin mahremiyetine saygısız-lık edilmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aslında, çok zor olma-mıştı. Cinayet Bürosu'ndaki deneyimine rağmen, takviyeli kilitler takmayı, çelik kapılar yaptırmayı, alarm sistemi kurdurmayı hep reddetmişti. Batıl itikatları daha ağır basmıştı: "Fazla ihtiyat, bü-tün sıkıntıların anasıdır." Ya da "Kötülükten ne kadar çok korkar-san, onu o kadar üzerine çekersin."

Bir türlü kurtulamadığı aptalca özdeyişler.

Naoko dengeyi sağlıyordu. Her kilidi üç kez kontrol etmek, yü-rürken daima arkasına bakmak, kalabalıkta çantasına sımsıkı sa-ırılmak gibi marazi bir alışkanlığı vardı. Ama villayı korumak için ciddi bir sistem kurulmasını hiç talep etmemişti.

Her gece her tarafın iyice kapatılıp kapatılmadığını kontrol ederdi. Eğer kilitler zorlanmış olsa, bunu fark ederdi. Anlaşılma- * sı güç bir başka şey de Diego'ydu. Evin maskotu, bir bekçi köpe-ği değildi ama hiç havlamadan Shinji ile Hiroki'nin odasına biri-nin girmesine asla müsaade etmezdi.

Davetsiz misafirin profilini hayal etmeye çalıştı: içeri fark et-

tirmeden girme konusunda bir profesyonel, bir gece kuşu... İsim-ler, tarihler peş peşe aklına geldi ama hepsini bir kenara itti - tek bir isim dışında: Patrick Guillard. Bunu içinde hissediyordu. Eve giren Doğumcu'ydu. Bu bir uyarıydı: Passan ona yaklaşmamalıy- dı. Aksi takdirde aralarındaki savaş başka bir zemine kayacaktı.

Trois-Fontanot Sokağı'na yaklaşıyordu. Hayır. Bu varsayımın elle tutulur bir yanı yoktu. Guillard asla böyle riskleri göze al-mazdı. Kurbanlarıyla oynama ve onlara efendilik taslama konu-sunda çok daha basit davranırdı. Masum ve kurban. Hiçbir sebep onu çizgisinden saptıramazdı.

Düşmanlarımın listesini çıkarmalıyım. Son dönemlerde te-dirgin ettiği ve henüz yakalanmamış herifler. Kodese tıktığı ve ce-zasını çekip hapisten çıkmış sabıkalılar. Hâlâ hapiste yatan, an-cak dışarıda suç ortakları olanlar.

Otoparka girerken Guillard yeniden aklına takıldı. O anda, kar-maşık bir duyguya kapıldı. Oğullarının saçının tek bir teline bi-le dokunulduğu düşüncesi onu kaygılandırmıştı ama aynı zaman-da da anlaşılması güç bir memnuniyet duyuyordu. Pislik herif so-nunda ormandan dışarı çıkıyordu...

Kontağı kapattı ve kendi çılgınlığının boyutlarını tarttı. Ba-badan çok bir polis miydi? Çocuklarının içinde bulunduğu teh-likeye rağmen, bir savaşçının coşkusunu hissediyordu. Guillard, onun aylardan beri beklediği hatayı yapmak üzereydi.

Arabasının kapısını kilitlerken, aslında köşeye sıkışmış oldu-ğunu anladı. Villasında araştırma yapması lazımdı. Eve zorla gi-rerken bir iz bırakıp bırakmadığını öğrenmeliydi. Parmak izi al-malıydı. Komşularla konuşmalıydı... Bunların hiçbirini yapamaz-dı. En azından durumu Naoko'ya açıklamadıkça ve bu da, söz ko-nusu değildi.

Asansöre doğru ilerledi. Zaten davetsiz misafir, hiç kuşkusuz önlem almış ve herhangi bir iz bırakmamış olmalıydı. Geriye ka-lan tek savunma yöntemi, şimdilik önleyici tedbirler almaktı. Ma-lum hedefi -ve kendi ailesini- sürekli gözetim altında tutmak.

- Mahalleme gece gündüz devriyeler istiyorum. Evimin önüne de bir gözetleme minibüsü. Adamlar yirmi dört saat Guillard'ın peşinde olacak. Chezy Meydam'ndaki çıkmaz sokağın girişine de gözetleme minibüsü yerleştirilsin. Tamirhanelerinin önüne de ekipler. Lanet olsun, o kaçık öksürdüğünde cep telefonumun tit-remesini istiyorum!

Hızlı adımlarla koridorda ilerliyordu. Fifi küçük adımlarla onu izliyordu.

- Buna imkân yok Olive. Bunu sen de biliyorsun.

- Yargıcı arayacağım.

- Buna gerek yok. Zaten adamlar Guillard'ı izliyor.

Passan durdu:

-Kim?

- Özel Harekât. Albuy ve Malençon.

Her ikisini de tanıyordu. Çaylak değillerdi. Çoğunlukla çelik yelek giyen ve sivil görevde bile kask takan gerçek harekâtçılardı.

- Onları kim görevlendirdi? Levy mi?

- Hayır. Calvini. (Fifi sapsan dişlerini sergileyerek gülümsedi.)
Düşündüğünden daha akıllı. Ve Guillard'ı gözetim altında tutmak için senin krizlerine ihtiyacı yok.

- Ona güvenmiyorum, dedi Olivier kötü niyetle. Derhal bizim çocukları istiyorum, anladın mı?

- Asıl sen anlamamışa benziyorsun. Artık kimseyi gör^/e atayamazsın.

Passan bir kahkaha patlatarak yeniden yürümeye başladı:

- Çünkü beni davadan aldılar, öyle mi? Bunda dert edecek ne var? Başka bir dosya için ekip oluşturacağız ve araç gereç işini bu şekilde halledeceğiz. Lanet olsun, sana mesleği öğretecek değilim!

Ofisinin önüne geldi, kapı koluna yapıştı. Kilitliydi. Öfkeyle anahtarı çıkardı ve kilide sokmaya çalıştı. Girmiyordu. Biraz da-ıha dikkatle bakınca kilidin değiştirilmiş olduğunu fark etti. Yağ hâlâ deliğin içinde parlıyordu.

- Bu kepezelik de ne?
- Geldiğinden beri sana açıklamaya çalıştığım buydu. Bugün-den itibaren üçüncü katta görev yapacaksın. İstatistik şubede.
- Neyin istatistiği?
- Kategorilerine göre sınıflandırılacak bütün karmaşık suçlar. Suç oranları. Son altı ayda işlenmiş suçlardaki artış.
- Bu işi herhangi bir bilgisayar da yapabilir.

- Senin uzman bakış açına güveniyorlar.
- Ben Yerel Adli Polis Müdürlüğü'ne bağlı değilim!

Filî cebinden bir zarf çıkardı:

- Resmi görev kâğıdı. Cinayet Bürosu'ndan alındın. İstisnai bir durum. Bu raporu İçişleri Bakanlığı'nın dikkatine yazmak için özel olarak görevlendirildin. (Alaycı bir ses tonuyla devam etti.) Bir tür terfi şekli.
- Ya üzerinde çalıştığımız dosyalar?
- Onları Reza devralıyor.
- 36'daki Reza mı?
- Buraya dönüyor.
- Ben olmadan mı?

Fifi cevap vermedi. Passan bir fikir, bir açıklama çıkmasını bekler gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ama dudakların-ıdan sadece ısıklı andıran bir ses çıktı:

- Lanet olsun!
- Aynen dediğin gibi. Önceki gecenin hesabı kapanmadıkça fazla göze çarpmamak zorundasın. Rakamların içine dal ve ken-ıdini unuttur.
- Peki ya benim evin gözetimi?
- Şu an senin yapabileceğin tek şey semt karakoluna gidip şikâyetle bulunmak. Ve açık yüreklilikle söyleyeyim, şu Chupa Chups hikâyenle dağlan yerinden oynatırsan şaşınm.

Passan, dişleri sıkılı bir halde, başıyla onu onayladı. Safra tadı gırtlığını yakıyordu.

- Sana yeni ofisini göstereyim mi?

Hiç konuşmadan, yürüyerek çıktılar. Üçüncü katta da, her şey diğer katların aynısıydı: duvardan duvara hah, aydınlatma siste-mi, havalandırma... Bununla birlikte ne kapılarda ne de duvarlar-ıda cam vardı. En azından siesta yapabilir ya da otuzbir çekebilirdi.

Yardımcısı 314 numaralı ofisin kilidini açtı. Bir adım kenara çekildi ve anahtarı ona verdi. Passan yeni inini dikkatle inceledi. Dalga geçer gibi güneş alıyordu ve güneş ışınları bu hüznü manzaraya ok gibi saplanıyordu. Oda yerden tavana kadar, tamamen dosya doluydu. Yerde, dolapların önünü tıkayan klasörler yığılıydı. Çelik masanın üstünde, dağılmış, saçak saçak olmuş, sararmış kâğıt tomarları duruyordu.

- Bu eski püskü şeyler ne için?
- Önceki yıllarla karşılaştırmalar yapabilmen için.

Passan odanın içinde ilerledi. Işık içeriğinin tozunu iyice belirgin kılıyordu.

Fifi kapıda durmuş, dudaklarında gülümsemeyle onu inceliyordu. Passan Fifi'nin onunla alay ettiğini düşündü, ancak yardımcı cebinden bir Post-it çıkardı.

- Bugün her şeyini kaybetmedin.
- Bu ne?
- Günün flaş haberi.

Passan kâğıdı aldı ve okudu: "Nicolas Vemant." Başını kaldırdı ve soran gözlerle Fifi'ye baktı.

- Bu sabah insan Kaçakçılığını Önleme Müdürlüğü'nden bir arkadaşla kahve içtim. Bazı şüphelileri gözaltına almak için bir operasyon hazırlığı içindeler. Aylardan beri internet üzerinden faaliyetlerde bulunan bir pedofili şebekesi.

- Bu Nicolas Vemant da listede mi?
- Bir yıldan beri, bu tarzdaki en berbat sitelere yaklaşık üç bin kadar giriş hesabı var. Kullanıcı adı Sadko.

-Yani?

- Yanisi, adam N an t ene Çocuk Esirgeme'de çalışıyor.

Passan hemen anladı. Adama haber vermeli ve onunla görüşmeliydi. Patrick Guillard'ın dosyası karşılığında onun adını listeden yok etmeyi önermeliydi. Tabii bu sadece bir blöf olacaktı. Hem bu tarz bir anlaşma

önerecek koşullara sahip değildi hem de bir pedofile karşı asla hoşgörölü davranmazdı. Ama bunu kim biliyordu ki? Kuşkusuz o pislik herif değıl.

- Gözaltı operasyonu ne zaman başlıyor?

- Cuma. Ondan dosyayı almak için hafta sonuna kadar vaktin var. Çocuk Esirgeme'nin şubesi Nantene Belediyesi'nde, e^ azın¬dan orada bir bürolan var ve...

- Biliyorum.

Passan ismin yazılı olduğu Post-it'i cebine attı ve bir baş hare¬ketiyle Fifi'ye teşekkür etti. Yardımcısı gözden kayboldu. Passan

kapıyı kapattı ve ofis telefonuna uzandı.

Aşağılık bir herife baskı yapacaktı. Bir katil zanlısının dosya¬sını ele geçirmek için bir pedofile pazarlığa girecekti. Canavarın soyunu sopunu öğrenmek için... Belki de onu susturacak, suçla¬yacak ve tutuklayacak bir şeyler bulmak için.

İyi haberler alacaktı, ama sadece bir polise göre iyi.

«

Memur dayanışması.

Passan, Nicolás Vemant'a karşı bu kartı oynamıştı. Ona ofisin¬den ulaşmış, kendini tanıtmış ve her şeyi ortaya dökmüştü: inter¬net denetimi, cuma günü başlatılacak gözaltı operasyonu, listede¬ki adı... Onu olabilecek en kötü şeyden kurtarmak istiyordu. Tu¬tuklanmasına engel olmak. Fransa devletini bir skandaldan kur¬tarmak.

Adam itiraz etmiş, ancak Olivier ona Sadko diye hitap et¬miş ve son söz olarak "Telefonda olmaz" demişti. Ona, Nanterre Belediyesi'nin piramidi andıran binasının arkasında yer alan, bil¬diği bir kafede, Chris'Belle'de, saat 18.00 için randevu vermişti. Polis telefonu kapadığı için Vemant'ın cevap verecek zamanı ol¬mamıştı.

Passan günün kalan kısmım bilgisayardaki istatistik dosyala¬rını değil, kodese yolladığı, ancak son dönemde hapisten çıkmış olan sabıkalıları inceleyerek geçirmişti. Telefon görüşmeleri ya¬parak, dosyalan ve interneti

tarayarak tek tek hasımlarının dava- lannı, temyiz dosyalarını, şartlı tahliye taleplerini, durumlarını ve nerede olduklarını incelemişti. Ona kimlerin kızgın olabileceğini öğrenmek için meslektaşlarıyla, muhbirleriyle, eski tanıdıklany- la temasa geçmişti. Louis-Blanc Polisi'nde üç yıl, Özel Harekât'ta dört yıl ve sonra Cinayet Bürosu'nda yedi yıl. Düşman kazanmak için hiç de az bir zaman değildi. r

Somut hiçbir şey bulamamıştı. Sadece ciğerleri tozla, beyni de boktan anılarla -ciddi bir şüpheli listesi oluşturmamadan- dolmuştu.

Cluseret Sokağı'na gelince, elde etmeyi başardığı tek şey, Su- resnes'deki Moutier Meydanı Polis Merkezi'nin, arada sırada vil- lannın önünden geçen bir devriyesiydi. Bu, yetersiz olsa da hiç

yoktan iyiydi. Şikâyetçi olmamış, herhangi bir belge doldurma- mıştı. Polisler ona bu hizmeti “dayanışma ruhuyla” veriyorlardı. Çocuklar da Naoko da henüz eve dönmemişti. Gece güvenliğini sağlamak için bir fikri vardı.

17.30'da, randevu verdiği kafeye gitmek üzere Nanterre'deki Joliot-Curie Caddesi'nde yol alıyordu. Belediyenin, Maya tarzı pi- ramit binasının önüne gelince arabasını katlı otoparka bıraktı ve aşağıdaki 8-mai-1945 Sokağı'na doğru yürümeye başladı. Buralan avucunun içi gibi biliyordu; eskiden dersleri astığında sürekli bu yolu kullanırdı.

Cinayet Bürosu'ndaki ilk günlerinde, Richard Dum'ün 27 Mart 2004 tarihinde tabancayla sekiz belediye meclisi üyesini öldür- düğü ve on dokuzunu da yaraladığı olay sırasında da buraya gel- mişti. Katliamın yaşandığı yerde tek bir şeyi düşünmüştü: Bu ka- çık katille aynı yıllarda mı okumuştı? Her ikisi de 1968 doğum- luydu ve hiç kuşkusuz, belediyenin tam karşısındaki Joliot-Curie Lisesi'nin aynı dersliklerindeki aynı sandalyeleri kullanmışlardı. Bu örnek karşısında, onu suçtan ve delilikten uzak tuttuğu için Tann'ya şükretmişti.

Chris'Belle henüz hareketlenmemişti. Pütürlü beton bir katın altında, bir tür pleksiglas mağaraydı. Adı, patronun çocuklarının adlarının birleşiminden oluşmuştu: Christian ve Isabelle. Kafeye girdi, içeride de herhangi bir değişiklik yoktu. Yalancı ahşap. Ya- lancı deri. Yalancı mermer. İç karartıcı ışıpta bile yapmacık bir şeyler vardı.

Bir bölmenin dip tarafına gizlenmiş adamını hemen fark etti. Büyük bira bardağının ardında dimdik duran, kafası kelle şekeri-ni andıran bir fasulye sınığı. Passan kişileri renklerine, cinsel ter-cihlerine veya tuhaf görünümlerine bakarak potansiyel suçlu ola-rak değerdendirmezdi ama bu defa farklıydı. Herifin, yaptığı işe son derece uyumlu bir fiziğı vardı. Yağı saçlanmn altında, soluk teni salonun loş ortamında parlıyordu. Bir sapık.

Passan hoyrat bir tavırla tam karşısına oturdu. Adamın irkilip sıçraması, onun bir hayvan olduğunu teyit eder nitelikteydi. Ce-binden ikiye katlanmış bir kâğıt tornan -ofisindeki evrak dağılan- nın arasından rasgele aldığı bir liste- çıkardı.

- Bu ne biliyor musun?
- Yok... Hayır.
- Son derece iğrenç sitelere giriş yapanların listesi.

Vemant korkulu bir ifadeyle kâğıtlara baktı.

- Ben... ben anlamıyorum.
- Anlamıyor musun? (Passan ona doğru eğildi ve bir sun açığa vurur gibi devam etti.) Senin kullanıcı ismin bu listede en az bin kere, hatta daha fazla yer alıyor. Ayrıca bu berbat sitelere ofisin-den girdiğın anlaşılıyor. Tarihleri ve saatleri ister misin?

Herifin suratu bembeyaz oldu. Öldürücü darbeyi indirmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

- Çocuk Esirgeme'de bu durum büyük bir çalkantıya sebep olur, öyle değil mi?

Koltuğunda iki büklüm oturan pedofil soğukkanlılığını koru-maya çalışıyordu. Elini kâğıtlara doğru uzattı, Passan onu bile-ğinden yakaladı ve sertçe büktü, adam acıyla inledi.

- Dokunma. Henüz anlamadık.

Kolunu bırakınca adamın eli masanın altında kayboldu. Vemant'ın gözleri dolmuştu.

- Ne alırdınız bayım?

Bir garson yanlarında bitmişti.

- Hiçbir şey, sağ ol, dedi polis, gözlerini kurbanından ayırma-dan.
- Üzgünüm, ancak bir şeyler ısmarlamanız gerekiyor.

Passan başını kaldırdı, kırklı yaşlarda, saldırgan tavırlı, iriyarı

bir adamla göz göze geldi. Onun patronun oğlu Christian olduğu-nu anladı.

Kimliğini çıkardı:

- Ya sen, sen ne almak istersin?

Adam gözden kayboldu. Vemant oturduğu yerde iyice büzül-müştü. Her saniye biraz daha yalnızlaşıyor, biraz daha korkuyor-du. Memurlar arasındaki dayanışma konusunun üstünden bir kez daha geçmesi gerektiğini anlamıştı.

- Senin gibi heriflere karşı uygulanacak iki yöntem vardır, di-ye devam etti Passan, buz gibi bir sesle. Yumuşak yöntem ve sert yöntem.

Adam yutkunmaya çalıştı. Âdemelması gözle görülür bir şekil-de titriyordu ve buna engel olamıyordu.

- Yumuşak yöntem: Seni hemen sakın bir köşeye götürüyorum ve taşaklarını iki taş arasında eziyorum, işte kimyasal kastrasyon konusunda benim kişisel tarzım bu.

- Peki... ya sert yöntem? diye fısıldadı Vemant sonunda.

- Adalet yakana yapışır. Hakkındaki iddialarla ve benim de üzerine ekleyeceklerimle, rahat rahat birkaç yıl alırsın.

- Siz...

- Hapiste, senin gibi tecavüzcüler özel bir muameleye tabi tu-tulur. Bu, taşaklarını taşla ezmekten daha uzun bir zaman alır ve çok daha fazla acı verir, ama inan bana sonuç aynı olur. Bununla birlikte, Çin İmparatorluğu'ndaki hadımlar gibi taşaklarım bir ka-vanozda saklayabilirsin.

- Siz... siz polis olduğunuza emin misiniz?

Passan gülümsedi:

- Benim tarzımda bir sürü polis var pislik herif, iyi ki de var. Aksi takdirde, senin gibi göt verenler serbest kalır ve çocuklara otuzbir çektirmeye devam ederdi.
- Siz... siz ne istiyorsunuz?
- Kalemin var mı?

Memur, Stypen marka bir dolmakalem çıkardı. Şüphesiz o anda tırnağının sökülmesini veya bir gözünün oyulmasını bekliyordu.

- Elini uzat.

Vemant tırnakta karar kılındığını düşündü ama Olivier adamın avucuna Guillard'ın adını yazmakla yetindi.

- Anne ve babası belli değil, 17 Temmuz 1971'de Saint-Denis'de doğdu. Yarın öğlen dosyasını buraya getirmeni istiyorum.
- Bu imkânsız. Dosyalar gizlidir ve bu, benim yetkim dahilinde değil.

Passan kâğıt tomanını ona doğru salladı:

- Gerçekten imkânsız olan bir şey var, o da lanet adını bu lis-teden çıkarmak.

Vemant avucuna baktı:

- Bu... bu çok yaygın bir ad.
- 17 Temmuz 1971. Saint-Denis. Bulursun. Sana güveniyorum.

Listeyi cebine koydu ve sapığın birasına tükürdü:

- Yarın öğlen. Burada. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Kafenin kapısından çıkarken, terden omuzlanna yapışmış ce-ktinin ağırlaştığını hissediyordu. Bu tür saçmalıklar için yaşının geçip geçmediğini düşündü. Aynı zamanda kendini sert polis ro-lünde başarılı da buluyordu. Bu onun mesleğinde gelecekle ilgili bir tür güvence şekliydi.

Saat 18.00'i geçmişti, ikinci raunt başlıyordu.

It's quarter to three, there's no one in the place

Except you and me...

Make it one for my baby

And one more for the road...6

Naoko, internetten The Sky's the Limit'in ulaşılabilir tek versiyonu olan bu İspanyol filmini bulmuştu. Fred Astair'in 1943 tarihli pek bilinmeyen bir filmiydi. Annesi bir Godard, Truffaut, Resnais hayranı da olsa, Naoko sadece klasik dans ve klaketleri seviyordu. Passan onun daha ziyade Mizoguchi filmlerine veya kabuki tiyatrosuna düşkün olmasını arzulamıştı. Başkaları onun Japon idollerden ve hatta buto dansı çılgınlıklarından hoşlandığını düşünüyordu. Ama hayır. Onun Batılı -ve demode- zevkleri vardı. Görkemli balelere bayılıyordu. Giselle. Coppélia. Kuğu Gölü. Star dansçıların, koreografların isimleri konusunda alt edilemezdi. Tokyo'daki gençliği boyunca yüreği pas de deux için çarpmıştı. Düşüncelerinde sık sık, Garnier Operası ve Bolşoy'da, gidip görmeye ant içtiği o mitsel mekânlarda geziniyordu.

Ama hepsinin üstünde tuttuğu başka bir şey vardı: 1930'lu yıllardan 1950'lere kadarki Amerikan müzikalleri. En başta da Stanley Donen ile Audrey Hepburn'ün oynadığı filmler, Batı Yakasının Hikâyesi, Neşeli Günler... Bunun ötesinde bir mutluluk yoktu.

Saat 22.00 olmuştu ve kendini iyi hissediyordu. Çocuklar yatmıştı. Isısı kırk iki derece olan suyla banyo yaptıktan sonra kendini hâlâ huzur dolu bir sıcaklık içinde hissediyordu. Sanki tüm bedeni, huzurdan kaynaklanan bir tür buğu yayıyordu. Nihayet...

Kırmızı yatak örtüsünün üzerinde ahşap bir tepsi, kuşkonmaz çorbası ve kavrulmuş yeşil çayıyla odasındaydı, fiözleri televizyon ekranında, kâh çorbasını içiyor, kâh kokulu çayından yudumlar alıyordu.

6. Üç çeyrek var, mekânda kimse yok/Senden ve benden başka.../Bir tane bebeğim için hazırla/Ve bir tane de yol için... (ç.n.)

Gün içinde öfkesi giderek azalmıştı ve Passan'ın anahtarlarının, çantasında olması fikri onu rahatlatıyordu. Artık hayatına burnunu sokamayacaktı.

Birden uzaktan kumandayı aldı ve filmi durdurdu. Villanın her zamanki sessizliğiyle örtüşmeyen çekiç sesini andıran tuhaf bir gürültü duymuştu. Hemen Diego'yu düşündü. Sahi o neredeydi?

Kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu. Aklına binanın altyapısı geldi. Borular. Elektrik kablolar. Havalandırma. Dönemin mimarı tüm bu sistemleri duvarların içine yerleştirmişti. Görünürde ne bir sil-me ne de tel vardı. Naoko bundan hoşlanmıyordu. Sanki ev için-de saklı bir hayatı banndınıyordu.

Kalktı ve kapıya doğru yürüdü, kulağı kırışteydi. Koridor ses-sizdi. Her şeyi göze alıp koridora çıktı. Her yer karanlığın içinde donup kalmıştı. Işığı yakmadan birkaç adım attı, etrafa hâlâ ses-sizlik hâkimdi. Çıplak ayakları buz kesmişti.

Aklına çocuklar geldi. Gece lambasından yayılan yıldızlarla be-zeli yan karanlıkta huzurlu bir şekilde uyuyorlardı. Lambayı sön-dürürken, tedirginliği biraz daha arttı. Tam olarak duyduğu ney-di? Bir yere mi vurulmuştu? Ayak sesleri miydi? Yoksa Diego mu? Yabancı bir ses. Passan olamazdı.

Odadaki dolapları kontrol etti, sonra yeniden koridora çıktı. Az kalsın çığlık atıyordu. Diego tam karşısında durmuş, ağır ağır soluyordu. Kahkahalarla güldü. Ona sarılması gerekirdi. Hay-van son derece sakin görünüyordu. Köpek bacaklarının arasın-da, merdivenden indi. Neredeyse hiç mobilyanın olmadığı villa, sert hatları ve çıplaklığıyla geleneksel Japon evlerini hatırlatıyor-du. Deprem korkusundan uzak, oturaklı ve sağlam bir versiyonu.

Salonu geçti, yemek odasına girdi. Göze çarpan hiçbir şey yok-tu. Bodruma yöneldi. Passan'ın ini. Koridorun ışığını yaktı ve odaları dolaştı. Burada kendini kötü hissediyordu. Sanki burada, eski kocası bir tür hıncı arkasında bırakmıştı. Kaçarcasına yukan çıktı ve mutfığa girdi, Diego yanında olmasına rağmen, duyduğu kaygıdan kurtulanuyordu.

Işığı yakmadan, mutfak tezgâhına dayandı ve derin derin ne-fes almaya çalıştı. Sonra buzdolabına doğru gitti. Güzel bir mey-ve suyu ve yatak. Düşüncesi buydu. Elini dolabın kapısına doğru uzatmıştı ki, pencereden Passan'ın arabasını gördü.

Bir anda öfkesi depreşti. Hızlı adımlarla giriş kapısına yönel-di, anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı. Çim alanı geçti, topuklanmn toprağa çekiç gibi indiğini hissediyordu. Düşünceleri de aynı şe-kilde hızlanmıştı. Bu adamdan nefret ediyordu. Onun takıntıların-

dan, dik kafalılığından, polis tavırlarından... Hiçbir şey anlama-ı-mıştı. Asla hiçbir şey anlamıyordu.

Öfkeyle uzaktan kumandaya bastı. Bahçe kapısı açıldı. Çıplak ayaklarının altındaki ıslak asfalta aldırış etmeden kapıdan çıktı.

- Burada ne arıyorsun? diye bağırdı.

Passan arabanın camını indirdi:

- Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim.

Naoko yan koltukta duran yeşil çay dolu termosu ve Tanizaki'nin bir romanını gördü. Bir şakuhaçi'den yükselen belli belirsiz bir melodi çalıyordu. Modası geçmiş, kusursuz, küçük bir Japon seti. Passan'ı öldürebilirdi.

- Demek bu sabah tam olarak anlamadın. Bu benim haftam, tamam mı? Buralarda dolanıp durmaya hakkın yok! Bu konuyu avukatımla görüşeceğim.

- Senin avukatın mı? Aynı avukata vekalet vereceğimizi konuş-ı-muştuk!

Naoko kollarını göğsünde çaprazladı:

- Fikir değıştirdim.

- Artık uzlaşma yok mu?

- Çek git yoksa polis çağıracağım.

- Mükemmel.

Passan arabanın kapısını açtı, ama Naoko bir tekme darbesiyle kapıyı sert bir şekilde yeniden kapattı.

- Artık birlikte yaşamıyoruz! diye bağırdı. Bunu kafana sok! ARTIK SANA İHTİYACIM YOK!

Olivier başıyla villayı işaret etti:

- Bodrum katın ışığını yaktığını gördüm. Bir sorun mu var?

Bir komutan sesi. Bir muhafız sakinliği. Naoko kapıya bir tekme daha savurdu.

- Evimden defol!

Passan onu sakinleştirmek için bir elini havaya kaldırdı, diğer eliyle kontak anahtarnı çevirdi:

- Tamam. Sinirlenme.

Naoko artık öfkesini dizginleyemiyordu. Arabanın tavanını yumrukladı.

- DEFOL! DEFOL! '

Passan ıslak asfaltta lastiklerini öttürerek arabayı kaldırdı. Naoko son anda kenara kaçtı.

Ansızın soluğu kesilir gibi oldu, nefes alamadı. Elini boğazına

götürdü, hiçbir şey çıkmamasına rağmen var gücüyle öğürmeye başladı. Fıskıran asit yemek borusunu tahriş etti, yüzünü yaktı. Dizlerinin üstüne çöktü, gözleri yaşlarla doldu.

Birkaç saniye sonra, şok dalgası geçti. Kendini rahatlamış hissediyordu. Sabahtan beri içinde taşıdığı öfke pıhtısını küsmüştü.

Sallanarak çimenliği geçti. Diego onu bekliyordu. Gri tüyle ri sokak lambalarının ışığında gümüşü bir renk alıyordu. Naoko onun mutfak kapısındaki kapaktan çıkmış olduğunu düşündü, sonra sokak kapısının aralık olduğunu fark etti - o öfkeyle, hiçbir şeyi kapatmamıştı. Sanki uzun bir ayrılıktan sonra yeniden kavuşmuş gibi ona şirinlikler yapan hayvanı okşadı.

- Tamam Diego... Tamam, buradayım, sakin ol, diye mırıldandı.

Kendim sinirli, ama aynı zamanda da rahatlamış ve yorgun hissediyordu. Nihayet huzur içinde uyuyabilecekti. Mutfakta ışığı yakmadan musluğun altmda ağzım çalkaladı. Aklına biraz önceki düşüncesi geldi: Bir bardak meyve suyu.

Buzdolabının kapısını açtı ve bağırarak geriye doğru sıçradı.

Tam karşısında, en az altı aylık bir fetüs, ölü ağzıyla ona sırıtıyordu.

Passan herkesin -polisler, olay yeri inceleme teknisyenleri, adli tabip...- ayakkabılarını çıkarmasını istemişti. Üzerine galoş geçirilse bile, pis ayakkabılarla onun evinde gezinmek söz konusu olamazdı. Herkese haber vermişti: Suresnes Polis Merkezi, kenardaki ekibindeki adamlar, Garches Adli Tıp Enstitüsü'nden Rudel, Zacchary ve ekibi... Bundan sonra Naoko'dan bir şey gizlemesine gerek yoktu. Çünkü artık, listenin en başında o vardı.

Şimdilik, gelecekteki eski karısına uzaktan bakarak çimenlerin üstünde volta atıyordu. Aslında, sanki bu gece olanlar onun hatasıymış gibi -bir anlamda bu doğrudu- yeniden azarlanmaktan korkuyordu.

Dönen tepe lambalarının ışıklarında ona hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Ayakları çıplak, titreyen omuzlarını kollayla sarmış, çevre güvenliği oluşturmak için gidip gelen mavi üniformalıların arasında dimdik duruyordu. Arkasında, tepe lambalarının ışıklarının vurduğu beyaz sıvalı duvar dev bir sinema perdesini andırıyordu.

- Bu bir fetüs değil.

Stéphane Rudel, çimenlerin üstünde ayakta durmuş, tulumunu çıkanyordu. Kâğıt tulumunun altında, polo yaka bir Lacoste, bir kot pantolon ve beyaz tabanlı tekne ayakkabıları vardı. Yelkeni sine binmeye ya da Saint-Tropez'deki Sénéquier'de bir kadeh içmeye hazırmış gibi görünüyordu.

- Ne? dedi Passan. Sen ne söylüyorsun?

- Bir maymun kadavrası, dedi Rudel, tulumunu çantasına tıkkarken. Bir kapuçin maymunu. Ya da bir marmoset. Bu türden bir şey.

Passan alnını ovuşturdu. Evin içinde patlayan flaşların sesini

duyuyordu. Mutfak, olay yeri inceleme teknisyeni kaynıyordu. Onun mutfağı.

- Hayatımda çok maymun gördüm.

- Bunun derisi yüzülmüş.

Passan, üzerinde şüphe götürmez bir gerçeğin yazılı olduğu, ender bulunan bir parşömenmiş gibi Rudel'in suratına baktı.

- Bana bir otopsi yapar mısın?
- Maymunlar, benim alanım değil.
- Bir veteriner çağır. Başının çaresine bak.
- Maymunu Adli Tıp Enstitüsü'ne yolla, diye homurdandı adli tabip. Ne yapabilirim bakacağım.

Veda bile etmeden, elinde çantasıyla karanlığın içinde kaybol-du. Naoko da ortalarda yoktu. Kuşkusuz çocuklara bakmaya git-mişti. Passan bahçede biraz daha dolaştı, dikkatini toplamaya ça-lışıyordu. Bir maymun. Bir anlamda bu, lanet olası bir işaretti. Bu tür işaretler gitgide artabilirdi, bunlar...

Başını kaldırdı, sokağın diğer tarafında, pencerelere çıkmış komşuları gördü. Kahretsin! Sakınmak istediği her şey on mis-liyle meydana geliyordu. Açık hedefti. Paniklemek için bütün se-bepler mevcuttu. Söz konusu olan paranoyak bir polisin kaprisle-ri değil, "bir davacının güvenliğini sağlamakla ilgili" normal pro-ısedüdü. Olumlu tek nokta, artık evinin sürekli gözetim altında tutulması konusunda herhangi bir sorunla karşılaşmayacak ol-masıydı.

Bir başka olguyu daha dikkate alıyordu: Gerçek fetüs ya da de-ırisi yüzülmüş maymunla doğuma anıştırma yapıldığı gün gibi or-tadaydı. İmza da Doğumcu'ya aitti.

Eve girerken üstü açık galeride ayakkabılarını giymekte olan Zacchary'yle karşılaştı. Üzerinde hâlâ beyaz tulumu, kafasında iyice büzülmüş kapüşonu vardı.

- Sende bir şeyler var mı?
- Henüz erken. Ama şimdilik belirgin bir şey yok. Ne zorla gir-me ne parmak izi, hiçbir şey. Ama çocuklar devam ediyor.

Passan bir mucize beklemiyordu. Eğer bir polisin evine girebi- liyorsa, hem de o polis kapımn önünde nöbetteyken bunu yapabi-liyorsa, bu herif kesinlikle amatör biri değildi.

Buyurgan bir ses tonuyla konuştu:

- Mutfağı didik didik incele. Diğer odaları da.

Zacchary omuz silkti.

- NE VAR! diye ulur gibi bağırdı Passan.
- Hiç. Hâlâ bir şeyler bulmayı umut ediyoruz.

Kadın bu sözlerin ardından, metal çantalarıyla bahçe kapısına yöneldi. Passan geriye dönüp baktı: Naoko yeniden kapının eşiğinde duruyordu. Eski kararlı, gözü pek haline dönmüştü.

Passan çocukken sürekli bir öykü derlemesi okuyordu: 15 Fantastik Hikâye. Bunlann arasında Prosper Merimee'nin ille Venüs'ü adlı öyküsü de vardı. Çevresine korku salan, toprak al-tından çıkarılmış, siyah bedenli, beyaz gözlü antika bir heykelin hikâyesiydi. Bu anı daima inancını beslemişti: Kadın, sert bakış-lı, beyaz gözleri olan, doğruluktan ayrılmayan, bir yanardağın gü-cüne sahipti. Bir şekilde, Venüs'ün negatifini de bulmuştu: Siyah gözleri olan beyaz bir heykel.

- Üşümedin mi?

Naoko başını iki yana salladı. Passan, galeride birkaç metre ilerleyerek ona doğru yaklaştı.

- Çocuklar uyuyor mu?

Naoko yan kuşkulu, yan kaygılı bir ifadeyle başını salladı:

- Nasıl olduklarını bilmiyorum. Kapılan kapattım. Buradan git-memiz gerektiğine emin misin?
- Kesinlikle. Olay yeri inceleme teknisyenlerinin evin, bodrum-dan çatıya kadar her yerini incelemesini istiyorum. Sandrine'e haber verdin mi?
- Yolda, geliyor. Bana neler olduğunu anlatacaksın, öyle değil mi?

Passan kaçamak bir cevap verdi:

- Adli tabip emin. Fetüs değilmiş.
- Öyleyse ne?

- Bir maymun. Bir kapuçin maymunu veya marmoset.

Naoko sinirli bir kahkaha attı:

- Bu bir şaka mı?
- Hayvanın derisi yüzölmüş. Otopsi için bir veteriner çağırıcaklar. Yanndan önce bir şey öğrenemeyiz.
- Bana cevap vermedin. Neler oluyor?

-Hiç.

Naoko, Passan'ın koluna bir yumruk attı:

- Benimle oynama! Bu senin işinle alakalı, değil mi? Bir uya- n mı? '
- Bunu söylemek için çok erken, diye kaçamak cevap vermeyi sürdürdü Passan.
- Böyle bir şeyi kim yapabilir?
- Bir fikrim var. Ama bazı şeyleri doğrulamam gerekiyor.

Naoko bir gerçeği anlamış gibiydi:

- Lolipopları sen bırakmadın, değil mi?
- Ben bırakmadım.
- Salak!
- Seni kaygılandırmak istemedim.

Naoko, tepe lambalarının düzenli aralıklarla yanıp sönen ışık-ları altında bir kararıp bir aydınlanan parlak çimlerin üstünde birkaç adım attı. Her şey fantastik görünüyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi. Gözyaşlarına zorlukla hâkim oluyordu.

- Benden daima her şeyi sakladın. Ve hâlâ da saklıyorsun... Şu senin boktan işlerin...
- Seni korumak için.

Kadının hıçkırığı kahkaha olarak boğazına düğümlendi:

- Başardın.
- Bu kepezeliğin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tekrar bura'ya dönmem gerekiyor.

Naoko yılan görmüş gibi geri çekildi:

- Söz konusu bile olamaz.
- Tüm bunlar düzelene kadar.
- Söz konusu bile olamaz, sana söyledim. Geri adım atmam.
- Öyleyse çocukları al ve evden ayni.
- Böyle bir şey de söz konusu olamaz. Bu çok kolaycılık olur.

Passan onunla aynı fikirde olmadığını gösteren bir baş hareke-ti yaptı, aslında onun bu kararlılığından son derece hoşnuttu. İki-si de aynı çelikten yapılmıştı.

- Bu durumda, bırak benim sıram olsun.
- Nasıl?
- Yanndan itibaren nöbet değişimi yapalım. Hafta boyunca ev-de ben kalayım.

Naoko dudaklarını ısırđı. Passan, yuvarlak dudaklarının ara-sından onun küçük, beyaz ve kusursuz dişlerini gördü.

- Çocuklara ne söyleyeceğiz?
- Bir şeyler buluruz. Önemli olan, herhangi bir sorunda müda-hale etmek için benim burada olmam.

Naoko cevap vermedi. Bu sessizlik, bir tür kabullenmeydi.

Sonunda çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve konuştu:

- işte Sandrine de geldi.

Sandrine arabayı kent dışındaki bomboş bulvarda büyük bir dikkatle sürüyordu, iki çocuk arka koltuktaydı. Hiroki yeniden uykuya dalmıştı, Shinji ise gözlerini gecenin karanlığına dikmiş, sessizce oturuyordu. Sokak

İambalarının ışıktan sessiz hayaletler gibi yüzünü yalıyordu. Sandrine, tekerleklerin altında akan yol çizgisinden gözünü ayırmadan, dikiz aynasından çocuklara bakıyordu.

İki solgun yüz, ipeksi siyah saçlar... Onlarda Naoko'nun gizemli güzelliğini buluyordu. Dünyanın bu tarafında bilinmeyen bir duruluk. Ne tür bir gendi? Ne tür bir kaynaktı? Ne tür bir yaratılıştı? Düşünceleri tünellerin ışıklarıyla kayboluyor, kesintiye uğruyordu. Shinji gibi, bu dokunaklı geceyle hipnotize olmuştu ve düşünceleri ona hem muğlak hem de son derece sarıh geliyordu.

Naoko ile Olive'in soğukkanlılıkla kanşık korkusunu düşünmüyordu. Villanın içinde beceriksizce koşturup duran o polisleri de. Aldığı telefonla hemen giyinmiş, Twingo'suna atlamış ve Suresnes'e ulaşmak için Paris'i doğudan batıya kat etmişti. Yanm saatten az bir sürede orada olmuş, yardım etmek, çocukları almak ve ağlamak isteyeneye omuz vermek için işe koyulmuştu...

Bununla birlikte, o kargaşa içinde kimse onu fark etmemişti. Çimlerin üzerinde dikilmiş, iki kişilik o büyük piyesi oynayan çiftin tam karşısında on dakika beklemişti.

Buzdolabındaki derisi yüzülmüş fetus. Evin içindeki davetsiz misafir. Üstü kapalı bir ölüm mesajı. Bunlar ürkütücü, paniğe yol açan şeylerdi, tamam. Ama ona nasıl olduğunu sormuşlar mıydı? Metastazları hâlâ doludizgin devam ediyor muydu? Trombosit sayısı hâlâ düşüyor muydu?

Kimse ona bunları sormamıştı. Çünkü kimsenin haberi yoktu.

Hastalığının başlannda, kimseye bundan söz etmeme kararı almıştı. Sonra başkaları yüzünden böyle davrandığını anlamıştı. Egoistlikleri ve kayıtsızlıkları onu böyle ağız sıkı davranmaya zorlamıştı. Çünkü bildikleri halde onu aramamalarına dayanamazdı.

İlk tümör, şubat ayında, sol memesinin altında, işyeri hekimi'nin rutin bir muayenesi sırasında bulunmuştu. Sandrine gerçekten anlamamıştı. Yapılan başka tahlillerde karaciğerde ve rahimde metastaza rastlandı. Hâlâ anlamıyordu. Kendini hasta hissetmiyordu. Vücuduna ilk ilaç verildiğinde, nihayet durumun ciddiyetini kavramıştı. "Kemoterapi" kelimesi herkesin

anladığı bir alarm işaretiydi. Bununla birlikte, kanserinin tek göstergesi uygulanamayan tedaviydi. Yani hastalanmadan iyileşiyordu.

Her şey ikincil etkilerin ortaya çıkmasıyla değişmişti. Onu müthiş bir yorgunluk hissedeceğine dair uyarmışlardı. Aslında uygun kelime bu değildi. İlacın etkisiyle tam anlamıyla dağılmıştı. Kâbustaymış gibi, bir tür sersemlik hali içinde dağılacak, çökecek kadar zayıflamış ve erimişti.

Kusmalar başlamıştı. Bulantıların önüne geçmek, rahatsızlığını en aza indirmek için dört aydan beri Primperan, Vogalene içiyordu. Doktorlara göre bunlar da başka bulantılara neden oluyordu. Ve bu şekilde devam ediyordu. Tüm bunlara sıcak basmalan da eklendiğinde, hamile olduğu bile düşünülebilirdi.

Ölüme hamile.

Hekimlerin de kibarca söylediği gibi, bunu “bağırsak sorunları” izlemişti. Tüm bunların kanserin mi, kemoterapinin mi, yoksa tedavinin dolaylı etkileriyle savaşmak için kullandığı ilaçların mı sonucu olduğunu artık bilmiyordu. Bağırsak mekanizması çökmüştü. Bir hafta havuz fiskeyi gibi ishal oluyordu. Sonraki hafta ise bağırsakları Çin Seddi’nden farksızdı.

Başka tatsızlıklar da ortaya çıkmıştı. Soğuğa tahammül edemiyordu, öyle ki buzdolabından bir şeyler almak için eldiven giyme ihtiyacı hissediyordu. Tat alma duyusunu yitirmişti ya da daha ziyade, ne yerse yesin ağzında hep aynı metal tadı vardı. Ona bu-nun sebebini açıklamışlardı: Tedavi, ağız gibi, sindirim kanalı ya da rahim duvarı gibi bazı sümüksü dokularda yangıya neden oluyordu. Eğer bir seks hayatı olsaydı, ondan da hiçbir şey hissetmeyecekti. Rengi küf yeşiline dönmüştü.

Bazen de, tam tersine, duyulan son derece hassaslaşıyor, onu tümüyle ele geçiriyordu. Koku alma duyusu çığırından çıkıyor, ürkütücü bir hassaslığa ulaşıyordu. Böyle durumlarda çöp kutu-

sunu atılmış bir izmaritin, yan odadaki bir meslektaşının parfümünün kokusunu alabiliyordu. İdrarı ona o denli pis kokuyormuş gibi geliyordu ki en az beş defa rezervuarı çekiyordu. Kendi ter kokusu bile onu deli ediyordu. Bu da, gitgide şiddetlenen bulantılara yol açıyordu. Tüm bedenini kuşatan Dante çemberleri...

Pre-Saint-Gervais Kapısı sağ tarafında belirdi. Karamsar düşüncelerinden kurtuldu ve direksiyonu kırarak o yöne saptı. Bir-kaç yeşil ışığı geçtikten sonra mahallesine ulaştı. Faiderbe Cad-desi ve ışıklan. Sitesinin küçük, son derece çirkin binası. İşsizle-rin oturduğu, formika bazlı, hüzünlü yaşamlann sürdüğu, kişilik-siz beş yıllık bir yapı. Şüpheyeye mahal yoktu: Evine varmıştı.

Park etti. Arka kapıya gitti. İki oğlanı usulca uyandırdı:

- Hadi, yavrulanm... Geldik.

Hiroki'yi kaldırıp kucağına aldı. Çocuğun başı, bütün ağırlığıyla boynuna düştü. Bacaklan, Sandrine'in beline dolandı. Sandri- ne arabayı kilitledi. Shinji titrek, mekanik adımlarla uyurgezer bir öncü gibi en önde yürüyordu.

Apartman kapısını açmak için dijital kodu girdi. Otomatiğı yaktı. Çocuklarla asansöre bindi. Kısa süre sonra çocuklar onun odasında uyuyordu. Kendisi salondaki çekyatla yetinecekti. Çocuklar rahatsız olmamıştı - daha önce de buraya gelmişlerdi. Bütün yaşlı kızlar gibi, Sandrine de vekâleten annelik yapmaktan mutlu oluyordu.

Banyoya girdi, elektriğı açtı, aynada kendine baktı. Yüz hatlan hiç de fena değıldi. Öyleyse yolunda gitmeyen neydi? Neden ha-yatının her evresinde başansız olmuştu? Son evreye çoktan gel-mişti ve hayatında hemen hemen hiçbir şey olmamıştı.

Peruğunu çıkardı.

Aynada sivri kafasını görünce sınttı.

/

Saat 10.00. Kent merkezinin uzağmda bir bulvar, Maillot Kapısı.

Passan, Subaru'sunun direksiyonunda, sirenlerini öttürerek arabaların arasında zikzak yapıyordu. Bir saat önce sanrılar için-de uyannuştı. Derisi yüzülmüş bir fetüs Naoko'nun kamından çı-kıyordu. Kadın ona gülümsüyor ve Japonca bir şeyler mırıldanı-yordu. Kendini toparlaması birkaç dakikayı

bulmuştu. Duş almış, kahve içmiş, giyinmişti. Kollan, bacakları tutulmuştu. Midesi bu-landıyordu - uykusuzluktan, korkunun baskılanmasından...

Freud “Kâbus, bastırılmış, geri plana itilmiş bir isteğin gerçek-leşmesi, görsel açıdan ön plana çıkmasıdır” diyordu. Passan bu Viyanalıyı gerçek bir deha olarak görüyor, ama bazen de saçma-ladığını düşünüyordu. Kanlı pıhtılar, parlayan kaslar, Naoko’nun bacaklarının arasından fırlayan iri gözler... Bunun altında bastırılmış, geri plana itilmiş bir isteğin yatması gibi bir olasılık yoktu.

Champenet Kapısı.

Emniyet şeridine geçti ve ağır ağır ilerleyen taşıt konvoyu-nu ardında bıraktı. Evini büyük bir dikkatle araştırdıktan sonra, adamları Cluseret Sokağı’na yerleştirmiş ve kutsiyetine saygısız-lık edilmiş villada Naoko’yu yalnız bırakarak deliğine, Puteaux’ya dönmüştü. Bu sabahtan itibaren de polisler okulu gözetim altın-da tutacaklardı.

Kapının önünde ayakta duran karısının görüntüsü boğazında acı bir tat bırakmıştı. İçini kemiren bir som sinirlerini altüst edi-yordu: Hâlâ Naoko’yu seviyor muydu? Kesinlikle hayır. Ama artık seçme şansı yoktu. Uzun süreden beri birliktelerdi. Naoko onun ailesiydi.

Clichy Kapısı.

Öksüzdü, sadece kendine güvenmişti. Kaslarını geliştirmiş,

beynini zenginleştirmişti. Kendi kuralları, sınırları, değerleri olan bir kalesi vardı. Naoko’yla karşılaşınca bu kaleyi paylaşmayı öğ-renmek zorunda kalmıştı. Genç kadının çelik gibi bir karakteri vardı ama aynı zamanda kırılgan ve güçsüzdü. Onu kendisinin ha-yatta kalma sistemine katmak epeyce zaman almıştı. Yavaş yavaş iki kişilik gerçek bir savaş makinesine dönüşmüşlerdi.

Clignancourt Kapısı.

Oğlanların doğumuyla her şeye yeniden başlamak gerekmişti. Yeni paylaşım. Yeni kırılma. O, Shinji’ydi. O, Hiroki’ydi. Tüm çabalarına rağmen yeniden korkan ve kaygılanan bir insana dö-nüşmüştü. Artık tüm ebeveynler gibi kuşku götürmez bir tedir-ginlik içinde yaşıyordu. Gecenin bir yarısı önemsiz bir şey için uyanıyordu. Ya da bir kâbus nedeniyle: Hiroki

merdivenden düşüyordu, Shinji imla sınavında başansız oluyordu ya da ikisinden biri kapalı bir kapının ardında ağılıyordu - ve Passan hiçbir şey yapamıyordu. Gece yansı ter içinde gözlerini açıyor, deri kılıfın-daki 45'liğini görüyor ve içinde bulunduğu güçsüzlük girdabının boyutlarını fark ediyordu.

Chapelle Kapısı.

Şimdi, kâbus gerçeğe dönüşmüştü. Tehdit somutlaşmıştı. Bil-dirilmiş herhangi bir kaçırma olayı ya da dikkat çekici tuhaf bir vaka olup olmadığını öğrenmek için telefon görüşmeleri yapmış, soruşturmuş, emniyet müdürlüğünü harekete geçirmiş, sonunda da olduğu yere yığılmıştı. Elbette hiçbir şey yoktu. Zaten, başka ipuçlarına da ihtiyaç duymuyordu.

Suçun altında imza vardı. Fetüs, Guillard'm tarzıydı.

Aubervilliers Kapısı.

Bağlantı yoluna saptı, döküntü depoları ve kapalı fabrikaları- la ünlü eski sanayi bölgesinin yerinde yükselen yenilenmiş sem-tin karmaşasını gördü. Artık burası Amerikan tarzı devasa bir ti-carete bölgesiydi. Millenaire'in inşaatı henüz tamamlanmamıştı ama eğlence ve tüketimin ön planda olduğu bir prensliğe girili- yormuş hissi uyandıran özel bayrağını çoktan dikmişti. Faaliyet halindeki şantiyeler, ham beton gövdeler, henüz tamamlanmış ya- pılar arasında ticaret bölgesi çok erken açılmış -ya da çok geç bitmiş- gibi bir izlenim uyandırıyordu.

Passan sağanak altında hiçbir şey görmüyordu. Karmaşayı da-ha da artırmamak için sirenini kapatmayı tercih etmişti. Bir sürü yan yol vardı, levhalarda da hep aynı yazı: "Diğer yönler." Ana ar-terler inşa halindeki tramvay hattı boyunca uzanıyordu, binalar fazlalaşıyor, şantiyeler gitgide yok oluyordu. Passan bu labirent içinde iyi kötü bir yol bulmaya çalışıyordu.

GPS'ye göre hedefine sadece birkaç metre kalmıştı. Naoko gittikten sonra, eşyalarını bırakmak ve malzeme almak için ön-ce villaya uğramıştı. Bahçenin etrafında hâlâ polis kordonu vardı. Passan'ın bu ziyareti, güvenlik amacıyla bekleyen mavi üniforma-lıları şaşırtmamıştı: Ne de olsa evindeydi.

Victor-Hugo Caddesi. Passan sola saptı ve karşıdan gelen araçla¬rı fren yapmaya mecbur ederek ters yola girdi. Feria arazisinin oto¬parkına ulaştı ve tekerlekleri öttürerek fren yaptı. Hâlâ Stains’in çamuruyla kaplı olan Subaru’sunun görüntüsü, içeride sergilenen arabaların parlak kromlarıyla tezat oluşturarak camekânda yansı¬dı. Kontağı kapattı ve bir iblis gibi arabadan indi.

Arabanın çevresini dolanıp bagajını açtı. Bir anlık tereddütten sonra baltayı aldı. Yıllardan beri benimsediğı eski bir söz vardı: “En iyi fikir, her zaman en kötüsüdür.” Buraya gelme sebebi, öf¬kesini Guillard’dan çıkarmak değil, birkaç kaporta, birkaç ara¬ba camı parçalayarak rahatlamaktı. Galerinin camekânına doğru ilerlerken, camın ardında kusursuz takımları içinde, ip gibi düz¬gün kravatlarıyla satış temsilcilerini gördü; onlar da onu hemen tanımış ve niyetini anlamışlardı.

Şiddetli bir darbe indirmek için iki eliyle baltasını kaldırdı.

Birileri onu belinden yakaladı. Bir namlu ensesine dayan¬dı. Ellerini arkada birleştirdiler. O denli kendini kaybetmişti ki, Guillard’ın peşinden bir saniye bile ayrılmayan suç önleme biri¬minin adamlarını tamamen unutmuştu.

Ardından kendini bir su birikintisinin içine uzanmış halde bul¬du. Bir el baltasını aldı, sonra bir ses sol kulağına bağırdı:

- Sakin ol Passan. Lanet olsun, aksi takdirde yemin ediyorum, sana kelepçe takanm.

Olivier başını kaldırarak galeriye doğru ulur gibi bağırdı:

- Saklandığın yerden çık göt veren! Buraya gel, hesaplaşalım!

Bir sessizlik oldu. Galeride hiç hareket yoktu. Sadece arkala¬rında trafiğin uğultusu duyuluyordu.

Passan başını çevirmeye çalıştı ve onu yerde hareketsiz tutan cehennem zebanilerine seslendi:

- Bırakın beni. Tamam, ben iyiyim.
- Emin misin?
- Evet, eminim, diye fısıldadı.

Polisler kenara çekildi. Passan tepeden tırnağa ıslanmıştı.

İki koruyucu meleğe dikkatle baktı, Albuy ile Malençon'du. İlki, Arnys takım elbise giymiş, yağmura rağmen Ray-Ban Way-farer gözlüğün ardına gizlenmiş bir jigoloya benziyordu. Diğeri ise bir sörfçüyü andırıyordu - bol bir şort, üstünde Red Hot Chili Peppers'in resmi bulunan bir tişört ve yıpranmış Vans ayak-kabılar giymişti. Her ikisinin de silahları görünürdeydi; birinde 9 mm'lik Glock 17, diğeri Sig P226 Blackwater vardı.

- Aklını mı kaçırdın? diye sordu Albuy. Yeterince belaya bulaşmadın mı?

Passan başını öne eğdi ve Beretta'smm çoktan polisin kemeri-ne yerleştirilmiş olduğunu gördü. Baltası iki metre uzağa fırlatılmıştı. Sanki burnu yeni bir koku almıştı. Gözlerini, üzerinde bon-cuk boncuk yağmur damlaları olan camekâna doğru çevirdi, bir gölge dikkatini çekti. Hayvan oradaydı, güçlendirilmiş camın ar-dında. Siyah kumaş takım elbisesi ve atletik bedeniyle, orada öy-le hareketsiz duruyordu.

Passan baltasına doğru hamle yaptı ve onu alıp cama doğru fırlattı. Balta öyle şiddetle cama çarptı ki sapından ayrıldı. İki polis yeniden üzerindeydi.

- Eğer bir daha aileme yaklaşırsan, diye böğürdü Olivier, seni ellerimle öldürürüm! Eğer varsa taşaklarını kopanm!

- Kahretsin, Passan, sakın ol!

Polislerden biri ceketinin yakasını tutmuş, sanki Passan'ın ka-fasını içine tıkmaya çalışıyordu.

- Yemin ediyorum, seni tutuklamak zorunda kalacağım.

Dudaklarında bir metal tadı hissetti, itişip kakışma sırasında

bir darbe almış, dudağı kanamıştı. Ağzına gelen kanı tükürdü ve bağırdı:

- Bu pislik dün gece evime geldi...

- Dün gece mi? imkânsız. Hep gözetimimiz altındaydı.

Olivier şık giyimli polise baktı. Yağmur yüzünden süzülüyordu,

saçları kafasına yapışmıştı. Prens giysileri kuvvetli rüzgârda yırtılmış bir yelken gibi şaklıyordu.

- Onun gibi bir herif rahatlıkla sizi atlatabilir.
- Sen bizi ne sanıyorsun? Güvenilmez, laçka herifler mi? Sana yemin ederim Guillard'm o olayla bir ilgisi yok.

Passan galeriye doğru dönüp baktı, hasmı ortadan yok olmuştı- tu. Polisler onu bıraktı, iki polisi yeniden dikkatle inceledi: sert, inatçı, güven uyandıran tipler.

- Onu koruyor musunuz, yoksa gözetim altında mı tutuyorsunuz?

Bu kez Albuy konuştu:

- Genel güvenlik için çalışıyoruz.

Ortam yumuşadı. Passan şakaklarını ovdu.

Ya yanılıyorsa?

Uzaktan, yaklaşmakta olan siren sesleri duyuldu. Bir bu eksikti: FERIA çalışanları polis çağırmıştı.

Galerinin ölü bir noktasına gizlenmiş ve yavaş yavaş düzene giren kalp atışlarını dinleyerek, yerinden hiç kımıldamamıştı. Şimdi camın ardından olan biteni seyreliyordu: Aubervilliers polisleri, saldırıyı anlatan kendi çalışanları, Passan ve yaptıkları el kol hareketleriyle temize çıkmaya çalıştıkları belli olan iki cehennem zebanisi. Bu sahnede, sessiz filmlerdeki pantomimlere özgü komik bir şeyler vardı.

Boşuna sinirlenip heyecana kapılıyorlardı. Şikâyetçi olmaya-caktı. Savaş bu mecrada cereyan etmiyordu.

Sonunda, hasmı arabasına binmiş ve lastiklerim öttürerek başı- gitmişti.

Titriyordu. Korkunç gerçeği kabul etmek zorundaydı: Elinde baltasıyla yaklaşan polisi görünce, bir kez daha en temel korkuya boyun eğmişti.

- Beyefendi, iyi misiniz?

Satış temsilcilerinden biri iki metre uzağında duruyordu. Ada-ının üstü akkarıncalarla kaplıydı, gözkapaklarının yerinde de siyah böcek kanatları

duruyordu. Kafatasından vızıltılar geliyordu. Sanrıdan kurtulmak için yüzünü sıvazladı ve kravatının düğümü-nü düzeltti. Bu bir tür cevap verme şekliydi; küçük memur üste-lemeli ve gözden kayboldu.

Sert adımlarla holü geçti. Derin soluklar alıyordu. Yatışır&k için ortama hâkim olan benzin, kauçuk ve deri kokularını solu-yordu. Bu galeri onun tapmağıydı. Parlak beton zemin, ısıll ısıll saclar, çok güçlü motorlar... Geleceğe dönük bir fikrin parıltılı dünyası. Gözünde canlandırdığı da buydu: vizyon sahibi bir yan tann, bir sanayi dehası...

Camlı bölmelerle ayrılmış açık ofise girdi. O geçerken, yansay-

dam duvarların ardında personeli fısıldaşıyordu. Durum gitgide kötüleşiyordu. Polisin ziyaretleri, izlemeler, gözaltı olayı, dedi-kodular... İki günden beri galerinin önünde bekleyen şu tipler. Ve şimdi de saldın...

Ofisine girmeden önce ortaya gülümsedi. Burada kimse ondan şüphelenmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, kimse ondan şüphelenmeye cesaret edemiyordu. Zaten bu olayların, pazarda hâlâ en yüksek paya sahip olan şirketlerinin cirosu üstünde de bir etkisi yoktu.

Kapıyı kapadı ve geç de olsa, kendisinin de fısıldadığını fark etti. Titremesi devam ediyordu. Terden ıslanmış gömleği, belirgin göğüs kaslarının üstünde ikinci bir deri oluşturuyordu. Yeni bir kriz geliyordu. Kendini parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordu. Sağlamlaştırmak için bunca yıl harcadığı bu benlik, parçalanma tehlikesi altındaydı.

Duvardaki bir çerçeveyi kaldırdı. Çelik kasa. Şifre. Elini kasa-nın içine daldırdı, para dolu zarflan, resmi evrakı kenara itti ve karton dosyayı buldu.

Tam yerine oturuyordu ki, yüz kasları gerildi, ardından sessiz bir çığlık halinde dondu. Alnı boncuk boncuk terledi. Kaslanmn uyuştüğunu hissederek iyice panikledi. Dosyayı bıraktı, masanın etrafını dolanıp bitişikteki banyoya gitmeyi başardı. Lavabonun üstündeki dolaptan bir Androtardyl ampulü aldı. Bir şırınganın naylon ambalajını yırttı, ilacı şınnğaya çekti. 200 miligram. Akıl almaz bir doz. Önceki gün de aynısından enjekte etmişti. Par-makları titriyordu. Duyacağı zevk kasıklarındaydı. Asla doyma-yan o hayvani açlık...

iğneyi dirsek kıvrımına batırdı ve şırınganın pistonuna bastı. Bir yanma hissi oldu, ardından da bütün bedenini bir haz duygu-su kapladı... Vücuduna yayılan bir zevk dalgası. Onun yakıtı. Can suyu...

Gözlerini kapattı, rahatlamamanın etkisiyle iki büklüm olmuştu. Kendi lanetiyle ilgili sahneleri yeniden yaşıyordu, ama daha rahat ve tuhaf bir şekilde de daha tasasızdı. Hastanedeki yeniyet- melik yıllan. Kan almalar, idrar tahlilleri. Biteviye yapılan testos-teron iğneleri... ilaç onu hem çıldırtmış hem de güçlendirmiş, er-kekleştirmiş ve kusursuz hale getirmişti. Hormonlar organizması-nı ele geçirmiş ve yavaş yavaş kanının yerini almıştı.

Doktorlar onu uyarmıştı: Kesinlikle dozlara riayet etmesi gere-kiyordu. Vücut geliştirme salonlarında “meslektaşlan” androjen- leri abartmışlardı. Bazılan ölmüş, bazılan da iktidarsızlaşmıştı.

Onun başına daha fazla ne gelebilirdi ki?

Ölü ve iktidarsız doğmuştu.

ikinci dalganın gelmekte olduğunu hissederek kendini usulca yere bıraktı. Hararetin ardından enerji geldi. Birden halter kaldır-ma isteği duydu. Kendi suratını dağıtma isteği.

iki spazm arasında, soğuk suyu açtı ve elbiseleriyle duştan fiş-kıran suyun altına çömeldi.

Duş kabininin zeminine büzülmüş bir halde durdu, soğuk su-yun ateşini söndürmesini bekledi. Suyun altında ara sıra titreye-rek, dakikalar geçirdi. Sonunda, yine duşun altındayken soyun-du. Bugün bile hâlâ, giysilerini çıkarırken pansumanları çıkarı- lıyormuş duygusunu yaşıyordu. Kurulandı ve dolaptan pamuklu beyaz bir bornoz aldı. Sırtına geçirdi, sonra ofisine döndü.

Storları indirdi, gece lambasını açtı, ona ortamın havasını anın-da anındıyormuş hissi veren kekremsi kokulu tütsü çubukları-nı yaktı. Duman havada gezinen zararlı hücreleri -bütünlüğünü, derinliğini yok ederek onu erkeğe veya kadına dönüştürmek için parçalamaya çalışan saldırgan molekülleri- emiyordu...

Hareketlerinin ağırlaştığını fark ederek, dönüp masasına oturdu. Kendi yaşamının bilgisi olmak istiyordu. Kendi kültürünün temsilcisi. Dosyanın lastiklerini çıkardı ve fotokopi kâğıtlara şöyle bir göz attı. İşte buradayız...

Tıbbi dosyasına ulaşmak için reşit olma yaşını beklemesi gerekmişti. Bu onun için bir şok olmuştu, ama yararlı bir şok.

Bilimsel terimlerdeki açıklık ona iyi gelmişti. Bir belirsizlik içinde büyümüşü, bir uzmanlık ansiklopedisinden çıkmış bu do-lambaçsız kelimeleri seviyordu. Ona bir dayanak, bir kimlik su-narak, çevresinde bir zırh, bir kabuk oluşturunlardı. Onun za-fer başlıkları.

1971: kriptorşidizm (inmemiş testis) tedavisi. 1974: genitoplas- ti. 1984: dişi karyotipi. 1985: bir kez daha genitoplasti. 1986: and- rojen hormonu tedavisi... Onunla ilgili bir sürü bilimsel makale ya-yımlanmıştı. Tıp fakültelerinde ders olarak okutulan bir vakaydı. "Gerçek hermafrodit." Bir "hünsa." Bir Ovotesticular Disorder of Sexual Development.¹⁰ O ise kendini hybrida¹¹ bir varlık olarak görüyordu. Bu terimi seviyordu, çünkü onu îskoçya'nın batısındaki Hebrid adalarıyla, hatta Büyük Okyanus'un güneybatısında-

10. Cinsel Gelişimde Ovotestis Bozukluğu. Bu hastalarda cinsel organların bir bölümü ovaryum (yumurtalık) bir bölümü testis dokusu içerir, (ç.n.)

11. "Melez, karma" anlamına gelen Latince sözcük. (ç.n.)

ki Yeni Hebridler'le ilişkilendiriyordu. Kendini bilinmeyen bir kıta-nın inşam olarak görüyordu. Ya da Yüzüklerin Efendisi dünyası-na göndermede bulunarak bir "Ortadünya yaratığı" olarak.

Dosyayı kapattı ve diğer kâğıtlara geçti: polis raporları, gazete kupürleri... Bundan sonrakiler tıpla alakalı değil, çeşitli olaylarla ilgili başlıklardı.

1988. Montpellier yakınlarındaki, Saint-Gely-du-Fesc'deki kü-çük bir barda bir sarhoş ona "ödlek ibne" ya da "tabansız göt ve-ren" -tam olarak ne söylediğini hatırlayamıyordu- demişti. Heri-fin üstüne yürümüş ve suratında otuz üç cc'lik bir şişe kırmıştı. Kırık şişe parçasıyla herifin ikinci gözüne hamle yaptığında onu zapt etmeyi başarmışlardı.

Colombiere'de, Montpellier Psikiyatri Hastanesi'nde kaldığı süre boyunca birçok gerçeği kabullenmişti. İlki, steroid iğneleri-ni azaltmak zorundaydı.

İkincisi, mutasyonu tamamlanmamıştı. Kafasını kazımişti; vücudu gelişmiş, sesi değişmişti. Testosteron parmaklarını kalınlaştırmış, çenesini genişletmişti. Ama içinde-ki kadın hâlâ oradaydı, bütün berraklığıyla. Bir ayyaş bile onun içini görmüştü. Üçüncü gerçek ise şiddetten hoşlanmasıydı. Onu yatıştıran tek şey şiddetti.

Bu düşman dünyada, oyunu kurnazlıkla oynaması gerektiğini anlamıştı. Yaşadığı dünyayı aldatacaktı. Arzularını gizleyecekti. Ve içinde bulunduğu bu elverişsiz durumdan yararlanacaktı. Za-ten çevresindekileri yumuşatmak için tıbbi dosyasını çıkarmak bile yeterli oluyordu. Yargıç iyi niyetini gösteriyordu, hemşireler, doktorlar anlayışlıydı.

Sanılanın tam tersine, ucubelere acıyorlardı.

Colombiere'den çıkınca açmazda kalmıştı. Bakalorya sınavını vermesi söz konusu değildi - bir ofiste küflenmek istemiyordu. Teknik eğitim alması da söz konusu olamazdı - bir esire dönüş-mek istemiyordu. Yeni danışman eğitimcisi onun bir mobilet mo-torunu güçlendirme ya da eski bir arabayı tamir etme konusunda eşsiz olduğunu duymuştu. Onu staj için yanma alması konusun-da Sommieres yakınlarındaki bir tamirhane sahibini ikna etmeyi başarmıştı. Ortadünya yarattığı küpelerin ve berlinlerin kaportala-rının altında kendini kanıtlıyordu. Motorları onarıyor, karşılığın-da da kendi mekanizmasını düzeltiyordu. Sistemleri söküp tak-mayı seviyordu. Nasıl çalıştıklarını anlamayı. Motorların gücünü, supapların titreşimini elleriyle hissetmeyi. Bunlar onun matema-tiği idi. İnsanın içinde kaybolabileceği ve oyalanabileceği hem ya-kıcı hem de soğuk, tarafsız bir saha.

Aslında saplantıları peşini bırakmıyordu, ama o sinsice ilerli-yordu.

Başkalan hiçbir şey anlamıyordu.

1989. Genç Erişkin Sözleşmesinden yararlandı ama genç işçi-ler yurdunda kalmak istemedi. Tamirhanede, motorların yanın-da, gres ve benzin kokulan arasında uyumayı tercih etmişti. Ge-ce derslerine devam ediyordu. Temel mühendislik dersleri görü-yordu. Androjen iğneleri bir düzene girmişti. Ve pastanın üstün-deki çilek: François Mittenand'ın yeniden seçilmesi dolayısıyla, 1988'de ilan edilen genel afla, tecil edilen cezası da silinmişti.

1991. İş değişikliği. Béziere'deki yaşı bir tamirhane sahibinden iş teklifi aldı, harikalar yaratıyordu. Motorlara özen göstermeyi bildiğı gibi müşterilerle de konuşmayı biliyordu. İki yıl sonra pat-ronu, özel ödeme koşulları sunarak tamirhaneyi ona devretti. Yir-mi iki yaşıdaydı. Tutkusunu yitirmemişti. Onanyordu. Yeniliyor-du. Borcunu ödüyordu. Hayatında kadın yoktu, erkek yoktu - sa-dece sac, pistonlar, beygirgücü vardı. Artık kırmızı bandana, fü-me rengi gözlük takıyor, kaslı vücudunu gizleyen mavi bir iş tu-lumu giyiyordu. En büyük ironi ise, bölgede maço olarak tanınan herkesin onun garajında boy göstermesiydi. Penislerinin ucun-dan daha uzağı görmeyen ve kadınların, arabaların koltuk deri-lerini kirletmeye layık olmadığını düşünen eski araba tutkunları.

Zaman zaman şeytana uyduğı da oluyordu. Kimse bunu bilmi-yordu. Kimse bunu hissetmiyordu. Gece icraatlarının olmadığına kendini bile inandırmayı başarmıştı.

1997. Alman markalarıyla çalışan bir firmanın Montpellier şu-besinin müdürlüğü teklif edildi. Bandanasından vazgeçti ve gar-dırobundaki giysilerini gözden geçirdi. Armani siyah takım elbi-se, Weston botlar, sert yakalı Paul Smith gömlekler. Sesi, davra- nışları, hareketleri üstünde o kadar çalışmıştı ki, yeni bir değişik-lik onu korkutmuyordu.

Yirmi altı yaşıdaydı. Dikkat çekici, örnek bir kariyeri vardı. Artık Écusson semtinin merkezindeki geniş bir apartman daire-sinde yaşıyordu. Müşterileri onu akşam yemeğine davet ediyor-du. Montpellier yüksek sosyetesine kabul edilmişti. Herkes ona gülümsüyordu. Kendi dışında, herkes.

Karanlığının derinliklerinde ise düzelen hiçbir şey yoktu. Her akşam kadın kıyafetleri giyiyordu. Gece, hemşire kılığına gire-rek klinikleri, bölge hastanelerini dolaşıyordu. Bazen eyleme ge-çiyordu. Eline geçen bölge gazeteleri de bunu doğruluyordu: Kâbusları son derece gerçektir.

Ortadünya yaratığı daima coşkuluydu. Hayatı, otoklavda de-zenfekte edilmiş bir bisturi kadar temizdi. Daha iyi kesmesi için, en ufak bir çapak kalmayana kadar bilenmiş bir bıçak gibi...

1999. Varlıklarını, alacaklarını nakde çevirdi ve Amerika'yı keşfetmek üzere yola çıktı. Texas. Utah. Colorado. Arizona. Mavi iş tulumu ve motorları yeniden ortaya çıkmıştı. Özgürdü. Mutluy-du. Onun gibi, akıl almaz bir

gezegene ait olsalar bile göçmenlere kucak açan bu ülkede kendini iyi hissediyordu.

Ama yangın hâlâ oradaydı, yüreğinin yakınında. İngilizce gazete kupürleri onun Amerika'daki marifetlerinden söz ediyordu. Dakikada on bin turla dönen iki çelik disk gibi bedeninin derinliklerinde birbiriyle çarpışan cinsiyetler. Ancak akkor haline gelene kadar kızıştığında rahatlayabiliyordu. Onun kaderi ateşler içinde yanmaktı.

2001. Araba tamircisi Fransa'ya döndü. Ama herhangi bir yere değil: Seine-Saint-Denis'ye. Çocukluğunun geçtiği yerlere bir özlem miydi? Bu tür bir duyguyu bilmiyordu. Ancak başka duygu-ları iyi tanıyordu: öldürmeye olan açlık, kanın çağrısı... Hâlâ küçük bir serveti vardı, güneyde geçirdiği yıllarda biriktirdiği para. ABD'de yaşadığı iki yıl boyunca CV'sini zenginleştirmiş ve ile-ri teknolojiler konusunda derin bir bilgi sahibi olmuştu. Saint-Denis'de bir tamirhane satın aldı ve ilk şirketini açtı: Alfieri.

Otuz yaşındaydı. İyiliksever çocuk geri dönmüştü. Artık intikam alma zamanıydı.

Başını kaldırdı ve iki saat geçmiş olduğunu fark etti. Terli parmakları mürekkep içindeydi. Makalelerin satırları artık zorluk-la okunuyordu. Kendini sakinleşmiş hissediyordu. Her zaman ol-duğu gibi, kat ettiği yolu hatırlamak ona umut ve güç vermişti. Böylece en son aşamaya -kaderinin anahtarını bulduğu aşama-ya- kadar gelmişti.

Anka Kuşu'nun Yolu.

Naoko bir polisin hayatını paylaşmaktan, bu şiddet ve suç do-lu dünyaya çok yakın olmaktan her zaman endişe duymuştu. Bu-nunla birlikte, on yıl boyunca kayda değer önemli bir şey olma-mıştı. Ama bugün, tam da ayrılmaya karar verdikleri sırada o çok korktuğu felaket meydana gelmişti. Fransızlar buna "kaderin cil-vesi" diyordu.

Villette Kapısı'ndaki Ourcq Kanalı boyunca uzanan banklar-dan birine oturmuştu. Güneş vardı, ama kışın hâkimiyetinden ye-ni çıkmış, nekahet dönemini yaşıyormuş gibi zayıftı. Ayaküstü bir öğle yemeği yemek için Sandrine'i bekliyordu. Arkadaşı hâlâ onu dinleyecek kadar kibardı. Ama başka kiminle konuşabilirdi ki?

Gece gözünü kırpmamıştı. Kapısının önünde nöbet tutan iki polisle, villada yalnızdı. Odasına kapanmış, sürekli olarak buzdo- labındaki hayvanın korkunç görüntüsünü hatırlayarak gündoğu- munu beklemişti. Bunun anlamı neydi? Kim öç almak için böyle bir yola başvururdu?

Passan, her zamanki gibi, ona hiç açıklama yapmamıştı. Ama belki, onun da bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Aklına bir sü- rü senaryo geliyordu. Hapisten yeni çıkmış bir uyuşturucu baro- nu, eroin zerk ederek maymunu öldürmüş ve ölüm mesajı bırak- mak için de buzdolabına koymuştu. Veya bir seri katil, kaçık bir tahnitçi, onu ve çocuklarını huzursuz etmek için gizlice evlerine girmişti. Ya da çılgınca estetik ameliyatlara yaparken birçok kadı- nı öldüren bir dokt or eskisi, şimdi de onun yüzünü tanınmaz Kale getirmek için geri dönmüştü...

Etrafındaki rıhtım boştu. Su simsiyahtı. Arada bir, asla yakala-

yamayacaktan umutsuz bir şeyin, sonsuz gençlik hayalinin peşin- de koşan joggingciler geçiyordu. Uzakta, Geode'un kubbesi tıraş- lanmış devasa bir bilye gibi parlıyordu. Bilim ve Sanayi Sitesi, bir gizemi bannıdaran bir ibadet yeri gibi gökyüzünü kesiyordu.

Bu manzara ona, ailesiyle birlikte gittiği New York Müzesi'nde gördüğü ve onu allak bulak eden, Giorgio De Chirico'nun ilk ya- pıtlarını hatırlatıyordu. Bir elkitabında, ressamın eserlerinde in- sanın yalnızlığını, rüyanın gizemini, hiçliğin metafiziğini yansı- tığını okumuştı. Hiçbir şey anlamamıştı. Onun ülkesinde yalnız- lık yoktu. Yılbaşınm ertesi günü dışında, Tokyo'da veya Osaka'da boş bir sokak bulmak imkânsızdı. Ve bir de ruhlar vardı. Ne Şin- tocuysa ne de Budacı sîma dünyada görünmez güçlerin bulundu- ğuna inanmıştı. Gerçeğin üstyapısını oluşturan ve evrene tutarlı- lık kazandıran tannsal güçler.

Güneşe rağmen oturduğu bankta titriyordu. Gözünün önüne kahverengi etin ölü gözleri, küçük dişleri geliyordu. Retinasının derinliklerine işleyen bu görüntü, şu anda izlediği manzarayı ka- patıyordu.

Aslında hiç şaşırmamıştı. Bu cezayı hak etmişti. Hakkı olma- yan bir mutluluğu çalmıştı. Babası onu uyarmıştı: Bir gaijin'le evlenmek doğaya aykındı. Annesi de onu başka sebeplerle uyar- mıştı: Bu evlilik onun doğasına aykırıydı. Evlilikleri kötüye git- meye başladığında, Naoko

neredeyse rahatlamıştı. Beklediği hikmet nihayet gerçekleşiyordu. Haram maldan hayır gelmez...

- Selam!

Sandrine, elini asabi bir tavırla sallayarak ona doğru yaklaşıyordu. Gitgide daha zevksiz giyinmeye başlamıştı. Basma bir tu-nik, çok bol ve kısa bir kot pantolon, devrik yaka bol bir ceket. Aşın makyajlı, soluk bir yüz. Hasır bir şapka altında ezilmiş saç-lar. Kulağının arkasında da bir çiçek... Hiç hoş durmayan ve öğ-rencilerinin gülüşmelerine yol açan tuhafliklar. Sandrine “hippi modasını yeniden canlandırmak” istiyor ama bir bostan korkulu-ğuna benziyordu.

Naoko ayağa kalktı. Her zamanki gibi Sandrine onu yanakla-rından dört kez öptü. Naoko bundan tiksiniyordu. Sandrine ter ve misk kokuyordu. Hareketleri beceriksiz, kaba, neredeyse kay-ıgı vericiydi. Ama bir şekilde, tüm bunlar Naoko’nun yüreğine su serpiyordu. Bu tuhaf kadın onun koruyucu meleğiydi.

Uyandıktan sonra onu üç kez telefonla aramıştı. İlki çocukla- nn gece iyi uyuyup uyumadıklarını öğrenmek için. İkincisi okula rahat gidip gitmediklerini teyit etmek için. En nihayet de bu “kriz buluşması”nı teklif etmek için.

- Buraya kadar geldiğin için çok iyisin, dedi Sandrine, şapkası-nı düzeltirken.

- Dalga mı geçiyorsun? Bana hâlâ vakit ayırdığın için asıl sen çok naziksin.

Arkadaşı, alevlerin arasından fırlayan bir itfaiyeci gibi gülüm-sedi. Bana teşekkür etmeyin, bu benim işim.

- Yeni bir haber var mı?

Naoko “bir şey yok” anlamında başım salladı.

- Yürüyelim mi?

Kol kola girerek, hiç konuşmadan birkaç adım attılar. Sonun-da, Naoko tedirginliğini, bastırılmaz iç sıkıntısını ortaya döktü.

- Dert etme, diye onu rahatlatmaya çalıştı Sandrine. Olive bu-nu halledecektir.
- Hiçbir şey söylemiyor, dedi Naoko, başı öne eğik bir halde. Hiçbir zaman söylemedi.
- Sen hiç öğrenmek istemedin ki. işinden bahsetmesini yasak-layan sensin...

Naoko istemeye istemeye gülümsedi. Sandrine onların hikâyesini çok iyi biliyordu. Haklıydı; şu sessizlik duvannı bizzat Naoko örmüştü.

- Bu saldırı büyük olasılıkla onun işiyle alakalı, diye devam et-ti Sandrine. Soruşturmasını yapacak ve bunu yapan pislği yaka-layacaktır. Ama senin villadan ayrılman gerekiyor.
- Ben de öyle yapıyorum. Bugünden itibaren, bayrağı o devra-lıyor.
- Bayrağı mı?
- Çocuklarla o kalacak.

Sandrine hayal kırıklığına uğramış gibiydi:

- Bu akşam bende kalmayacaklar mı?
- Hayır. En azından onunla bu konuda mutabıkız. Tehdide bo-yun eğmeyeceğiz.
- Bende mi kalacaksın?

Naoko nedensiz yere yalan söyledi:

- Hayır, teşekkür ederim. Ofisin yakınlarında bir otel buldum. Bu günlerde işe erken gitmem gerekiyor.

Sandrine devam etti:

- Demek meşaleyi Olive devralıyor ve savaş devam ediyor, öy-le mi?
- Kesinlikle. Savaşacağız.

Bilim Sitesi'ni kanalın diğer tarafına bağlayan köprünün ayağı-na gelmişlerdi.

- Bir şeyler atıştırmak ister misin? diye coşkuyla sordu Sandrine.

- Hayır. Aç değilim. Ama sen istiyorsan, gidebiliriz...

Köprü'nün altında yürümeye başladılar. Kıyı hâlâ boştu. Tozlu

ışıkta, köprü'nün bembeyaz taşı simsiyah sularla büyük bir tezat oluşturuyordu. Manzaranın ışıldayan bir sertliği vardı.

- Olive'in şüphelendiği biri var mı?

- Bana tek kelime etmediğini sana söyledim. Zaten aylardan beri hiç konuşmuyoruz. Bu olay da hiçbir şeyi değiştirmede.

Sandrine onu yavaş yavaş suyun kıyısına doğru itiyordu. Naoko her zamanki gibi bunu fark etmişti. Yürümeye başladıkları andan itibaren, Naoko'nun koluna asılıyor ve bir yengeç gibi yan yan yürüyordu.

- Ona güvenmen gerekiyor. O bir polis. Bu onun işi.

- Kesinlikle.

- Kesinlikle ne?

Naoko devam etmeden önce tereddüt etti. Bütün gece bu var-sayımı düşünmemeye çalışmıştı. En kötüsüydü, ama diğerlerine göre en akla yatanıydı.

- Ya oysa?

Sandrine durdu, pirelenmişti:

- Nasıl oysa?

- Beni korkutmaya kalkışan kişi.

- Hasta mısın, nesin?

- Kapıda zorlama yok. Köpek havlamadı. Davetsiz misafir tanıdık biri.

- Neden böyle bir şey yapsın ki?

- Bilmiyorum. Yakınlaşmamız için. Hayali bir düşmana karşı birlikte mücadele etmemiz için.

- Artık boşanmak istemiyor mu?

Naoko cevap vermedi. Boşanmaları konusunda Passan'ın en ufak şüphesi yoktu. Belki de, tam tersine, Naoko kendi ikilemi-ni dile getiriyordu. Ne durumda olduğunu, ne düşündüğünü artık bilmiyordu.

- İyice saçmalamaya başladın, dedi Sandrine. Olive'in kim ol-duğunu unuttuğunu sanacaklar.

Naoko yeniden yürümeye başladı. Bu korkusunu yüksek sesle dile getirmesi bile onu rahatlatmıştı. Zaten birkaç saniye boyun-

ca bu söylediğine o da inanmamıştı. Sonra ona tebelleş olan şüp-he yeniden geri döndü...

- O bir polis, diye ısrarını sürdürdü Naoko. Şiddetten, güç ser-gilemekten başka bir şey bilmiyor.

-Yani?

- Sokaklarda geçirdiği onca yıl onun akıl sağlığını bozmuş ola-bilir mi diye düşünüyorum... Ben... ben...

Dün gecedan beri onu boğan gerilimi serbest bırakarak ağla-maya başladı. Sandrine onu omuzlarından tuttu, kendine çevirdi ve kollarının arasına aldı.

- Yavrum, sana iyice saçmaladığını söylemek zorundayım.

Naoko onun kollarından kurtuldu, gözyaşlarını kuruladı. Yeni-den kıyı boyunca yürümeye başladılar. Açık renkli taş, karanlık kanal, Sandrine'in onu yana doğru iteklemesi... Tüm bunlar ona tiksinti veriyordu. Bir anda uyumak, bilincini yitirmek istedi.

- Düşünüyorum da... diye mırıldandı Naoko. Onu tanıdığımda siz birlikteydiniz, değil mi?

- Hayır. Çoktan bitmişti.

- Seninleyken nasıldı?

- Sadece bir flörttü. Üzerinde konuşacak bir şey yok. Sen onun hayatınm aşkısın.

Naoko bir baş hareketiyle bunu reddetti:

- Hayır. Tüm bunlar çok geride kaldı.

- Anladım. Ama bu kahrolası iş hallolana kadar birbirinize des-tekmak zorundasınız...

Naoko burnunu çekti, bir kâğıt mendil çıkardı ve gülümsedi. Sandrine, şen şakrak davranışları ve düzensiz el kol hareketleriyle, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar iyi niyet doluydu. Oysa gü-ya soğuk ve ihtiyatlı olan Naoko, saçma sapan bir düşüncenin he-men peşine takılıyordu.

Bu kez Sandrine'e sarılan o oldu. Burun deliklerine dolan misk kokusu, ona neredeyse hayvani bir teselli kaynağı oldu.

- Sen olmasaydın ne yapardım, bilmiyorum...

İki saatten beri Passan Çocuk Esirgeme'nin Patrick Guillard'la ilgili dosyasını inceliyordu. Öğle saatlerinde Chris'Belle'e geri dönmüştü. Vemant elinde belgelerle onu bekliyordu. Olivier dos-yaya şöyle bir göz atmış, sonra koşar adımlarla bardan ayrılmıştı. Diğerlerinden bir söz almak için Passan'ı durdurmuştu. Ama söz almak yerine karaciğerine bir yumruk yemişti.

Polis Nanterre-Parc'a kadar son sürat gitmiş, ardından kendini üçüncü kattaki ofisine kapatmış, bütün dosyaları çıkarmış, kimse rahatsız etmesin diye de hepsini kapının önüne yığmıştı. Hermaf-roditin köklerine inmeden önce klimayı en serin konuma ayarlamıştı.

Bu arada Isabelle Zacchary, Stains'deki atölyeyle ilgili rapor vermek için onu aramıştı. Guillard'ı suçlayabilecek hiçbir şey yoktu. Parmak izleri her taraftaydı, ama ne cesette ne de cesedin üzerinde kullanılan cerrahi aletlerde parmak izi vardı. Adamın giysilerinde de ne maktule ait biyolojik bir kalıntı ne de kurbanla bağlantı kuracak bir iz bulunmuştu. Ayrıca atölyede ne sınığa ne de potasyum klorür bulunmuştu. Passan bir yorum yapmadı. Pis-liğin bebeği yakarken tüm bunları da yaktığını düşünüyordu.

Arka kapıdan başka bir adamın sözü ona kaçmasına gelince, "Neden olmasın?" varsayımı hâlâ devam ediyordu. Evet, bir baş-ka çıkış vardı. Kilitli değildi ve üzerinde Guillard'ın kollar dışında başka parmak izi yoktu. Onu suçlamak için bu yeterli değil miydi? Hayır. Zacchary'yi dinlerken, Passan hâlâ eldivenleri -katil ile kurbanını ilişkilendirecek tek kanıtı düşünüyordu.

Boş araziye geri dönmeli, aramaya devam etmeliydi.

Levy'den hiç haber alamamıştı, almayı da beklemiyordu. Yeni bir şeyler bulunmuş olsa da, bundan en son onun haberi olacaktı. Karantinadaydı ve neden olduğunu biliyordu: Yakınlarda dola-nıp durduğu müddetçe soruşturma şüpheli bir hal alacaktı... O. J. Simpson'ın serbest kalmasını sağlayan şeylerden biri, soruştur-mayı yürüten dedektifin tek bir telefon konuşmasında kırk kere-den fazla "Zenci" kelimesini kullanması olmuştu. Bu tek bir ay-rıntı bile, beysbol oyuncusuyla ilgili kanıtların değersizleşmesine yeterli olmuştu. Eğer Levy inandırıcı olmak istiyorsa, Passan'ı bu işten uzak tutmakla iyi ediyordu.

Guillard'ın dosyası son derece verimliydi. İlk satırlardan iti-baren Passan kendini bildik zeminde buldu. Danışman eğitimci-ler. Evlatlık çocuklar. Ebeveyn değişimleri. Bakıcı aile. Koruyu-cu aile... Çok iyi bildiği terimler. Passan zanlıya en ufak bir empa- ti duymamıştı ama dosyasını okuyunca kuşkusuz durumu kabul-lenmişti: İkisi de aynı pislikten çıkmıştı.

İlk sayfalarda önemli bir bilgi vardı: Guillard, Aubervilliers'de- ki Sainte-Marie Tıp Fakültesi'nde dünyaya gelmişti. Bir çocuk do-ğumdan sonra anne babası tarafından reddedildiğinde, doğum yeri olarak ilgili ilçe belediyesinin adı yazılırdı. Oysa Guillard'ın nüfus fişinde doğum yeri olarak Saint-Denis yazıyordu. Bunu be-rlirten memur, izleri biraz daha karartmak için bu engeli de ekle-mişti - tabii bu basit bir hata da olabilirdi.

Bu durumda her şeye sıfırdan başlamak gerekiyordu. Hastane-ye gitmeliydi. Kayıtları kontrol etmeliydi. İsmi ve yüzü olmayan annenin kimliğini belirlemeliydi. Tabii doğum tarihinde bir tah-rifat yapılmadığını umut ederek. Tuhaf olan bir başka şey daha vardı: Anne babası tarafından reddedilmiş bir çocuğa genellikle üç isim seçildiği için, üçüncüsü resmi soyadı olurdu, bu durumda "Guillard" adı nereden geliyordu? Nüfustaki memurun bir uydur-ması olabilir miydi? Bunu bilmek imkânsızdı.

Kanun, doğum yapan anneye kararnı bir daha düşünmesi için altmış gün süre verirdi. Ayrıca "yasal temsilcilerinin onayı"yla ço-cuğa "doğru ile yanlışı ayıracak yaşa" geldiğinde okuması için bir mektup bırakmasına da izin verilirdi. Guillard'ın annesi fikrini değiştirmemişti. Ve hiçbir şey bırakmamıştı. Bunun üzerine Pat- rick evlat edinilebilir bir çocuk olmuş

ama kimse ona talip olma¬mı¬tı. Her alanda olduğu gibi, evlatlık alanlar da takımın en kötü¬sünden uzak dururdu.

Bu da ikisinin ortak bir noktasıydı: Passan da evlatlık olarak kabul edilmemi¬ti. Ama bunun başka bir sebebi vardı: O hiçbir zaman bir öksüz olmamı¬tı. Bir keş olan annesi hayatta, ama uzaktaydı. Bir gün Sikkim’deki bir aşramda meditasyon yapıyor¬

du. Bir başka gün, Pondiçeri’nin kuzeyindeki Auroville’de bir top¬lulukla yaşıyordu. Sonra Tibet sınırındaki Zhongdian’da bir de¬ toks kürüne katılıyordu. Ardından, Kali’de kurban sunan Hindu bir üstadın tilmizi olarak Kalküta’da ortaya çıkıyordu. Passan on¬dan gelen ender mektupları kuşkuyla okuyordu. Onu, ayaklarının dibinde boğazlanmış bir keçiyle, kanın ve çiçeklerin içinde bata çıka yürürken hayal ediyordu. Annesi son noktayı koyduğunda Passan yirmi yaşındaydı. Bir aile oluşturmak için biraz geçti.

Guillard gibi, o da hafta sonlarını boş yurtlarda geçirmiş, sürü halinde tatillere çıkmış, yargıçlar ile eğitimciler arasında sürekli gidip gelmi¬ti. Yüreğini kurutan, amaçsız ve hedefsiz bir sevgi aç¬lığı duymuştu. Bu sevgi ve şefkat yoksunluğu onu sertleştirmişti.

Çocuk Guillard da hiçbir yerde uzun süre yaşamamı¬tı. Bu eğitimle alakalı olmaktan çok vekâlet süresiyle alakalıydı. Dos¬yada eğitimcilerin adları, adresleri ve telefon numaraları vardı, ama Olivier kimsenin bu konuda konuşmayacağını biliyordu. Tek kozu şanstı. 1984 yılında, Guillard, Bagnolet’deki Jules-Guesde Yurdu’nda kalmı¬tı. Passan da orada birkaç yıl geçirmişti. Tele¬fon etmeyi düşündü, sonra oraya gitmenin daha etkili olacağına kanaat getirdi.

Yola çıkmadan önce yine de birkaç yurtla ve çocuk bannağıy¬ la temas kurdu. Her yerde aynı sessizlik vardı. Ya hiçbir şey bil¬meyen çok genç görevlilerle ya da hafıza sorunları yaşadığını id¬dia eden çok yaşlı eğitimcilerle konuştu. Ailelerde de durum ne¬redeyse aynıydı. Bununla birlikte, Clichy-sous-Bois’da oturan ve 1982’de Guillard’ı yanma kabul eden, Janine Lestaix adlı bir ka¬dınla birkaç kelime konuşmayı başardı. Kadın “görmem lazzım” ya da “fotoğraf yok” diyerek, her cümlede telaffuz hatası yapıyor¬du. Zihinsel yetileri pek yerinde değilmiş gibiydi.

Birçok kez de Patrick Patricia demi¬ti. Passan bunu fark edin¬ce de kadın anlamsız bir cevap vermi¬ti:

- Avukatımla görüşmem lazım.

Patrick/Patricia... Demek çocuğun cinsiyetindeki belirsizlik er-ğenlik döneminde iyice artmıştı. Belki de bir ameliyat geçirmişti ama tıbbi dosyasında bu da sansürlenmişti. Bu daha sonraki bir araştırmanın konusuydu.

Passan telefonu kapatıp Fifi'yi aradı:

- Binada mısın?
- Karton kutulan hazırlıyoruz.
- Bir dakika yukarı gelsene.

Passan, Fifi'yi beklerken kendini sorguluyordu. Guillard ço-

cukluğunun geçtiğı yere ne zaman dönmüştü, o da dosyasını ele geçirmiş olabilir miydi? Onu dünyaya getirmiş olanları aramış ve bulmuş muydu?

- N'aber tonton?

Passan başını kaldırdı. Odaya giren Fifi öksürecekmiş gibi yap-tı ve içerideki tozları eliyle uzaklaştırmaya çalıştı.

- Yeni bir şey var mı? diye sordu Passan, Fifi kapıyı kapatırken.
- Maalesef, hiçbir şey yok.

Villasında yapılan incelemelerden bir netice alınamamıştı. Olay yeri inceleme ekibinin aldığı örneklerden de bir şey çıkma-mıştı. Hayvanın otopsisini devam ediyordu.

- Otopsiyi kim yapıyor?
- Bir veteriner. Sana telefonunu veririm.
- Peki hayvan nereden alınmış?
- Pet-shop'lara, hayvanat bahçelerine, hayvan ithalatıyla uğ-raşan şirketlere bakılıyor ama hiçbir sağlık belgesi olmayan bir orangutanı da pekâlâ internetten satın alabilirsin.
- Gümrükler?

- Onlar da araştımlıyor. Ama Reza başka bir konuda bizi sıkıştı-
nıyor.

Passan ayağa kalkmadan, oturduğu yerden fotokopileri uzattı.

- Bunlar ne?

- Guillard'ın dosyasının bir sureti.

- Hangi dosya?

- Çocuk Esirgeme'deki dosya.

- Planım işledi mi?

- Mükemmel bir şekilde. Dosyada Guillard'm kaldığı merkezlerin,
yurtların ve ailelerin hepsi var. Başlangıç olarak, doğduğu hastaneye git.
Anne ile babanın izini bulmaya çalış.

- Passan, buna zaman yok...

Başkomiser ayağa kalktı ve Fifi'yi ceketinin yakasından kavradı:

- Bunu bana borçlusun, anladın mı?

Fifi başını salladı. Passan onunla ilgili birçok şeyin duyulması na engel
olmuştu: emre itaatsizlik, sarhoşluk, aşırı doz, zor kut lanma ve şiddete
başvurma... Ayrıca narkotikle birlikte şehirl<j\ de küçük çaplı uyuşturucu
kaçakçılığı. El konulan malları Ç° düşük fiyattan satma...

Başkomiser kapıyı açarak emretti:

- Yeni bir şey olduğunda beni ara.

- Sen nereye gidiyorsun?

- Küçük bir ziyaret.

Jules-Guesde'e ulaşması bir buçuk saat sürmüştü. Yol boyunca kendine
sorup durmuştu. Guillard'la ilgili bu yeni araştırma tam olarak ne işe
yarayacaktı? Önceki gece evine giren davetsiz konuğu o olduğundan
emin değıl miydi? Ayrıca kökleriyle ilgili bilgilerin onun suçlu olduğunu
kanıtlayacağından fazla emin değıldi.

Ama harekete geçmeli, konuşmalı, bir şeyler yapmalıydı. Ofisinde tıkalıp
kalmaktan daha iyiydi.

Çocuklarının okuluna telefon etmişti. Dikkat çekici bir şey yoktu. Çocuk bakıcısı Gaia'yı aramıştı. Her zamanki gibi saat 16.30'da gidip çocukları okuldan alacaktı. Saat 18.00'den itibaren evinin güvenliğini sağlamayı kabul etmiş olan iki adamını, Pascal Jaffré ile Jean-Marc Lestrade'ı da aramıştı. Kendisi de aynı saatlerde, çocuklarının yanında normal bir akşam geçirmek için -görevin en zor kısmı- eve gelecekti.

Bagnolet Kapısı'ndan çıktı ve Floréal Sokağı'na gitmek için Gambetta Caddesi'ne saptı. Sokaklar daralıyor, bu da göğsünde bir baskı hissetmesine neden oluyordu. Heyecanlı mıydı? Titreşimlere boyun eğmenin zamanı değildi.

Sokağın kenarındaki bitkilerin yanına park etti. Öğleden be- n güneş ısrarını sürdürüyordu. Duru bir haziran ayıydı, niha- ^ Ağaçların gölgeleri asfaltın üstünde titreşiyordu. Yapraklar- göz kamaştırıcı bir parlaklık yayılıyordu. Passan havanın ha- ^sintisinde, coşkulu reçine kokusunda, araba uğultularının tis- tadırlf11^ *cu^arın cıvıltısında yaz mevsimini hissediyordu. Or- kaPlsmin zilini çaldığında artık stresli bir polis de- Dç a^'a ziyade tuhaf bir hüzün hissediyordu.

^ nur kapı bir tık sesiyle açıldı. Onu karşılayan kimse yoktu, geçti. Hatıralarıyla örtüşen hiçbir şey yoktu. Çimenlik,

binalar, iki yanı ağaçlı yollar... Her şey ona küçük ve gülünçmüş gibi geliyordu. Küçükken bu çimenlik alanlar ona ovaları, tuğla bloklar ise kale surlarını çağırıyordu. Şimdiyse, küçük belediye meydanlarında görmeye alışkın olduğu boyutlardaki çiçek tarhla-ırıyla çevrili iki katlı küçük binaların önünde duruyordu.

Bir çocuk gibi kestane ağaçlarının gölgesinden sakınarak, ağaçlı yolda yürümeye başladı. Onun zamanında, Guesde'de yak-laşık altı yüz pansiyoner bannırdı, sonra mevcut azaltılmıştı. Bu-gün kreş, ilkökul, kolej ve lise arasında dağılmış sadece yüz ka-dar çocuk vardı. Uzmanlık alanı hep aynıydı: kadersiz çocuklar.

1970'li yıllarda merkezin adı "hırsızlar okulu"na çıkmıştı. Ço-cuklar cüzdan çalmak için gruplar halinde 3 numaralı metro hat-tında -Pont-de-Levallois-Gallieni- dolanıyorlardı. Kartal pençe-li serçe sürüsü. Bir bakıma bunlar mesleğindeki ilk dersleriydi. Meydana gelen bir kazanın bu oyunu bitirdiğini hatırlıyordu. Bir garın peronunda, Çingene Dido bir kadının

çantasını bırakmak istememişti. Çantanın sapı tren gelirken kopmuştu. Çocuk kaza-ndan sağ kurtulmuştu, çünkü boyu yüz kırk üç santimetreden da-ıha kısaydı, yani iki ray arasındaki açıklık kadardı - ama bacakla-rını kaybetmişti.

İlk binanın holü serin ve alacakaranlıktı. Damalı yer karoları. Cilalı basamaklar. Çamaşır suyu kokan sessizlik. Eskiden sıkın-tı ve cezalandırma anlamına gelen idare binası. Görünürde kimse yoktu. Passan birkaç kapıyı vurdu, sonunda bir sekreter buldu.

- Monique Lamy'le konuşmak istiyordum.
- Ne içindi?

Yoldan aldığı şakayık demetini gösterdi.

- Ben eski bir pansiyonerim.

Kadın cansız hareketlerle telefonunu kaldırdı.

Monique: Passan'ın gizli bahçesi. Çok eskiden beri yurt yöne-ticiliği yapan, Passan'ın geçmişle olan tek bağı. Otuz yıl boyunca kadını iki kez görmüştü, ilki, Japonya'ya gitmeden önceydi; 1993 yılında Polis Akademisi mezuniyet törenine gelmişti. Yaklaşık on yıl sonra da Passan'ı Özel Harekât Şube'de çalışırken ziyaret et-miş, ondan hırsızlık, saldırı ve adam yaralama nedeniyle sorgula-nan bir çocuk için yardım talep etmişti. Passan eski günlerin ha-tırına gerekeni yapmıştı. Hepsi bu kadardı. Ama her yıl, anneler gününde Passan ona çiçek yolluyordu.

Merdivende ayak sesleri duyuldu. Başını kaldırdı. Monique za-man içinde değişmeyen bir türdü: Bir reçel kutusunun etiketinde-ki genç kızı andıran, hippie tarzı -alacalı bir entari, kalın tabanlı,

yüksek konçlu bez ayakkabılar, topuz yapılmış gri saçlar- bir bü-yükanne. Sesi, telaşsızca boşa çalınan bir tel gibi peşti ama hare-ketleri bu dengeli tınıyla bir tezat oluşturunuyordu: kopuk kopuk, itici, neredeyse kabaydı.

Passan şakayıkları ona verdi, sonra birkaç kelimeyle buraya gelme sebebini açıkladı. Ona her şeyi açıklamak istemiyordu.

- Bu bir polis ziyareti mi? diye sordu kadın, gülümseyerek. Bir yandan da çiçekleri kokluyordu.

Passan da ona gülümsedi:

- isim sana bir şeyler ifade ediyor mu?
- Patrick, evet, elbette...
- Onu hatırlıyor musun?
- Sizi, hepinizi hatırlıyorum.

Patrick'le aynı kefeye konmak Passan'ın hoşuna gitmedi ama Monique biraz İsa gibiydi: Yurttaki herkes onun çocuğuydu. Ka'dın çiçek demetini sekretere verdikten sonra Passan'ı yeniden bahçeye doğru yönlendirdi. Ilık rüzgârla hafif hafif kıpırdanan yaprakların gölgesindeki bir banka oturdular. Binaların diğer ta-rafından gürültü patırtı geliyordu, ders çıkışı olmalıydı.

- Başı belada mı?
- Üzgünüm Monique. Sana bile hiçbir şey söyleyemem.

Kadın yeniden gülümsedi. Passan yaz güneşinin altında eriyen

kar sularıyla perdahlanmış bir çakıl taşım düşündü. Monique bir tütün paketi çıkardı. Passan güneşte kurutulmuş tütünün koku-sunu hâlâ hatırlıyordu. Samson.

- Patrick burada iki yıl kaldı, diye devam etti Monique, sigara-sını yaktıktan sonra. 1984 yılından itibaren sanırım. Mutlu değil-di. Kimseyle kaynaşamıyordu.

- Anomalisi yüzünden mi?
- Bundan haberin var mı?
- Dosyasında yazıyor, diye kaçamak bir cevap verdi Passan.

Monique sigarasından bir iki nefes çekti ve şaşkın bir tavırla yeniden konuşmaya başladı:

- Buradayken ameliyat olmuştu. Yaklaşık iki ay sonra da orta-dan kayboldu.
- Ne tür bir ameliyattı?

- Asla öğrenemedik. Necker'deki doktorların ağzı çok sıkıydı.

Passan bisturiyle yapılmış bir kastrasyonu, kerpetenle koparılan yumurtalıkları gözünün önüne getirdi.

f - Tuvaletini yaparken ona yardım eden biri oluyor muydu?

- On iki yaşındaydı. Kimseyi yanına yaklaştırmıyordu.
- Ama erkekti, değil mi?

Monique belli belirsiz bir hareket yaptı:

- Bu onun oluşturulan cinsiyetiydi diyelim.
- Onun nesi?
- Doğumundaki seçenek değil. Doktorların, nüfus idaresinin, eğitimcilerin tercihi. Onun için kararlaştırılan bu yolu izlemesi gerekiyordu.
- Doğası gereği hangi taraftaydı?
- Her şeye ve herkese karşın, bir erkek çocuk. Çok spor yapıyordu. Her zaman yalnızdı, tek başınaydı. Testosteron tedavisi de görüyordu. Kasları geliyordu ama...
- Ama ne?
- Hareketlerinde, sesinde, davranışlarında dişilik özelliklerini koruyordu. Diğer çocuklar onunla alay ediyor, ona "ibne" diyorlardı.
- O nasıldı? Yani gündelik yaşamında, demek istiyorum.
- Vahşi, saldırgan. Birçok defa yemekhanede üzerimize saldırırdı. Krizleri çoğunlukla ona yapılan iğnelerle alakalıydı. Diğer çocuklar ona çok yükleniyordu. Hiç arkadaşı, hiçbir dayanağı yoktu. En iyi anlan, unutulduğu zamanlardı.
- Siz hiçbir şey yapamıyor muydunuz?
- Yirmi dört saat boyunca çocuklara nezaret edilemez. Ayrıca bir günah keçisi için hiç rahat yoktur.
- Hatırladığın belirli işkenceler var mı?

- Bir gün bir sahneye şahit oldum... Güzel bir anı değil.
- Hadi anlat. Ben şerbetliyim.
- Onu avluda yakaladılar, sonra pantolonunu ve külotunu in-dirdiler. Ardından da dövmeye başladılar. Onları güçbela durdur-dum.

Bir “teşhir.” Okuldayken sık sık tanık olduğu ve bugüne dek kar-şılaştığı bütün iğrençliklere rağmen, en kötü anı olarak kalmış bir klasik. Bir çocuğun küçük düşürülmesi. Diğerlerinin acımasızlığı. “Gülmek için” yapılan bu eylem, onun her zaman düşündüğü bir şeyi teyit ediyordu: Bir şaka, suça doğru atılan ilk adımdı.

- Üzülme, dedi Monique. Unutmuştur. Yıllar bu işe yarar.
- Bundan emin misin?
- Aslında, bu durum onun başına hep geliyordu.

Passan üstelemedi. Yurtlarda büyüyen çocuklar diğer çocuk-lardan ne çok kötü ne de çok iyiydi ama terk edilmişlikleri, yal-nızlıkları, yaşadıkları travma onlann acımasızlığını artırıyordu. Sanki hayattan daha o yaşlarda öç almaya başlıyorlardı.

- Sonunda, diye devam etti Monique, Sosyal Hizmetler, yargı-cın da onayıyla onu güneydeki bir yurda yollamaya karar verdi. Hepimiz rahatlamıştık. Sonuçta son derece tehlikeli birine dö-nüşmüştü.

-Yani?

- Diş hekiminden bir delgi aleti araklamayı başarmıştı. Bir gün bir çocuğun gözünü oymaya kalkıştı. Bir başka sefer, yatakhane-yi yakmayı denedi.

Daha o yaşlarda alevlere olan düşkünlük. Ama bu, onu Seine- Saint-Denis'deki dört cinayetle suçlamak için yeterli değildi.

- Arkadaşlarının gözü dönmüş saldırılan karşısında masum bir kurban olan bu tür çocuklann ilgi çekici olması beklenir, diye de-ıvam etti Monique, söndürdüğü izmaritini cebine koyarken. Ama Patrick iblisin ta kendisiydi. Kümesimizdeki hayvanlara işkence yapıyordu. Öfkesini en güçsüzlerden çıkarmakta birinciydi. Onun içinde... anlaşılmaz bir kötülük vardı. Okulda

hiçbir şeyle ilgilen-miyor, hiçbir şey yapmıyordu. O olumsuz bir varlıktı, bir inkârcı.

Monique bir an düşünür gibi göründü, sonra dalgın bir şekilde mınıldandı:

- Bir kitap hatırlıyorum...
- Ne kitabı?

Kadın birden ayağa kalktı, elleri ceplerindeydi.

- Hâlâ burada olduğunu sanıyorum.

Gözden kayboldu. Passan saatine baktı: 17.30. Daha fazla oya- lanamazdı. Mesajlarına baktı. Naoko aramıştı. Bugün beşinci ara-yışıydı. Soruşturmada bir gelişme olup olmadığını öğrenmeye ça-lışıyordu. Bu akşam eve vaktinde gidip gitmeyeceğini, adamların Cluseret Sokağı'ndaki yerlerini alıp almayacağını bilmek istiyordu.

Çakıllar gıcırdadı. Monique geri dönmüştü. Oturmadan ona bir kitap uzattı. Passan kitabı hemen tanıdı: Gautier-Languereau Ya-yınevi tarafından yayımlanmış Mitolojinin 15 Efsanesi, f - Bu kitabı yanından hiç ayırmazdı, dedi yurt yöneticisi. Mer-kezden aynılırken onu da yanında götürmek istedi, ama yurttaki ku-rallar katıdır. Ona kitabı verebilirdim, ancak o sırada bir görev nedeniyle Fransa'nın kuzeyindeydim. Sonra da kitabı ona yolla-mak için çok geç olmuştu, çünkü çocukların yerleştirildiği yerler-le ilgili bilgiler gizli tutulur.

Passan kitabın kalın kâğıdını, Georges Pichard'ın illüstrasyon-larını takdir ederek sayfaları itina ile karıştırdı. Zamana rağmen sayfalar beyazlığını koruyordu, rahiplerin ayin sırasında dağıttığı hayasız ekmek görüntüsü gibiydi.

Kapağında, arka planda bir gemiyle Cinecitta stüdyolarından çıkmış gibi duran sakallı bir atlet resmi -kuşkusuz Odysseus ve-ya Iason- vardı.

Başkomiserin boğazı tıkanmıştı - gerçek bir gemici düğümü. O da tüm öğleden sonralarını aynı seriden bir başka kitabı hatme-derek geçirmişti. Kendini bir ağaca tünemiş, ağzında Vichy pastil-leri, 15 Fantastik Hikâye'nin sayfalarını karıştırırken görüyordu.

- Bende kalabilir mi?

- Sorun değil.

Bu kez Passan ayağa kalktı:

- Teşekkürler Monique.
- Hemen gidiyor musun? Bir şeyler içmek istemez miydin?
- Sağ ol, ama dönmem gerekiyor. Bu akşam çocuklarla yalnızım.
- Onlar nasıl? (Her e-postada onları soruyordu.) Yanında yeni fotoğrafları var mı?

Passan'ın iPhone'u onlarla doluydu, ama yalan söylemeyi tercih etti. Yeterince sarsılmıştı, bir de aile bağlarından söz etmenin sırası değildi.

- Üzgünüm ama yok.

Passan kadma sarıldı ve son bir yalanla bitirdi:

- Yakında yine geleceğim.
- Elbette, dedi Monique yumuşak bir ses tonuyla. Sana fazla yardımcı olamadım. Soruşturmada bir işe yarayacak mı bari?

Passan kitabın kapağına baktı, cevap vermedi.

- Burada yapılabilecek her şey yapılıyor, dedi Monique, ama her şey daha önceden belirlenmiş.

Yeşil rüzgârla ve altın sansı tozla hafif hafif sallanan kısa bir sessizlik oldu, sonra Monique tekrar konuştu:

- Bunu hatırla Olivier: Her şey ilk yıllardan itibaren belirlenmiş. Onun için. Senin için. Hepiniz için.

E serisi ve S serisi otomobillerin arkasında durmuş, galeri'nin önündeki park alanında cereyan eden tuhaf olayı izliyordu. Siyah bir Audi A6'nın direksiyonunda gri kasketli bir adam gelmişti. Arabanın üstünde dönmekte olan bir tepe lambası vardı. Adam arabadan inmiş iki koruyucu meleğe doğru yönelmişti. Tek bir hareketle onlara ortadan yok olmalarını emretmişti. Adamlar da itiraz etmeden söyleneni yapmıştı. Şimdi bir sigara yakıyordu, sanki nöbeti devralıyormuş gibi bir hali vardı.

Bu aynasız da kimdi? Soruşturmayı üstlenecek yeni polis mi? Yoksa Passan tarafından yollanmış profesyonel bir katil mi? Saç-malamaya başlamıştı. Fransız polisinde işler böyle yürümezdi. Yi-ne de tüm sinyaller kırmızıydı. Saat 18.00'i geçmişti. Çalışanlarını yollamıştı ve galeride yalnızdı.

Sırtından yakıcı bir ter boşanıyordu. Spor salonunda döktü-ğü terle alakası yoktu. Daha ziyade, çocukken yatakhane öte-kilerin saldırmasını beklerken döktüğü tere benziyordu. Şoförü-nü düşündü, sonra akima kasasında sakladığı tabanca geldi. Ama bu yeni adam karşısında hipnotize olmuş gibi, yerinden kımıl-da- yamıyordu.

Adam arabaya sırtını dayamış, sakın sakın sigarasını tüttürme- ye devam ediyordu. Bodur bir herifti, tepeden tırnağa gri gibiy-di. Köşeli suratı bir tuğlayı andırıyordu. Hafif kamburdu, donuk bir ifadesi vardı, vücuduna çok bol gelen askeri bir ceket giymiş-ti. Şehirde doğmuş, şehirle beslenen, etkilenmeksizin şehrin kir-li havasına, kirine, tozuna maruz kalmış bir hayvan gibiydi. Ellili yaşlarda olmalıydı, ama ufak tefek olduğundan en fazla otuz gös-teriyordu.

Herif sonunda izmaritini attı ve onun bulunduğu tarafa doğru

yürüdü. Bu mesafeden bile sezgileri -kadınsı- onun tehlikeli biri olduğunu söylüyordu.

Demir kepengi indirmek için cebinde uzaktan kumandayı ara-dı ama çok geçti. Ziyaretçi camekândan onu fark etmişti ve eliyle, "İçeri girebilir miyim?" diye soruyordu. İstemeye istemeye kapının kilidini açtı. Adam, geç kalmış bir müşteri edasıyla galeriye girdi.

İki adam dikkatle ve uzun uzun birbirlerine baktı. Salondaki arabaların derin sessizliğinde dini bir güç vardı. Günün son ışık-larıyla cilalı beton zemin parlıyordu.

- Jean-Pierre Levy, dedi gri adam. Paris Cinayet Bürosu başko- miseri. Lei'la Moujawad cinayetini soruşturuyorum.

Adamın uzattığı kartviziti aldı ve birkaç saniye boyunca kar-ta baktı. Parmakları karım üstünde ter lekesi bırakmıştı. Eskiden çocukların ona "Sümüklüböcek" dediklerini hatırladı.

Anlaşılmaz bir rahatlama hissederek, tek kelime etmeden kar-tı cebine koydu. Düşman tarafından yollanmış katil varsayımı or-tadan kalkmıştı. Herkesin bir Azraili vardı. Onunkinin adı Olivi- er Passan'dı.

- Yahudi misiniz? diye sordu birden.
- Bu sizin için bir sorun mu teşkil ediyor?

Galerici kollarını açarak, alacakaranlıkta parlayan arabaları gösterdi:

- Mercedes satıyorum, dedi kendini beğenmiş bir ses tonuyla. Bütün müşterilerimi yakından tanımam gerekiyor...

Levy ağır ağır başını salladı:

- Sizin sempatik biri olduğunuzu bana söylemişlerdi. Burada sigara içebilir miyim?

Guillard cevap vermedi. Adam bir sigara yaktı. Onun soğuk-kanlılığını hissedebiliyordu. Bu kendine güven, onun doğal güçlü karakteriyle olduğu kadar başka bir şeyle de alakalıydı.

- Ne istiyorsunuz? diye sordu ansızın.
- Polisler sorulara cevap vermez, soru sorar.
- Öyleyse, sorun.
- Hapishanede kokuşmak yerine, nasıl oluyor da hâlâ burada-sınız ve takım elbiseniz içinde caka satıyorsunuz?

Anka Kuşu'nun gerginliği geçti. Daha açık bir saldırı bekliyor-du. Daha somut bir şeyler. Polisin bu yaptığı, blöften başka bir şey değildi. Etrafını Marlboro'nun dumanı kaplamıştı. Tuhaf bir şekilde dumandan rahatsız olmuyordu. Dumanın kıvrımları, iğ-renç -ve içler acısı- bir sahnenin üstünde gerçekdışı ve görkemli bir hale oluşturuyordu.

- Çok basit: Çünkü masumum.
- Hayır. Çünkü başkomiser soruşturmayı boka sardırды. Ne bir kanıt bulabildi ne de soruşturmaya hâkim olabildi. Passan'ı iyi ta-nırım. Zeki, zorlu, ancak hiç düşünmeden hareket eden bir polis-tir. İstemedenden de olsa, senin bu işten sıyrılmam sağladı, seni pis-lik herif.

Bu “sen”li hitap ve küfür karşısında ürperdi.

- Siz... siz farklı mısınız?
- Ben de siz pislikler gibi oyunun kurallarına uyuyorum.
- Bu... bu ne demek?

Ortam yeniden ısınıyordu. Sıcak ve yanma. Bu yabancının önünde kriz geçiremezdi.

- Hâlâ buradaysan, özgürsen, hindi gibi kabara kabara dolaşı-yorsan, bunun sebebi, her şey apaçık ortada olmasına rağmen, seni son kurbanınla, Lei'la Moujawad'la ilişkilendirecek bir kanıt olmamasıdır.

- Avukatımı arıyorum.

Ofisine doğru yöneldi, Levy onun yolunu kesmek için yana doğru bir adım attı.

- Burada kalacaksın ve beni dinleyeceksin pislik herif. Böyle bir kanıt, sen de ben de biliyoruz ki, var.

Bütün vücut sıvıları son hızla faaliyetteydi. İyice kızışmıştı.

- Bu da, Steritex marka, hipoalerjen bir çift steril eldiven. Üze-rinde kurbanı ait kan izleri var. içinde ise katile ait organik kalın-tılar. Katilin teriyle eldivenin içine yapışmış deri parçacıkları. Bir yüzünde kurbanın DNA'sı, diğ er yüzünde katilinki. Devam ede-yim mi?

Guillard sucuk gibi terliyordu, eriyor gibiydi. Ama garip bir şe-kilde, bu durum olası bir krizi ötelemişti. Gerginliği sıvılaşıarak buharlaşıyordu. Tüm savaşçıların, yaptıkları bir hata sonucu öl-düğünü düşündü. Elbette o da farklı değildi - her ne kadar özün-de kutsal olsa da.

- Stains'de, diye devam etti gri adam, polislere pek sevgiyle yaklaşmazlar. Suç mahalline geri döndüm, tek başıma. Beni he-men fark ettiler, bana inan. Kuzey Afrikalı bir adam yanıma geldi.

/ Senin yakalandığın boş arazide dolanan çocuklardan birinin ba-bası. Oğlu bir çift eldiven bulmuş. Bununla ilgilenip ilgilenmedi-ğimi, bunun için bir ödeme yapıp yapmayacağımı sordu.

Levy sigarasıyla başka bir sigara yaktı ve izmariti yere attı, ama ayağıyla ezmedi. Ağır ağır, sakın tavırlarla sigarasından uzun bir nefes çekti.

- Ee... yani?

- Yanisi, istediği parayı ödedim. Gördüğün gibi bir Yahudi ile bir Arap bazen anlaşabilir. Eldivenleri zapta geçirerek, iki fark-lı laboratuvara yolladım. (Sağ işaretparmağını havaya kaldırdı.) Bir tekini Bordeaux'ya. (Sol işaretparmağını uzattı.) Diğer tekini Strasbourg'a. Birinde eldivenin içini, diğerinde dışım incelediler. Sonuçları bu sabah aldım. (Ağzında sigarasıyla ona iyice yaklaştı.) Elimde seni ömür boyu içeri tıkmaya yetecek kadar kanıt var.

- Ne... ne istiyorsunuz?

- Beş yüz bin avro, nakit. Yarın. Senin için uygun bir saatte.

- Bu kadar param yok.

- Arabamda sana ait son beş yılın hesap işletim belgeleri, banka dekontları, yaptığın yatırımların, hayat sigortanın listesi var. Bana inan, orospu çocuğu, bir Yahudi'nin neler yapabileceğini öğrenmek istemezsin.

Guillard, üzerindeki baskının etkisiyle bir kahkaha attı. Suratı bir kibrit gibi yanıyordu. Ceketinin göğüs cebindeki süs mendili-ni çıkardı ve alnını kuruladı. Bu hareketten nefret ediyordu. Kaba bir davranıştı. Bir zayıflık göstergesi...

- Çok mu komik buldun? dedi ziyaretçi. Sakın hata yapma. Eldivenleri bu kez resmi olarak bir üçüncü laboratuvara yollarım, akıllı ol.

Kendini daha iyi hissediyordu. Bir muharebeyi kaybetmek üze-reydi, ama hasmının zayıf bir noktası vardı: para.

- Sizinle nasıl temas kuracağım?

Levy'nin elinde bir telefon belirdi:

- Bu cep telefonunu kullan. Belleğinde kayıtlı tek bir numara var, o da benim bu iş için kullanacağım telefonun numarası. Parayı topladığında beni ara.

- Eldivenler sizde mi?

- Bu gece senden haber bekliyorum. En geç yann sabah.

Polis sigarasını, hemen yanlarında duran S serisi arabanın par-lak kaportasına bastırarak söndürdü ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu polis ona Tann’nm bir lütfuydu. Eldivenleri kaybetmek, ye-niden doğuşlannın başlangıcından bu yana yaptığı ilk hataydı. Bu yadsınamaz kanıt Passan’ın eline geçerse, onun için ölümcül ola-bilirdi.

Sahne başladığı gibi bitti. Diğer iki polis park alanına geri dön-dü. Levy gitmeden önce onlarla birkaç kelime konuştu. Cehen-nem zebanileri galeriye kuşkulu gözlerle baktılar, sonra yeniden nöbet yerlerine geçtiler.

Uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Demir kepenk ağır ağır inerek onu tamamen karanlığa gömdü.

Farkında olmadan Arthur Rimbaud’nun bir sözünü mırıldandı: “Gerçek yaşam yok. Biz dünyada değiliz...”

Katlanmak imkânsızdı.

Saat 18.00 trafiğine takılıp kaldığı sırada Adli Tabip Rudel ara-mıştı. Bulduğu veteriner -Cebus apella, yani “siyah perçemli ka- puçin maymunu” uzmanı- maymunun otopsisini bitirmişti.

Katlanmak imkânsızdı.

Philippe Vandemoot, Levallois-Perret’de yaşıyordu. Passan az önce Clichy Kapısı’nı geride bırakmıştı. GPS’ine muayenehane-nin adresini, Paul-Vaillant-Coutier Sokağı’nın ismini girdi. Yazılı-ma göre yirmi dakikalık bir yolu vardı. Sirenini açarak bu süre-yi yarıya indirebilirdi. Direksiyonu kırdı, Champerret Kapısı’ndan çıktı, gazı kökledi.

Otobüs yollan. Tek yönler. Refüjler. Sekiz dakikadan daha kısa bir sürede hedefine vardı. Yoldayken, Gaîa’yı arama imkânı bul-muş ve ona “biraz” gecikeceğini söylemişti. Ayrıca evin önünde bekleyen iki polise, Jaffre ile Lestrade’a da telefon etmişti. Her ikisi de görev yerlerindeydi. Dikkat çekici bir durum yoktu. Clu- seret Sokağı’na huzur hâkimdi.

Telefonunun mesaj kutusuna göz attı. Naoko’dan bir SMS gel-mişti. Eve dönüp dönmediğim teyit etmek istiyordu. Lanet olsun! Telefonu kapattıktan sonra cebine koydu ve veteriner muayene-hanesini gördü. Camekânı, bir

tıbbi tahlil laboratuvarını ya da geçici bir istihdam bürosunu andırıyordu. Cam kapılar, rengi atmış storlar, gri harflerle yazılmış bir tabela: “Vandemoot. Tahlil, tedavi, aşı ve cenahi operasyon.” Alçak kaldırımın üstüne park etti ve azalmakta olan gün ışığına çıktı.

Bekleme salonu boştu, evcil hayvan posterleri ve afişleriyle dekore edilmişti. Sehpa, üstündeki hayvan dergileri nedeniyle çökecek gibiydi: 30 millions d’amis, Cheval magazine, Ato-

ut chat, Animal santé et bien-être... İçeriye eter ve hayvan kokusu hâkimdi. Sağ tarafta, üzerinde bir zilin bulunduğu bir banko vardı.

Yaklaşık bir dakika sonra, yeşil önlüklü bir adam belirdi. Şüphesiz Vandemoot’tu. Kısa boylu, tıknazca, altmışlarında gösteren biriydi, boyuyla bağdaşmayan ince uzun bir boynu vardı. Kafası, bir kaplumbağanınki gibi öne doğru sarkıktı. Burnunun üzerinde, bir kordona bağlı yanmay biçiminde bir gözlük vardı. İçeri kaçık gri gözleri, kabukları içindeki yumuşakçalan andırıyordu.

- Siz o polis misiniz?

Rudel, Passan’ın geleceğini veterinerine bildirmişti. Adamın sesi cüssesinden beklenmeyecek kadar güçlüydü.

- Olivier Passan, Cinayet Bürosu başkomiseri. Sizden kapuçin maymununun otopsisini almaya geldim. Ve bu konuyla ilgili görüşlerinizi dinlemeye.

- Beni takip edin.

Bir korku filminin final sahnesini çağrıştıran aşırı sıcak bir salondan geçtiler. Duvarlar demir kafeslerle kaplıydı. İçlerinde, çevreye meraklı gözlerle bakan, huzursuz, yerinde duramayan, ancak sessiz maymunlar vardı. Gözbebekleri o denli delici ve canlıydı ki insan kendini, göğsüne çelik bilye yemiş gibi hissediyordu. Tam ortada üstü örtülü çelik bir masa duruyordu. Zemin kıl, kan, talaş kaplıydı.

En kötüsü de kokuydu. Odanın kasvetini artıran ve Passan’ın nefes almasını zorlaştıran bir şey: dışkı, kan, çiğ et, insanın içini bayan ter kokusu.

- Size oturmamanızı öneririm.

Passan, evcil hayvanını bu Doktor Frankenstein'a kim emanet edebilir diye düşünüyordu. Adam muayene masasının üstündeki örtüyü kaldırdı. Korkunç yaratık, aynı fetüs pozisyonunda, masa'nın üstündeydi, kamı ve kafası beyaz bir iplikle üstünkörü dikilmişti. Beyni bir kavanozun içindeydi. Diğer kaplarda, kırmızımtırak bir sıvının içinde yüzen organları vardı.

- Bu... bu şeyle ilgili olarak bana ne söyleyebilirsiniz?
- Yaklaşık beş yaşında bir erkek. Bunun dışında başka bir şey yok.
- Bir buzdolabında bulunmuş, derisi yüzülmüş bir maymun olduğunu söylüyor.
- İlk bakışta görünen bu. Kesiklere gelince, teknik profesyonelce. Bu kapuçinin derisi sanatın gerektirdiği kurallara uygun olarak yüzülmüş.
- Bunu yapan bir veteriner olabilir mi?
- Veteriner. Kasap. Avcı.

Bunların hiçbirisi Guillard'ın profiline uymuyordu.

- Nasıl öldürülmüş?
- Bunu söylemek zor. Öldürücü bir iğne olabilir, öyle sanıyorum.
- Herhangi bir yara izi yok mu?
- Yok. Başta hayvanın ensesine vurularak öldürüldüğünü düşündüm, ama omurlarında hasar yoktu.
- Toksikoloji analizi yaptınız mı?
- Bu tür bir inceleme yapmamı istiyorsanız savcıdan yazılı talep getirmeniz gerekiyor ve...
- Boş verin.

Passan hâlâ şikâyetçi olmamıştı - adli açıdan bakıldığında, kaçıpta zorlama yoktu.

- Bununla birlikte, öleli uzun zaman olmuş, dolayısıyla molekül de yok olmuştur.

- Bana daha ziyade yeni ölmüş gibi gelmişti.
- Bu durumda öyle sanılabilir, çünkü dondurulmuş. Bazı bulgular yanılmaz. Organların şişmesi. Damarların ve arterlerin patlaması.
- Söylemek istediğiniz...
- Bu hayvanın belki birkaç ay ya da yıl önce öldürülmüş olduğu. Bunu bilmek imkânsız. Buzdolabına konmadan önce çözündürülmüş.
- Bu tür hayvanlar bu şekilde satın alınabilir mi? Yani, demek istediğim... dondurulmuş olarak?

Bu soru Vandemoot'u güldürdü. Bir sigarillo yaktı. Passan üzerindeki yaldızlı harfleriyle beyaz kutuyu tanıdı: Davidoff.

- Afrikalılar Avrupa'ya bazı dondurulmuş hayvan örnekleri it-hal ediyorlar ama o hayvanlar daima kürklüdür ve iğneyle öldürülmemiştir. Ayrıca Cebus apella bir Amerika maymunudur ve kimse onu yemez.

Passan tüm bu verileri bir araya getirdi. Saldırgan şüphemiz canlı olarak siyah perçemli bir kapuçin edinmişti. Ona öldürücü bir madde zerk etmiş, derisini yüzmüş, soma yeri geldiğinde kul-lanmak için dondurmuştu. Tüm bunlar bir hüner ve özel malzeme-gerektiriyordu, bu da Guillard'la gitgide daha az örtüşür bir hal alıyordu. Özellikle de bu tür bir mizansen, önceden planlama-yı gerektirirdi.

- Fransa'da nereden kapuçin maymunu bulunabilir?
- Birçok kanal var. Kapuçinlerden evcil hayvan olarak da yararlanılır. Ancak bizim elimizdeki örneğin resmi bir kanaldan geldiğini düşünüyorum.
- Neden?
- Vücudunda herhangi bir işaret, herhangi bir dövme bulamadım.
- Belki de postuyla beraber gitmiştir...
- Genellikle bu tür bir işaret kulağın içinde yer alır. Her halükârda bu, tedavide kullanılan hayvanları kapsayan bir uygulama-dır.
- Anlamadım?

Vandemoot, boka bulanmış bir çubuğu andıran sigarillosun- dan kuvvetli bir nefes çekti:

- Kapuçinler, birkaç yıl önce “tetraplejik hastalar için maymunlardan yararlanma programı” çerçevesinde tedavi edici hayvanlar olarak kullanılmıştı. Ama fazla sürmedi, çünkü çok pahalıydı.

Bu Passan’a bir şey hatırlattı. Engellilerin tedavisinde kullanılan, insana alıştırmış maymunlar. Körlere yardımcı olan köpeklerin benzeri.

- Ben de programa katkıda bulundum, diye devam etti veteriner. Bu projede Belçikalılarla ve Kanadalılarla birlikte çalışıyorduk.

- Bu kapuçinlerden siz de eğittiniz mi?

- Birkaç meslektaşımınla birlikte, evet.

- Peki sonra... öğrencilerinizi ne yaptınız?

Adam kafeslere tekme attı, metal sesiyle birlikte tiz çığlıklar yükseldi.

- İşte hepsi burada. Salak şeyler!

Vandemoot demir kafeslere yeniden bir tekme savurdu. Bağır-tılar anında kesildi. Passan eğildi ve baykuş gözlü, siyah perçemli yaratıklara baktı. Böyle bir hayvanın ona kahvesini hazırlamasından hoşlanmayacağı açıktı.

- Onları neden tutuyorsunuz?

- Kendim için. Beni eğlendiriyorlar.

- Sirk kurmayı mı düşünüyorsunuz?

- Size göstereyim.

Kafeslerden birini açtı. Siyah bir top kucağına atladı. Hayvanın bir kemirgen kadar parlak tüyleri vardı. Olduğu yerde büyük bir esneklikle, çeviklikle finiş finiş dönüyordu. Kürklü uzun kuyruğu, neonların altında ipek bir kas gibi parlıyordu.

Vandemoot hayvanı masanın ucuna, derisi yüzülmüş türdeşinin yanına bıraktı. Hayvanı, kolaylıkla tek eliyle taşıyordu. Kapuçinin boyu otuz santimetreden uzun değildi. Passan, Hector Malot’nun Kimsesiz Çocuk romanındaki bilge maymun Jolikor’ü düşündü.

- Size Cocotte' u takdim ederim.

Kafasındaki hale biçimindeki kürke rağmen, dişi maymun, ayırık kulakları ve küçük pembe ağızla bir insan yavrusunu andırıyordu. Birkaç aylık bir bebeğin, bol kıllı, kötü bir kopyası. Lifli bir meyvenin çekirdeği gibi cangıldan fırlamış bir yaratık. Simsiyah gözleri, büyük bir dikkatle ve kayıtsızlıkla Passan'a bakıyordu.

Veteriner ceplerini karıştırdı. Sigarillo kutusunu çıkardı ve alaycı bir reverans yaparak kutuyu açtı. Hayvan kutudan bir Davidoff aldı ve hemen ağzına götürdü. Veteriner sigarilloyu yaktı.

Cocotte uzun nefesler vererek dumanı dışarı üfledi. Sivri dişlerinin arasından, genişlemiş burun deliklerinden duman kıvrımları yükseliyordu. Vandemoot kahkahalarla gülüyordu. Gösteri o denli hüzün vericiydi ki Passan başını salladı.

Saat 19.00'a geliyordu. Buradan tüymeliydi. Yuvasına dönme liydi. Hemen.

- Hayvanı buzdolabına koyan herif hakkında ne söyleyebilirsiniz?
- Bir soytarı.
- Şaka olarak biraz saldırganca, değil mi?

Adam omzunu silkti, Cocotte'tan sigarilloyu aldı, sonra bir çanağa biraz nar suyu döktü. Dişi maymun açgözlülükle sıvıyı içti ve kendiliğinden kafesine döndü.

Vandemoot izmariti ezdikten sonra başkomisere döndü:

- Bir gösteri daha görmek ister misiniz? İçlerinde kart oynamayı bilenler de var.

Passan teklifi gülümseyerek reddetti ve adamın yanından uzaklaştı. Burada öğreneceği daha fazla bir şey yoktu. Trafiğin uğultusuna, sokağın pis kokusuna aldırış etmeden, koşar adımlarla Su baru'suna vardı. İş çıkışı olduğundan, bu saatte Levallois'da trafik iki yönde de sıkışık olurdu. İşyerlerini -Anatole-Franc^ -Soka- ğındaki cam binalar- terk etmeye çalışanlar. Evlerine dönmek için Levallois Köprüsü'ne ve daha ötesine gitmeye çalışanlar.

Cep telefonunu kontrol etti. Naoko'dan bir mesaj daha vardı. Dinlemeden mesajı sildi. Telefonu çaldığında arabasına binmişti. Eski karısının aradığını sandı, ama Fifi'ydi:

- Aubervilliers'deki Sainte-Marie Tıp Enstitüsü, arşiviyle bir-likte yanmış.
- Geriye hiçbir şey kalmamış mı?
- Maalesef.
- Bu ne zaman olmuş?
- 2001'de.

Guillard'ın Seine-Saint-Denis'ye döndüğü tarih.

- Kaza mı?
- Kundaklama olduğuna dair güçlü şüpheler var, ama elle tutu-lur hiçbir kanıt yok.

Passan noktalan birleştirdi. Genç Guillard'ın Jules-Guesde ya-takhanesini yakma konusundaki başarısız girişimi. Sainte-Marie yangını. Yakılan bebekler...

- O yıllarda hastanede çalışan ebeyi, hemşireleri, doktorları bulmaya çalış.
- Başka işler de var Olive ve...
- Onlan sorgula ve annenin kimliğini öğren.
- Kimse bunu hatırlamaz.
- Cinsiyeti belirsiz, ne kız ne erkek olan, reddedilmiş bir çocu-ğu mu? Herkes böyle bir çocuğu hatırlar. Annenin kimliğini sap-ta ve yerini bul.
- Hepsi bu kadar mı?
- Hayır. Sana verdiğim dosyada Guillard'ın gençliğiyle ilgili her şey var. Daha gerilere git ve başka kundaklama olayları var mı bak.
- Onun piroman olduğunu mu düşünüyorsun?

- Dedigimi yap ve beni ara.
- Bir yere vaktinde gitmek için ille de büyücü olmak gerekmez!

Passan'm öfkesi bumundaydı. Naoko'yu aramamış ve 19.30'da eve gelmişti. Naoko da doğrudan Gaia'yla temasa geçmiş ve saat 19.00 olmasına rağmen Passan'm henüz eve dönmediğini öğrenmişti. Passan sonunda onu aramaya karar vermiş ve tarihi bir fırça yemişti.

Doğrudan akşam yemeğine oturmak yerine, piyano faslına geçmişti. Rutine riayet etmek ve akşamı sıradanlaştırmak için. Oysa çok sinirliydi ve Shinji onun sinirli olduğunu anlamıştı. Do-layısıyla küçük oğlan üst üste hata yapmaya başlamıştı.

- Kahretsin! Bunu kasten mi yapıyorsun, ne?

Shinji, Mozart'ın Sonata Farile'sinin ilk bölümünü do majör olarak yeniden çalmaya başladı. Hep aynı yerde takılıyordu: ikin-ci temadan sonraki ardışık arpejlerde. Passan yanma oturmuş, başı ve ayağıyla tempo tutuyordu; tehditkâr, neredeyse ürkütücü bir hali vardı. Kendisi de kritik ana yaklaşıtlarını kaygıyla hisse-diordu...

Aslında piyano dersleri hiçbir zaman iyi geçmezdi. Çocuklar dersten altüst olmuş bir şekilde çıkardı, o da dünyada en fazla sevdiği varlıkları ağılattığı için tükenmiş ve yıkılmış olarak. Bu-nunla birlikte çocuklarının iyi birer piyanist olmasını istiyordu. O bile, koruyucu ailelerin evlerinde, piyanonun temel kavramlarını öğrenmeyi başarmıştı.

Arpejler geldi. Ve onlarla birlikte hatalı notalar da. Passan öf-keyle piyanonun yanına vurdu ve hışımlla ayağa kalktı. Shinji çal-mayı bıraktı. Havada binlerce voltluk bir gerilim oluştu. Diego kanepenin arkasına kaçtı.

Olivier öfkeli birkaç adım attı. Kollan sıvalı gömleği ve belin-deki 45'liğiyle sevgi dolu bir babadan çok, sorgu odasındaki bir polise benziyordu.

- Lanet olsun! diye öfkeyle bağırdı. Üç gün önce bunu çok iyi beceriyordun!

Taburesinin üstünde büzülmüş, başını öne eğmiş Shinji ses çı-karmadan öylece duruyordu. Üst kattan bilgisayar oyununun bo-ğuk sesi geliyordu. Hiroki sıranın kendisine gelmesini bekler-ken sıkıntısını gidermeye

çalışıyordu. Passan oğluna yeni baştan çalmasını söyleyecekti ki çocuğun ayaklannın yere değmediğini fark etti. Bu tek bir ayrıntı bile çocuğun kınlganlıgım -ve müca-delenin eşitsizliğini- göstermeye yeterliydi.

Bir anda bütün siniri geçti. Shiryi'nin saçlarını kanştırdı ve ba-şının tepesini öptü.

- Hadi, dersini bitir. On dakika içinde yemeğe oturuyoruz.
- Ya Hiroki?
- Yann bakanz.

Oğlan taburesinden aşağı sıçradı. Kardeşi sınavdan sıyırmış ol-sa da bunu tartışmayacaktı. Merdivene doğru koştu, köpek de peşinden.

Passan derin bir iç çekti ve pencereye gitti. Sokakta, Jaffre ile Lestrade nöbetteydi. İlkiyle Özel Harekât Şubesi'nde birlik-te çalışmıştı. Jaffre, içlerinden birinin hayatını kaybettiği -bu-na karşılık pisliklerin hepsi öldürülmüştü- 2001'de gerçekleştiri-len Cachan'daki operasyonda da vardı. O gün Jaffre ve o ilk kez öldürmüşlerdi. Lestrade ise Fifi'yle aynı meşreptendi. Bir rave- party'den -ya da Fleury-Merogis Hapishanesi'nden- çıkmış gibi görünen bir atış şampiyonu.

iki adam onu fark ederek el salladı. Gece yansı, Fifi ile Mazo- yer nöbeti devralacaktı. Her biri boş zamanlannda bu görevi üstle-niyordu. Bu fikir Passan'ın yüreğine su serpiyordu. Yalnız değildi.

20.10. Passan mutfağa gitti.

Naoko'nun hazırladığı, uzun zamandan beri uygulanan plan-dan geri kalmıştı: Çocukların 20.00'de dişlerini fırçalamış, çan- talannı hazırlamış ve ardından da yatmış olması gerekiyordu. Su kaynattı. Pişirmeyi bildiği tek şey olan carbonara soslu makama yapacaktı. Saat geç olmasına rağmen Gaîa'mn bir şeyler hazırla-masını istememişti. Örnek baba inatçılığı.

Makarna haşlanırken bir tavada domuz jambonlarını kızarttı. Pişirme süresini ezbere biliyordu. Makama al dente olunca, jam- bonlan tavadan alacaktı. Aynı anda da sosu hazırlıyordu: krema,

yumurta, muskat cevizi. Bir sırrı da vardı: Jambonlar kıvama ge-ince bir miktar zeytinyağı ilave ediyordu; böylece jambonlar al-tın sarısı bir renk

alıyor ve hepsi karıştığında kremaya güzel bir koku veriyordu. Her seferinde de başyapıtını hep aynı espriyle servis ediyordu: “Baba’nın Yeri, dünyanın en iyi restoranı!” Bütün aile onunla hemfikirdi.

Akşam yemeği çok iyi geçti. İçini kemiren vicdan azabıyla, Oli- vier şaka üstüne şaka yaptı, çocuklara takıldı. Makarnayı süsle-diği grissini torinese’leri kullanarak bir sürü maskaralık yaptı. Dudaklarının köşesine yerleştirdiği grisiniler vampir dişleri oldu. Burun deliklerine soktuğunda ise bir morsun dişleri. Kulaklarının arkasına yerleştirdiğinde de bir Marslının antenleri. Shinji ve Hi- roki katıla katıla gülüyordu.

Çocuklarının güzelliğine hayrandı, şüphesiz bütün ebeveynler gibi; ama onların melez kökenlerinin bunda payı büyüktü. Aki- ra ifukube’nin ya da Teizo Matsumura’nın senfonileri Uzakdoğu ile Batı’yı birleştiriyordu. Oğullarıyla ilgili olarak da aynı duygu-yu hissediyordu: Doğu’nun ve Batı’nın genleri onların bedenlerin-de aşk yapıyordu.

Hep birlikte, çocuklann banyosunda dişlerini fırçaladılar, son-ra çantaları ve ödev defterlerini hazırladılar. Ardından her bi-ri için bir hikâye. Passan çocukları yatırıp öptükten sonra, gece lambasının yıldızları tavana yansıdığı halde odanın kapısını ara-lık, koridordaki ışığı açık bıraktı.

Şimdi işe koyulmalıydı.

İşe çatıyla başladı. Dikkat çekici bir şey yoktu. Korkuluklar boyunca gezinen Diego’yu çağırmak için ısıklık çaldı, soma merdi-vene yöneldi. Hol. Odalar. Çoktan uykuya dalmış çocukların oda-sı. Ardından, boş ve sessiz Naoko’nunki. İki banyo, sonra giysi dolapları. Işığı yakmıyordu, karanlıkta giysileri, köşe bucağı, ze-mini yoklamakla yetiniyordu. Naoko’nun giysilerine ve gömlek-lerine dokununca en ufak bir özlem duymadı. Hissettiği daha zi-yade belli belirsiz bir bıkkınlıktı, bir tabuyu ihlal etmenin verdiği karmaşık bir duyguydu.

Zemin kat. Burada da dikkat çeken bir şey yoktu. Evinde ol-maktan mutluydu. Burada onu rahatlatan, kendi gerçeklerine da-ha fazla tutunmasını sağlayan saf, titiz, onu tüm gösterişlerden uzak tutan bir şey vardı. Aklına XX. yüzyıl mimarisinin habercisi Viyanalı Adolf Loos’un bir sözü geldi: “Modem insanın süslemeye ihtiyacı yoktur. Bundan nefret eder...”

Salon. Yemek odası. Güvenlik alarmı. Mutfağa girdi ve buzdolabının önünde durdu. Kapısını açmak ve içinden bir Cola Zero almak için -Gaia buzdolabını boşaltmış, temizlemiş ve yeniden doldurmuştu- kendini zorladı. Bir kez daha düşündü: Kim böy-le bir şeyi yapabilirdi? Gerçekten Guillard mıydı? Bodrum katta bir tur attıktan sonra her şeyin normal olduğuna kanaat getirdi. Umutlanmaya başlamıştı: Devamı gelmeyecek bir uyarı mıydı? Yoksa ürkütücü bir şaka mı?

Cep telefonunu aldı ve Naoko'ya bir SMS yazdı: "Her şey yo-lunda." Biraz tereddüt ettikten sonra ekledi: "Öpüyorum."

Villanın kapısına çıktı. Gece karanlık, nemli ve çok serindi. Çi-menlik alanı geçti ve çitlerin beyaz parmaklıklarının ardından adamlarına seslendi.

- Salam kızlar. Deniz sakın mı?
- Lanet olası bir göl demek istiyorsun herhalde.

Jaffre örgülü saçları başına yapışık bir Siyah'tı. Üstünde kuru temizlemeden yeni çıkmış gibi duran, turuncu dikişli, plili bir kot pantolon vardı. Lestrade'm her tarafı piercing'lerle ve dövmele-le doluydu. Pantolonu dizkapaklarının üstünden kesilmiş, saçak-lı bir kot ile üstünde 1960'lı yılların gürültücü bir rock grubu olan MCö'in resmi bulunan bir tişört giymişti.

- Yirmi dakikada bir dolanırsınız, bu size uyar mı?
- Jawohl albayım!
- Bütün arabaların plakalarını kontrol edin, diye devam etti Passan. Trafik tescil şubeyi arayın. Yeleklerinizi giydiniz mi?
- Biraz fazla abartmıyor musun?
- Evime giren herif bir koro çocuğu değil.

Adamlar ikna olmasalar da başlarını salladılar.

- Gece yarısı, Fifi ile Mazoyer nöbeti devralıyor. Siz de evinize dönüp kanlannızı becerebilirsiniz.

Bir baş hareketiyle adamları selamladı ve eve döndü. Cebine koyduğu telefonu çaldı. Bir an, Naoko'nun aradığını düşündü.

- Guillard'ın anne ve babasını buldum, dedi Fifi.
- Neredeler?
- Mezarlıkta. Her ikisi de canlı canlı yakılmışlar.
- Devam et.
- Annenin adı Marie-Claude Ferrari.

Ferrari. Guillard'ın garajları için harflerini değiştirerek kullan-dığı şu ünlü araba üreticisi firma gibi. Bunun gençlik hayaline bir gönderme olduğunu söylemişti. Tabii ki yalandı; bu isimler şüp-hesiz onun dünyaya gelmesine sebep olanlara bir göndermeydi. Tahrik, gizli nefret... Alçak annesinin yüzüne tükürürcesine bu harfleri seçmişti.

- Livry-Gargan'da bir kuaför salonu işletiyormuş. İzini bulmak-ta hiç güçlük çekmedim, çünkü ebe kadın onu hatırlıyordu... '
- Nasıl öldüğünü anlat.
- 2001'in bir Temmuz akşamı, salonunda kebab olmuş. Yangı-ının sebebi bulunamamış.

Hep Guillard'ın muhteşem dönüşünü yaptığı yıl. Doğduğu has-taneyi yaktıktan sonra öz annesini öldürmüştü. Piroman Guil-lard. Ana baba katili Guillard.

- Yangının tam tarihi?
- 17 Temmuz. Guillard'm doğum günü. Hiç şüphe yok, bunu o yaptı. Soruşturmadan bir şey çıkmamış ama yangının bir kundak-lama olduğu kesin.
- Kocas da yanında mıymış?
- Anlamadın. Guillard'ın biyolojik babasının adı Marc Cam- panez. Herif kırk yıldan beri Marie-Claude'u görmemiş. Bin kilo-metre uzakta ölmüş. Kadının ölümünden iki ay sonra.
- Onu nasıl buldun?

- Yine ebe kadının sayesinde. Marie-Claire'i hatırladı. Marie- Claire, çocuk kusurlu olduğu için Campanez'in onu terk ettiğini söyleyerek sürekli ağlıyormuş.

Passan, Guillard'ın karanlıktaki bir alevi andıran öfkesini anlı-yordu. O da kendi soruşturmasını yapmış olmalıydı. Aynı bilgile-re ulaşmış ve anne babasının bir hilkat garibesi olduğu için onu terk ettiklerini öğrenmişti.

- Ebe kadın bu konuyla ilgili olarak sorgulanmış mı?

- Bana bir şey söylemedi.

- Campanez'in ölümü hakkında ne biliyoruz?

- Emekli olunca Sete'in iç kesimlerine yerleşmiş. Cesedini çam ormanında yanmış arabasının içinde bulmuşlar. Cinayet ol-duğu açık. Koltuklar benzin kokuyormuş. Otopsi raporuna göre ölüm sebebi dumandan boğulma. Polis birçok ipucunu kovalamış, ama sonuç olarak hiçbir şey bulamamışlar.

- Neden birçok ipucu?

- Campanez eskiden Saint-Denis'de polis memuruymuş. Bir in-tikam olduğunu düşünmüşler. Ama soruşturma aniden yön değış-tirmiş. Dosya rafa kaldırılmış.

Guillard, bir polis çocuğu ve bir evlatlık... Olivier ateşin ısını hissediyor, alevlerin çıtırtısını duyuyordu. Akdeniz çamlarının al-tında yanan yaşlı adamı gözünün önüne getiriyordu. Kestiğı saç-lar alev alırken ve çevresini saran saç spreyi, deodorant gibi yanı-cı maddeler patlarken kıvranan kadını...

- Bulduklarının tümü bu kadar mı?

- Bana topu topu iki saat verdin.

- Anne babayı biraz daha eşele. Onlar hakkında mümkün oldu-ğunca çok bilgi istiyorum. Neye benzediklerini görmek, kökleri-ni öğrenmek istiyorum. Diğer konuda bir ilerleme kaydettin mi?

- Hangi diğer konu?

- Guillard'm yaşadığı bölgelerdeki yangınlar.

- Zamanım olmadı.
- Şimdi bu işin peşine düş.
- Saat 22.00.
- İtfaiyeyi ara Jandarmayı. Sigorta şirketlerim. Sende Guillard'm yaşadığı yerlerin listesi var. Tarihler de. Büyücü olmaya gerek yok.
- Öyle diyorsun ama gece yarısı sende olmam gerekiyor.
- Boş ver! Mazoyer'le birlikte başımızın çaresine bakarız. Passan okulunu, kendi evini ateşe vermeye kalkışan bir yeni-

yetmenin saplantısını artık çok net olarak anlıyordu, çünkü onu tutsak eden bu karma bedenin içinde kendisi de yanıyordu.

- Senin orada durumlar nasıl? diye sordu Fifi.
- Her şey yolunda.
- Öyleyse birkaç saat uyumaya çalış.

Yardımcısına teşekkür etti ve telefonu kapattı. Hâlâ leş gibi koktuğunu -ter, korku, maymun- fark etti, geceye özgü kokula¬rıyla bahçesi bile bunu hafifletememişti.

Her zamanki gibi bodrum katta duş yapabiliirdi ama çocukla¬rın yakınında olmak istiyordu. Bu durumda Naoko'nun banyosu¬nu kullanmak zorundaydı.

Diego'yu çocukların odasının kapısına diktikten sonra eski ka¬rısının odasına girmeyi göze aldı. Beş yıl boyunca bu odayı pay¬laşmışlardı ama artık Naoko burayı tek başına sahiplenmişti. Ya¬tak odası eskiye oranla daha bir Japon tarzıydı. Duvarlara ahşap

baskı resimler astığı veya dolapları kimonolarla doldurduğu için değil. Hayır.

Bundan çok daha duygu yüklü bir şeyler vardı.

Çok daha etkili.

Kırmızı yatak örtüsü. Altın sarısı yastıklar. Turuncu halı. Nao-ko renkliliği seviyordu ve Paris'in dress code'ünü¹⁴ ("herkes si-yahlar içinde") hayata karşı bir savunma, insanların ve düşün-celerin üstünde hüznün verici bir baskı olarak değerlendiriyordu. Bu canlı renkler Doğu'yla gizemli bir bağ oluşturuyordu. Burada ayrıca, Japonya'yı çağrıştıran derli toplu, ağırbaşlı bir şeyler de vardı. Tek bir milimetre karenin bile boşa harcanmadığı, göz ardı edilmediği, tanımlanması güç bir harmoni. Mekânda ve nesneler-de doğuştan var olan bir tür kibarlık...

Passan ikili kanepenin ucuna oturdu ve içgüdüsel olarak ba- şucundaki komodinin çekmecesini açtı. Kaiken oradaydı, ekme- kağacından siyah kını içinde duruyordu. Naoko'nun onu yanın-da götürmemiş olmasına şaşır-mamıştı - eski Japon şiddetinin ve bağnazlığının sembolü olan bu hediye-den hep nefret etmişti.

En şaşırtıcı olansa, iyi bir uyku için gerekli olan "uyku kutusu"nu

unutmuş olmasıydı. Uçaklarda verilenlere benzeyen bir eye-pillow, Quies kulak tıkaçları, bir nemölçer (nem oram yüzde 40'ın altında olduğunda uyuyamıyordu), bir pusula (yatak daima doğuya dönük olmalıydı), gözleri dinlendirmek için damlalar...

Bu kutu ve içindekiler onun kişiliğini özetleyen önemli bir gös-tergeydi: sürekli rahatlık arayışı. Naoko, neredeyse bilimsel bir şekilde iyi uyumanın, iyi yemenin, iyi soluk almanın arayışı için-deydi. Paris'in havasının çok kuru olduğunu ileri sürerek nemlen-dirme cihazını hep yanında taşırdı. Yosunlarla, tohumlarla, don-durulmuş gıdalarla, sindirim sistemini dengelediğine inandığı tu-haf ürünlerle beslenirdi. Kan dolaşımını etkilememesi için saat bile takmazdı ve biyolojik ritminin en sakin olduğu anda uyanır-dı. Bunun ne egoizmle ne de konfor tutkusuyla alakası vardı. Söz konusu olan, dünyayla uyum içinde yaşamaktı. Naoko paradok-sal bir biçimde doğa kanunlarına saygı göstermek için tevazuyla kendini dinliyordu. Büyük Bütün'ün içinde mümkün olduğunca

fark edilmeden yitip gitmek istiyordu.

Cep telefonuna baktı. SMS yoktu. Yalnız geçen bu gece bir işe yaramamıştı. Ayağa kalktı ve banyoya girdi. Naoko 'nun tapma-ğı. Banyo ikiye bölünmüştü. Modem bir lavabo ile bir duş kabini-nin bulunduğu ilk bölümün her tarafı karo kaplıydı. İkinci bölüm-de ise bir yanda yüksek

kenarlı dikdörtgen bir gerdel, diğer yan-da da sedir ağacından yapılma bir tabureye oturarak kullanılmak

üzere tasarlanmış bir duş başlığı göze çarpıyordu.

Raflara doğm döndü ve saç fırçalarını dikkatle inceledi. XVII. yüzyılın en büyük ressamı Kitagava Utamaro, portrelerinde-ki saçların rengini daha da koyulaştırmak için çini mürekkebi-nin üstünden ikinci kez geçirdi.

Naoko'nun saçlarının da o ahşap baskıdakilerden aşağı kalır yanı yoktu. Öylesine siyahtı ki, san-ki yoğunluğu iyice vurgulamak için tabiatın fırçası iki kez üstün-den geçmişti.

Naoko özenle sıralanmış bakım ürünlerini, güzellik kremleri-ni de yanma almamıştı. Passan'ın parmakları küçük şişelerin, ku-tuların üstünde, Naoko'nun dolaplarını açtığı anda hissettiği ay-nı kaygıyla gezindi. Olivier, kadın arkadaşlarını sinir etmek için Naoko'nun yüzde yüz doğal olduğunu iddia ederdi. Aslında, hiç bu kadar çok krem, süt, losyon, serum, jel kullanan birini görme-mişti. Öyle ki, bunları kullanması bir tapınmayı, bir ibadet ritüeli-

ni çağnştınrđı.

Büyülenmişti. Naoko'yu ince zevkin zirvesi olarak görüyor-du. Bir tür kendi kendini biçimlendiren bir sanat eseri gibi. Pas-san, Ker\ji Mizoguçi'nin, bir ressamın hayatını anlattığı Utamaro o meguru gonin no onnals filminin başlangıç sahnesini düşünüyordu sürekli. Renkli parlak motiflerle süslü kimonolar giymiş, horoz ibiği gibi kabarık saçları olan, bembeyaz yüzlü görkemli kadınlar, köleleri gibi duran erkeklerin taşıdığı kâğıt şemsiyele-rin altında törensel adımlarla yürüyorlardı. Görüntü, özü gereği muhteşemdi.

Bu önemliydi.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Düzenli aralıklarla tuhaf bir dans adımı atıyorlardı. Sağ ayak-larıyla, yirmi santimetre yüksekliğindeki nalınlannı sergileyerek yerde yavaşça bir daire çizerken, diğer bacaklarını büküyor, ar-dından aynı hareketleri yeniden yapmadan önce bir süre duru-yorlardı. Bilinmeyen bir periler âlemine ait oyunlar yaparak gi-zemli eğriler çizen dişî pergeller...

Çok etkilenen Passan bu tanrısal prenseslerin kim oldukları-nı ve burada ne tür bir geleneğin tasvir edildiğini öğrenmek için

bu görüntüleri Naoko'ya göstermişti. Naoko da üstünkörü cevap-lamıştı:

- Fahişeler. Yoşivara semtinin oiran'lan.

Passan heyecanlanmış ve düşünmekten kendini alamamıştı: Fahişelerinin bile bir Batılı prenesten daha asil olduğu bir ülke; kadın cinsel organının “orası” ifadesiyle belirtildiği ve bir bisek- süelden söz edilirken “iki kılıcı” olanla aşk yapmak hoştur deni-len bir ülke.

Passan soyundu, tabancasını lavabonun kenanna koydu ve du-şa girdi. Suyun temasıyla gözlerini kapattı. Bir an kendini iyi his-setti. Hatta alçak sesle bir şarkı mınıldanmaya bile başladı. Ama suyun tıptırtısı onu evin diğer kısımlarından soyutluyordu ve Pas-san bu durumdan hoşlanmıyordu. Buhann içinde var gücüyle sa-bunlanırken elini çabuk tutmaya ve çocukların kapısının önüne atacağı bir şiltede yatmaya karar verdi.

Diego'yla birlikte uyuyacaktı.

Çocukları uykulannda komyan iki bekçi köpeği.

Birden gözlerini açtı. Pembe bir buhann içinde banyo yapıyor-du. Gövdesi kırmızı lekelerle benek benek olmuştu. Ayakları, kö-püklenen iğrenç bir su birikintisinin içindeydi. Başını kaldırdı ve duvar karolannın kan sızıntılarıyla lekelenmiş olduğunu gördü. Yaralanmıştı. Aman Tanrım. Kesinlikle kan işiyordu. Hâlâ du-

15* Utamaro ve Beş Kadını, (ç.n.)

şun altındaydı, bacaklarının arasını eliyle yokladı, baktı, dikkatle inceledi. Bir şey yoktu. Yine de bu kandı, duvarlardan akıyor, ze-minde iğrenç bir köpük oluşturuyordu.

El yordamıyla suyu kapattı, camlı bölmeye çarptı ve sendeleye-rek kabinden çıkmayı başardı. Göğsü, kamının altı, kasıkları, kal-çası kıpkırmızıydı. Kolunu uzattı, lavaboya tutundu ve doğruldu.

45'liğini aldı ve gayriihtiyari namluya mermi sürdü.

Çocuklar.

Elinde silahıyla koridora fırladı.

Ne olduğunu anlamayan Diego ağır ağır kenara çekilirken, Passan ihtiyatlı bir şekilde kapıyı açtı.

Dikkat çekici bir şey yoktu. Shinji ve Hiroki huzur içinde uyu-yordu.

Üstünden akan kanlı sularla banyoya geri döndü, namludaki mermiyi geri çekti, ardından emniyet mandalını kapattı. Şoke ol-muştu, aynada yansımısını gördü. Pembe buğu tabakasının ara-sında, kancaya asılı bir sığır karkasına benziyordu.

Cep telefonunu buldu. Bir tuşa basarak hafızasında kayıtlı bir numarayı aradı, sonra duvar boyunca yere doğru kaydı ve bacak-larını büktü. Kan, cildini gerginleştirerek pıhtılaşmaya başlamış-tı bile.

-Alo?

Passan alçak sesle cevap verdi:

- Fifi? Benim. Gelmen gerekiyor. Hemen.
- Ama sen bana...
- Olay yeri incelemeye de haber ver. Bizzat Zacchary'yi istiyo-rum. Bütün ekibiyle beraber.
- Kahretsin, neler oluyor?
- Sivil arabalar gelsin. Tulum yok, tepe lambası yok. Özellikle de siren yok! Anladın mı?

Telefonu kapattı. Duvara iyice büzülmüştü, dua eden bir Müs-lüman gibi öne arkaya sallanmakta olduğunu fark etti. Büyük bir dehşet dalgasıyla kuşatılmış olduğunu hissediyordu.

Duş kabinine korku dolu gözlerle baktı.

Açık bir yarayı andırıyordu.

- Numara oldukça basit.
- Daha alçak sesle konuş. Çocuklar yanda uyuyor.

Banyoda boş yer yoktu. Passan üzerine bir kot pantolon ge çirmi ti. 45'li ini beline yerle tirmi ti. Isabelle Zacchary kabinin içinde   melm ti - nemden bedenine iyice yap  m   tulumu v  cut hatlarını belirginle tiriyordu ama kimsenin aklı orada değildi. Diğer iki olay yeri inceleme teknisyeni lavabonun üst kısmıyla ilgileniyordu, onlar da aynı kıyafetler içindeydi: beyaz k   t  nl   ler, toz maskeleri, boneler, ameliyat eldivenleri ve galo lar...

Fifi banyo kapısında duruyordu, ter içindeydi ve  a kındı. Onun arkasmda iki sert polis nöbet tutuyordu. Mazoyer de az  n ce gelmişti.

- Senin herif kam çok ince şeritler halinde dondurmu , diye devam etti Zacchary daha alçak bir sesle. (Bunu söylerken eldi venli elleriyle işlemi tarif ediyordu.) Bu şekilde elde ettiği ince çubukları yukarı, karo derzlerine yerle tirmi .

  erisi h    hamam gibi sıcaktı. Sedir ağacı kaplamanın koku su pervasızca her tarafa yayılıyordu.

- Sen du a girince bir ısı kaynağı olu turdun. Donmu  kan sıvı la tı. Yaklaşık iki litre...

Passan anlatılanları dinliyordu,  a kına d nm  t . G zkapak- larının çevresi, saatlerce bir yüksek fırının kızgınlı ına maruz kalmış gibi tahri  olmuştu. Düşman, bugüne dek gördüklerinin hepsini geride bırakan kurnazca bir oyun oynamı tı - ki Passan da toy ve acemi biri değildi.

- Maymun kanı mı?

- Hayır, insan kanı, diyerek lafa karı tı iki teknisyenden biri.

164

Elinde, içinde koyu mor renkli bir çökelti bulunan bir deney tüpü vardı.

- Antijen/antikor reaksiyonu şüpheye mahal vermiyor.

Passan yaklaştı. Sıca a rağmen kan, kıllarım bir cımbız gibi  e kerek derisinin üstünde pıhtıla maya devam ediyordu. Göğüs ka fesinin içinde kalbinin b z ld  n  hissediyordu. Bir  akıl ta ı. Sert bir yumru. Meyve kısmını bedeninin oluşturduğu bir korku  ekirde i.

- Kan grubu belli mi? diye sordu Zacchary.

- Biraz bekle...

İkinci teknisyen başka tüplerle ilgileniyordu. Toz maskesiyle bir Ortaçağ savaşçısını andırıyordu.

Yavaşça ter damlalarına dönüşen saniyeler geçti.

- İşte, dedi maskeli adam. AB. Oldukça nadir bulunan bir kan grubu.

Passan, Fifi'yi iterek koridora fırladı, peşinden de diğer üç po-lis.

Fifi onu yakaladı:

- Neler oluyor?

- Çocuklarım da aynı kan grubundan.

İhtiyatla odanın kapısını açmıştı bile. Her şeye rağmen nefesi-ni tutuyordu. İlk birkaç saniye, hiçbir şey görmedi, sonra gözleri alacakaranlığa alıştı.

Önce Shinji'nin yatağına yaklaştı. Bir dizini yere koyarak, uyu-yan oğlanı yavaşça doğrulttu. Daha birkaç dakika önce onu kontrol etmişti, ama bu kez daha dikkatli bir şekilde bileklerinden, kollarından başlayarak omzuna kadar inceledi.

Kalbi patlayacak gibi çarpıyordu. Çocuğun dirseklerinin iç ta-rafında küçük iğne izleri vardı. Odanın içinde dönen yıldızların ışığı altında izler görünüp kayboluyordu. Passan iki büklüm oldu, başını ellerinin arasına aldı, bağarmamak için dişlerini sıktı.

Hiroki'nin yatağına gitti, beyni sorularla karıncalanıyordu. Pi-jamasının kollarını sıvadı, iğne izlerini gördü ve tüm vücudunun bir anda buz kestiğini hissetti. Çocuklarının kanını almak için bu-ryaya gelen kimdi? Ne zaman? Nasıl? Ne o ne de Naoko neden bu ziyaretlerin farkına varmamıştı?

Çocuğu öptü ve başını yeniden yastığa bıraktı. Ayağa kalkma-yı başardı ve kapıya kadar geri geri gitti. Gürültü yapmadan kapı-yı kapattı.

- Evet? diye sordu, Fifi.

Passan odanın karşı duvanna bir yumruk attı.

- Soyunmanız gerekiyor?
- Neden?
- Soyunduğunuzda söyleyeceğim.
- Bu saçmalık da neyin nesi?
- Bunu bir filmde gördüm ve fikri tuttum.
- Üstümde bir mikrofon olduğunu mu düşünüyorsun?

Jean-Pierre Levy “sen” diye hitap ediyordu. Diğeri ise “siz” di-ye hitap etmeyi sürdürüyordu. Daha seviyeli, daha kibardı.

- Soyunun.
- Sorun değil. Paralan beş saniye içinde çıkarmazsan çekip gi-derim. Sabah da adamlarım kelepçeleriyle seni almaya gelir. Bu oyunu benim kurallanmla oynuyoruz pislik herif.

Gülümsedi: Aynasız yalan söylüyordu. Lüks ve güçlü arabalar satma işi ona neredeyse sadece erkeklerden oluşan bir müşteri profili kazandırmıştı. Bu maçolar arasında, yakın, neredeyse dos-tane ilişkiler kurduğu polisler de vardı. Levy’nin mali durumu-nu öğrenmek istediğini bahane ederek, birkaç telefon görüşmesi yapmak onun için yeterli olmuştu. Aynasızlar önce çekingen dav-ranmış -ihtiyaten-, sonra dilleri çözölmüşü. Jaen-Pierre Levy çe-virdiği dümenlerle tanınan biriydi. Kumarbazdı, at yanşı meraklı-sıydı, gırtlacağına kadar borca batmıştı, iki kez boşanmıştı; tek ke-limeyle batağa saplanmıştı. Onu enselemek için fırsat kollayan içişleri müfettişlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Onun dosyası böylesine açmazda olan bir herife nasıl emanet edilmişti? Fransa yönetiminin sim. Bundan yakınmıyordu; başka bir dedektif olsaydı, eldivenler onu doğruca parmaklıkların ardı-na yollardı.

- Pascal’m Kuman’nı biliyor musunuz?
- Kahretsin, para.
- Eğer şimdi bana satın almak istediğim şeyi vermeden gider-seniz, kaybederim. Ama size parayı verir ve siz beni aldatırsanız, yine kaybederim. Makul olun. Soyunun. On dakika içinde her şey bitmiş olacak.

Saniyeler uzadıkça uzuyordu. Artık hiç kımıldamıyor, tek bir kelime bile etmiyordu. İsteklerine boyun eğdirmenin en iyi yolu buydu. Gecenin ikisinde Levy'yi aramış, Seine-Saint-Denis'nin na-dır yükseltelerinden, Neuilly-Plaisance'taki Avron Tepesi'ne çağır-mıştı. Buluştukları yer, Saint-Denis Ovası'na yüz seksen derecey-le açılan ağaçlandırılmış çimenlik bir alandı.

Şüphesiz polis çevreyi kolaçan etmek için hemen yola çıkmış-tı. O ise saat beşte gelmiş ve arabasını biraz uzağa park etmiş-ti. Çalılarının arasından, Levy'nin parkın parmaklıklarının yakının-da bir yere gizlenmiş olduğunu tespit etmişti. Sonunda, 06.30'da iki leş yiyici deliklerinden çıkmışlardı. Parkın giriş kapısının kili-dini açmış -bir maymuncuğu vardı- ve hasmına ıssız bir patıkaya kadar rehberlik etmişti. Sekizden önce burada kimse olmazdı: ne bir koşucu ne de başka biri. Değiş tokuş için ideal bir yerdi.

Saatine baktı: Bir dakika geçmişti - ne bir kelime ne bir hare-ket vardı.

Sonunda Levy bir küfür savurdu ve söyleneni yaptı. Kibarlık-tan ona sırtını dönmüş ve birkaç adım uzaklaşmıştı. Hava serin-di. Rüzgâr yaprakların, böğürtlenlerin ve devedikenlerinin arasın-da dans ediyordu. Seyrek ağaçlar nedeniyle, bu açık alan bir Afri-ka savanasını andırıyordu.

Birkaç saniye sonra Levy ayakkabılarını, asker ceketini, pan-tononunu çıkarmış, tabanca kılıfının kayışlarını çözmüş, hafifle-mişti.

Yeniden manzaraya doğru döndü. Güneş, tanyerinin kızılığını delerek yükseliyordu. Vadi, küçük dalgalarla çırpınan bir denizin ışıldamasını çağrıştırarak, kirli bir pusun içinde yavaş yavaş beli-riyordu.

Mucize gerçekleşiyordu. Banliyönün yeşil parıltısı.

Birkaç saniye boyunca, tam o anda, Seine-Saint-Denis ilçeleri-ne hâkim olan hüznün de yok oluyordu. O an için çirkinliği, sefa-leti, kargaşası görünmüyordu. Sadece balkıyan, savaşmaya hazır bir kalkan gibi parlayan ova görünüyordu.

O anda, sadece o anda, bütün umutlara yer vardı.

- İşte.

Levy sadece donuyla kalmıştı. Kilolu değildi, ancak patlak bir iç

lastik gibi pörsüktü. Keldi; vücudu, gri teniyle uyumlu, rengi solmuş tüylerle kaplıydı, henüz sakalı çıkmamış birine benziyordu.

_ Para nerede?

Hemen cevap vermedi, biraz daha sabırsızlanmasını istiyordu.

- Bana sözünü ettiğiniz şey yanınızda mı?
- Önce para.
- Elbette. Bir saniye.

Deri çantasını bıraktığı ağacın yanına gitti. Ağacın yanından göz ucuyla Levy'ye baktı. Polis, otların arasına bıraktığı silahının yakınına gitmişti. Güven uyandıran bir edayla gülümsedi ve çantayı aldı. Çantanın içindeki parayı görmeden Yahudi'nin ateş etmeyeceğini biliyordu.

Ayaklarıyla kuru dallan çıtırdatarak onun yanına döndü.

- Çantayı yere bırak ve aç, çok yavaş.

Levy sanki ona silahını doğrultmuş gibi konuşuyordu. Öyle sanmasına izin verdi. Yaprakların arasına gizlenmiş kuşlar şakıyordu. Kendini tuhaf bir şekilde rahat hissediyordu. Sözde parayı otların arasına bıraktı. Beş yüz avrülük banknot balyalarının ağırliğini yaklaşık olarak hesaplamıştı. Bir kilo nakit para.

Bir eliyle çantanın tokasını açtı.

- Geri çekil, diye emretti diğeri.

Çıplak adam, gözlerini ondan ayırmadan ganimetine doğru yaklaştı. Bir dizini yere koydu ve deri çantanın içine baktı. Ayağa kalkmak için doğrulduğunda, artık çok geçti: Şınnga, köküne kadar ensesine girmişti. Yumruk atmaya çalıştı, ama sadece havayı dövdü. Her şey bitmişti.

Otuz mililitre Imogene. Anında etkisini göstermişti.

Polis otların arasına yığıldı. Kazanan çevresine bir göz attı -kimse yoktu-, sonra saatine baktı: 06.40. Planını uygulamak için yaklaşık bir buçuk saati vardı.

Tutsağını güvenli bir yere götürecekti.

Onu uyandırıp konuşturacaktı.

Vereceği kimyasal maddeyi hazırlayacaktı.

Sonra da bu sabah kullandığı yoldan evine dönecekti.

Yarım saat sonra Rosny-sous-Bois'daki kapalı bir otoparka varmıştı. Burası, amyant sökme işlemi yapılması için karar alındıktan sonra terk edilmiş bir yerdi, ancak bu karar sürekli ertelenmekteydi. Sahipleri tazminat ödemeye mahkûm edilmiş ve otoparktaki arabalar boşaltılmıştı. Yerin altındaki bu yer boş ve zehirliydi, evsizler bile zehirlenmekten korktukları için burayı kullanmıyordu.

Buraya gelirken sadece tali yolları kullanmış, polis merkezlerinden, sürekli polis gözetiminde olan mahallelerden ve sıcak noktalardan uzak durmuştu. Seine-Saint-Denis onun bölgesiydi. Burada gözü kapalı her yeri bulabilirdi. Bu şehir, bedeninin derinliklerini kızgın bir demirle dağlamıştı. Bu labirentte asla onu kimse takip edemez ve yakalayamazdı.

Şantajcıyı, ayaklarını bizzat kendisinin bir kaynak makinesiyle zemine raptettiği metal bir sandalyeye bağlamış, sonra da onu uyandırmak için yeni bir iğne yapmıştı. Adamın kendine gelmesini beklerken, içlerinin iyice ısınması için havalandırma sistemi ni sonuna kadar sıcağa ayarladı. Simsiyah duvarlarla ve alçak tavanla bütünleşen pervane uğultusu, dünyanın akkor halindeki çekirdeğine doğru dalışa geçmiş güçlü bir gemiyi çağlıyordu.

- Neler oluyor?

Birtakım düzenlemelerle uğraştığından cevap vermedi, işlemin bu evresinde, düşmanın çıplak olması işin özüydü.

- Bana ne yaptın?

Levy sol koluna takılı serumu görmüştü.

- BANA NE YAPTIN GÖT VEREN?

Ağır hareketlerle polise yaklaştı ve başıyla tezgâhın üstünde,

bir kutunun içinde duran şırınga pompasını işaret etti. Levy pom-payı göremiyordu, ama bir akvaryum motoru gibi mırıldayarak çalıştığını duyabiliyordu.

- Tuzlu bir çözelti, diye bağırdı, makinelerin gürültüsünü bas-tırmak için. Toparlanman için!
- Kendini doktor mu sanıyorsun?
- Hayatımın yarısını hastanelerde geçirdim. Nasıl ki mahkûmlar avukat, deliler psikiyatrs, ben de doktorum. Mü-kemmel bir profesyonel deformasyon.

Levy tutum değiştirdi, karşısındakinin kaçık olduğunu anlamış gibiydi. Sıntmaya başladı.

- Beni düzmeye kalkışma ibne.
- Bu iş için yeterince samimi değiliz.

Tezgâha doğru yaklaştı ve bir ilkyardım çantasını açtı, içinde, küçük boyutlu bir otoklav cihazı vardı. Yeni nitril eldivenlerini - latekse karşı alerjisi olduğundan sadece bu modeli tercih ediyor-du- taktı. Metal kapağını açınca bir duman bulutunun yükseldi-ęi otoklavın içinden bir şırınga aldı. Ardından çantanın cebinden küçük bir plastik şişe çıkardı, ambalajını yırttı ve iğneyi kauçuk tıpayı batırdı.

Polis her gürültüde irkiliyordu. Bu hazırlıklardan hiçbir şey an-lamıyordu.

- Ne... ne yapıyorsun?
- Eldivenler nerede?

Levy ulur gibi bağırdı:

- Bana ne yapacaksın göt veren?
- Eldivenler.

Polislerin derisi kalın olurdu. Hangi noktaya kadar dayanacak-larını bilmek önemliydi. Şınngayı doldurma işlemini bitirmek için tam karşısına geçti. Levy tuzağa yakalanmış bir yılan gibi kıvranı-yor, inkârcı bir dik kafalılıkla başını sallıyordu.

Hava kabarcıklarını yok etmek için, büyük bir sükûnetle iğne-nin ucundan birkaç damla püskürttü.

- iğne konusunda ustayım, dedi güçlü bir sesle. Kendime dü-zenli olarak testosteron iğnesi yapmaya mecburum.

Levy hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Bunun üzerine, o da “sen” diye hitap etmeye başladı. Öfke ve korkunun iç içe geçtiği, cehennem gibi sıcak bu yerde, artık samimi konuşabilirlerdi.

- Eldivenler nerede Levy? Beni bir Nazi gibi davranmaya mecbur etme.

- Git kendini becert! diye bağırdı polis.

Bir parça pamuk ile antiseptik bir solüsyon aldı. Tutsağın sağ dirseğinin iç tarafına sürdü.

- Sana bir gelecek sunmak için her şeyi yaptığımı unutma.

Ona doğru eğildi ve terinin asitli kokusunu soludu. Süreç işli-yordu.

- Kâfuru, diye fısıldadı kulağına. Acı damarlarında oldukça hızlı bir şekilde yayılacak. Yeterince yaşlı değilsen şansın yok de-mektir. Acı, kanser gibidir. Kurbanın dayanıklılığıyla beslenir.

- Hayır.

- Mengele ve ekibi bu maddeyi tutuklulara zerk ediyorlardı.

- Hayır.

- Eldivenler nerede?

-HAYIR!

iğneyi dirseğinin iç tarafına batırdı.

- Buradan çıkabilirsin Levy. Auschwitz'deki kardeşlerinin bu şansı yoktu. Aileni düşün! Bunu onlara borçlusun!

- HAYIR!

- Eldivenler.

Şıngının pistonuna bastı.

- Bir banka kasasında.
- Hangi banka?
- HSBC. Jean-Jaures Caddesi, 47 numara, 19. Bölge'de.
- Kasanın numarası?
- 12B345.
- Sürekli kullandığın banka mı?
- O şubeyi değil.
- Seni tanıyorlar mı?
- Sadece bir kez gittim. Kasayı açmak için.
- Ne zaman?
- Dün akşam, eldivenleri aldığım da.

Bir şans değerlendirmesi yaptı. Fiziksel olarak polise benzi-yordu. Onun kimlik kartını kullanarak şansını deneyebilirdi, iş-neyi çekti, rahatlamıştı. Levy'nin giysilerini beraberinde getirmiş-ti, eğer düşündüğünü yapıp onları yakmış olsaydı her şey biter-di. Ceketin ceplerini yokladı, cüzdanı buldu. Kimlik kartındaki fotoğraf en az on yıllıktı, ama adam o zamanlarda da keldi. Bu iş yürüyebilirdi. Bir kredi kartının arka yüzünü çevirdi ve imzaya baktı. Sorunsuzca taklit edebilirdi. Hem de sol eliyle.

Hepsini yerine koydu, sonra tutsağının karşısına dikildi. Sıcak-lık dayanılmaz bir hal almıştı. Levy altına kaçırılmıştı. Odayı dol-duran bok kokusu hoşuna gitti. Bir insanı boğacak seviyeye ayar-lanmış klima sayesinde şantajcı kelimenin tam manasıyla kendi boku içinde geberip gidecekti.

Bir metre yüksekliğinde bir açıklık oluşturacak şekilde demir kepengi kaldırdı.

- Nereye gidiyorsun?
- Verdiğin bilgileri teyit etmeye.

- Beni burada bırakma...

Işığı söndürdü. Elinde ilkyardım çantası ile polisin giysileri vardı. Eldivenlerini çıkarmamıştı. Klimanın uğultusu karanlıkta sanki biraz daha güçlenmişti.

- Birkaç saat içinde dönmüş olurum! diye bağırdı. Eğer eldi-venleri alabilirsem senin durumu gözden geçiririz. Yok eğer eldi-venleri alamazsam, başka bir tercihte bulunmam gerekecek.

- Bu... bu sıcak da neyin nesi?

- Terlemen gerekiyor. Sana verdiğim anestezi maddesini vücu-ndundan atmam lazım.

Kepengi indirdi ve arabasına kadar hızlı adımlarla yürüdü. Sa-at 07.30'du. Her şey yolunda gitmişti. Neuilly'ye gitmek, Inker-mann Bulvarı'na park etmek, arka taraftan bahçeleri geçmek ve hep kullandığı gizli yoldan inine ulaşmak için yarım saati vardı.

Kontak anahtarını çevirdi ve arabanın klimasını en düşüğe ayarladı. Serin hava iyi gelmişti, birkaç saniye boyunca gözleri-ni kapattı, sonra lastikleri öttürerek hareket etti. Eve vannca gü-zel bir duş yapacak, ardından yakın korumasının gözetimi altın-da, şoförünün kullandığı E serisi Mercedes'ine binmek için saatin dokuz olmasını bekleyecekti.

Yeni bir gün başlayacaktı.

Bu kaygısızlığı onu şaşırtıyordu. Aslında, Levy'yle olan tüm bu hikâye tali bir sorundu. Önemli olan Düşman'la mücadelesiydi.

Bir çatışma, ama aynı zamanda da bir yakınlaşma...

- Dün gece her şey yolunda gitti mi?

- Çok iyi.

- Erken yattılar mı?

- Evet.

- Sesin tuhaf geliyor.

- Geç kaldım.

- Seni biraz önce de aradım. Çocuklarla konuşmak istiyordum.
- Sabahlan böyle oluyor, bilirsin.

Naoko cevap vermedi. Çocukların uyanma, kahvaltı etme, okula koşturma ritmini biliyordu. Passan'm onu aramak için zaman bulamamasına şaşırmıyordu.

- Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? diye ısrannı sürdürdü.
- Yolunda, sana söyledim! Geç kaldım. Gitmem lazım.

Telefonu kapattı. Naoko şaşırıp kalmıştı. Bir şeyler öğrenmek

için ona yalvardığı için kendine kızılıyordu. Halbuki iki ayn kampa bölünmeyi isteyen kendisiydi. Ama içinde bulunduklan durum kurallan çiğnemeyi gerektiriyordu.

Dün akşam bir çantanın içine çarçabuk tıktığı eşyalarının arasında bir kıyafet seçti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Passan'ın sesine bir rahatsızlık, bir kırgınlık hâkimdi. Passan ya-lan söylemeyi beceremezdi; bu da bir polis için büyük çelişkiydi.

Canı sıkılmıştı, pastel mavisi bir elbise giydi. Kumaş buruş- muştı. Göçebe hayatına alışması lazımdı. Neuilly'de, Defense ya-kınlarında, Madrid Caddesi üzerinde, caddeyle aynı adı taşıyan f bir otel seçmişti. Dün, ofisten çıkınca, buralarda rasgele dolaş-mış ve çınarların altındaki ahenkli uğultudan etkilenmişti. Oteli görmüş ve hiç düşünmeden karar vermişti.

Passan'dan rahatlatıcı bir SMS aldıktan sonra kendini yatağa atmış ama uyuyamamıştı. Bir uyku ilacı almış ve cenaze görevini yerine getiren biri gibi tekrar yatmıştı. Kopuk kopuk kâbuslar gö-rerek birkaç saat uyumuştı.

Passan'ın tersine, Naoko hiçbir zaman kötü rüya görmezdi. Onun dünyasında karmaşık ve kaygı verici rüyalar yoktu. Sade-ce anlamsız, birbiriyle alakasız rüyalar görürdü: hiçbir zaman ye-şile dönmeyen kırmızı ışık, pasta alıp da eve gidince çantasında balık bulması gibi. Ev işleriyle ilgili rüyalar. Dün gece bu kural bozulmuştu.

Uyandığında kâbus yeniden başlamıştı. Çocuklarını düşünüyordu. Buzdolabındaki derisi yüzülmüş maymunu. Evini, yuvası-nı tehdit eden tehlikeyi...

Saat dokuz olmuştu. Yanm saat içinde ilk toplantısı başlaya-caktı. Banyo aynasında kendine baktı. Makyajı, aceleyle yazılmış bir yazı gibi keskin ve sinirliydi. Finansçılar bununla yetinmek zorundaydı, zaten onun verdiği rakamları görünce, bu umurların-da olmayacaktı.

Asansörü kullanmadı ve topuklarını tıkırdatarak servis mer-diveninden indi. Passan'a yönelik şüpheleri gece boyunca aklı-na gelmişti. Bazen şüpheleri ona saçma geliyordu. Bazen de hiç kimsenin asla bütün yönleriyle tanınamayacağını düşünüyordu. Kocasının, yıllar içinde ruhsal dengesini yitirme belirtileri göster-diğini hatırlıyordu. Öfke nöbetleri. Çocuklarına duyduğu kopuk kopuk, ancak aşırıya kaçan sevgisi. Şikâyetlerini bir cerahat gi-bi akıtarak -sanki derin bir yarayı boşaltıyordu- onu azarlama-ısı. Televizyona bakarken suratında beliren alaycı, tuhaf sırıtma-lar. Meslektaşlarıyla telefonda konuşurken yaptığı kaba çıkışlar...

Bu gibi anlarda, hakikat kafasına dank ediyordu: Başka insan-ları öldürmüş bir adamla yaşıyordu. Çocuklarını taşıyan, onu ok-şayan ama kemik de kıran, tetiğe basan, ölümle ve kötülükle dü-şüp kalkan o eller...

Ayrıca ölümcül bir takıntı haline dönüşen Japonya tutkusu. Sa-dece seppukudan, öldürmeyi, intihan meşru kılan şeref ve erdem kurallarından söz ediyordu. Arkasına bakmadan kaçtığı -çünkü ona babasını hatırlatıyordu- tüm o saçmalıklardan.

Ama bütün bunlar, Passan'ı korku salmaya kararlı bir kaçık olarak görmek için yeterli miydi? Hayır. Zaten bu olayın, onun so-ruşturmalarından biriyle alakalı olduğundan emindi. Ve Passan'ın gerçek suçluyu bildiğinden. Anlatmak istemediği kaygı verici bir intikam hikâyesi olduğundan.

174

Charles-de-Gaulle Caddesi'nde trafik akıcıydı. Döner kavşağa kadar sorunsuzca akıyordu. Bu uğursuz sabahta halletmesi gere-ken başka bir sorun daha vardı. Dün, öğleden sonranın son saat-lerinde avukatını -Michel Rhim- görmüştü. Ona derisi yüzülmüş maymun olayını anlatmıştı. Daha da kötüsü, ona Olivier'yle ilgi-li şüphelerinden bahsetmişti. Rhim pek sevinmişti. Psikiyatrik in-celeme yaptırıp bilirkişi raporu almaktan, sosyal soruşturma aç-maktan söz etmişti. Vaat ettiği tam bir zaferdi: çocukların velaye-ti, tazminat, nafaka... Naoko ona tüm bunların hiçbirini

istemediğini söylese de adam harekete geçmişti. Naoko da haber verme-den bir teşebbüste bulunmaması için adama söz verdirmişti.

Otoparkta, motoru durdurdu ve direksiyona sarıldı. Gün da-ha yeni başlıyordu, ama o şimdiden çok yorgundu. Bu kocaman gökdelendeki işi... Villasındaki davetsiz misafirin yol açtığı kor-ku... Passan'la olan mücadelesi... Tüm bunlar ona başa çıkılamaz şeylermiş gibi geliyordu. Doğruldu ve aklından beklenmedik bir düşünce geçti.

Tokyo'ya geri dönmek. Kesin olarak.

Bunu on iki yıldan beri ilk kez düşünmüştü.

Bu varsayımdan çabucak vazgeçti. Hayatı buradaydı. Evi. Ka-riyeri. Bu tür bir gidiş kaçmak olacaktı. Saldırgandan. Boşan-ma sürecinden. Passan'dan. Bu aynı zamanda bir gurur mesele- siydi de. İnsan işsiz, kocasız, kucağında iki çocukla geri dönmek için ülkesini terk etmezdi. Zaten her halükârda geri dönmesi de imkânsızdı. Avrupa'daki özgürlüğü tattıktan sonra ülkesinin ya-salarına, kurallarına ve vecibelerine geri dönemezdi.

Japonların bu tür bir olay karşısında yaptığı bir metafor vardı. Küçük sırıklarla hem desteklenmiş hem de engellenmiş bonsaile- ri örnek verirlerdi: Onlan doğaya bırakırsanız hemen gelişirler ve bir daha saksılarına koyamazsınız.

Boş park alanını azimli adımlarla geçti. Burada ve şimdi, ka-derine boyun eğmek zorundaydı. Yaklaşmakta olan bir fırtına-ya rağmen. Asansörün önünde, ruhunun daha derinlerine indi ve çok daha tehlikeli katmana ulaştı. Aslında, ruhunun derinliklerin-de yaşadığı bu düşüşü kabulleniyordu. Başka ne olmasını umu-yordu ki?

Yalan söylemişti. Sırlarını gizlemişti. Hayatı, günün birinde is-ter istemez yıkılacak, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir şatodan başka bir şey değildi.

Krom kapılar açıldı. Boş bakışlarla kabine girdi.

- Ne düşünüyorsun?
- Kesinlikle iğne izleri.
- Kaç tane?

- Söylemesi zor. Bu tür izler çabuk geçer. Sana sadece son izle-rin en fazla yirmi dört saat öncesine ait olduğunu söyleyebilirim. Zacchary'ye göre duşta iki litre kan akmış. Her seferinde ortalama iki yüz mililitre kan alındığını varsayarsak, bu işi birçok kez yapmış...

Passan düşündü. Demek en son, maymunun bulunduğu gece kan almıştı. Bu da davetsiz misafirin birkaç haftadan beri gizli-ce evine girdiğini gösteriyordu. Bu da korkunç bir plan demekti.

Saat yedide Stéphane Rudel'i yatağından kaldırmıştı. Adli ta-bip çocuklar okula gitmeden hemen önce gelmişti. Tek kelime et-mededen ikisini muayene etmiş, sonra teşhisini söylemek için elin-de kahvesiyle Passan'ın dönmesini beklemişti. Şimdi mutfak ma-sasına oturmuşlar, yeni kahvenin olmasını bekliyorlardı.

- İğnenin onları uyandırması gerekir, öyle değil mi? diye sor-du Passan.

- Hayır. Uyuşturucu bir jel kullanılabilir.

Passan metal kupaları doldurdu.

- Peki ya genel sağlık durumları?

- Her şey yolunda. Gayet formdalar.

- Alman kanlar onları zayıf düşürmemiş mi?

- Hayır. Kanı oluşturan öğelerin çoğu hızla yenilenir.

- Enfeksiyon riski var mı?

- Ne demek istiyorsun?

- Kan alma işlemleri asepsi yapılmadan gerçekleştirildiyse?

~ Eğer istersen bir tahlil yapabiliriz ama yeniden kan alma-mız...

- Lüzum yok, bu zaten yapıldı.

Isabelle Zacchary yapılacak bütün tahliller için kan almıştı. As-lında Passan, ziyaretçinin çocuklara herhangi bir madde zerk et-tiğine ya da kötü koşullar altında kan aldığına ihtimal vermiyor-du. Bu olaydaki her şey bunu

yapan kişinin, bir plan çerçevesin-de hareket eden takıntılı biri olduğunu gösteriyordu. Öte yandan, hâlâ uyarı evresindeydiler.

Bu yeni saldırı her şeyi tamamen değiştirmişti: Bu durum kar-şısında artık pes etmek, Guillard'a gözdağı vermek, galerisindeki her şeyi kırıp dökmek söz konusu olamazdı. Bu akşamki olaylar hasmının ustalığını ve eylem gücünü ispatlıyordu. Savaş ilan edil-mişti ve düşüncesizce hareket etmenin sırası değildi.

- Kan almak için tıbbi deneyim gerekir mi?
- Gerekmez, hayır. Sıradan bir hastabakıcı bile yapabilir.

Dünkü sahne gözünün önüne geldi. Jules-Guesde'in yönetici-si Monique Lamy, yeniyetmelik çağından itibaren ona uygulanan testosteron tedavisinden söz etmişti. O zamandan beri yüzlerce iğne yemiş olmalıydı. Şüphesiz iğneleri kendi kendine de yapıyor-du. Bir iğne uzmanı...

- Tam olarak neler oluyor, bana anlatabilir misin? diye sordu, en sonunda Rudel.
- Keşke ben de bilebilsem.

Adli tabip ayağa kalktı, John Ford'un bir filmindeki taşra dok-toru gibi holde ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı. Kapıda, Pas-san daha net bir şeyler öğrenir öğrenmez onu bilgilendireceğine söz verdi. Adam başını salladı: polis sözü.

Passan masayı topladı. Gece gündüz Guillard'ın peşinden ay-rılmayan iki cehennem zebanisini, Albuy ile Malençon'u da ara-mıştı. Onlara göre herif dün gece evinden hiç ayrılmamıştı. Bu bir şey ifade etmiyordu. Pislik herif birini ekme konusunda oldukça becerikliydi. Ve suç ortağı olmadığı kesindi.

Diego mutfağa girdi. Bu da bir başka muammaydı. Diego bir yabancının birkaç kez villaya girmesine nasıl izin vermişti, hem de hiç havlamadan? Tüm şüphelerini, varsayımlarını yeniden gözden geçirmesi mi gerekiyordu?

Bahçe kapısı çaldı. Demir kapıdan içeri Isabelle Zacchary ve adamları girdi. Sivil arabayla gelmişlerdi ve henüz tulumlarını giymemişlerdi. Polipropilen küçük bavulları haricinde, dış görü-nümlerinde yaptıkları işi ele veren bir şey yoktu.

- Tam olarak ne istiyorsun? diye sordu Zacchary.
- Pastanın üstündeki çileği.
- Daha önceki sonuçları bile alamadık. Vergi mükelleflerinin parasını boşa mı harcayalım istiyorsun?
- Başka bir ekibe müracaat edebilirim.

Zacchary gülümsedi:

- Sinirlenme, dostum. Senin için bunu yapacağız.

Yanm saat sonra Süper Mario gelmişti.

Sivil hayatta, “ev sineması” uzmanı bir mühendisti. 18. Bölge’de bir mağazası vardı; bir evin salonunu high-tech bir sinema salonu’na dönüştürmek için gereken her tür malzemeyi satıyordu. Ayrıca tezgâh altından ses donanımları, güvenlik kameraları, alarm sistemleri ve son model dinleme cihazları da teklif ediyordu. Röntgencilere, kıskanç kocalara, paranoyak mülk sahiplerine hitap eden teknoloji harikaları.

Passan, Louis-Blanc Sokağı’ndaki 10. Bölge Merkez Kara-kolu’nda çalışırken, bir röntgencilik olayında onu köşeye kısırmıştı. Deneme kabinlerinden, kadın tuvaletlerinden, havuzların soyunma odalarından alınmış fotoğraflar internette dolaşıyordu. Sistemi kuran adamın ismi Michel Girard’dı, masum olduğuna yeminler ediyordu - o sadece malzemeyi tedarik etmişti. Passan onun doğru söylediğini teyit etmişti. Günün veya gecenin herhangi bir saatinde gizli -ve para almadan- bir dinleme yapmak için çağırıldığında gelmesi koşuluyla adını soruşturma dosyasından çıkarmıştı.

- Her şeyi getirdim, dedi adam. (İki elinde birer valiz vardı.) Tam olarak ne istiyorsun?
- İçeri gir. Anlatacağım.

Herkes ona Süper Mario diyordu, çünkü casusların dünyasında dinleme cihazı yerleştirenlere “tesisatçı” denirdi. Üstelik, Girard kırmızı kasketi ve siyah bıyıklarıyla bu bilgisayar oyununun kahramanına benziyordu. Ama o birinci kuşak bir Mario’ydu. Altmışlı yaşlardaydı, kırışık bir cildi, mor

halkalarla çevrili gözleri, ponza taşı gibi delik deşik, yuvarlak bir burnu vardı.

Numune alma işleminin bittiği mutfağa geçtiler. Passan kapı-

yı kapattı, kahve ikram etti ve fazla ayrıntıya girmeden durumu özetledi:

- Her şeyi görmek, her şeyi işitmek istiyorum, yirmi dört saatın yirmi dört saati.
- Olmuş bil.
- Her yere koy. Tuvaletler ve banyolar dışında.

Tesisatçı ona şaka yollu göz kıptı:

- Banyolara koymamı istemediğine emin misin?
- Kapa çeneni. Burada, benim evimden söz ediyoruz.

Girard belli belirsiz yüzünü buruşturdu:

- Kontrol PC'sini nereye koyalım?
- Salondaki sehpanın üstüne.
- Bütün monitörleri mi?
- Evet, hepsini.

Cep telefonu çaldı. Arayan Fifi'ydi. Passan bir baş hareketiyle, tesisatçıya istediğini yapması için tam yetki verdi ve arka kapıdan bahçeye çıktı.

- Nerede kaldın? diye sordu, merhaba bile demeden.
- Gelemiyorum.

-Ne?

- Burada iş var.
- Nerede?
- 36'da. Ekip geri döndü. Sana dün söylemiştim. 10. Bölge'de iki cinayet var. Reza bize baskı yapıyor.
- Peki ben, ben baskı altında değil miyim?

- Seni anlıyorum Olive ama...
- Senden yapmanı istediğim konuda bir ilerleme kaydettin mi?
- iPhone'nuna bir e-posta yolladım. Guillard'ın anne babası hakkında tüm bulabildiğim bu.
- Ya kapuçin maymunları?
- Hâlâ araştırılıyor. Ama buna zaman bulabilir miyim bilmiyo-rum...
- Kundaklamalar?
- Bu işle Serchaux'yu görevlendirdim. Bütün gece çalıştı. On-dan haber bekliyorum. Kahretsin Olive, sen ne sanıyorsun? İki saat içinde tüm Güney Fransa'nın altının üstüne getirilebileceği-ni mi?

Passan sakinleşti. Yeterli bilgiye sahip değilken, olanaksızlık-larla boğuşurken, yasal yetkisi olmadan, üstelik tepesinde yeni bir amiri varken Fifi'nin gerçekleştirdiği zaten bir mucizeydi.

- Ya Levy cephesinde?
- Hiçbir şey yok.

-Yargıç?

- Hiç. Eğer bilgi istiyorsan gazete al daha iyi.
- Yine de sen daha fazla bir şeyler öğrenmeye çalış.
- Elimden gelenin azamisini yapıyorum.

Passan telefonu kapattı ve maillerine baktı. Fifi bir sürü say-fadan oluşan bir metin yollamıştı. Onu azarladığı için pişmanlık duydu ama iş işten geçmişti. Gidip dizüstü bilgisayarını aldı ve arabasına bindi.

Marie-Claude Ferrari hayatı boyunca hep kuaförlük yapmıştı. Önce ücretli olarak çalışmış, sonra Livry-Gargan'da kendi salo-nunu açmıştı. Üç kez evlenmiş ve boşanmıştı. Guillard'dan baş-ka, farklı evliliklerinden iki çocuğu daha -iki erkek çocuk- var-dı. Biri Carcassonne'da, diğeri Yvelines'de yaşıyordu. Bu konuda dikkat çekici bir şey yoktu. Anlaşılan piroman onları intikamının dışında bırakmıştı.

Öte yandan, kadın sefih bir bohem hayatı sürmüştü. Ölümünden bir yıl önce, karanlık işler çeviren ve uyuşturucu satmaktan sabıkası olan, kendinden yirmi yaş küçük bir Portekizliyle yaşamıştı. Tüm bu insanları sorgulamak gerekecekti. Ama Passan için, onlar zaten çerçevenin dışındaydı.

Fifi ek dosyalarda, kuaför kadının ölümünden önce, 2000 yılının da çekilmiş fotoğraflarını da yollamıştı. V biçimi göğüs dekoltesi olan büstiyerler, kalçası görünecek kadar mini etekler ya da par-lak Adidas eşofmanlar giyen, kısa kesilmiş turuncu saçları olan, topluca, hoş bir kadındı. Altmış yaşında, memelerinin arasında bir akrep dövmesi vardı. Çok klas.

Marc Campanez'in ise şık bir şeceresi vardı, ama memur şıklığı. İş hayatında hiçbir başarısı yoktu, vasatm üstüne hiç çıkmamıştı - alkol nedeniyle aldığı ihtarlar dışında. La Coumeuve'de ve Saint- Denis'de, başladığı gibi sona eren bir meslek hayatı olmuştu. Elli iki yaşında, Sete'te komiser rütbesiyle emekliye ayrılmıştı.

Polisin başarılı olduğu tek bir alan vardı: kadın tavlama. Sei- ne-Saint-Denis çapkını, 4000'ler semtinin Robert Redford'u ola-rak ünlenmişti. Fifi bazı kanıtlar da toplamıştı: Playboy sadece bir kez evlenmiş, yirmi yıl sonra boşanmıştı ve resmi olarak üç çocuğu vardı. Şüphesiz boşa yaktığı mermiler hesapta yoktu.

Fotoğraflarda, Campanez bir pezevengi andırıyordu. Kısa ke-silmiş kıvrıkcık saçlar, kakao yağıyla bronzlaşmış bir ten, kıllı göğ-

sünü sergileyen yakası açık bir gömlek ve bir vaftiz madalyonu. Kadınları cezbeden bu Don Juan diğer erkeklerde hep bir şaşkın-lığa neden olmuştu: Bunun gibi bir herif kadınları nasıl baştan çı-karabiliyordu?

Guillard'ın böyle bir anne babayı büyük bir özlemle aramadığı ortadaydı. Şüphesiz, tam tersine onları öldürmenin -onu kolayca reddetmiş olan bu rezilliği ortadan kaldırmanın- tadını çıkarmış-tı. Passan dizüstü bilgisayarını kapattı. İnancı anlaşılmasın bir şe-kilde güçleniyordu: Evine giren davetsiz misafir galericiydi ve vil-lasını, ailesini, hayatını yakmayı tasarlıyordu.

Bu gerçek, midesine yeni kramplar girmesine ve göğsün-de şiddetli bir ağrıya neden oldu. Bir Lexomil ona iyi gelirdi - Naoko'nun zulasını

biliyordu. Kuralını -asla ilaç kullanmama- sadece bir kez bozmuştu, o da depresyonda olduğu dönemdeydi.

En iyi tedavi eylem ve mücadeleyleydi.

Aubervilliers'deki galerinin içinde hiçbir hareket yoktu.

Aslında Passan bir şey göremiyordu. Güneş bütün şiddetiyle camlara vuruyor ve içlerinin görünmesini engelliyordu. Camları kapalı, kliması sonuna kadar açık arabasını, Victor-Hugo Caddesi'nin diğer tarafına, galerinin tam karşısındaki otoparka park etmişti.

Bulunduğu yerden yüz metre uzakta, sol tarafta, Albuy ile Malençon arabalarının etrafında volta atıyorlardı. Galeriye daha yakın bir yerde, Guillard'ın şoförü, patronun E serisi arabasına yaslanmış, sigara içiyordu. Onu görme ihtimalleri yoktu; ışığı tersten alacak şekilde durmaya dikkat etmişti.

Bir gözü hedefinde, Guillard'ın Jules-Guesde'deyken fetiş kitabı olan Mitolojinin 15 Efsanesi'nin sayfalarını karıştırıyor-du. "Zincire Vurulmuş Prometheus", "Altın Post'un Fethi", "Anka Kuşu'nun Yeniden Doğuşu", "Kara Ayaklı Kâhin"... Siyah beyaz illüstrasyonlar kitabın farklı bir etki yaratmasını sağlıyordu.

Hermafroditin ölümcül çılgınlığını bu mitlerden birine dayandırdığından emindi. Arkadaşlarından eziyet görmüş, hep yalnız, mutsuz, kötü yürekli olan, kuşlarla ve solucanlarla konuşan iki Ginsiyetli yaratık, bu sayfalarda bir özdeşlik, bu karakterlerden biriyle temel bir benzerlik bulmaya kendini zorlamıştı.

Passan ateşi düşündü ve aklına Prometheus, ateş hırsızı geldi. Ama örtüşmüyordu: Titan bir kaybedendi, Zeus tarafından ebedi bir cezaya çarptırılmıştı. Hermafrodit miydi? Efsanede biseksüel bir varlıktan söz edilmiyordu. Ne ateşten ne de yok etmekten bahsediliyordu. Buna karşılık Anka Kuşu daha uygundu. Efsanevi kuşun cinsiyeti yoktu. Ne erkek ne de dişiydi, kendi yuvasını ateşe vererek küllerinden yeniden doğuyordu, yalnızdı, ba-

ğımsızdı, alevler içindeydi. Bebeklerin kurban edilmesi aynı işlevi mi görüyordu?

Başını kaldırdı. Güneşin altında, trafik yoğunluğu büyük bir uğultuya neden oluyordu. Camları kapalı olmasına rağmen de-ğişim halindeki bölgenin boğucu etkisini hissedebiliyordu: Yaya-ısı olmayan yaya yollarıyla, “sıcak ve insana özgü”, ancak sevim-ısiz ve cansız, arabalardan, gazlardan, gürültüden ve pis kokular-dan yana zengin, Amerikan tarzı bir semt. Cadde boyunca uzanan yepyeni kırmızı binalar sanki bu karmaşaya direnmeye çalışıyor-du. Yine de, birkaç yıl içinde kirlenecekler, harap olacaklar ve bu cehennemin bir parçası haline geleceklerdi.

Passan birden kendini salak gibi hissetti. Buraya Guillard’ı gözlemek, daha doğrusu çaktırmadan sıvışıp sıvışmadığını teyit etmek için gelmişti. Oysa cehennem zebanileriyle aynı vitrinin önünde bekliyordu. Eğer galerici gizlice tüymek isterse, sadece kendisinin bildiği başka bir yolu kullanacaktı.

Arabayı çalıştırdı, sotaya yattığı yerden ayrıldı ve blokun çev-resinde tur atmaya başladı. İkinci kez dönüyordu ki, sağ tarafın-da bir yeraltı garajının rampası gözüne çarptı. Aynı anda garajdan bir A serisi çıktı ve ters yöne, Aubervilliers Kapısı’na doğru yol almaya başladı. Parlak, hareli ön camdan, arabanın içinde kas-ketli ve gri ceketli bir adam olduğunu gördü. Guillard mıydı? Şan-sının böyle bir anda dönmüş olabileceğine ihtimal vermiyordu. Ama belki de dengeler ondan yana değişiyordu. Bu davada talihi hep kötü gitmişti. Artık rüzgârın tersine dönmesinin zamanıydı.

Passan, bir sürü arabayı fren yapmaya zorlayarak direksiyon-u kırdı ve gazı kökledi. Bir dakika sonra kuzey çevre bulvarın-da Mercedes’in peşindeydi. Yaklaşarak şoförü gördü. Kasketinin altında, ensesindeki pansuman bandajı dikkatini çekti. Guillard. İki aracın önüne geçmesine izin verdi ve hedefiyle arasındaki hı-zı ayarladı. Chapelle Kapısı göründü. Kaçak, Roissy-Charles-de- Gaulle Havalimanı’na gitmeyi ve sonsuza dek ortadan yok olma-yı ntf düşünüyordu? Ama adam Al sapağını geçti. Nereye gidi-yordu?

Bir kilometre sonra A serisi Clignancourt Kapısı’na saptı. Pas-san da çevreyolundan çıktı. Kullanılmış eşya satan dükkânlarla Çevrili, birbirini kesen kavşakları ve arterleri hızla geçti. Guillard, Ornano Bulvarı’nda, Mont-Cenis Pasajı yakınlarına park ediyor-du. Arabasından çıkarken Passan onun yanından geçti. İçini bir ürperti kapladı. Gizlice kaçmakta olan katilini yakalamak üzereydi- Bu kez elinden kaçırmayacaktı.

O esnada adam kalabalığın içinde kayboldu. Passan bir küfür savurdu ve yol kenarında bulduğu ilk yerde arabasını park etti. Subaru'sundan fırladı. Guillard görünürde yoktu. Sadece gürültü, beyazlık, şaşkınlık... Birden onu yeniden gördü. Üzerinde, her za-manki Brioni veya Zegna markalarıyla çelişen, biçimsiz, hafifçe yıpranmış bir parka vardı.

Parlayan güneşin altında -ve geçen arabaların arasında- Pas-san onun metro girişinde kaybolduğunu gördü. Elini camdan şö-för mahalline soktu, üzerinde "Polis" yazan güneşliği indirdi, kontak anahtarını aldı. Koşar adımlarla Ornano Bulvarı'nı geçti ve metroya daldı. Gişeler. Turnikeler, işaretler. Bu saatte burada fazla insan olmazdı ama Guillard da yoktu. Burası 4. hattın son is-tasyonuydu ve gidilecek tek bir yön vardı: Orléans Kapısı.

Bir bilet aldı, turnikeden geçti, merdivenleri indi. Guillard elle-ri ceplerinde peronda bekliyordu, masumlar arasında bir masum. Passan geride durdu. Hem tüm bedenine ateş bastığını hissediyor hem de yanık zamb kokusunun hâkim olduğu tüneldeki serinli-ğin tadını çıkarıyordu. Sırtını duvara dayamış, üstündeki tonlar-ca toprağın basıncını düşünerek mozaik kaplı tavana bakıyordu.

Bir uğultu duyuldu. Tren geliyordu. Guillard bindi. Passan dü-düğün çalmasını bekledi ve son anda en sondaki vagona atladı. Yolculann arasında ayakta durmuş, beynini kemiren sorulardan kurtulmaya ve kafasını toplamaya çalışıyordu.

Simplon. Kapılar açıldı. Peron. Guillard görünürde yoktu. Pas-san trenin durmasından yararlanarak, biraz daha yaklaşmak için bir sonraki vagona geçti.

Marcadet-Poissonniers. Yine bir hareket yoktu. Başka vagona geçti.

Château-Rouge. Katil ortalarda gözükmüyordu. İnsanlar akm akm geliyordu: Her renkten bir kalabalık, Myrha Sokağı'nın mü-davimleri. Passan geriledi. Zorlukla tutunuyor ve kalabalığın git-tikçe arttığını görüyordu. Silahtan fırlayan bir kovan gibi, kalbi-nin göğüs kafesinden fırlayacağını hissediyordu. Bu lanet olası göt veren nereye gidiyordu?

Barbès-Rochechouart. İnen ve binen yorgun, uysal, kaygılı bir kalabalık. Düdük sesi. Birden gri kasket perona fırladı. Passan da son anda, kapıların

kapanmasını önlemek için kolunu iki kana-dın arasına soktu ve kendini dışarı attı. Guillard'ın bunu önceden planlanmış olup olmayacağını düşündü. Bu belki de Guillard'ın takip edildiğini anladığını gösteriyordu. Hünsa çoktan kalabalı-ğın arasına karışmış, 2. hat -Barbès'ten Nation'a giden metro hat-

tı- yönünde ilerlemeye başlamıştı.

Passan hızlandı. Kalabalığın içinde, ufak tefek bedeni, tom-bul kıcı, kasketinin siperliği altına gizlediği suratıyla Guillard ka-ro kaplı duvar boyunca yürüyordu. Bu takip esnasında Passan'ın dikkatini çeken bir şey olmuştu: Hermafrodit gelişmiş bedenin-den beklenenin aksine küçük bir çocuk gibi seke seke, kesik ke-sik yürüyordu. Ayaklan bir ördeğinkiler gibi hafifçe yana açılıyor ve omuzlan da gereksiz bir şekilde sallanıyordu. Kollannın diğer insanlara çarpmamasına dikkat ederek mekanik adımlarla ilerli-yordu.

Merdivenler. Koridorlar. Guillard, Nation hattının peronuna gitmek için sağa yöneldi. Passan takibi sürdürüyordu. Kendi ken-dine sürekli aynı şeyi yineliyordu: Sen bittin. Metronun içinde bir anda bir hava akımı oldu. Passan, istasyonlann ciğer vazifesi gördüğü devasa bir solunum sistemi hayal etti. Metro geliyordu. Avı sondan bir önceki vagona bindi, Passan da arkadakine. Dü-dük. Kapanan kapılar. Camlı kapıya doğru bir göz attı. Çok kala-balıktı. Metro katarı sarsıldı.

Bir anda kendini gün ışığında buldu. Gözleri kamaştı, elini yü-züne siper etti. Gecikmeyle de olsa, metronun burada havai hatta dönüştüğünü hatırladı. Yeniden şaşkınlık. Camlar öğle güneşiyle iyice ısınmıştı. Viyadüklerin kemerleri yolcuların yüzlerinde ara ara gölgeler oluşturunuyordu. Çubuğu tutan eli terden yapış yapış olmuştu. Zevk ve korkuyla karışık bir duygu hissediyordu. Kala-balığın içinde avıyla yalnızdı. Yasadışı bir şekilde.

La Chapelle. itiş kakış. Kapıya ulaşmanın imkânı yoktu. Ayak- lannın ucunda yükseldi ve pencereden dışarı bir göz attı.

- PARDON!

Guillard perondaki insan selinin arasına çoktan karışmıştı. Passan dirsek darbeleriyle kendine yol açtı ve diğeri çıkışa doğ-ru hızlı adımlarla

ilerlerken vagondan inmeyi başardı. Gri kasket diğer kafalann arasında merdivenlerde kaybolmak üzereydi. Oli- vier yine dirseklerini konuşturdu ve hedefine yaklaştı. Chapel-le Bulvarı'na çıkıp, doğruca ağaç dallarının altına girdi. Guillard arabaların arasından, Sri Lankalı bakkalların, Pakistanlıların iş-lettiği dükkânların, Hint restoranlarının birbiri ardına sıralandığı karşı kaldmma geçiyordu.

Polis koştu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

Adam seke seke yürümüyordu. Ensesinde pansuman bandajı yoktu. Passan bir metre daha yaklaştı ve çok geç olduğunu bile bile, adamı omzundan yakaladı. Yaşı anlaşılmayan bir evsizin kı- nış kınş yüzüyle karşılaştı. Ceketinin altına mavi bir eşofman ile rengi atmış bir Hawaii gömleği giymişti. Aldığı elli avroluk bank-not hâlâ elindeydi.

Passan, dişsiz ağzıyla ona gülümseyen adamı sorgulama gereği bile duymadı. Geri geri gitti ve gökyüzüne doğru var gücüyle ba-ğırdı. Arabaların uğultusundan ziyade, havai hatta uzaklaşan met-ronun düdüğü duyuluyordu.

Şu ya da bu şekilde treni yakalaması gerekiyordu. Polis kim-liğini göstererek bir arabaya el mi koysaydı? Suçunu ağırlaştır-manın en iyi yoluydu bu. Ama başka bir çare daha vardı. Louis- Blanc Polis Merkezi'nde dört yıl çalışmıştı, semti tanıyordu. So-kaklarını, yaşayan toplulukları, çeteleri... 2 numaralı hattın, bura-da, Stalingrad Meydam'mn üstünde geniş bir kıvrım yaptığını bili-yordu. Chapelle Meydam'm Colonel-Fabien Meydam'na bağlayan Louis-Blanc Sokağı'ndan geçerek iki istasyon sonra treni yakala-ma şansı vardı. Sadece bir sprinter gibi koşması gerekecekti.

Chapelle Meydam'na doğru koştu, sonra sağa, trafik akışının ters yönüne saptı. Dükkânları bir bir ardında bırakıyordu. Yaya-ları. Güneş ışınlarını binlerce göz kamaştırıcı parçaya ayıran çı-nar yapraklarını.

İlk kavşak, Perdonnet Sokağı. Soluna baktı. Binaların arkasın-da gözden kaybolan trenin son kısmını görebildi sadece. Koşma-ya devam etti. İkinci kavşak. Kuzey Garı'nın raylarının üstünde-ki köprü. Yaya köprüsünün parmaklıkları arasından metroyu gör-dü; sol tarafta, yüz elli metre mesafedeydi. Ama uzaklaşıyordu. Passan geçip giden beyaz ve yeşil vagonları görebiliyordu. Başını öne eğdi ve nefes almaya çalıştı.

Ağaçlar sıklaşıyor, binalar alçalıyor, bina cepheleri karanlık-laşıyordu. Kendini bir ormanın içinden geçiyormuş gibi hissediyordu. Üçüncü kavşak: Château-Landon Sokağı. Okuldan çıkan çocuklar. Küçük başların üstündeki metro hattının hâlâ uzaktaki kemerleri... Trenden en ufak bir iz yoktu. Avantajını mı yitirmişti? Göğsü bağı açık, ter içinde, çocukları karşıdan karşıya geçiren sivil güvenlik görevlisinin meraklı bakışları altında hızını artırdı. Ritim. Kalp atışları gırtlığına bıçak saplanıyormuş gibi bir etki yapıyordu, içini kavuran ateş tamamen akkor haline dönüşmüş-tü. Ters yön tabelaları, girilmez levhalar alarm işaretlerini andırıyordu. Chapelle Bulvarı'na doğru birbirini kesen iki sokak vardı: Faubourg-Saint-Martin ve Lafayette. Metro hattımın kemerleri şimdi üç yüz metreden daha uzak bir mesafedeydi, iyice küçülmüşlerdi, göremeyeceği bir uzaklıktaydılar. Durum umutsuzdu. Durdu, göğüs ağrısıyla iki büküm olmuştu. Bacakları, sözle anlatılması imkânsız bir yük taşıyormuşçasına ağırlaşmıştı.

Oldukça hızlı koşmuştu. Ama metroyu yakalayamamıştı. Bir-den, iki elini beline dayayarak başını kaldırdı. Tam tersine, avantaj yakalamıştı. Tren Stalingrad'da durmuştu. Planının zayıf noktası burasıydı: Guillard bu istasyonda da inebilirdi, bir son-rakinde, Jaures'te de. Ama güçlü bir nokta daha vardı: Bu durak-lar Colonel-Fabien Meydam'na ilk onun ulaşmasını sağlayacaktı.

Yeni bir ritim yakalayarak yürümeye başladı. Göğüs ağrısı devam ediyordu ama aldırış etmedi. Küçükken uyguladığı bir yöntem vardı: Acıya duyarsız davranmak ve bu kayıtsızlığı karşısın-da acı geçene dek mümkün olduğunca düzenli bir şekilde koşma-yı sürdürmek...

Yeniden yavaşladı. 10. Bölge Polis Merkezi. Polisler gruplar halinde kaldırımında duruyordu, sokağa park ettikleri arabalarının ma-vi tepe lambaları yanıp sönüyordu. Başkomiser olsun veya olma-sın, onlara açıklama yapacak zamanı yoktu. Zaten polis jargonun-da, sokakta tek başına koşan bir adam "polisten kaçıyor" anlamına gelirdi. Sokaktaki herhangi bir adam gibi yürüyerek, hiç bakma-dan polislerin yanından geçti, görünmez olmayı becermişti.

Elli metre sonra, yavaş yavaş adımlarını hızlandırdı, ardından da dört-nala koşmak için büyük adımlar atmaya başladı. Paris İş Mahkemesi'nin cam duvarlarında yansımasının dağıldığını gördü. Vaktinde gelmiş miydi? Cevap

olarak sokağın her iki yanından da görülen, Saint-Martin Kanalı büyük geçidiyle karşılaştı.

Metro hattının kemerlerine yaklaşmıştı. Daha da iyisi, tren ora-daydı, güneşin altına parlıyordu. Sıcak havada uğultusunu duya-biliyordu.

Geniş adımlarla koşmaya başladı. Işık ve gölgeyle titreşen so-kak ona parçalara bölünmüş, delik deşik olmuş gibi görünüyor-du. İki yüz metreden biraz daha fazla... Güneşin altında pişen büyük yuvarlak meydandan başka bir şey görmüyordu. Biraz da-ha hava bulabilmek için her metreyi yutuyor gibi görünüyordu. Sol tarafında bir gürültü duydu: Vagonlar yerin altına giriyordu. Havai hat burada bitiyordu. Yeniden koştu, istasyonun basamak-lannı indi, sendeledi, önüne turnike kapılan çıktı.

Biletini zımbalatan bir yolcuyu şiddetle itti ve turnikenin üs-tünden atladı. Nation yönü. Basamakları yuvarlanırcasına indi. Trenin düdüğü tonozlarda yankılanıyordu. Kapılar kapanıyordu. Omzuyla kapı mekanizmasını durdurdu. Kauçuk kapı şeritlerinin arasından kıvnlarak geçti ve vagona girmeyi başardı.

Yolcular şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Ortaya gülümser gibi yaptı ve yüzünü kuruladı. Chapelle'de indiği vagona olduğunu fark etti ve Guillard'ın da hemen yan vagona binmiş olduğunu ha-tırladı. Belki de yaptığı numarayı fark etmişti.

Guillard'ı görmek için iki vagonu ayıran camlı kapıya gitti. Ar-tık gizlenme gereği duymuyordu. Ellerini yüzünün iki yanına koy-du ve camın diğer tarafındaki yolculara baktı. Guillard yoktu. Passan buna inanamıyordu. Metro yavaşladı: Belleville.

Öfke çılgınlığını bastırarak vagondan indi ve bir sonrakine bindi. Guillard yoktu. Öfkeden kudurmuş bir halde bu vagondan da çık-tı ve trenin düdüğüyle birlikte üçüncü vagona geçti. Guillard yi-ne yoktu.

Pislik herif Stalingrad'da veya Jaures'te inmiş olmalıydı.

Bu gerçek bir anda onu sakinleştirdi. En sonunda, vagondan indi ve perondaki bir banka çöktü. Bir an için kusacağını sandı. Kan şakaklarını dövüyordu. Kamındaki, bacak aralarındaki baş-ka zonklamalar da buna

cevap veriyordu. Azarlanmış bir adam gibi başını öne eğmiş bir halde oturdu.

Metro gözden kayboldu. Etrafa sessizlik hâkim oldu.

O esnada telefonunun çaldığını fark etti.

-Alo?

- Benim, Fifi. Herkes seni anyor, lanet olsun! Neredesin?

Başını kaldıp üstünde “Belleville” yazan tabelaya baktı.

- Hiçbir yerde.

- Seni Nanterre’de bekliyorum. Acele et. Serchaux’dan bilgileri aldım ve Guillard’ın yaşadığı yerlerdeki itfaiyecilerle bizzat teması geçtim.

Gecikmeyle de olsa Passan, Fifi’nin neden bahsettiğini anladı:

- Kundaklama olayları mı buldun?

- Tam bir şenlik ateşi.

Jean-Jaures Caddesi’nde bir dükkâna girdi ve yeni bir kasket ile çuval bezinden bir ceket aldı, her ikisi de griydi. Yavaş yavaş sakinleşiyordu. Gece Süvarisi’nin böyle bir riski göze almış olmasına inanamıyordu. Mahkeme emrine rağmen. Stains’deki başa-rısızlığa rağmen. Önceki günkü kepezeliğe rağmen. Bu takip bir şeylerin habercisiydi. Cephe savaşının başlaması sadece an meselesi idi. Passan artık vazgeçemezdi - bu onun gücünün üstün-üydü.

Ve o da sadece ve sadece bu çarpışma için yaşıyordu.

Şimdi, güneşin altında parlayan caddede ağır adımlarla yürü-yordu. Düşman’ı atlatmak çok zor olmamıştı. İlk sürprizi atlat-tıktan sonra soğukkanlı davranmış ve basit bir strateji izlemişti. HSBC amblemini gördü. Uzun siyah camekânı, kaldırımların pis-liği ve trafiğin gürültüsüyle tezat oluşturunuyordu. Şehrin karmaşa-sında koyu renkli, kusursuz görünümüleriyle dimdik duran kendi galerilerini, servis istasyonlarını düşündü. Düzen ve ciddiyet va-haları.

Güvenlik kapısından geçti ve bankaya girdi. Son derece sade, kocaman bir salondtu. Klimanın serin havası onu dondurdu. Me-tabolizmasının düzelmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. İçe-rişi çok kalabalıktı ve çok sayıda gişe vardı. Şubenin bu kadar büyük olması işine geliyordu: Burada kimse Jean-Pierre Levy'yi hatırlamazdı.

Bekleme sırasının en arkasına geçti. Kendini sakın ve her şe-yi yapabilecek güçte hissediyordu. Passan'a karşı elde ettiğı zafer onu yatıştırıyor - ve hafifçe başını döndürüyordu. Sıra ona gelmiş-ti. Antil Adaları kökenli olduğu su götürmez bir melez, onun dol-durduğu formu aldı, şöyle bir göz gezdirdi sonra iki imzayı karşı-laştırdı. Kimlik kartını aldı, fotoğrafa baktı ve başını kaldırdı.

- Lütfen kasketinizi ve gözlüğünüzü çıkarır mısınız bayım? di-ye sordu gülümseyerek.

- Hayır.

Bu konuda ısrarcı olduğunu belirtmek için Levy'nin polis kim-liğini bankonun üstüne koydu. Adam yardım bulmak için umut-suzca çevresine bakındı. Olay gitgide bir tartışmaya dönüşüyor-du. Sonunda bir şeyler gevelemeyi başardı:

- Birkaç saniye beklemenizi rica edeceğim bayım.

Küçük memur gözden kayboldu. Storlarla bölünmüş bir ofis-ten başka bir adam çıktı. Guillard ifadesiz bir yüzle, hiç tepki ver-mededen bekliyordu.

- Bir sorun mu var bayım? diye sordu yeni gelen adam, şef gar-sonlara has yumuşak bir ses tonuyla.

- Bunu meslektaşınıza sorun.

Amir gülümsedi, "Gerek yok, sorun çoktan halledildi" der gibi bir havası vardı. Levy'nin polis kimliğini, sanki Fransa Tacı'nın en saf elmasını tutuyormuş gibi tutuyordu.

- Kasa dairesinde size eşlik edeceğim, dedi kimlik kartını uza-tırken.

Küçük düşürülmeyi sindirmeye çalışan genç memura bakma-dan bankacının peşine takıldı. Yeryüzündeki bütün eziklere do-ğal bir empati

duyuyordu. Bu genç adama iyilik yaptığını biliyor-du: Günde bir kez küçük düşürülürse, derisi bir zırh kadar sağ-lam olurdu.

Bodrum katta hava birkaç derece daha serinliyordu. Burası çe-lik ve betondan bir in gibiydi. Somutluğun abidesi. Yani gerçek paranın. Parmakların arasında sayılan ve istekler için harcanan paranın.

Ayak sesleri bir kilisenin içindelermiş gibi yankılanıyordu. Bu-raya gelen müşterileri hayal ediyordu. Para tomarlarını tutan si-nirli elleri. Mücevherlerine hayranlıkla bakan gözleri. Hisse se-netleri ve tahvilleri karşısında şükreden dudaklan. Tutkunun, ih-tirasın, sahip olma kültünün yarattığı titreşimi hissedebiliyordu. Burada yanan tütsü işte buydu. Yeraltı sunağını dolduran bu tan-rıydı.

0 hiçbir zaman paraya önem vermemişti. Bu yüzden de çok Para kazanmıştı. Mesleğine duyduğu tutkuyla çalışmıştı, başka bir şey elde etmek için değil.

Kasa odasına ulaştılar. Bankacı demir parmaklıklı kapının ki-lidini açtı. Duvarlar kasalarla doluydu. Onun kasasının önünde

durdular. Müşteri anahtarını kilide soktu. Kasa dairesi daha ziya-de ölülerin saklandığı bir mahzeni andınıyordu. Üzerinde numa-ralar bulunan bu nişlerde pekâlâ ölü küllerinin konduğu kava-nozlar da saklanabilirdi. Bir anlamda zaten bu iş için kullanılıyor-du. Kapalı kutuların içinde çürüyen hayallerin ve yaşamın külleri.

- Pardon.

Bankacı kasa boşluğunun yanına geldi ve içinden metal bir ku-tu çıkardı. Kutuyu saygıyla Guillard'a teslim etti ve onu içinde sa-dece bir sandalye ile bir masanın bulunduğu bir odada yalnız bır-aktı.

Levy yalan söylememişti. Eldivenler orada, iki ayrı delil torba-sının içindeydi, ayrıca Bordeaux ve Strasbourg laboratuvarların- dan gelen analiz sonuçları da. Kontrol etti: Bunlar orijinal belge-lerdi. Dijital versiyonları bir yerlerde olmalıydı, ama kimsenin ak-lına onlan karşılaştırmak gelmezdi.

Biraz daha karıştırdı. Binlerce avroluk banknot tomarları, bir-kaç altın külçesi, saatler ve mücevherat vardı. Levy şüphesiz ya-kın bir gelecekte tüymek için bütün menkulünü buraya koymuş-tu. Ayrıca bir de tabanca

vardı: lazer işaretleyicisi ve susturucu-suyla bir Sig Pro SP 2009. Demek gitmeden önce bazı hesapları da kapatacaktı.

Delil torbalannı cebine tıktı, raporları katlayıp beline yerleştir-di. Başka bir şeye dokunmadı. Bir süre bu şekilde ayakta durarak Levy'nin sefil hayatının kalıntılarına baktı. Onun için üzülyordu. Yahudi tüm hayatını kötü adamları kovalayarak, ama daha çok da içindeki iblisle mücadele ederek geçirmişti.

Birden geçmişe bir zum yaptı ve kendini, bu kapalı odada, onun yerine koydu. Hep aynı umutsuzluktu. Kriz gelmesinden korkarak sandalyeye oturdu. Ama hayır. Hissettiğı, çok daha ba-sit bir şeydi: hü-zün. Yarattığı mite, sahip olduğı güce rağmen hep umutsuzdu, hep büyük acılar içindeydi.

Ve hep aynı hatıralar onu incitiyor, yaralıyordu.

- İyi misiniz bayım?

Ağladığını fark etti. Hiç kuşkusuz bankacı da hıçkırıklarını duymuş olmalıydı. Gözlerini kuruladı ve başka şeyler düşünmeye çalıştı. Birkaç saniye geçti. Kapıyı açtığında yine eski soğukkan-lılığına kavuşmuştu. Kasket, siyah gözlük, ifadesiz bir surat. Ban-kacı saygıyla kutuyu alırken çoktan reveransına başlamıştı bile. "Kasası" yerine konulurken sabırla bekledi, sonra yukarı çıktı.

Dışarıda, güneş gözlerini kamaştırdı. Geç kalmış olmasına rağmen Pantin Kapısı'na kadar yürümeye karar verdi. Burada,

Paris'in bir ışıklar kenti olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Her şey çirkindi. Birbirleriyle uyumsuz, kir pas içindeki binalar, ucuz-luk mağazalar, aralarında hiçbir uyum olmayan renkleriyle tabe-lalar. Beş parasız cüzdanlara yönelik sefil arzlar. Bu çirkinlik, bu sefalet içinde kendini iyi hissediyordu. Bu cehennem onun ilk po-tası, ilk magmasıydı.

Cebindeki eldivenleri düşündü ve belli belirsiz bir rahatlık his-setti. Gerçek kimliğinin ortaya çıkmasından korkmuyordu. Tam tersine, Eseri onu gururlandırıyor. Ama ifşa olacağı zamanı ve yeri o, sadece o belirleyecekti.

Eldivenleri nerede yok edecekti? Özel bir yer olmalıydı. Kutsal bir mekân. Bu eldivenlerin onun için özel bir önemi vardı. Sadece delil olduğı için

değil, daha ziyade hem acıyı hem de şehveti çağırıştıran bir hatıra olduğu için önemliydi. Korkaklığının bir kanıtıydı -ıssız arazide kaçıış gözünün önüne geliyordu- ama aynı zamanda da Düşman'la olan temasından bir kalıntıydı. Avcı'nın in-dirdiğı yumruklara maruz kalmıştı. Kucaklaşmayı andıran bu dar-beler çok hoşuna gitmişti.

Bir taksi gördü, elini kaldırdı. Araba durdu.

- Château-Rouge Tepesi Parkı'na.

- Orası nerede?

Derin bir nefes aldı, sinirlenmişti:

- Pantin Kapısı'na gidin, oradan çevreyoluna çıkın. Algérie Bulvarı. Size tarif ederim.

/

Indochine Bulvarı üstündeki parkın çeşmesinin önünde indi. Parmaklıkların diğer tarafında, çıplak bir kadın, su taraçalannı andıran havuzların üzerinde vücudunun görkemli hatlarını ser-giliyordu. Heykelin kendisi de, Chaillot Sarayı'nın basamakların-dan yuvarlanmış gibi görünüyordu; zaten gerçek olan da buydu: 1937 Uluslararası Sergisi için yapılmış bir eserin kopyasıydı.

Taksinin parasını ödedi ve bir giriş bulmak için parmaklıklar boyunca yukarı doğru yürüdü. Park ıssızdı. Yer yer nadide bit-kilerle -ginkgolar, sekoyalar, gladiçyalar, soforalar- kaplı eğim-li yoldan aşağı doğru indi. Parkın topografyası geniş alanları, si-metrik hatları ve geniş merdivenleriyle 1930'lu yılların anıtsal üs-lubunu da yansıtıyordu. Bu düzen ve hatlardaki keskinlik sinirle-rini yatıştıırıyordu. Bu blokların düzenlenişinde faşist, Stalin dö-neminin üslubunu çağrıştıran bir şeyler vardı - ve o bunu sevi-yordu.

Yemden, devasa ama yorgun Havva heykelinin altına geldi. İçin için kendini o dönemin kadın heykelleriyle özdeşleştiriyordu. Ge-niş omuzlar, küçük memeler, kaba ayaklar... Yunan'dan çok Asur- lu olan bu ilkel biçimlerde kendini buluyordu. Bu eserler, Yunan kozmogonisinde insanlara daha yakın olan Olympos Tanrıların, yerlerine geçmek için öldürdüğü veya kovduğu Titanları çağrıştı-rıyordu.

Jules-Guesde döneminde, çarşamba günleri, yanından hiç ayır¬madığı kitabıyla buraya gelirdi. Farkında olmadan kendi varlığı¬na bir açıklama bulmak ister gibi kitaptaki mitolojik hikâyeleri bir çırpıda okurdu. Jules-Guesde’de cehennemi yaşamıştı. Dayak yemişti. Yemeğine işemişlerdi. Tecavüz etmişlerdi. Ama o, parkın bu kısmında, öğleden sonraları tek başına geçirdiği saatlerden

başka bir şey hatırlamıyordu. Ve hayatını, yüzyılların aşındırarak parlattığı granit bir rölyef olarak hayal ediyordu.

Başka araştırmalar da yapmıştı. Su perisi Salmakis’in âşık ol¬duğu, Hermes ile Aphrodite’nin çocuğu Hermaphroditos efsane¬sini de okumuştı. Platon’un Şölen diyalogunda Aristophanes’in sözünü ettiği erdişileri keşfetmişti. Pers efsanesindeki Lapithle¬ rin kralı Elatos’un, tecavüze uğradıktan sonra tanrılardan kendi¬sini erkek yapmalarını isteyen kızı Kaineus’u. Sonra Anka Kuşu efsanesiyle tanışmıştı...

Başlarda, kendini bu ateş kuşuyla özdeşleştirmemişti. Ancak ikinci ameliyattan ve testosteron iğnelerine başladıktan sonra an¬lamıştı. Her iğnede bedeni yanıyor ve yeniden doğuyordu. O An¬ka Kuşu’ydu. Ne erkek ne de kadındı. Ya da her ikisiydi. Özgür¬dü ve ölümsüzdü. Kuşun ne onu dünyaya getiren bir ailesi ne de cinsiyeti vardı ve hem kefeni hem de rahmi olan alevlerden ken¬di kendim doğuruyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu. O bir Bütün’dü.

Başka kitapları da incelemiş ve bunu doğrulamıştı. Yunan ef¬sanesinde, küllerinden doğan kırmızı kuş Phoiniks’in, Mısır ef¬sanesinde ateşten tüyleri olan dev kartal Feniks’in mirasçısıydı. Pers efsanesinde Simurg’un, Çin kozmogonisinde Nan Fang Zhu Que’nin, Kızılderili efsanesinde Yıldırım Kuşu’nun, Aborjin efsa¬nesinde Minka Kuşu’nun mirasçısı... Dünyanın dört bir yanındaki bu yırtıcı kuşlar onun soyağacını oluşturuyordu. O dünya üzerin¬de, Roma’nın gücünün sembolü olmuş erdişi ve ölümsüz efsane¬vi kartaldı. Daha sonra, Ortaçağ sunak arkalıklarında, Rönesans tablolarında İsa resimlerine eşlik etmişti...

Çeşmenin çevresine bakındı, kimse yoktu. Maréchaux Bulvan’nın trafiğine arkasını dönerek dizlerinin üstüne çöktü. El¬divenleri torbalanndan çıkardı ve yanında getirdiği küçük alkol şişesini üzerlerine boca etti. Gerisim Zipposu halletti. Çakmakta¬ Şının kıvılcımı, nitril eldivenleri anında bir ateş

topuna dönüştürdü. Birkaç saniye içinde deliller eriyerek kömürleşen bir kalıntı haline geldi.

Analiz raporlarını da yaktı, sonra gözlerini kapatarak kendi tanrısallığına bir dua mırıldanmaya başladı:

- İğrenilen ve reddedilen bir varlık olarak doğdum. Berbat bir hayat sürdürdüm, küfür ve hakaretlere maruz kalarak büyüdüm. Bu Sefalet benim de İsa gibi yücelmemi sağladı. Kendimi aşmamı ve gelişmemi sağlayan da, çektiğim bu büyük acılar oldu. Ben bütünümlüm. Ben ateşim ve huzurum. Ölüm ve esenliğim...

Külleri suya attı ve ayağa kalktı. Tam o anda bir bulut geçti.

Işık yavaşça yok oldu. Her şey, sanki fırtına yaklaşıyormuş gibi donuklaştı, gümüşü bir renk aldı. Artık trafiğin gürültüsünü, tramvayın sesini duymuyordu. Kulağına sadece birbiriyle uyumsuz sesler, Antikçağ korosundan yayılan müzikli anlatılar çalınıyordu. Havadaki elektriği hissediyordu. Parmaklarının ucundaki kaşıncıyı.

Saatine baktı: 13.00'tü. Personel yemeğini kaçıracaktı.

Omzunu silkerek sorunlarını uzaklaştırdı. Tüm bunların artık bir önemi yoktu, intikamının sonuna yaklaşıyordu.

48

Asansörden çıkınca Passan ikinci katın holünde kendisini bekleyen Fifi'yle karşılaştı. Bu kişiliksiz dekor içinde, bir sigorta şirketinde yolunu şaşırmış bir ofisboya benziyordu.

- Şuna bakman gerekiyor, dedi Fifi, katlanmış bir belgeyi uzatırken.

Fransa'nın güneydoğusunun bir haritasıydı: Paca, Languedoc- Roussillon, Rhône-Alpes... Guillard'ın yaşadığı şehirler yeşil yuvarlak, diğer bölgeler ise -kuşkusuz yangınların çıktığı yerler- kırmızı yuvarlak içine alınmıştı. Çemberler ikişer ikişer örtüşüyor ve matematiğe giriş derslerindeki gibi altkümeler oluşturuyordu.

Fifi işaretparmağını bu çemberlerden birinin üstüne koydu:

- Guillard 1987'de, on altı yaşındayken Vigan yakınlarında bir merkeze gönderilmiştir.

- Les Hameaux.

- Aynen. Altı ay sonra, Vigan ile Saint-Hippolyte-du-Fort arasındaki beş yüz hektarlık yeşil alanda kundaklama neticesi bir yangın çıkmış. Suçlu bulunamamış. Dosya rafa kaldırılmış.

İşaretparmağı yer değiştirdi:

- 1989. Guillard, Sommieres yakınlarındaki Lagarde tamirhanesinde çıracmış. Ağustos ayının sonunda, Ganges'ın güneyinde yangın çıkmış. Yüzlerce hektarlık alan yanmış. Bir kamping yok olmuş. Mucize eseri kimse ölmemiş. Soruşturma sonuçlanmamış, ancak bunun bir kundaklama olduğuna kanaat getirmişler.

Holde, bir ışık selinin ortasında ayakta duruyorlardı. Passan bir kez daha, pişiyormuş gibi bir hisse kapıldı. Kirliydi, giysileri buruş buruştu, ter içindeydi. Giysilerinin kuru temizlemeye ve onun da serin bir duşa ihtiyacı vardı.

- 1990, diye devam etti Fifi. Quissac ile Nîmes arasında yeni bir yangın. Rüzgâr durumu daha da ağırlaştırmış. Bin hektarlık bir alan kül olmuş. İtfaiyeciler yangını söndürmek için iki gün uğraşmış. Köyler boşaltılmış. Yüzlerce insan seferber olmuş. Sonuç, üç ölü. Suçlu yok, açıklama yok. Ama uzmanlar açısından, yangının bir kundaklama olduğu kesin. Yangının çıktığı yer Sommieres'den yaklaşık otuz kilometre uzakta.

Passan haritaya ve üzerindeki dairelere dikkatle baktı: Guillard'ın deliliğinin gerçek bir röntgeniydi. Yine de tüm bunların bir rastlantı olduğu söylenebilirdi.

Yardımcısı sanki onun düşüncelerini okudu.

- Dahasını da istiyor musun? 1991: Guillard Beziers'ye tüküyor.

- Soccart tamirhanesi.

- Ertesi yıl, şehir merkezindeki Champs Kliniği'nde yangın çıkmış. Ölü yok. Her zamanki gibi soruşturmadan bir netice alınamamış.

Passan bir yorumda bulunmak istedi ama Fifi konuşmasını sürdürdü.

- 1997: Guillard'ın Montpellier'deki Roches tamirhanesinde yöneticilik yaptığı yıl. Altı ay sonra, Mosson semtindeki Notre- Dame-du-Salut Doğumevi'nde yangın çıkmış. Bir kez daha bir fa-cianın eşiğinden dönülmüş. Kuşkusuz bu, Guillard'ın klinikleri hedef almaya başladığı yıl.

Passan, ışıktan uzaklaşmak umuduyla sağa doğru bir adım at-tı. Yıllar boyunca Guillard'ın piromani tutkusu iyice öne çıkmıştı. Öfkesi, yok etme tutkusu doğum merkezlerine odaklanmıştı. Bu-nun sebebini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Fifi hazine değerindeki haritasını katladı ve devam etti:

- En güzeli, sonrası. 1999'da Guillard tüm^varlığını nakde çevirmiş ve ABD'ye gitmiş. Birçok eyalette çalışmış. 2000 yılında, Utah eyaletinde, Salt Lake City'deymiş. Aynı yıl üniversite has-tanesinin doğumevi yanmış. Altı ay sonra, Arizona'da Tucson'ın banliyösünde bir yangın ihbarı yapılmış. Guillard da o dönemde oradaymış.

Passan 1980'li yıllarda Almanya'da fahişelerin seri cinayetlere maruz kaldığını hatırladı. Baş şüphelinin gidiş gelişleri izlenerek, şüpheli Los Angeles'tayken benzer cinayetlerin orada da işlendiği tespit edilmişti. Bu rastlantı onu mahkûm etmeye yeterli olmuş-tu. Peki, hermafroditi suçlamaya yeterli olacak mıydı? Tüm bun-lar çok uzakta, çok eskide kalmıştı.

Guillard'ın ateşle olan yakm ilişkisinde başka bir şey daha se-ziyordu. Canavar büyük olasılıkla cinselliği hiç tatmamıştı. Ona zevk veren tek şey alevlerdi. Ereksiyon olamıyor, daha da ötesi boşalamıyordu. Kadınsı bir orgazm bile yaşayamıyordu. Geriye sadece her şeyi yok eden, anlaştıran, değiştiren alevlerin o uğur-suz ve ölümcül duygusu kalıyordu.

- Kimse tüm bu olaylar arasında bir ilişki kurmamış mı?

- Aralarında binlerce kilometre mesafe varken mi? Samanlıkta iğne aramaktan farkı yok.

ilk yangınlarda, Guillard sahip olduğu gücü keşfetmişti: küle dönen binlerce hektarlık alanlar, boşaltılan köyler... Ardından, çok daha belirgin bir yöntemle, ama aynı zamanda da çok daha kozmik, kesin bir şekilde

vurmuştu. Doğumevlerini hedef alarak, insan türünü kendi gelişimi içinde vurmak istemişti.

İçinde bulunduğu bu psikolojinin ürkütücü bir sonuç doğurması kaçınılmazdı: Guillard onun evini, içinde ailesi varken yaka-caktı. Ona engel olacak hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Bu öğleden sonra atlatılmış bir polis olarak o bile bir şey yapamazdı.

- İyi çalışmışsın, dedi.
- Daha çok Serchaux'ya teşekkür et...
- Peki Seine-Saint-Denis'deki araştırmalar?
- Uğraşıyorlar. Sana söylediğim gibi, ilgilenilmesi gereken baş-ka dosyalar da var.
- Ya diğer şeyler? Evimden alman örnekler?
- Yine bir şey yok. Zacchary'den ilk neticeleri aldım. Hep ay-ını parmak izlerine rastlıyorlar. Öncelikli olarak sizin parmak iz-leriniz. Organik kalıntılardan alınan DNA'lann analizleri bekleni-yor ama...
- Çevrede oturanların sorgulanması?
- Hiçbir şey yok. Kimse anormal bir şey fark etmemiş.

Passan başını salladı. Hiçbir netice alınmamış olmasına rağ-men bu uğraşların ona güç verdiğini, yüreğine su serptiğini his-sediyordu. Adamları onu unutmamıştı.

- Marc Campanez'in ailesiyle de konuşuldu. Üç çocuğu baba-larının ölümünün yeniden araştırıldığı öğrenince şaşırdılar. Her-hangi bir saldırıya, tehdide maruz kalmamışlar. Marie-Claude'un herifi de sorgulandı. Temiz biri değil, ancak tüm bu olanlarla bir alakası olmadığı açık.

Passan tüm bu olayların, yangınların, dürtülerin bolluğu içinde bu erdişinin öfkesini ayırt edebiliyordu. Bir lazer ışığının yoğun-luğunda ve netliğinde, son derece belirgin bir çizgi.

- Eldivenler konusunda bir gelişme yok mu?

- Levy'nin adamlarına mesaj attım. Sanırım boş araziye arama-ya gittiler. Hiçbir şey bulamadılar.

- Ya Levy? O nerede?

- Nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Fifi geriye doğru bir adım attı ve bir anda Passan'ın halini fark etti:

- Ya sen, sen neredeydin? Çamaşır kurutma makinesinden çıkmış gibi bir halin var.

- Bir izin peşindeydim ve çıkmazda kaldım.

- Ne izi?

- Boş ver.

- Bu son derece bilgilendirici oldu.

Passan açıklama yapmadı. Sezgileri ona, yardımcısının henüz bitirmediğini söylüyordu.

- Peki sen, bana söyleyecek başka bir şeyin olmadığından emin misin?

- Hayır. Bir sorun var.

- Ne sorunu?

- Seni üst katta bekliyorlar.

- içişleri müfettişleri mi?

- Hayır. Bir psikiyatri uzmanı.

- içişleri mi yollamış?

- Hayır.

- Eğer Guillard'ın avukatı yolladıysa, ben...

- O da değil.

- Tahmin oyunu oynamayı kes.

- Naoko'nun avukatı, Rhim diye biri galiba, o yollamış. (Fifi bir an tereddüt etti.) Sizin boşanma davası çerçevesinde, psikiyatrik değerlendirme yapması için uzman görüşü talebinde bulunmuş ve...

-NE?

- Sanınm bu sık başvurulmuş bir yöntem.

Bir öfke düğümü Passan'ın boğazını tıkadı.

- Genç biri, diye ortamı yumuşatmaya çalıştı Fifi. Oldukça da sempatik.

- Nerede o? diye sordu Passan, sert bir sesle.

- Sakin ol. Bana bunun sadece bir öngörüşme olduğunu söyle-di. O...

- NEREDE O?

- Kahretsin, sakin ol. Yukarıda. Toplantı odasında.

Fifi yalan söylememişti: Psikiyatrinin sempatik bir görünümü vardı. Otuzlu yaşlardaydı, üstündeki temiz takımıyla bitirme söz-lüsüne giren bir üniversite öğrencisine benziyordu. Kızıl-sarı- ya çalan saçları, kemik çerçeveli gözlüğü, doğal bir gülümse-mesi vardı. Aynı zamanda rahatsız edici, buyurgan yüz hatlarıyla hiç-bir şeyi rastlantıya bırakmayacakmış gibi görünüyordu. Passan bu herifin kendisinin otuz yaşındaki halini andırdığını düşündü.

Onu hemen darmadağın etmemek için kattaki tuvalete gitmiş, yüzünü soğuk suyla yıkamıştı. Kravatını düzeltmiş, üstüne başma çekidüzen vermiş ve öfkesini bastırmıştı. Artık gidebilirdi.

Koca toplantı salonunda kaybolmuş psikiyatr, onun gelişi-y-le ayağa kalktı ve elini uzatarak ona doğru ilerledi. Polisin elleri hâlâ soğuktu. Uzmanın elleriyse tam tersine ona çok sıcak geldi.

- David Duclos. Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim başkomiser. Şüphesiz meslektaşınızın da size söylemiş olduğu gi-bi bu bir öngörüşme.

Passan gülümsedi:

- Vaktim var. Hemen sorguya geçebiliriz.

Duclos gülerek ellerini açtı:

- Bij^sorgu söz konusu değil! Sadece bir sohbet ve...
- Doktor, yirmi yıldan beri polisim. Siz hukuk ile tıp arasında tereddüt yaşarken, ben çocuklarına tecavüz eden pisliklerin psi-kiyatrik inceleme raporlarını okuyordum, bu nedenle vakit kay-ıbetmeyelim.

Psikiyatr “Siz nasıl arzu ederseniz” der gibi kollarını iki ya-na açtı. Oldukça zayıf olan adamın çok belirgin el kol hareketle-ri vardı. Bu hareketler, dikkati konuşmasına çekiyor, onu sıcak ve güven verici gösteriyordu. Passan bu tür bir davranışın karak-

ter analizini yapacak başka kelimeler de söyleyebilirdi ama bu da oğlancılık ve vazelin üstüne olurdu.

Vernikli uzun masanın iki tarafına oturdular. Dekor koridorla-ra ve ofislere uygundu. Donuk, sevimsiz ve soğuk, insanların ya-şamlarını solduran - yapmacık davranışlar ve sıradan fikirler üre-ten- bir ortam.

- Bir şey içmek ister misiniz? diye sordu Passan.
- Hayır, böyle iyi. Teşekkür ederim.

Başkomiser masanın ucunda duran bir telefona uzandı ve ikin-ci kattaki bir sekreteri aradı. Ondan, mümkün olduğunca kibar bir şekilde kendisine kahve getirmesini istedi. Ama makinenin sidiği andıran bulaşık suyundan değil, küçük kahve makinesiyle bizzat kendisinin hazırladığı kahveden istedi.

Sonuç olarak bu moladan rahatsız değildi. Naoko’nun ihane-ti onu yaralamıştı ama bu toy delikanlıyla oynamak gerginliğini azaltacaktı. Metrodaki o kovalamacadan, yaşadığı başarısızlıktan ve Guillard’ın durmayacağını anladıktan sonra hemen yeni bir kâbusa dalmaya niyeti yoktu.

- Yeniden belirtmek durumundayım, diye söze başladı Duclos, bugün sorularıma cevap vermek zorunda değilsiniz.
- Geleceğinizi neden daha önceden haber vermediniz?
- Bu sabah sizi aradım, ancak yerinizde yoktunuz.

- Bu tür bir bilirkişi incelemesi için günler öncesinden bir tebligat yapılır.
- Eşinizin avukatı Rhim çok etkili biri, işlemi hızlandırmayı o istedi.
- Beni habersiz yakalamak için mi?

Duclos gülümsemekle yetindi. Çantasından oldukça kalın, kurdeleyle bağlanmış bir dosya çıkardı. Passan kasıldı: Bu herif ya da daha ziyade Naoko'nun avukatı bir süreden beri onu soruşturuyor olmalıydı. Böyle bir klasörün içinde ne olabileceğini düşünüyordu. Meslek hayatındaki olaylar son derece gizliydi.

- Karımın bundan haberi var mı, yoksa bu, avukatının kişisel bir girişimi mi?

Duclos yeniden gülümsedi. Passan bu ifadeyi çok iyi biliyordu: "Sorulan, ben sorarım" - şüphelilere ve tanıklara karşı her gün takındığı tavır.

Psikiyatr cep telefonunu masanın ortasına koydu:

- Konuşmamızı kaydetmem sizi rahatsız eder mi?

Olivier adamın hareketlerini gözlemlemeye devam ederken, başıyla onu onayladı. Dosyasında, içi kâğıt tomarlarıyla dolu bir sürü şömis vardı. İlk şömisde, Emniyet Müdürlüğü'nün baş harfleri basılıydı. Demek ki emniyetin arşivlerine ulaşmıştı. Nasıl? Kişinin sayesinde?

- Hizmetlerinizi gördüm, dedi uzman, sayfaları karıştırırken. Etkileyici.
- Yağ çekmeyi bırakın.
- Gerçekten. Artık bulunmayan bir kahramansınız.

Passan cevap vermedi. Diğer tanık tutanaklarını, raporları, gazete kupürlerini okuyormuş gibi yapmayı sürdürüyordu. Psikiyatrin tekniği polislerin yöntemleriyle aynıydı. Daha iyi saldırmak için hasmın güvenini kazanmak.

İlk saldırı gecikmedi:

- Bu konuma gelmek için, uzun bir yol kat etmeniz gerekmiş.
- Gençlik yıllarımdaki çılgınlıklanımı mı ima ediyorsunuz?

Duclos gözlüğünü düzelterek ikinci şömizi açtı. Passan ürper-

di: Bu, Çocuk Esirgeme'deki dosyasının bir kopyasıydı. Bu toy psikiyatr bunlan nasıl ele geçirmişti? Masanın altında yumrukla- nını sıkı. Sinirlenmenin sırası değildi.

- Yurtlar. Koruyucu aileler. Gözlem merkezleri. Daha küçük yaşlardayken güvenlik güçleriyle bayağı bir sıkıntı yaşamışsınız.

- Hepsi affa uğradı.

Duclos gözlük çerçevesinin üstünden baktı:

- Benim uzmanlık alanımda, hiçbir zaman af diye bir şey yok-tur.

Bir göz korkutma cümlesi. Bir polis yöntemi. Passan birden bu adamın gerçekten Naoko'nun avukatı tarafından yollanıp yollan-madığını düşündü. Ondan ne bir kimlik ne de resmi bir belge gös-termesini istemişti. Bunu şimdi yapmayı düşündü ama üstüne bir bıkkınlık çöktü; biraz daha devam etmesini tercih ediyordu.

Kapıya vuruldu, kahvesi gelmişti. Passan, boğazını yakan kah-veden bir yudum aldı.

- Bu çalkantılı... dönemden sonra, diye devam etti adam, hu-kuk okumuşsunuz, ardından polis teşkilatına girmişsiniz. Örnek bir tutum sergilemişsiniz.

- Bu bir bilirkşi inceleme mi yoksa bir psikanaliz mi?

- Bu Üz seksen derecelik dönüşümü nasıl açıklıyorsunuz?

- Doğru yolu buldum diyelim.

Dörtgöz defterine bir şeyler yazdı. Kelimelerden çok kısaltma-lar, kargacık burgacık bir şeyler. Üçüncü şömiz. Belgeleri tersten bile tamdı. "Okul dosyası." Değerlendirmelerin, tıbbi ve psikiyat-rik raporların, amirlerinin imzasını taşıyan yorumların tümünü bu şekilde adlandırıyordu. Polis teşkilatı da, tıpkı eğitim kurum-larında olduğu gibi notlara, değerlendirmelere, iyi puanlara önem veriyordu. Asla tahammül edemediği bir sistem.

- Özel Harekât'ta görev yaptığınız süre içinde birçok kez sila hınızı kullanmışsınız.
- Operasyonlarda iki kişiyi öldürdüm, söylemek istediğiniz bu, sanırım.
- O sırada ne hissetmiştiniz?

Passan bir kahkaha attı:

- Savaş biteli çok oldu dostum. Bu, on yıl önceydi. Testlerden geçtim, sorgulamalara, değerlendirmelere maraz kaldım. Zaten bunların hepsi dosyanızda var. Hatta beni sınamak için o pislik lerden birinin cenazesine bile yolladılar. Üzülmeyin, ben üstesin den geldim. Hepsi iyice sindirildi.

Psikiyatr so ukkanlılığını koruyordu - sora sordukça güveni yerine geliyordu.

- Ama siz... o sırada siz ne hissetmiştiniz?

Olivier masanın üstüne eğildi.

- Polislik andını içtiğimde, bu tür riskleri de kabul ettim. Şart namede hepsi var, kapiş? Mesleğimi yapıyorum, daha fazla tartış manın gereğı yok.

Uzman telaşsız bir şekilde birkaç not daha aldı. Passan'ın be lindeki silahı işaret etti:

- Sürekli olarak taşıyor musunuz?
- Gördüğünüz gibi.
- Bu Cinayet Bürosu'nun bir kuralı değıl.
- Herkesin kuralı kendine.
- Kalibresi?

Tek harekette, Passan tabancayı çıkardı ve masanın üzerine koydu. Px4 Storm SD polimerden olmasına rağımen korkutucu bir gürültü çıkardı. Hareketlerin ağır bastığı başka bir dünyaya ait bir nesne.

- Beretta. 45 kalibrelik. Pazarın en güçlülerinden biri. Leonar- do DiCaprio'nun Başlangıçta kullandığı silah.

Adamın yutkunduğunu gördü. Psikiyatr bütün dikkatini silaha vermiş gibiydi, korku emaresi göstermiyordu.

Boğazını temizledi ve devam etti:

- Bu size güç duygusu mu veriyor?
- Fallus yerine koyduğumu mu ima ediyorsunuz?
- Kendinizi şiddet yanlısı biri olarak görüyor musunuz?
- Benim mesleğim zaten şiddetin kendisi. Bu işi bu şiddete

karşı savaşmak için seçtim. Çünkü bunu seviyorum. İşim dışmda kimseye el kaldırmadım.

Uzman yeniden not aldı. Bir test doldurmuş gibi bir hali var¬dı. Olivier ortaya çıkan ilaç reçetelerini gördü. Bu çömez daha nereye kadar eşeleyecekti? Bu gizli belgeleri ona kim vermişti? Birden anladı ve midesine kramp girdi: Naoko. Bu kâğıtlar doğru¬dan onun kişisel arşivinden alınmıştı. Bu belgeleri avukatına ver¬diğine inanamıyordu.

- Antidepresan tedavisi görmüşsünüz.
- Yani?
- Başınıza ne geldi?
- Geçici bir bunalım dönemi, dedi Passan, boğuk bir sesle.
- Bu dönem... şiddet içeren icraatlarınızla mı alakahydı?
- Hayır. Tarihlerle bakın. Hiç alakası yok. Bu, 1998'deydi.
- Bilinçaltı tarihleri hatırlamaz. Siz...

Passan elini kaldırdı:

- Psikiyatri saçmalıklarınızı kendinize saklayın!

Duclos geri çekildi ama bakışlarını kaçırmadı.

- Bu tedavinin sebebi neydi?
- Bilmiyorum, diye homurdandı Olivier. Artık tahammülüm kalmamıştı.

- İşinize mi?
- İşime... Ve özel hayatıma. Tüm bunları taşıyacak gücüm kalmadığını hissediyordum. Bir tür yorgunluk. Bu herkesin başına gelir.

Savunması zayıftı.

- Sekiz yıl boyunca psikanaliz tedavisi görmüşsünüz.
- Doğru.
- Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?
- Beş yıl önce tedaviyi sonlandırdım. Her şey yolunda.

Duclos sustu ama suskunluğu “Herkesin yanılsaması kendine”

anlamına geliyordu. Psikiyatrlar, genel tıp doktorlarının tersine, sizi iyileşmediğinize -asla iyileşmeyeceğinize- ikna etmeye çalışırdı. Bu da akla onların yararlılığı hakkındaki metafizik soruyu getiriyordu.

Ama şu an için Olivier’nin aklında tek bir soru vardı: Naoko ona neden bu beklenmedik kazığı atmıştı? Çocukların velayeti’ni tek başına almak için mi? Eve sahip olmak için mi? Ama en büyük olasılık en kötüsüydü: Gerçekten ondan korkuyordu. Onun şiddete olan meylinde korkuyordu. Onun acıyla yoğrulmuş ruh halinden. Önceden kestirilemez tepkilerinden. Passan’ın çocuklarla meşgul olabileceğinden emin olmak istiyordu.

Bu düşünce onu boğuyordu. O, sağlıklı ve normal insanların dünyasıyla ilgisi olmayan, kendisini davaya adanmış basit bir katildi.

- Devam edin doktor.

Başka bir şömit. Tüm bunlar, bir kreşendo gibi, çok ustaca hazırlanmıştı. Passan şaşkınlıkla Patrick Guillard’ın dosyasını tanıdı. Ama hakkındaki suçlamaların olduğu dosya değil, Guillard’ın şikâyet dosyasıydı.

- Bir şüpheli sizden iki kez şikâyetçi olmuş.
- O bir şüpheli değil, bir suçlu.
- Ama serbest bırakıldı.
- Uzun süreliğine değil.

Duclos birbirine tutturulmuş kâğıtlara göz atıyordu: yargı kararları, tedbir kararları, şikâyet tutanakları... Naoko'nun avukatının kesinlikle bir yerlerde tanıdıkları vardı. Passan hüzünlü bir umuda kapıldı: Tüm bu belgeleri avukata veren belki de Naoko değildi.

- Sizi kendisini hırpalamakla suçluyor. Ve hatta öldürmeye teşebbüs etmekle.
- Yalan söylüyor. Soruşturma normal seyrinde devam ediyor.
- Ama sizsiz. Davadan alınmışsınız.
- Cevapları biliyorsunuz, dedi Passan koltuğunda kımıldanarak. Bu sorulan bana sorma sebebiniz ne?
- Son günlerde bazı tehditler aldınız mı? Evinize yapılan saldırılar mesela?

Passan şaşkınlığını gizlemeye muvaffak olamadı. Yeniden şüpheleri Naoko'ya yöneldi. Tüm bunları avukatına o anlatmıştı.

- Bunun benim boşanmamla ne alakası var?
- Bunun bir intikam olduğunu mu düşünüyorsunuz? Size çok öfkelenmiş biri mi?

Polis yeniden masanın üstüne eğildi. 45'lik hâlâ masada, iki adamın arasında duruyordu. Namlusu psikiyatraya dönüktü.

- Nereye gelmeye çalışıyorsunuz?
- Sert ve kaba davrandığınız birinin intikamı olabilir mi? Yanlışlıkla tutukladığınız birinin?

Doktor hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. Korkuyordu ama Pes etmiyordu. Neler görmüştü o? Passan bir boksör gibi ringin ipliğine yaslanmış, cepheden gelecek yeni bir saldırıyı beklerken hiç beklemediği bir darbe aldı:

- Bu tehditler sizi yeniden kannızla banştırabilir.
- Efendim?

Psikiyatr gözlüğünü çıkardı ve gözkapaklarını kuruladı. Terlemişti. Passan da ter içindeydi. Klimanın bu iki savaşçının üstünde hiçbir tesiri olmuyordu.

- Gerçekten boşanmayı istemiyorsunuz. Bu tehditler size aile içinde... yeniden bir rol üstlenme imkânı verebilir. Koruyucu rolü.

Passan masaya sımsıkı tutundu. Sandalyesinin zemine gömüldüğünü hissediyordu.

- Beni böyle bir iğrençlik yapmakla mı suçluyorsunuz?
- Benim düşüncem değil.
- Bunu sana kim söyledi?

Adam oturduğu yerde büzülmüştü, benzi atmıştı. Passan toplantı masasının üzerine sıçradı ve doktorun üstüne atladı. Birlikte yere yuvarlandılar. O esnada Passan silahını da almıştı.

Tabancanın namlusunu doktorun gırtlığına dayadı:

- Bunu sana kim söyledi göt veren? KİM?
- Karınızın avukatı... Karınız ona...

Passan, Beretta'nın namlusuna mermi sürdü:

- GÖT VEREN!

Eylemini tamamlayamadı. Gürültüye gelen Fifi ile başka polisler silahı elinden almak için üstüne atladılar.

Jean-Pierre Levy ölü gibi kıpırdamadan duruyor, güçlükle nefes alıyordu. Yanan lambanın ışığı bile onu irkiltmemişti. Bunun sebebi damardan verilen ilaç değildi. Daha ziyade karanlık ve sıcak-klima yakıcı hava üflemeye devam ediyordu- onu bu hale getirmişti.

Yaklaştı. Ter, Levy'nin üstünde sel olmuş akıyordu. Bütün vücudu bir zırh gibi parlıyordu. Anka Kuşu gülümsedi ve şırınga pompasını kontrol etti. Vücuduna yaklaşık bir buçuk litre sıvı zerk olmuştu bile. Yahudi bunun yansını terle dışarı atmıştı. Tam kıvamına gelmişti.

Hızlı hareketlerle soyundu, sonra entarisini giydi. Tiril tiril kuşmaş, kendini iyi hissetmesine neden oldu. Aynaya ihtiyacı yoktu. Kel kafası ve bu portakal rengi drape kumaşla bir Budist rahibi'ne benziyordu.

Kendine gelmesi için Levy'yi sarstı. Polis silkindi. Neden bu beton hücrede, demir bir sandalyeye bağlı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra karşısında hareketsiz duran adamı fark etti ve bir kahkaha attı.

- Gülme, dedi Anka Kuşu. Antikçağ'da, kâhinlik yapan rahipler kadın gibi giyinirlerdi. Onlar aracıydı. Tannlar ile insanlar arasın'da, erkek ile kadın arasında. Onlar dünyanın kökenini, Tann'nın birliğini, erkeklik yasasını ve dünyayı, kadınlık yasasını temsil ederlerdi.

- Zavallı aptal... Eldivenleri aldın mı?

Anka Kuşu polisin, havalandırmayla etrafa yayılan ekşi, kükür- dümsü ter kokusunu alabiliyordu.

- Genellikle, diye bağırdı, Levy'nin homurtusunu bastırmak için, polisler suçlular ormanında ihtiyatlı bir şekilde dolaşırlar.

Hiçbir zaman ışıktan ve patikadan ayrılmazlar. Ama sen çizgiyi aştın Levy. Sefil şantajınla, benim sahamda kendini tehlikeye at-tın. Senin yasalarının geçerli olmadığı sahada...

Yahudi yere sabitlenmiş sandalyesinde kıpırdandı ve bağırdı:

- Ne anlatıyorsun, hiçbir şey anlamıyorum kaçık herif. Eldi-venleri aldın mı, almadın mı?

Tutsağına doğru bir adım attı. Havalandırma, entarisinin kıvrımlarını dalgalandırıyordu:

- Antikçağ bir çelişkiyi temsil eder. Eski Yunanlar, hem erkek hem de kadın olan ve tek başlarına üreyebilen çift cinsiyetli tan-rılara taparlardı.

Levy tutum değiştirdi. Ter maskesinin altında büyük bir kor-ku vardı.

- Beni... beni öldürecek misin?

- Bununla birlikte, insanların hermafrodit olmasından korkar-lardı. Eğer bir çocuk çift cinsiyetli olarak doğarsa, onu hemen boğarlar, yakarlar ya da herkesin görmesi için ölene kadar soka-ğa bırakırlardı. Kimse onun

kanını akıtarak ellerini kirletmek is-temezdi. O dönemde, bu doğuştan kusur, tanrıların öfkesinin bir göstergesi olarak kabul edilirdi.

Birden eğildi ve serumu çıkardı:

- Sana bir şey söyleyeceğim: Haklılardı. Ben de Tann'nın öfke- siyim.

Levy bir anda, bu itirafların onun ölüm fermanı olduğunu an-ladı.

- Sana yalvarıyorum, diye hıçkırarak bağırdı, beni bırak... Eldi-venleri buldun mu? Bırak beni, gideyim... Hiçbir şey söylemem... Her şeyi çoktan unuttum bile...

- Sana son bir gerçekten daha bahsetmek istiyorum Levy. Bir aptal gibi ölmemen için. Eski Yunan'da rahipler anasyrma uygu-ılardı: Kadın kılığına girerler, entarilerini kaldırırlar ve müminlere cinsel organlarını gösterirlerdi. Bir anda hem erkek hem de ka-dın olurlardı. Onlar dünyanın köklerinin yeniden bir araya geldi-đi güçlerdi.

Safran rengi entarisini yukarı sıvadı, cılız organını sergiledi.

-HAYIR!

- Göz banyosu yap Levy.

Tutsak başını çevirdi:

- Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey görmedim...

- Karşı koyma, bak. Benim herhangi bir şeyin kılığına girme-ye ihtiyacım yok. Ben, yaratılıştan erkek ve kadını. Aslında, ne biriyim ne de diğeri. Ben cinsiyetlerin üstündeyim. Ben Anka Kuşu'yum.

- Hayır... diye inledi Levy.

Entarisini indirdi ve küçük alkol şişesini aldı. İçinde hâlâ bir-kaç damla kalmıştı.

- Sana kükürt şınınga ettim, diye devam etti. Çok terledin. Yağ bezlerin bu kükürtlü terle temas edince, hidrojen sülfüre dönü-şen bakteriler üretti. Anladın mı? Hayır mı?

Levy celladının konuşmasını bastırmak istercesine haykırdı. Korku dolu gözleri yuvalarından fırlamıştı.

- Terin yanıcı bir maddeye dönüştü. "İnsan bombası Levy."

Anka Kuşu bir adım geri çekildi ve Zipposunu çıkardı. En iyi

dostu Zipposunu. Ona doğumevlerini yakarken yardımcı olmuş çakmağını. Ebeveynleri yakarken. Çocukları yakarken.

-HAYIR!

Kapağını açtı, çakmağı şişeye yaklaştırdı ve başparmağının bir hareketiyle çakmaktaşı tekerleğini döndürdü. Bir kıvılcım yeterli oldu. Şişenin tıpasından mavimsi bir hale yayıldı.

-HAYIR!!!!!!

Küçük şişeyi şantajcının bacaklarının arasına doğru fırlattı. Levy'nin cinsel organı ve oylukları bir anda alev aldı. Çıgıllıkları alevlerin uğultusunu hemen bastırdı. Boş yere bağlarından -piya-sanın en iyisi, yanmaz triger kayışlan-kurtulmaya çalışarak san-dalyesinin üstünde kıvranıyor, eğilip bükülüyordu.

Dakikalar geçti. Anka Kuşu, yanan adamdan yükselerek mekânın sıcak havasına karışan yakıcı kokuyu duyuyordu. En yüksek konumda çalışan havalandırma sistemi dumanı hem üflüyor hem de emiyordu. Polis için kaygılanmıyordu: Kurban edil-mesi karmasını dengeleyecek ve onun daha iyi bir bedende yeni-den dirilmesini sağlayacaktı.

Kendisi için kaygılanıyordu.

Ateşin karşısında, hiçbir şey -ne dinginlik ne de rahatlama- hissetmiyordu. Ateş artık yatıştırıcı rolünü oynamıyordu. Hiç oy-namış mıydı? Ona güç veriyor, onu tahrik ediyordu ama asla hu-zur vermiyordu. Ailesini katlettikten sonraki tatminsizliğini ha-tırlıyordu. 1993 yılındaki kurbanlar bile yeteneğinin sınırlarını or-taya koymuştu. Yeniden doğuş her seferinde gücünü, derin anla-mını biraz daha yitiriyordu...

Şantajcı artık yanmıyordu. Tanınmaz yüzü, ters dönmüş el-leriyle sandalyesinde arkaya doğru kıvrılmıştı. Görüntüsü Pompei'nin taşlaşmış cesetlerim andıyordu.

Havalandırmayı kapattı ve oluşan bu ani sessizlikte, üzerine sıçrayan siyah parçalarla lekelenen entarisini çıkardı. Tamamen çıplak kalınca, temizlik yapmaya başladı. Kendini son derece bitkin, ruhsal açıdan çökmüş hissediyordu. Belirtiler gitgide artıyor-du. Onun için çözüm yoktu, başka huzur da - en son hamlesi dışında.

Koruyucu eldivenlerini taktı, cesedi odanın diğer ucuna kadar yerde sürüdü ve atıkların boşaltıldığı lağım çukurunun kapağını açtı. Acı ve keskin asit kokusu boğazını yaktı. Suyun yüzeyinde yansımalarını gördü. Solgun, olağanüstü bir heykeli andıran, sadece yok etmeyi düşünen, kapkara dalgalarla şaşkın bir siluet...

Kendine olan inancı daha güçlü bir şekilde geri geldi.

Bu akşam, Gece Süvarisi burada olacaktı. Onun peşindeydi. Onun yapacağı en ufak hareketi, yanlışlığı kolluyordu. Öyleyse harekete geçme zamanıydı.

Ayağıyla cesedi yuvarladı ve üzerine su sıçramaması için geri-ye kaçtı. Çukurdan yanmış et kokusuyla daha yoğunlaşan iğrenç kokulu bir duman yükselirken, gözlerini kapattı ve kollarını açtı.

Son yeniden doğuş bu akşamdı.

Onu Trois-Fontanot Sokağı'ndaki Adli Polis Merkez Müdürlü-ğü'nün bodrumundaki ayılma hüccresine kapatmışlardı. Onu başkalarından korumak için mi, yoksa başkalarını onun deliliğinden korumak için mi buraya koymuşlardı bilmiyordu. Duvarların diğer tarafından halüsinasyon gören sarhoşların, adalete söven sözde suçsuzların, Paris Valiliği Psikiyatri Kliniği'ne naklini bekleyen kontrolden çıkmış kaçıkların bağırışları, çığlıkları, homurtu-ları geliyordu.

Duvara raptedilmiş bankın üstüne büzülmüştü, kemeri, ayakka-bıları yoktu, düşüncelerine hâkim olamıyordu; bir pamuk kozası-nın içindeki beyni önceden kestirilemeyen akıntılara göre yön de-ğiştiriyordu. Yapılan sakinleştirici iğnenin etkisiyle kendini sarsıl-mış, dengesiz, uyuşmuş -ve son derece şaşkın- hissediyordu. Ama yine de kaygılarından kurtulması için yeterli değildi...

Buradan çıkmalıyım.

Doğrusu psikiyatri düşünmüyordu. Hata -uzun süre unutulma-yacak- yapmış bir polisti. Ona gerçekten çok mu öfkelenmişler-di? Bunu bilemiyordu. Daha ziyade Guillard'ı düşünüyordu. Pis-lik herif öğlen nereye gitmişti? Neyin hazırlığı içindeydi? Gayriih- tiyari bileğine baktı ama saatini de almışlardı.

Buradan çıkmalıyım.

Artık bir milim bile kıpırdamasına izin vermezlerdi. Yolundan en ufak bir sapmada kafasına kurşunu yerd. Yine ölümcül bir çö-züm... Son yetmiş iki saat içinde az kalsın bir şüphelinin kafasını eziyor, bir psikiyatri öldürüyordu - ve şimdi artık en kötüyü yap-maya kararlıydı.

Kilidin tıkırtısıyla ayağa fırladı.

-Otur.

Fifi hücrenin içinde bir adım ilerledi ve kapı arkasından ka-pandı.

- Sana “otur” dedim.

Passan yeniden bankın üstüne çöktü ve ceketinin eteklerini, sanki bir yük gemisinin güvertesinde rüzgâra karşı oturuyormuş- çasına yanlarında topladı. Teri üstünde kurumuş, cildini gergin-leştirmişti.

- Savcıyı göreceksin.

- Yargıcı değil mi?

- Duclos şikâyetçi olmadı. Şanslısın dostum. Buna karşılık ra-porunu abartılı yazma tehlikesi de var tabii.

Olivier başını ellerinin arasına aldı. Çocukların vesayetini kay-bedecekti. İşinden kovulacaktı. Ve...

Başını kaldırdı:

- Naoko'ya haber verildi mi?

- Biz vermedik. Ama üzülme, olay onun kulağına da gitmiştir. Avukatını gözüm tutmadı. Hakkında biraz bilgi topladım. Birinci sınıf bir pislik. Her tarafta, özellikle de bizde bağlantıları olan bir herif. Naoko'nun böyle bir leş kargasını nereden bulduğunu bir türlü anlamıyorum.

Passan omuzlarım silktili. Avukatın ilişkileri, Duclos'nun bu bil-gileri nereden bulduğunu kısmen açıklıyordu. Belki de Naoko ona ihanet etmemiştir.

- Bu sabah ne cehennemdeydin?

-Hiç.

- Guillard'm orada sotaya yattın.

- Hayır.

- Bu bir soru değil, bir iddia. Albuy ile Malençon, galerinin kar-şısındaki park alanında seni görmüş.

Passan sessiz kalmayı tercih etti.

- Ne gördün? diye ısrarını sürdürdü Fifi.

O berbat kovalamacayı anlatması söz konusu olamazdı. Sus-maya devam etti, duvann köşesine büzülmüş, gözlerini yere dik-mişti. Anlamadığı şey, yardımcısının onu neden böyle sorguladı-ğıydı. Kuşkusuz bir olay olmuştu. Onun -veya Guillard'ın- belli bir zaman içerisinde nerede olduğıyla ilişkili bir olay.

- Neler oluyor? diye sordu, nihayet.

Fifi üstünde, esrarlı bir sigaranın duman bulutunun içinde kay-bolmuş reggae kralı Peter Tosh'un resminin bulunduğı bol bir ti-şört giymiştir.

- Levy kayboldu.

- Nasıl yani?

- Bu sabah büroya gelmedi. Cep telefonuna da cevap vermi-yor. Arabası da bulunamıyor.

Onun profili göz önünde bulundurulursa, yokluğunun binler-ce sebebi olabilir. Sarhoş olup bir yerlerde sızmıştır. Alacaklı-ları gözdağı vermek için onu kaçırmıştır. Çevirdiğı bilmem kaçın-cı dümendenden biri elinde patlamış ve saf dışı edilmiştir. Yurtdışına kaçmıştır...

- Ondan en son ne zaman haber alınmış?

- Dün akşam. Guillard'ı görmeye gitmiş.
- Yalnız mı?
- Yalnız sayılır. Görüşme yaparken çocukları bir şeyler içme-ye yollamış.
- Bu nerede olmuş?
- Aubervilliers'deki galeride.
- Ne kadar sürmüş?
- Otuz dakika. Albuy ve Malençon geri dönünce Levy gitmiş. O zamandan beri de ondan bir haber alınamıyor.
- Ya Guillard?
- Sakin bir şekilde evine dönmüş.

Varsayım. Levy bir şeyler bulmuştu. Guillard'ı korkutmak - veya ona şantaj yapmak- istemişti. Bu da onun sonu olmuştu.  glenki kovalamacayla bir ilgisi olabilir miydi? Çok tuhaftı.

Yine de kesin olan bir şey vardı: Eğer Levy, Guillard'a kurnaz-lık etmeye kalkıştıysa çoktan ölmüştü.

- Sen de benim gibi mi düşünüyorsun?

Olivier cevap vermedi. Hücresinin duvarları ona bir anda çok daha yakın, çok daha korkutucu geldi.

Fifi kapıya hızlı hızlı vurdu. Omzunun  st nden Passan'a bak-tı:

- Gidelim. Savcıya diklenme Olive. Bu senin buradan tek çıkış biletin.

19.00. Naoko evin yanında, geride durmuş, Passan'ın gelmesini bekliyordu. Çocuklara g r nmemeyi tercih etmişti. Sonra onlar-dan ayrılmak çok zor olacaktı. Durduğu yerden onların banyoda şakalaştıklarını duyuyordu ve bu bile oldukça acı vericiydi.

Passan'ın korunaklı yerinin -Zen bahçesi- yakınına sığındı. Burada dalları yatay olarak gelişmiş büyük bir thunbergii çamı ile yapraklan sonbaharda kan gibi kırmızı bir renk alan bir aka-ęa  vardı. Passan bu ağaçları ev satın

alınır alınmaz, hatta tadi-lat çalışmalannın hemen başında dikmişti. Daha sonra bunlara, Shinji ve Hiroki'nin doğumuyla iki Japon çamı ve tabii ki bir de kiraz ağacı eklemişti. Ortada, özenle düzeltilmiş gri çakıllardan oluşan bir alan vardı. Biraz uzakta, sağ tarafta, birkaç kayanın ar-dına gizlenmiş, üstüne bir söğüdün eğildiği, kamışlarla ve eğrelti- otlanyla çevrili, bir su birikintisinden biraz büyük bir havuz var-dı. Biraz yaklaşıldığında, nilüferler -huzurun duru tasviri- görüle-biliyordu. Üstünde de, küçük bir çağlayan vardı.

Naoko bunu ona hiç söylememişti ama titiz bir Japon gözüy-le bakıldığında burası için tam bir Zen bahçesi denilemezdi. Her şeyden önce güneşin yönü konusunda yanılmıştı. Geleneksel ola-rak, "çakıl taşı denizi" daima kuzeydoğuya yerleştirilirdi, burada durum öyle'değildi. Ama onu etkileyen şey, burasının Passan'ın iç dünyasını yansıtıyor olmasıydı. Bu çalıların, eğreltiotlarının, bu "yüzen taşlar"ın ardında, her kayayı, her yosunu Postacı Che-val1 7 inadıyla buraya yerleştiren kişinin tutkusunu görüyordu.

Psikiyatrla yaptığı görüşmenin felaketle sonladığını öğrenir

öğrenmez villaya gelmişti. Hiç düşünmeden. Merhamet duygu-su pek gelişmiş değildi ama bu kez olanlar onun hatasıydı. Avu-katıyla konuşmuştu. Ona bazı şüpheleri olduğunu -ancak buna ihtimal vermediğini de- söylemişti. Rhim bildiğini okumuştı. Ve onunla konuşmadan bu oyunu tezgâhlamıştı.

Bahçe kapısı açıldı. Passan ile Fifi göründü, birinin üstünde buruş buruş bir takım, diğerinde iğrenç bir post-rock kıyafet var-dı. Benizleri çok soluk, saçları diken dikendi; henüz akşam olma-masına rağmen uykusuz bir geceye daha başlıyorlarmış gibi bir halleri vardı. Onların arkasında, nöbetteki polisleri fark etti. Na-sıl bir dünyada yaşıyordu böyle?

Fifi onu selamlamak için elini kaldırdı ve villaya girdi. Passan hiç gülümsemeden ona doğru ilerledi. On yaş yaşlanmıştı. Yüzü çökmüştü. Üç günlük sakalı vahşi, açgözlü bir ormanı andırıyordu.

- Çocukları mı almaya geldin? diye kuşkuyla sordu.

Tüm bedeninden engellemeye çalıştığı bir öfke fışkırıyordu ama yorgundu, Naoko'yu hemen etkileyen bir kırılganlığı da vardı.

- Hayır. Bu senin haftan, değişen bir şey yok.
- Senin haftan. Senin en güçlü yanının bu olduğunu düşünüyorum. İnatçılık, kibir ve kurallara bağlılık.
- Benim Japon olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?

Passan'ın öfkesi bir kahkahaya dönüştü. Elini saçlarının arasından geçirdi:

- Evet, tam olarak söylemek istediğim bu. Yürüyelim mi?
- Senin patikalarında yürünmüyor.
- İyi. Ama burada durmayalım.

Thunbergii çamının yeşil dallarının altına girdiler. Sanki bir başka boyuta geçmişlerdi. Akşamın alacakaranlığında her şey bir anda yeşile dönüştü. Binlerce ışık-gölge oyununun insanı şaşkınlığa düşürdüğü, hem ferahlatan hem de hüznölendiren ışığı süzen bir yeşil. Naoko gözlerini kapadı ve buğulu nem kokusunu soludu. Artık bir bahçede gezinmiyordu, çocukluğunda dolaşıyordu.

- Senden özür dilemeye geldim.
- Bu senin tarzın değil.
- Avukatım bana bile haber vermedi. Savaşta olduğunu sanıyor.
- Psikiyatr senin söylediklerini kafasından uydurmadı.

Naoko hafifçe başını salladı, ona karşı çıkacak takati yoktu.

- Dinle... Saçmaladım. Bir şeyler anlattım. Avukatım da bunları kullandı ve sana o psikiyatri yolladı...
- Ona reçetelerimi kim verdi?
- Hangi reçeteleri?
- Ben depresyondayken kullandığım ilaçların reçeteleri.

Naoko geç de olsa, avukat ile psikiyatrin gerçek bir soruşturma yapmış olduklarını anladı. Geçmişin derinliklerinde kalmış olaylan eşelemişlerdi.

- Benim bununla bir alakam yok, diye kendini savundu. Hem o dönemde, biz birlikte bile değildik. Hastaneleri aramış olmalılar, bilmiyorum. Tekrar söylüyorum, avukatım bir savaş sürdürdüğü-nü sanıyor.

- Senin için öyle değil mi?

Naoko durdu. Bir tobi-işi'nin -yürüyenlere yol gösteren, top-rağa gömülü, büyük yuvarlak bir taşın- üstündeydiler. Naoko su-yun havada yüzen aromasının içine işlediğini hissediyordu. O da diğerlerinin arasında bir yosun parçasıydı.

- Hayır. Biz boşanmak için aramızda anlaştık, en azından bu özel koşullar konusunda birbirimizin canını sıkmamaya çaba gösterelim.

Bunu yumuşaklıkla söylemeye çalışmıştı ama yaratılıştan çok sert bir konuşma tarzı vardı ve tonlaması buna müsait değildi.

- İki avukat tutmayı isteyen ben değilim.

- Bunun daha iyi olacağım düşündüm.

- Sonuç ortada.

- Bunu değiştirmek için çok geç değil.

- Yani?

- Bir başka avukat buluruz, ikimizi de temsil eder. Bilirkişi ra-poru, tüm bu saçmalıklar unutulur gider.

- Belki ilk avukatın parasını da kurtarabiliriz.

- Onu ben üstleniyorum.

Sessizlik uzadı. Naoko elini uzattı ama Guillard tutmakta ace-le etmedi. Sanki kamışlardan ve sazlardan oluşan duvarın ötesini görebilirmiş gibi suya doğru, belirsiz bir noktaya bakıyordu.

- Bakarız, diye mırıldandı sonunda, yeniden yürümeye başla-yarak.

Nâoko da peşine takıldı. Güneşin son ışıkları bulutlardan kur-tuldu ve ağaçların arasında kendine bir yol buldu. Bir anda, süzü-len ışığın içinde, yosunlar gümüşü küçük kabarcıklar halinde pat-ladı. Normalde mavimsi

yeşil olan likenler açık mor bir renge dö-nüştü. Bu bahçe uzun zamandan beri hiç bu denli hoşuna gitme-mişti. Aslında bunun için, bahçesinin tadını çıkarmak için o ka-dar da geç kalmamıştı.

- işinde sorun çıkacak mı?
- Şu an içinde bulunduğumdan daha kötü durumda olamam.

Koyu yeşil yüzeyi, bir vitrayınki kadar canlı ve güçlü bir renge bü-rünmüş suyun yanma geldiler. Uzakta, kuşlar gizlice cıvıldıyordu. Sanki Passan'ın yasaklannın farkındaydılar: " Yaklaşmak yasak."

- Ya soruşturma?
- Soruşturma mı?

Sanki her şeyi unutmuş, bellek yitimine uğramıştı.

- Buzdolabındaki maymun.
- Bütün çocuklar o işle ilgileniyor. Kaygılanma.
- Mahallede kimse bir şey görmemiş mi?

-Yok.

- Dün gece, bir şey oldu mu?
- Hayır.

Naoko onun yeniden sinirlendiğini fark etti: Yalan söylüyordu. En azından her şeyi söylemiyordu.

- Kaygılanma, diye tekrarladı Passan, başka soruların önünü almak ister gibi. Bana sorarsan o pislik bir daha böyle bir hare-ktette bulunmayacak. Ama her halükârda onu yakalayacağım, sa-na söz veriyorum.

Naoko'nun bundan şüphesi yoktu. Avcıların en mükemmeli. Ama bu amacına ulaşmak için nasıl bir yol izlemesi gerekecek-ti? Avını ele geçirene kadar neler olacaktı? Naoko ürperdi ve söy-leyecek -ne onu cesaretlendirecek ne de caydıracak- bir şey bu-lamadı. Passan'ın faaliyet alanında eylem vardı, orada kelimele-re yer yoktu.

Hava iyice kararmıştı. Fıskiye halinde yontulmuş mizubaşı su taşları onlar geçerken gülüyordu. Naoko birden bahçenin dip tarafında, ortak duvann hemen karşısındaki bambulardan oluşturulmuş duvarı fark etti. Bu küçük ayrıntı, ona diğer bahçelerle ve binalarla bir bütün oluşturan ailesinin bahçesini hatırlattı. Japonya’da evler bir Rubik Küpü’nün öğeleri gibi iç içe geçmişti. Zazen meditasyonu sırasındaki insan zihni dışında, boşluğun olmadığı bir yapı içinde büyümüştü.

Patika boyunca yürümeye başladılar. Naoko artık konuşmuyordu. Sessizlik bir buz parçası gibi boğazında eriyordu. Beyni’nin bir bölümü en ufak bir ayrıntıyı kaçırmamak için son derece dikkatliydi. Suyun kahkahası. Bitkilerin kokusu. Eğik çamların kırmızı kabukları. Kerpiç bir duvarın ardında kanat çırpın kuzgunlar eksikti sadece. Yüreğinin kabardığını, kâh suyla kâh kanla dolduğunu hissediyordu.

Birden Passan’a dönüp sordu:

- Japonca öğrenmek için çabaladığın zamanları hatırlıyor musun?

Passan en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden kahkahayı bastı. O da benzer bir şeyi düşünüyordu.

- Ya sen, “r”leri telaffuz etmek için çabaladığın zamanları hatırlıyor musun?

Bu kez Naoko güldü.

- Uzun zamandan beri böyle bir çaba içinde değilim.

Bir süre sonra, donuk bir sesle ekledi:

- Çok fazla gelişme gösterdiğimizi sanmıyorum.

Çamların gölgesinden çıktılar ve villayı gördüler. Karanlığın içinde, ev bir çocuk resmi gibi sadeydi. Yeşil bir örtünün üstünde beyaz bir küp. Passan’a baktı; adamın yüzünde bir şefkat ifade si vardı. Muğlak bir sıkıntıyı paylaştıklarını hissediyordu. Birlikte yaşadıkları her şeyle alakalı ve açıklanması güç bir şekilde nere deyse utandıkları, sözle ifade edilmesi imkânsız bir şey.

- Çocukları öpmek ister misin? diye sordu Passan, gerginliği yok etmek için.

- Hayır, ben gideyim. Kuralı bozmayalım.
- Nasıl istersen, dedi, sanki biriyle yapacak bir işi olduğunu hatırlamış gibi.

Naoko ışık yanan pencereleri işaret etti:

- Fifi, bu gece sizinle mi kalacak?
- Çocukları yatırdıktan sonra çalışacağız.
- Neyle ilgili?
- Evrak işleri. İşle alakalı. (Saatine baktı.) Akşam yemeğini ha-zırlamam lazım. Seni geçireyim mi?
- Gerek yok. Yarın sabah beni ara.

Naoko bahçe kapısına doğru yürüdü. Huzursuzluğu geçiyordu. Bir rüyada yaptığı yolculuktan sonra ayakları sağlam bir toprağa basıyormuş gibi hissediyordu.

İstemese de kalbini kıran acı hatıralar aklına geldi. Son yıllar-da, Passan'la birlikteyken en ufak ayrıntı, en ufak hareket onun için önemliydi. Bir restoranda baş başa basit bir yemek bile bir-kaç hafta onu mutlu edebilirdi. Bir gülümsemesi, ilgili bir bakı-şı, bu tür şeyler gününün iyi geçmesini sağlayabilirdi. Ama bu tür küçük şeyleri bile ondan esirgemişti. Fakat mucize eseri böyle bir şey olduğunda da beceriksizce tepki gösteren kendisi oluyor-du. Ona yemek uzatan eli ısırarak bir aç gibi, aşka susamıştı.

Çantasından arabanın uzaktan kumandasını çıkardı. Ağlamı-yordu. Gözyaşları bile başka bir zamana aitti. Özlediği ve hâlâ °na inandığı bir döneme.

Passan'ın Ultima Ratio'su ışıklı bir Nightforce dürbünle do-natılmıştı. Bu mesafeden dürbüne ihtiyacı yoktu. Optik büyütme rahatsız edici bile olabiliyordu, ama bu çok gelişmiş cihaz ona güven veriyordu. Bunu kullanması gerekecek miydi? Passan ken-dine bu tür sorular sormazdı. Son olaylar ona her planın, her ma-nevranın yararsız olduğunu göstermişti.

Bir bere, bir tişört, bir kot pantolon ile bir asker parkası giy-miş -hepsi siyahtı-, bir ağaca tünemiş, bir saatten beri gece gö-rüşlü dürbünüyle

yaklaşık yüz elli metre uzaktaki terası gözlü-yordu. Dürbünün binlerce kez büyüttüğü evin zayıf ışığı, ona Afganistan'da bir operasyondaymış izlenimi veren yeşil bir hale içinde görünüyordu. Aslında etraf, penceresiz bina cepheleriyle, apartman avlularıyla ve bir bahçıvanlık fuarının stantları kadar ürkütücü küçük bahçeleriyle doluydu.

Her şeye rağmen parmağı tetikte, atış pozisyonunda bekliyor-du. Onu rahatlatan başka bir şey daha vardı. Yeniden silahlan-mak için -tabancasına el koymuşlardı- kişisel cephaneliğine baş-vurmuştu: Belinde Glock 17, ayak bileğinde Sig SP 2022, belinin arkasına yerleştirdiği Eickhom bıçak. Yanma ne telefon ne GPS ne balistik bilgisayar almıştı - modem teknolojik cihazlarla sap-tanabilecek hiçbir şey.

Guillard'ı, savaşçı terminolojisiyle donanımlı, dikkatli, tehlike-li -zekâsı ortalamanın çok üstünde olan- bir düşman olarak ka-bullenmeye karar vermişti.

23.30. Terasta dikkat çekici bir şey yoktu. Evin içi de sakindi Bununla birlikte avı oradaydı, pusuya yatmış zararlı bir böcek ka-

dar kurnazdı. İçgüdüsel olarak bu gecenin bir eyleme sahne ola-cağını hissediyordu.

Naoko'yla yaptığı o kafa kanştıncı görüşmeden sonra, piyano dersini es geçerek, doğrudan çocuklarla akşam yemeği yemişti. Çocukları yatırmış, onları, salonda sehpanın üstündeki monitör-lerin karşısında oturan Fifi'ye emanet etmişti. Kameralar çalışı-yordu. Mikrofonlar çalışıyordu. Dışanda da polisler çalışıyordu...

Villa dokunulmazlığı olan bir kaleye dönüşmüştü. En azından o öyle olduğunu umut ediyordu.

21.30'da hazırlanmıştı. Fifi spor çantasını ve tüfek kılıfını gö-rünce yüzünü buruşturmuştu.

- Tam olarak nereye gidiyorsun?
- Kaygılanma.
- Görüş alanımdan çıktığın anda kaygılanırım.
- Çocuklara göz kulak ol. Senden tek istediğim bu.

22.00'de Neuilly-sur-Seine'in sessiz koyu karanlığına ulaşıyor-du. Chezy Meydanı dolaylarında üstünü değiştirmiş ve ilk tur için harekete geçmişti.

Guillard'ın malikânesi iki yanında villalar ve koyu renkli apart-manlar bulunan bir caddenin en sonundaydı. Maymuncuğu saye-sinde Olivier ilk parmaklığı aşmış ve park etmiş arabaların arka-sına gizlenerek ilerlemişti. Görevdeki iki polis oradaydı, bir so-kak lambasının altında, beklemekten sıkılmış bir halde sigaraları-nı tütürüyorlardı. Ne olursa olsun bu işi onlarsız yapacağını an-lamıştı. Artık leşçilin yöntemini biliyordu. Aubervilliers'de, bina-ların arkasındaki otoparktan kaçmıştı. Evinde de buna benzer bir çıkış olmalıydı.

Passan villanın çevresinde bir tur atmış, sonra iyi bir görüş açı-sına sahip bir yer bulmak için bahçelerde, avlularda keşif yap-mıştı. Sonunda, bahçe duvarının üzerine doğru sarkan bir kesta-ne ağa^ı bulmuş, yeşil dalların arasına girmişti. Bulunduğu yer-den mükemmel bir görüş alanına sahipti.

Bina tek katlıydı. Birkaç hafta önce arama yapmak için eve gelmişti. İçi çok hoşuna gitmişti. Beyaz duvarlar. Balkon ve kor-kuluğu olmayan dikdörtgen pencereler. Dizayn mobilyalarla çe-kici kılınmış, sade odalar. Bütün odalar, bahçe mobilyaları ile be-yaz kumaştan geniş bir güneşliğin bulunduğu tik ağacından bir terasa açılıyordu. Tüm bunlar bir derginin sayfalarından fırlamış gibiydi. Passan, Guillard'm villanın iç dekorunu bir profesyonele yaptırdığını tahmin ediyordu. Katilin kişisel olarak buna bir kat-kısı olmamıştı. O başka bir âlemde yaşıyordu. Gerçekle alaka-sı olmayan, karanlık ve korku dolu bir dünyada. Yıkık dökük bir kulübede veya bir hapishane hücrelerinde de yaşayabilirdi.

Dürbünüyle yeniden baktı. Hâlâ bir şey yoktu. Sağdaki odanın penceresinde ışık vardı ama kapalı stordan içerisi görünmüyor-du. Öğleden sonraki kovalamaca belki de hayvanı sakinleştirmiş- ti. Ama hayır. Kendine karşı öfkesi, intikam tutkusu -ya da öldür-me içgüdü-sü- onu dışarı çıkmaya zorlayacaktı. Kana susamış bir vampirdi. Taze et peşindeki bir yırtıcıydı.

Gece yansı olmak üzereydi. Bedeninde tutulmalar başlıyordu. Aklına hep aynı soru geliyordu: Bu gece herhangi bir kanıt olma-dan, sorgusuz sualsiz Guillard'ı öldürecek miydi? Peki sonra? Bir daha aynaya bakabilecek miydi? Zaten onu kuduz bir köpek gibi gören Naoko ne düşünecekti?

Naoko.

Bahçedeki konuşma dengesini bozmuştu. O küçük toprak parçasında hiç bu kadar güçlü bir Japonya havası hissetmemişti. Sanki kansı, sonunda ona Zen bahçelerinin/Msei'sini açan anah-tarı vermişti. Altın panlolu, esmer renkli yosunlar ve pınlolu çam-lar arasında, oraya gitmiş gibi hisse kapılmıştı. Kyoto'nun üstün-deki Kiyomizu-dera Tapmağı'nda fotoğraf çektirdikleri döneme.

Naoko banşmak için gelmişti. Ama her zamanki gibi, düşündü-ğünün onda birini bile söylememişti. Ona kızmıyordu: Onun ses-sizliğinin altında hep başka bir sessizlik vardı. Belki de hiçbir za-man açığa çıkamamış, kendine özgü bir yoğunluğu olan karan-lık bir bölge. Bu akşam, taşlann üstünde yürürlerken onlara eşlik eden de bu sırdı.

İlişkilerinin başlannda, Passan, zıprılık olsun diye ona "En faz-la sevdiğim yanınız ruhunuz" demişti. Elbette yalan söylüyordu. Böyle bir güzellik karşısında, buna şüpheyile yaklaşmayacak tek bir erkek olamazdı.

Buna karşılık Naoko da, "Yanılıyorsunuz. Benim ruhum karan-lıktır" diye cevap vermişti. Çok sonra, Naoko ilginç olmak için böyle bir cevap verdiğini itiraf etmişti.

Bununla birlikte, bilmeden de olsa, her ikisi de gerçeği söyle-mişti. Naoko gerçekten de son derece karanlık bir ruha sahipti - sanki ruhu, kozmik bir delik gibi bütün ışıklan soğuruyordu. Ve Passan'm da tutkuyla sevdiği şey - tıpkı Naoko'nun ipeksi ölüm yansılan olan saçlannda kaybolmayı sevdiği gibi- bu koyu karan-lıktı.

Birden yüreği hopladı. Terastan bir siluet geçmişti, ama o den-li hızlı geçmişti ki, insan hayal gördüğünü sanabilirdi. Evin içinde kımıldayan bir şey yoktu, pencerelerinde hâlâ ışık vardı. Ne bir kapı ne de pencere sesi duyulmuştu.

Passan dürbününü sımsıkı tuttu ve bahçeyi taradı. Doğrulan-dı. Bir gölge ağaçların arasına giriyordu. Çevre duvarına tırma-nıyordu. Duvarın tepesine ulaştığında ay ışığı, bir bıçakta yan-sır gibi sırtını yaladı. Guillard. Tepeden tırnağa siyahlar giymişti. Onunkiyile aynı amacı taşıyan bir komando kıyafeti.

Diğer tarafa atladı, gözden kayboldu. Sonra yirmi metre uzakta, bir apartmanın bahçe avlusunda yeniden ortaya çıktı. Passan onun yürüyüşünü tanıdı. Doğumcu, gecenin krallığına doğru yola çıkmıştı.

Polis yanağını silaha yasladı, ama işaretparmağı tetiğe dokunmadı.

Bunun için burada değildi. Avını takip etmek ve onun içindeki- ni keşfetmek için buradaydı.

Doğruldu, modüler tüfeğini yerleştirdi, duvarın üstüne inmek için bir bacağını uzattı. Bir ip cambazı gibi hızlı ve sessiz bir şekilde duvarın üstünde ilerledi. Kafasını kaldırıp baktığında Guillard'ın ortalarda olmadığını fark etti. Passan duvarın diğer tarafına kendini bıraktı ve koşmaya başladı.

/

Passan yarım saatten beri, A86'da birkaç araba geriden Guillard'ı takip ediyordu. Farlar, sokak lambaları, tabelalar geceyi yırtıyordu. Ama üstündeki koyu karanlık çok daha güçlüydü; Passan kendini kapkara ve yoğun bir magmanın içine dalmış gibi hissediyordu.

Katil Inkermann Bulvarı'na ulaşmak için sokak labirentinde ustaca ilerlemişti. Bir uzaktan kumanda çıkarmış ve bir cenaze arabası kadar siyah ve parlak, muhteşem bir S serisini uykusundan uyandırmıştı.

Böyle bir şeyi tahmin eden Passan, Subaru'sunu Mercedes'in hemen yakınma park etmişti. Malzemelerini bagaja koydu ve yola çıktı. Guillard hız limitine sadık kalarak acele etmeden yol alıyordu. Polis, bu mesafeden bile onun sakinliğini, soğukkanlılığını hissedebiliyordu. Emin olduğu bir şey vardı: Eğer karşı karşıya gelirlerse, bu kez katil paniklemeyecekti.

Nanterre. Genevilliers. Doğumcu av alanına, Seine-Saint-Denis'ye doğru ilerliyordu. Ama tuhaf bir şekilde, Chapelle Kapısı'na uzanan çevreyoluna sapmak yerine Sen Nehri'ni aşmayı, batıya doğru gitmeyi ve Hauts-de-Seine'in içinden geçmeyi tercih etmişti. Passan da onunla aynı hızda gitmeye çalışıyordu ve bu sakin seyir sinirlerini bozuyordu.

Bütün dikkatini dümdüz uzanan yola vermiş, banliyönün kaotiklik ovasını keşfediyordu. Görünmez fabrikalardan, gümüşü duvarlı bulutları, dilek mesajlarını andıran motifler çizerek gökyüzüne yayılıyordu.

Tekerleklerinin altındaki toprak, mesafesi sa-nayileşme yüzyıllarıyla ölçülen, uzak bir galaksiye dönüşecek ka-dar gerçekliğini yitiriyordu.

Guillard, doğruca Saint-Denis'ye giden D986'ya girmek için

otoyoldan çıktı. Nehrin diğer yakasına ulaştılar. Birden katil hız-landı, anayoldan ayrılıp dar sokaklardan oluşan bir labirente dal-dı. Olivier, fark edilip edilmediğini anlamaya çalışarak ona ayak uydurdu. Kemerlerin lambaları sanki başının üstünde ısıklık çalı-yordu. Guillard dönüyor, hızlanıyor, bir daha dönüyordu. Araba-sını takipçisini atlatmak isteyen birinden ziyade rasgele sürüyor-du. Kesinlikle gideceği yere gidiyordu.

Passan onu hep belirli bir mesafeden takip etmeye çalışıyordu. Ne levhalan okumaya ne de nerede olduğunu anlamaya zamanı vardı. Bir anda, hiç bilmediği bu mahallelerde herifin onu atlatıp ortadan kaybolabileceği aklına geldi. Pütürlü sert taşlardan yapıl-mış evlerden oluşan adacıkları arkalarında bıraktılar; demirden gözkapaklan gibi inik kepenkli dükkânlar boyunca ilerlediler; ar-tık kullanılmayan, modern yapılarla dolu, kamu binalarının bu-lunduğu mahallelerden geçtiler.

Sonra bomboş büyük arterlerden. Antrepolar, fabrikalar, han-garlar... Guillard hiçbir ışığa riayet etmeden saatte yüz kilometre hızla gidiyordu. Passan da aynı hızla, ancak farlan sönük bir şe-kilde -sokak lambaları etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu- onu iz-liyordu.

Manzara yeniden değişti. Geniş araziler. Kullanılmayan sanayi alanları. Guillard sola saptı ve bir toz bulutunun içinde kaybol-du. Yol asfalt değildi. Passan da aynı manevrayı yaptı, yolda kay-dı, sonra toparladı. Hızını koruyordu, ancak artık hiçbir şey gör-müyordu.

Birden frene bastı. Toprak yolda enlemesine durmuş, tozdan beyaza bulanmış Mercedes'le az kalsın çarpıştıyordu. Motoru çalı-şır halde bırakarak Subaru'sundan indi, iki eliyle Glock'unu doğ-rultarak yaklaştı. Kafasından bir sürü varsayım geçiyordu: Katil arabasının kontrolünü kaybetmişti. Bir şeye çarpmıştı. Bilincini yitirmişti...

Passan biraz daha yaklaştı. Kapı açıktı, şoför mahalli boştu.

Çevresindeki toz bulutlan yok olmaya başlıyordu. Başını çevir-di ve demir parmaklıkları gördü. Biraz ötesinde, Georges-Pompi- dou Merkezi'ni

çağrıştıran, ancak demir, ışık ve dumandan oluşan bir sanayi kompleksi gördü. Bir çekicinin düzenli aralıklarla çıkardığı sesi andıran büyük bir gürültü işitiliyordu. Sanki insanın sinirleriyle doğrudan rezonansa girmek için topraktan fıskıran bir gürültüydü. Polis savaş alanının yer değiştirdiğini anladı. Guillard yer yer ışıklarla bezeli büyük gemiye doğru yürüyordu.

Tabancasını kılıfına soktu ve parmaklıklara tırmanmaya başla-

dı. Üstünden geçip diğer tarafa yuvarlandı. Guillard gözden kaybolmuş, bu devasa tesis tarafından yutulmuştu. Eğimli rampalar, bacalar, silolar...

Çekiç toprağı dövmeyi sürdürürken Passan fabrikaya doğru ilerledi. Hızlı ve ihtiyatlı adımlarla yürürken tellere, döküntülere çarpmamaya, çukurlara düşmemeye dikkat ediyordu.

Guillard hâlâ görünürde yoktu.

Sol tarafından metalik bir ses geldi. Bir tren -daha doğrusu, otların altına gizlenmiş rayların üstünde yalpalayarak ilerleyen, penceresiz vagonlardan oluşan bir katar- yaklaşıyordu. Katarın geçmesini bekledi, sonra biraz daha hızlanarak yeniden koşmaya başladı. Kompleks yüz metreden daha uzun değildi. Brülörlerden gecenin karanlığına akkor halinde geçirtiler fıskırıyordu. Bacalar, dumanı tüten yıkıntıları andırıyordu. Kulelerin, tankların üstündeki ışıklı noktalar gökyüzüne işaret yolluyordu. Ve ahenkli gürültü devam ediyordu: bom-bom-bom-bom...

Biraz yavaşladığı sırada, Guillard'ı bir silonun etrafını kuşatan sarmal bir merdivenin üstünde gördü. Siyah giysisi ve kel kafasıyla, vaiz kürsüsüne tırmanan bir rahibi andırıyordu. Ama tam o esnada bir anı dikkatini çekti: Guillard nitril eldivenlerim giymişti.

Passan yeniden tabancasını çıkardı ve namluya mermi sürdü. Guillard onu yeni bir cinayet mahalline götürüyordu.

Demir parmaklıklı aralık bir kapı buldu. Devasa kökleri andıran boruların arasına daldı. Kaybolmuştu. Kesif, boğucu, pis bir koku boğazını yaktı. Beresinin -Özel Harekâtçıların kullandığı bir kar maskesi- kenarlarını indirdi, göz deliklerini ayarladı ve koşmaya devam etti. Sonunda silonun dibindeki basamakları buldu, tirabzana tutundu ve çıkmaya başladı.

Adımlan basamakları titretiyordu. Doğru merdivende olup olmadığını bilmeden silindi-rin etrafında tam bir tur attı.

Sanki bir cevap gibi, Guillard iki halka yukarda ortaya çıktı. Passan, maskenin akrilik ilmiklerinin altında havasızlıktan boğulacak gibi olurken yeniden hareketlendi. Bir tur daha attı ve üst kata ulaştı. Kimse yoktu. İyi bak. Doğumcu bir köprünün üstünde koşuyordu. Başka bir rezervuar kulesi. Soluğu kesilmişti, ciğerleri yanıyordu, o da köprüye ulaştı.

Biraz nefes almak için kar maskesini açtı. Ama daha kötü oldu. Havada zehir gibi bir koku vardı. Maskeyi yeniden indirdi ve Guillard'ı başka bir köprüden geçerken gördü.

Kel kafası, Mao yaka gömleğiyle oradaydı. Beyaz toza bulanmıştı.

Onu bekliyordu.

Passan gayriihtiyari silahını doğrulttu ama hayalet çoktan gözden kaybolmuştu. Passan da ileri doğru atılarak köprüyü geçti. Köprünün diğer ucunda, karşısına bir sürü yol çıktı. Sağa yöneldi ve borulardan oluşan bir ormanın içine daldı. Bir savaş kruvazöründeki gibi üstünde büyük çarklar bulunan boruları arkasında bıraktı. Artık köklerin katında değil, toplardamarların ve atardamarların bulunduğu kattaydı.

Aralık bir kapı vardı. Duvara yansıyan alevlerin ışığını gördü...

- Hayır! diye boğuk bir sesle bağırdı. HAYIR!

Yeni bir kurbanla karşılaşmaktan korkarak içeri girdi.

Ama gördüğü şey onu şaşırttı.

Borularla dolu büyük bir odada, Guillard çırılçıplak bir halde bağdaş kurmuş oturuyordu. Hareketsizdi, bir benzin birikintisinin ortasında yanıyordu. Kafasının çevresinde alevlerden bir hale oluşmuştu. Bedeni, turuncu ve siyah bir parıltının içinde çıtırdıyordu. Olivier'nin gözünün önüne, 1963 yılında Saygon'da kendini yakan Budist rahibin o ünlü fotoğrafı geldi.

Silahını kılıfına soktu ve Guillard'ı söndürmek için bir şeyler bulmaya çalışarak alevlere doğru yaklaştı. Parkasını çıkardı ve var gücüyle alevler

içindeki bedene vurdu. Duman arttı, ama alevler azaldı. Hiç acı hissetmeden katili alevlerin arasından çe-kip çıkardı. Adam yanmaya devam ediyordu.

İnatla devam etti, ateşi az çok söndürmeyi başardı. Diz çöktü ve Guillard'a kalp masajı yapmaya çalıştı. Dumanı tüten gövde-ye dokununca elleri yandı. Parkasını alıp kollanna sardı ve masa-ja devam etti.

Passan artık düşünemiyordu. Çıplak ve kapkara olmuş düşma-nını hayata döndürmek için iki eliyle Guillard'm göğsüne meka-nik hareketlerle vuruyordu. Doğumcu birden doğruldu, Passan'ı ensesinden yakaladı ve sanlmak ister gibi kendine çekti. O anda da tükürdü. Dudaklarının arasından alev fışkırdı. Passan'm gözle-rinin önünde birden beyaz bir perde oluştu. Yüzü kavruldu.

Bağymaya bile fırsat bulamadan bir top gibi yuvarlandı. Sanki bir lav gölüne girmişti, kör edici baloncuklar yüzünü kemiriyor-du. Duyduğu ıstırap acının da ötesindeydi; çenesini kilitleyen de bu acıydı.

Passan, o acının arasında Guillard'm, düşmanına püskürtmek için, bir ateş yutucu gibi ağzının içinde benzin sakladığını anladı.

Erdişinin tuzağı.

Alev-insanın...

- Bana bunu nasıl yapabildin? diye bağıırıyordu Naoko.

Passan onu anlamakta zorluk çekiyordu. Öfkenin biraz daha

bozduğu aksam nedeniyle. Hastaneye gelir gelmez verilen mor-fin ve kafasını saran bandaj nedeniyle. Ama şuuru hâlâ yerindeydi: Elektrikli metal karyolasının önünde volta atan Naoko'yu gö-rüyordu.

Ondan birazcık merhamet beklemek anlamsızdı.

- Bana hep yalan söyledin! Beni hep aptal yerine koydun!

Passan kımıldamıyordu. Yüzü, ağrı kesici pomat sürülmüş tül

bandajla kaplıydı. Guillard'ın ateş öpücüğünü söndürdükten son-ra bayılmıştı. Kendine geldiğinde bir ambulanstaydı - alarm siste-minin devreye girmesiyle harekete geçen fabrika bekçileri, olay sona erdikten birkaç saniye sonra onu bulmuşlardı. Patrick Guil-lard ise çoktan ölmüştü.

Passan doğrudan Nanterre Max-Fourestier Hastanesi'ne gö-türülmüştü. Doktorlar ona yanıkların yüzeysel olduğunu, ancak kırk sekiz saat gözlem altında kalması gerektiğini söylemişlerdi. Olivier bir tepki vermemişti; kendini orta ateşte pişmiş bir et gi-bi hissediyordu.

Şimdi, kolunda serum, üzerinde yeşilimsi hasta önlüğüyle, ka-fası bir mumya gibi sanlıydı ve karşısında gidip gelen Naoko'ya bakıyordu.

Bu boş hastane odasında, sete bir gün önce gelmiş bir aktri-se benziyordu. Dekor henüz yerleştirilmediği halde o kostümlüydü. Çevresinde duvarların sefilliğinden, süpürgeliklerin pisliğin-den, tavandaki kabarmalardan başka bir şey yoktu. Hemşireler ışığı söndürmüştü - storlardan içeri, ağarmakta olan günün ölgün ışığı sızıyordu. Saat altı civanydı.

- Aslında, paranoyak bir pislikten başka bir şey değilsin. Şaşkınlıkla, sahnedeki anlaşılması güç yanlışlığın tadını çıka-rıyordu. Yine sinema. Naoko'ya bir rol vermişlerdi, ama o metni şaşırmıştı. Kahraman kocasının yaralan için kaygılanacağına ona hakaretler ediyordu.

Bir tür sis bulutunun içinde, Passan onun siyah saçlanna duy-duğu tutkunun azaldığını fark etti. Naoko ise hâlâ başı önde, eli-ni kolunu oynatarak, elektrik şokuna maruz kalmış gibi sarsıla-rak yürüyordu.

Passan durumu yumuşatmak istedi:

- Desteğin için teşekkür ederim.
- Desteğim mi? dedi Naoko cevap olarak. Karanlıkta son dere-ce solgundu.

Yeniden odanın içinde dolanmaya başladı. Passan azar işitme-yi hak ediyordu. Naoko'yu asıl öfkeliendiren, ne gecenin bir yan-sı çağırılmak ne de kurtanlan kocasının bir sanayi kompleksin-de, yanmış bir hermafroditin yanında bulunması olmuştu. Sebep Fifi'ydi.

Fifi onu kaldığı otelde bulmuş ve korkunç açıklamalar yapmış-tı. Sonunda, kan alma olayından da bahsetmişti. Naoko, çocuklan-nın kanını almak için üst üste birkaç gece evine bir adamın girdiği-ni öğrenince öfke patlaması yaşamıştı. Geriye dönük olarak bir tür korku nöbeti geçirmişti, şimdi de Passan'a öfke kusuyordu.

Passan sonunda elini kaldırdı - söz istemek için bir mola işa-reti:

- Seni anladığımı sanıyorum. Şimdi otele dön ve dinlen.

Sesi boğuktu.

- Dinleneyim mi? Aklını mı kaçırdın sen?
- En azından dene. Bu akşam evde kalma sıranı geri alman ge-rekıyor.
- Sıramı... Gerçekten sen iyi değilsin.

Aklına yeni bir fikir gelmiş gibi metal dolaba doğru gitti ve Passan'ın kararmış giysilerini kanştırdı. Bu bile odanın içine mi-de bulandınıcı, yanık kumaş ve soğumuş kül kokusu dolması için yeterli oldu.

Genç kadın yan muzaffer, yan dokunaklı bir edayla anahtarla- n sallayarak ona doğru döndü:

- Artık eve adımını atmayacaksın.

Naoko'nun evle ilgili ayrıntılara dört elle sanılması, onun uçu-rumun kıyısında olduğunun işaretiydi. Passan sık sık, yıkana-cak bir sürü çamaşırın veya buzu çözülecek bir buzdolabının

Naoko'yu seppuku yapmaktan kurtardığı hissine kapılırdı.

- Fifi'ye gelmesini söyleyebilir misin? dedi Passan akordu kaç-mış sesiyle.

Naoko duraksadı. Yüz hatlarındaki öfke silinir gibi oldu. Te-ni Japon ahşap maskaları gibi soluk, neredeyse sarımsıydı. Bu gi-bi anlarda, ifade yerine birkaç basit çizginin yerleştiği yüzü, bir kâğıt yaprağı gibi dümdüz olurdu.

- Bana her şeyin sona erdiğine dair yemin eder misin? diye dü-şük oktavlı bir sesle sordu. Çocukların artık bir şeyden korkma-sına gerek olmadığına?

- Yemin ederim.

Yan aydınlıkta, Naoko'nun dudaklarının titrediğim görebiliyordu.

- Uyumaya çalış, diye mınıldandı Naoko, yerdeki çantasını alır-ken.

Kapı kapandı.

Bu mekânda hastaneye yatmış olmasının komik bir yanı vardı. Aslında, burayı Nanterre Yurdu olduğu zamanlardan biliyordu. O dönemde bu yurda Paris'in batısında ve Hauts-de-Seine'de yaşa-yan bütün evsizleri, dilencileri ve sefilleri toplarlardı - ya da daha ziyade burada alıkoyarlardı. Başka bir çağa ait bir sürü tuhaflığın onlarca yıl sürdürüldüğü, korkunçluğuyla efsaneleşmiş bir yerdi.

Hauts-de-Seine'deki yurtlardan sorumlu Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne bağlı ekipler her yıl burada sağlık taraması yapar-ıdı. Olivier zemini karo kaplı salonları, taş tonozları, açık galeri-leri hatırlıyordu. Doktor odasının kapısında, üzerinde donla sıra beklerken kemiklerini donduran soğuğu da. Kendilerinden geç-miş bir halde mastürbasyon yaparken yüzlerini pencereye daya-yan dişsiz, sannlı pansiyonerleri de.

Kapı açıldı, Fifi dağılmış bir halde odaya daldı. Passan onun küçülmüş gözbebeklerini fark etti. Bazıların stres altında sigara içmesi gibi, Fifi de eroin mi kullanıyordu?

- iyi misin? diye sordu Fifi, sinirli bir tavırla.
- İyiyim.
- Naoko beni görmek istediğini söyledi.
- Sadece bir yardım istiyorum. Bana kapalı kasa bir minibüs bulman gerekiyor.
- Minibüs mü?
- Evdeki bütün monitörleri topla. Naoko'nun ekranları görme-sini istemiyorum. Süper Mario'yu çağır, onları minibüse yerleştirir.

Bütün kuralları hiçe sayarcasına, Fifi'nin parmakları arasında yanan bir sigara vardı.

- Anlamıyorum. Kamera takibim sonlandırmıyor muyuz?
- Emin olmak istiyorum.
- Bunu yapan Guillard değil mi yani?
- Hiçbir şey bilmiyorum. Onu bağdaş kurmuş bir Budist rahip gibi ızgara olurken gördüğümde, artık daha fazla tahammül ede-medigi

anladım. Tuhaf bedenine, öldürme arzusuna, er ya da geç onu yakalayacak olmamın verdiği korkuya katlanamıyordu... Öl-mek ve aynı zamanda beni de öldürmek istiyordu. Naoko'yu kor-kutmak değil. Çocuklardan intikam almak değil. Bu olayda ters giden bir şeyler var...

Fifi cevap vermedi. Bu yeni bilgileri sindirmekte güçlük çeki-yor gibiydi.

- Örtüşmeyen başka şeyler de var, diye devam etti Passan, gı-cırtılı bir sesle. Mesela tarihler. Kan alma işi birkaç hafta önce başlamış. Stains'den çok önce.

- Bunların hepsi biliniyor. Guillard çok daha önceden intikam almaya karar vermiş olmalı.

- Bu onun ihtiyatlı davranışlarıyla örtüşmüyor. Unutma Leila Moujawad'ı kaçırmıştı. Yapacak daha önemli işleri vardı.

-Yani?

- Gözetime devam ediyoruz.

- Taşınmak istemez miydin?

- Eğer başka biri varsa, adres değişikliğinin bir önemi yok. Levy'den haber var mı?

- Yok. Ya uzaklara gitti ya da toprağın altında.

- Minibüs bulacak mısın?

Fifi eliyle yüzünü sıvazladı, sigarasından bir nefes çekti. Sivil-celerle dolu elmacikkemikleri doğan güneşin ışınlarıyla parlıyor-du. Gözlerinde hummalı bir ifade vardı.

- Çalışacağım, dedi sonunda. Ardından pencereyi açtı ve izma-ritini bir fiskeyle dışarı fırlattı.

- Naoko'nun bir şey bilmesi gerekmiyor. Sana güvenebilir mi-yim?

- Bu çok saçma, onu eve götüreceğim. Salondaki monitörleri, kabloları ve diğer tesisatı görecek.

- Ona her şeyin öğlene kadar kaldırılacağını söyle. Şu andan itibaren gözetleme işi evin dışından yapılacak. Kapiş?

Fifi inanmasa da başıyla onayladı.

- Ve Naoko'nun yatak odasındaki kamerayı sök. Adamların ka- nntı çıplak görmesini istemiyorum.
- Hepsi bu kadar mı?
- Hayır. Okulun önüne iki polis ve Naoko'yu izlemesi için de adamlar istiyorum. Mekanizmayı güçlendirelim.
- Anlamıyorum. Bu iş hâlâ devam ediyor mu?
- En ufak bir risk almayacağım. Sana güvenebilirim, değil mi? Fifi, ışığı arkasına alarak yatağa yaklaştı ve Passan'ın omzunu sıktı.

Yollar arabanın ön camından akıp gidiyordu. Yollar, kavşaklar, asma köprüler... Bu bomboş manzara, hiçbir yere gitmeyen ve hiç kimsenin kullanmadığı, gereksiz ve saçma bir otoyol ağının çağrış-tırıyordu. Doğan güneş, kirli bakır gibi saflığını kaybediyor ve bu-lutlara kızıl-kahve bir renk veriyordu. Uzakta, değirmen taşından inşa edilmiş evlerin oluşturduğu adacıklar, tam olarak seçileme-yen binaların meydana getirdiği denizler, kızılımsı ışıktaki alev al-mış ağaçlar gibi gökyüzüne uzanan gökdelenlerin oluşturduğu or-manlar görünüyordu.

Japonya'da otoyollar bir ormanı delip geçiyor, yeşil bir alana tecavüz ediyor, doğayı bozuyormuş gibi bir intiba yaratırdı. Oysa burada, bitki örtüsü çoktan ölmüştü. Yapraklarım dökmüş birkaç ağaç ve küçük çayırliklar bu dekor içinde yeri olmayan davetsiz misafirlere benziyordu.

Naoko davranışından dolayı pişmanlık duyuyordu. Söylenebi-lecek en hafif şey, saldırgan tavrının içinde bulundukları durum-la örtüşmediğiydi. Çocuklarının babası az kalsın ölüyordu; o ise yalan söylerken suçüstü yakaladığı bir çocukmuş gibi onu azarla-mıştı. Fransızcada "Ambulansa ateş edilmez" diye bir deyim var-ıdı. Ama o ambulansı bombayla havaya uçurmuştu.

Passan gözünün önüne geliyordu. Bandajların altındaki siyah-laşmış ve şişmiş yüzü. Aslında ona -ve onun bu güçsüz haline- üzülmüştü. Ama en iyi savunma, her zaman hücumdu.

- Hakkında bir inceleme yapılma ihtimali olduğunu söyledi, doğru mu? diye ansızın sordu Fifi'ye.

- Bu normal bir prosedür. Kaygılanma. Her şey yolunda.

Naoko hıçkırıklarına zorlukla hâkim oldu. Passan hep onun

'Çini rahat ettirmek, yüreğine su serpmek istiyor, gerektiğinde onu çocuk yerine koyuyordu.

- Eve saldıranın o herif olduğundan emin misiniz?

- Kesinlikle.

Fifi, Passan'dan daha iyi bir yalancı değildi. Tehlikenin geçtiği-ne inanmıyorlardı. Dün gece kendini yakan adamın villaya giren davetsiz misafir olduğunu doğrulayamıyorlardı. Ama şüphelerini onunla paylaşmak yerine blöf yapmaya devam ediyorlardı.

- Yani artık evde herhangi bir sorun kalmadı mı? diye ısrarını sürdürdü Naoko.

Fifi bir kahkaha atarak konuyu değiştirmeye çalıştı:

- Bu senin "sorun"dan ne kastettiğine bağlı.

- Buzdolabımda derisi yüzülmüş bir maymun. Çocuklarımdan kan alan bir vampir.

- Tüm bunlar Guillard'la birlikte öldü ve toprağın altına girdi.

Israr etmenin gereği yok.

- Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabildi?

- Ne yaptıysa senin için yaptı.

Naoko soğuk bir kahkaha attı, sonra kesin bir ses tonuyla ko-nuştu:

- Artık bu hayatı istemiyorum.

Bu hayat. Başlangıçta niyet çok kahramancaydı. Passan ada-let adına hareket ediyordu. Kötüleri yakalıyor, toplumu koruyor, Cumhuriyet'in değerlerini savunuyordu. Ama bu görev bir mesle-ğe ve bu meslek de bir

uyuşturucuya dnuşmüştü. İyi artık onun için soyut bir değere dnuşürken, Kötü onun her gün karşılaştığı gerçeği olmuştu.

- Çevreyoluna çıkıyorum, sana uyar mı?

Naoko sessizce başını salladı.

Défense semti boyunca yol aldılar. Kimyasal yapısı itibarıyla gazılı özellikleri bünyesinde barındıran, şist, kuvars ve başka minerallerden oluşmuş bir çöl gibiydi burası. Miadı çoktan dolmuş bir çağın fosilleri.

Saatine baktı. Yediye geliyordu. Pusulası iyice şaşmıştı, bir kez daha Sandrine'i aradı. Çocuklarına bir gece arayla önce Gaîa, sonra da silahlı, alkolik ve uyuşturucu kullanan bir polis bakmıştı. Bir adamı öldürmeye hazırlanan babalarıyla birlikte kalmışlardı. Birazdan da, evde bulunmasının hiçbir geçerli sebebi olmayan Sandrine'in yanında uyanacaklardı. Onlara istikrarlı bir aile sunmaktan daha değerli bir şey olabilir miydi?

Kesin olan bir şey vardı: Ne kadar riskli olursa olsun evden taşınmayacaktı.

Onlara saldıran Guillard olmasa da, bu tehdit sonsuza dek sürse de kaçıp gitmeyecekti. Çocuklarıyla birlikte her şeye göğüs gerecekti. Ve kuşkusuz çevrelerinde başka polisler de vardı. Verdiği sözlere rağmen Passan'ın evi gözetim altında tutmaktan vazgeçmeyeceğine emindi.

Aklına yeniden aynı düşünce geldi. Çocuklarını alıp, bu şiddetten binlerce kilometre uzağa, Tokyo'ya gitmek. Gözleri yaşla doldu, artık manzarayı görmüyordu. Her şey rayından çıkmış, birbiri karışmıştı. Hayır. Bu çözüm değildi. Hiçbir zaman da çözüm olmayacaktı. Kilometreler asla sorunları çözmemişti. Ve zaten istese de kaçamazdı.

Tokyo'ya geri dönmek Pandora'nın Kutusu'nu yeniden açmak demekti.

Araba durdu. Kötü bir rüyadan uyanır gibi bu düşüncelerden kurtuldu. Gözyaşları arasında, villanın bahçe kapısını tanıdı.

- İşte geldik. Son durak, dedi Fifi.

- 1970'li yıllarda Stevie Wonder bir basın toplantısı düzenle-miş. Toplantıya katılan gazetecilerden biri ona, kör olarak doğdu-ğu için üzgün olup olmadığını sormuş. Stevie Wonder kısa bir du-raksamadan sonra cevap vermiş: "Çok daha kötüsü de olabilirdi. Siyah olarak da doğabilirdim."

Passan gülümsemeye çalıştı. Ancak bu basit hareket bile bir acı dalgasına sebep oldu. Xylocain emdirilmiş bandajların altın-da, derisi çatlıyormuş gibiydi.

Saat 15.00'ti. Morfinin etkisiyle öğlene kadar uyumuştı. Öğlen pansumanlarını değiştirmişlerdi. Yanık yerleri bir ocaktaki ateş gibi yeniden alev almıştı. Tekrar iğne yapmışlardı. Tekrar uyu-muştu. Uyandığında ise Fifi'yi başucunda bulmuştu.

Yardımcısı boş durmamıştı. Bir minibüs bulmuştu. Süper Mario'nun yardımıyla Naoko'nun odasındaki kameraları sökmüş-ler, kontrol monitörlerini, villanın birkaç metre uzağına, Cluseret Sokağı'na park edilmiş minibüse taşımışlardı. İki polis monitör-leri izleyecekti. Başka iki polis de mahallede nöbet tutacaktı. Le- febvre, Fifi'yi desteklemişti. Her şey tersine dönmüştü; bundan böyle, Passan'ın istekleri birer emirdi.

Yatağın yanma, elinde sigarasıyla oturan yardımcısı konuşma-ya devam ediyordu. Rock söz konusu olduğunda saatlerce konu-şabilirdi.

- Keith Richards'ın günümüz müzisyenleri hakkında ne dediği-ni biliyor musun?

- Hayır.
- “Bizi gülünç duruma düşürecek herifler nerede? Ben sadece platinlerin arkasında duran kelleri görüyorum.”

Passan daha inandırıcı olmaya çalışarak gülümsedi.

- Tüm bunlar moralimi yükseltmek için mi?
- Sadece sıkıntılarını gidermek için.

Passan başını salladı. Pansumanların altında boğulacak gibi oluyordu; sargı bezi etine yapışıyor, morfin sinirlerini keçeledi-riyordu. Odanın içindeki siyah, eğik gölgeler cam gibi keskin, göz kamaştırıcı ışık parçalarına meydan okuyordu.

Gözlerini kapatınca daha kötü oldu. Guillard’ın ateşler içinde-ki yüzünü görmediğinde, kükürt gözlü iblisler beyninin derinlik-lerinde çağanaz gibi ilerliyordu. Bu saçma saplantılardan kurtul-du ve yeniden Fifi’nin verdiği bilgileri değerlendirmeye çalıştı.

Anlattıklarının hepsini ya da hemen hemen hepsini kafasından geçiriyordu. Guillard’ın cesedi Paris Adli Tıp Enstitüsü’nde-ydi. Savcı ve Yargıç Salvini, Neuilly’deki evi için arama karan çıkart-mıştı. Hiçbir şey bulamamışlardı - bu da Passan’ı pek şaşırtma-mıştı. Şimdi Guillard’a ait her servis istasyonunun -özellikle de genel merkezdeki ofislerin- aranması öngörülüyordu. Ama Pas-san buralardan da bir şey çıkmasını beklemiyordu.

Kaderin cilvesi: Ölümünden sonra Guillard, dört genç kadını öldürmekle değil, bir başkomiseri taammüden öldürmeye teşeb-büsle suçlanıyordu. Ve bu dava, şimdilik sadece onun tanıklığına dayanıyordu. Oysa hiçbir şey net değildi. Guillard’a iki yüz met-reden fazla yaklaşmaması gerekirken Passan’m onun peşinde ne işi vardı? Randevulaşmış mıydılar? Kim kimi çağırmıştı? Yanmış ve can çekişmekte olan Guillard’ın hasnunun suratına benzin püs-kürtmesi akla yatkın mıydı?

Kesin olan bir şey vardı: İkisinin bulunduğu yerde hiç yanıcı maddeye rastlanmamıştı. Öyleyse bu taammüden bir eylemdi. Ama kim kimi tuzağa düşürmüştü? Şimdilik Passan’ın anlattıkları -yüzündeki yanıklar bunu doğruluyordu- itibar görüyordu.

Bir ölünün sessizliğine karşı hayatta kalmış birinin sözleri...

Villanın davetsiz misafiriyle ilgili pek bir sonuç alınamamıştı. Maymun ticareti hakkında yapılan araştırmalardan hiçbir şey çıkamamıştı.

Çocukların kanlarının hangi teknikle alındığına dair bir şey bulunamamış, daha önce bu işi yapmış olma ihtimali yüksek bir kan hırsızı arama çabaları da sonuçsuz kalmıştı. DNA analizlerine gelince, Passan ailesine ait izlerden ve Gaia'nın kilerden başka bir şey bulunmayacağına dair rahatlıkla iddiaya girebilirdi.

- Bir keresinde Clash'm gitaristi Joe Strummer'm ayağının üstünden arabayla geçmiştim, sana anlatım mı?

Passan kaçamak bir hareket yaptı. Fifi anlatmaya başladı ama Passan onu artık dinlemiyordu. Saat 13.00 sıralarında, biraz kendine geldiğinde, Naoko'yla konuşmuştu. Genç kadın her gün yaptığı gibi çocukları okula bırakmış, sonra da işe gitmişti. Peşinde onu adım adım takip eden iki polis olduğundan, evin sürekli gözetim altında tutulduğundan habersizdi.

Passan resmi açıklamayı sürdürüyordu: Zanlı ölmüştü, bütün tehditler ortadan kalkmıştı.

Biraz gecikmeyle de olsa, Fifi'nin ayağa kalkmış olduğunu fark etti.

- Gidiyor musun?

- Akşama uğranm. Televizyonu açmamı ister misin?

Passan bu teklifi suratını asarak reddetti. Bu kadar ilgi, kendisini daha da güçsüz hissetmesine neden oluyordu.

- Levy'den haber var mı? diye sordu, Fifi odadan çıkmadan.

- Yok. Adli soruşturma başlatıldı. Bir yerlere tüyüp tüymediğini saptamak için banka hesapları incelenecek.

- Eğer tüydüyse, bunun önlemini almıştır.

- Kesin olan hiçbir şey yok.

- Peki ya öldüyse?

- Cesedi bir yerlerden çıkar. Düşmanları araştırıyor.

- İşiniz var.

Fifi işaretparmağını şakağına dayayıp kovboy selamı verdi ve odadan çıktı. Passan odada yalnız kaldı. Burada zaman öldür-mekten başka yapacak bir şey yoktu. Bu zaman da ancak düşün-celere dalarak tüketilebilirdi. Gözlerini kapadı. Kafasının içinde yeniden flaşlar çakmaya başladı. Sanki sürekli bir bombardıma-na maruz kalıyordu.

Bir gürültü onu uyandırdı. Birkaç saniye boyunca nerede oldu-ğunu ve ne duyduğunu anlamaya çalıştı. Ardından da, iç karartıcı ikindi ışığıyla dolmuş odayı fark etti. Demek ki birkaç saat uyu-muştu. Odanın içinde yankılanan titreşimi duydu - cep telefonu-nun sesiydi.

Başucu masasının üstünde yanıp sönen ekranı fark etti.

-Alo?

- Benim, Fifi. Levy'den haber var.

Passan çocukken yaşadığı Noel arifelerini hatırladı. Yatağına yatar, gözlerini kapatır ve sabırsızlıkla onu hediyelerden ayıran saatlerin geçmesini beklerdi. Gözlerini yeniden açtığı anda ise mu-cize gerçekleşmiş olurdu: Noel Baba gelmiş olurdu. Bugünse, he-diyeleler bile tamamen değişmişti.

- Onu buldunuz mu?

- Öyle denebilir. 19. Bölge'de, Jean-Jaures Caddesi'ndeki HSBC şubesinde bulunan kasası az önce açıldı. Dün oraya gitmiş.

Passan bandajlannın altında biriken yağlı terleri hissetti.

- Tam olarak saat kaçta?

-11.37.

Zonklayan yaralarına, morfin iğnelerine rağmen kafasında bir şimşek çaktı. Dünkü kovalamaca. Guülard ya Stalingrad'da ya da Jaures'te inmişti. Zaten Guillard ile Levy birbirlerine benziyorlar-dı. ikisini karıştırmak mümkündü.

- O olduğundan eminler mi?

- Elbette değüler. Şubedeki tanıklara göre adam biraz tuhafmış. Kasketi ve siyah gözlüğü varmış. Onları çıkarmayı reddetmiş.

Hiç şüphe yok: Guillard.

- Şubede ne olmuş?
- Ona kasasını açmışlar.
- Kimliğinden emin olmadıkları bir adama mı? Yüzünü göstermeyi reddeden birine?
- Adamın kendinden emin bir hali varmış. Ve polis kimliği göstermiş.
- Sonra?
- Hiç. Sonra çekip gitmiş, hepsi bu. Eğer o Levy ise ve...
- Guillard'dı.
- Guillard mı? (Filî hemen tepki vermişti.) Bunu nereden çıkarıyorsun?
- Anlatırım.

Levy somut bir ipucu bulmuştu. Guillard'dan para sızdırmak istemiş, ancak düşmanını hafife alarak büyük bir hata yapmıştı. Guillard onu konuşturduktan sonra öldürmüştü. Ardından da kanıt almak için bankaya gitmişti.

Hangi kanıt? Hangi belge?

Eldivenler. Levy şu veya bu şekilde, Stains'deki eldivenleri bulmuştu.

- Hey, Olive? Orada mısınız?
- Beni iyi dinle, dedi Passan, kararlı bir sesle. Bizimle çalışan üç laboratuvarla temasa geç. Bordeaux. Nantes. Strasbourg. Levy bu son günlerde onlardan analiz talebinde bulunmuş mu, öğren.
- Hangi davayla ilgili? Hangi mahkeme kararıyla?
- Bunun bir önemi yok. Önemli olan onlara ne tür bir örnek yolladığı.
- Neyin peşindeyiz?
- Nitril eldivenlerin.
- Söylemek istediğin...

- Levy onları ele geçirdi. Ama resmi prosedürü uygulamak yerine, bu eldivenlerin dışında kurbanın, içinde ise Guillard'ın DNA izlerinin bulunup bulunmadığından emin olmak istedi. Soma onları laboratuvarlardan aldı ve Guillard'la pazarlık yapmaya çalıştı. Guillard da onu öldürüp malını geri aldı.

- Jaures'teki kasadan mı?

Passan onu teyit etme gereği duymadı:

- Laboratuvarlarla temasa geç. Guillard'm bütün kasalarını aç. Başka kasalar da olmalı. Calvin'iyle başının çaresine bak. Ve Saint-Denis Suç Önleme Birimi'ne haber ver.

- Neden?

- Levy'nin eldivenleri nasıl bulduğunu öğrenmek için. Kapı kaçıp dolaşmak gerekecek.

- Etraf ısınıyor.

Passan cevap vermedi. Yaşadığı heyecana rağmen, morfin onu etkisi altına almış ve yeniden derin bir uykuya dalmasına neden olmuştu.

/

Saat 19.00. Ders bitiminden sonraki yararsız bir öğretmenler toplantısının ardından Sandrine Dumas nihayet okuldan çıkabilmişti. Villette Kapısı'ndan Maillot Kapısı'na, sonra da Charles- de- Gaule Caddesi'nden Nanterre'e gitmesi yaklaşık bir saat sürmüştü. Savaşçılara özgü, zorlu bir güzergâh. Elbisesini sıırılsıklam eden ter. Peruğunu çıkarmasına neden olan kaşıntılar... Tüm bunları bir Haçlı ruhuyla sineye çekmişti. Başkalarına yardım etmek onun misyonuydu. Ölmek üzere olan bir kadın için katlanması zor bir durum...

Bu akşamki hedefi Olive'di. Yıllardan beri onunla arkadaş değildi. Sandrine, Naoko'nun yanında yer aldığı zaman, bazen birbirlerine düşman bile olmuşlardı. Ama Passan'm bir sırrını biliyordu. Kimi'nin bilmediği, hatta Olivier'nin kendinden bile gizlediği bir sır.

1998 yılında Passan bir anda mahvolmuştu. Petites-Écuries Sokağı'ndaki bir binanın çatısında iki hırsız kovaladığı sırada Sandrine'i aramıştı. Yerinden

kımıldayamıyordu. Korkmuş, felç olmuş gibi çinko dama sımsıkı tutunmuştu, aklında tek bir dü-şünce vardı: Aşağı atlamak.

Sandrine hemen yanına gitmişti. Hizmetçi odalarının bulundu-ğu kattan Passan'a ulaşmış ve onu içeri sokmayı başarmıştı, f'as- san konuşamıyordu. Sandrine sadece Passan'm gıcırdayan dişle-rinin sesini duyuyordu.

İşte o zaman iki gerçeğin farkına varmıştı.

İlki: Passan onu aramıştı, çünkü başka kimsesi yoktu. Son de-ırece sıradan bir tanışma olmuştu onlarınki. Bir yıl önce, Sandrine bir gece kulübünden çıkarken saldırıya uğramış ve parası gasp edilmişti. Şikâyetini kayda alan polis de Passan'dı. Akşam yeme-ği yemişlerdi. Görüşmüşlerdi. Bir şeyleri aşmışlardı. Ama birlikte yapacakları hiçbir şey yoktu. Bununla birlikte sık sık görüşmeye devam etmişlerdi. Sandrine onun en iyi arkadaşı, sırdaşı olmuş-tu. Her şeyin anlatıldığı ve hiçbir şeyin yapılmadığı bir arkadaş. O bununla yetinmişti.

İkinci gerçek: Kötü geçmişinden kurtulamıyordu, bu panik krizi ciddi bir depresyonun ilk işaretiydi. Emniyet baştabibin-den hastalık izni almıştı. Resmi olarak ona kalp yetmezliği teş-hisi konmuş ve bir sürü tıbbi inceleme istenmişti. Sandrine onun tıbbi kontrollere giderken tansiyonunun düşük çıkması için be- tablokörler aldığını anlamıştı. Amirlerinin onu bir depresif olarak bilmesini istemiyordu.

Aylar boyunca onunla ilgilenmişti, onu yedirmiş içirmiş, gece-leri başında beklemiş, kollamıştı. Beylik tabancasını saklamıştı. Kaygı girdabına kapıldığında -ya da hiçbir şey yapamaz duruma geldiği anlarda- toparlanması için ona destek olmuştu. Herkes beraber yaşadıklarını düşünüyordu, aslında doğruydı. Ancak iliş-ıkileri hasta-hemşire ilişkisiydi.

Passan yavaş yavaş işine geri dönmüştü. Tünellerde boğula-cak gibi oluyor, tuvaletlerde ağlıyor, ofisine kapanıyordu. Bazen çok daha kötü şeyler de oluyordu: Kendini toparlıyor ve kontrol edemediği bir saldırganlıkla ortaya çıkan hiperaktif bir evreye giriyordu. Gece yansı evden çıkıp gidiyor ve gün ağarırken, do-nuk bakışlarla, üstü başı kan içinde geri dönüyordu, hiçbir şey hatırlamıyordu. Sandrine dehşete kapılıyordu. Bu güçlü kuvvetli adam, tabancası ve polis kimliğiyle şehir için büyük bir tehlikey-di. Sonra tekrar, o uyuşuk haline geri dönüyor ve Sandrine onu yeniden hazır bebek mamalanyla beslemeye başlıyordu.

Passan'ın bu durumu hakkında düşünmek için zamanı olmuştu.

Sandrine'in çok da orijinal olmayan görüşüne göre, Passan doğduğu andan itibaren hep yalnızdı. Tek başına büyümüş, tek başına hayata tutunmuş, tek başına kendini ispatlamaya çalışmıştı. Bu da, içinde fırtınalar kopsa da, güçlü bir kişiliğe sahipmiş gibi görünmesine neden olmuştu. Artık kuyu kurumuştur. Geceye kalan ise, Passan'ın üstesinden geldiğini sandığı ürkütücü psikolojik bozukluklardan -karanlıktan korkma, ölüm kaygısı, kronik yalnızlık- başka bir şey değildi...

Zaten Ocak 1999'da apar topar Sainte-Anne Hastanesi'ne yatırıldığında da psikiyatrlar aynı sonuca varmıştı. Passan'ın psişik sistemi çökme noktasına gelmişti. Dibe vurmuştu. Kuşkusuz bu ani kırılmayı bir olay tetiklemişti. Bunun ne olduğunu anlamak ve başka depresymlere karşı önlem almak için artık kendi ruhunun

derinliklerine inmesi gerekiyordu. Bir terapi onun kara kutusunu açabilirdi.

Antidepresanlar. Anksiyolitikler. Analiz... Passan ruhunun anti-korlarını yeniden canlandırmış ve onları arındırmıştı. İş hayatında şerefini kurtarmıştı. Kimse onun gerçek hastalığı konusunda şüpheye düşmemişti. Özel hayatında ise, yakın arkadaşları onu terk etmiş, Passan da yemden hayata bağlanma sebebim bulmuştu: Naoko.

Sandrine sonunda hastanenin park alanına girdi. Kampüsün ortasındaki binayı gördü. Asansörde, ter içinde olduğunu fark etti. Yine aynı koku... Parfümünü unutmuştu. Omzunu silkti. Tüm bunlar geçmişte kalmıştı.

Koridor. Sıcak. Eterin, dezenfektanın, idrarın pis kokusu. Saint-Antoine Hastanesi'ne gide gele üstündeki hastane korkusunu atmıştı. Artık, en ufak bir rahatsızlık duymadan bir morgda kamp kurabilirdi.

Passan'ın kapısını vurdu. Cevap yoktu. Bir eliyle kapı kolunu çevirdi, içeri baktı.

- Selam.

Passan tanınmayacak haldeydi. Saçlarının bir kısmı yanmıştı. Kafası pansumanlarla sarılıydı. Yüzünde, başka pansumanların yanı sıra, yeşilimsi gazlı bezler ve beyaz bantlar vardı. Ona sarılmak içinden gelmedi ve ceketini çıkarmadan, yatağın kenarındaki sandalyeye oturdu. Sessizlik onu

bunaltıyordu. Çok yakın in-sanlarla yaşanan sorun, konuşacak bir şey bulamamaktı.

- Bir şeye ihtiyacın var mı? diye sordu, uzun bir sessizliğin ardından, her şeyi göze alarak.

Passan başıyla “hayır” işareti yaptı.

- Ağrın var mı?

Passan bu kez başını her anlama çekilebilecek şekilde salladı.

- Burada uzun süre kalacak mısınız?

- Bir gün daha. Sonra pansumanları çıkaracaklar. Yani, öyle umuyorum.

Sanki sesi de yüzü gibi yanmıştı. Sandrine ona son yaşanan olayları veya Guillard hakkındaki düşüncelerini soracaktı. Ama vazgeçti: Her halükârda Passan yalan söyleyecekti.

- Naoko’yu düşünüyorum, diye mırıldandı Passan, sanki bir konu açmak ister gibi.

- Demek öyle, dedi Sandrine alaycı bir ses tonuyla.

- Dün, tüm bunlar olmadan önce, bahçede karşılaştık.

- Şu meşhur Zen bahçesinde mi?

Alaycı ses tonuyla karşılık vermeyi sürdürüyordu. Passan onu işitmiyormuş gibi kendi kendine konuşuyordu.

- Onu gerçekten... güzel buldum.

- Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?

Passan bandajların arasından gözlerim Sandrine’e doğru çevirdi.

- Demek istediğim... (Nefesi gazlı bezin dokusundan süzülüyordu.) Radyoda dinlediğin eski bir parça gibiydi. Uzun zaman dinlediğin için artık duymadığın bir parça... Ve sonra bir gün, ara-banın direksiyonundayken yeniden duyduğunda ürperdiğin.

- Yani? (Sandrine’in sesi öfke doluydu.) Boşanmaktan vaz mı geçtiniz?

Passan yavaşça elini salladı. Sandrine ses tonunu sertleştirdiği için pişman oldu.

- Tam tersine, diye mırıldandı, Passan. Ama dün, sevmiş olduğum kadını yeniden bulduğum ve yıllardan beri hayatımı bir ya-bancıyla paylaşmamış olduğum için sevindim.

Yeniden sessizlik oldu.

- Japonya'ya gittiğinde, diye devam etti Passan, iki ruh hali arasında gidip gelirsin. Bazen kendini Mars'taymış gibi hisseder-sin. Ama akabinde, duyduğun bir cümleyle, karşılaştığın bir ay-rıntıyla, Japonlar, tam tersine sanki sana çok yakınmış gibi gelir.

- Nereye varmaya çalışıyorsun?

- Naoko'yla on yıl boyunca bu gelgitleri yaşadım.

- Bu da onun cazibesinin bir parçası.

Passan birkaç sözcük homurdandı, sonra daha anlaşır bir şe-kilde ifade etti:

- Onu en son yaklaşık iki yıl önce öptüm. Ve sanki kendi elimi öpüyormuşum gibi bir hisse kapıldım.

Sandrine ona doğru yaklaştı ve günah çıkarma kabinindeki bir ^ rahip gibi konuştu:

- Bütün bunları neden kafana takıyorsun bilmiyorum... Açık yüreklilikle söylemek gerekirse, başka sorunlar var. Dinlenmen lazım, sen...

Sustu. Passan'ın yüzü bir anda çökmüş, çenesi göğsüne düş-müştü.

Uyuyordu. Bu görüntü Sandrine'de şok etkisi yarattı: San-ki Passan ölmüştü.

Çantasını aldı, ayağa kalktı, birkaç saniye hareketsiz durdu. Ne anlayış ne de merhamet duyuyordu.

Sadece tek bir gerçeği görüyordu: Passan planı için bir engel teşkil etmeyecekti artık.

- Babam televizyonu odaya koymuştu!

- Baban istediği gibi yapabilir, ama benimleyken televizyon sa-londa duracak. Yatak odası uyumak için!

Naoko'nun onlarla Japonca konuşacak takati yoktu. Yeniden gülümsemeye başlayan Hiroki'nin yanına gitti.

Shinji banyonun kapısında belirdi.

- Babam iyi mi?
- Çok iyi.
- Onu görmeye gidecek miyiz?
- O gelecek. Yann hastaneden çıkıyor.

Shinji başım salladı, diş fırçası ağzındaydı. Naoko ona baktı: Mavi havlu kumaştan pijamalarıyla, kurbağa ve nilüfer desenle-ri olan duş perdesinin önünde duran küçük bir siluet. Naoko her seferinde aynı hayranlığı duyuyordu. Bütün engellere rağmen bu-nu başardığına inanamıyordu. Mucize.

- Hadi bakalım, yatağa! dedi, heyecanını bastırarak.

Shinji yatağına atladı, ardından bir sürü öpücük geldi. Naoko bu akşam çocuklarla bir anlaşmaya varmıştı. Hep yaptıkları gibi masal anlatmak yerine, onlara on beş dakika televizyon izlemeyi önermişti. şaşıran çocuklar bu teklifi coşkuyla kabul etmişlerdi. Aslında Naoko televizyonun yanı sıra bilgisayar oyunlarına ve in- / temete de karşıydı. Tüm bunların hayal gücünü geliştirmediğini düşünüyordu. Ama bu akşam yorgundu. Bir ipin ilmiği sanki bo-ğazını sıkıyormuş gibi hissederken, ikisine ayn ayn Japonca ma-şsal okumak söz konusu olamazdı.

Işığı söndürdü.

- Kapıyı açık bırak!
- Gece lambamı söndürme!

Naoko her akşam olduğu gibi davrandıkları için onlara içten içe minnet duyuyordu.

- Mesaj alınmıştır.

Onlara son bir öpücük yolladı ve kendi odasına gitti. Diego yi-ne ortalarda yoktu. Zaten bu zamana dek ne faydası dokunmuş-tu ki? Banyoya girdi. Akimda bir sürü soru vardı. Davetsiz misafir Guillard olmayabilir miydi? Ailenin tanıdığı biri miydi? Islak se-dir ağacının kokusu sanki onu okşuyor, ona güç veriyordu. Saçla-rını topuz yaptı.

Taburesine çömeldi, tenugui'siyle -küçük beyaz bir havlu- ve standart duş jeliyle var gücüyle bedenini ovmaya başladı. Aslın-da su kullanmıyordu. Kuru temizleme. Vücudunu ovarak temiz-ledikten sonra duş başlığıyla durulandı. Ardından buhara, sonra da yakıcı suyun altına girdi. Kırk beş derece: ideal sıcaklık.

Tokyo'ya her gidişinde annesini çevredeki kaplıcalara, on- sen'lere götürürdü. Banyodan sonra hafif yukata'larını giyerek, deniz yosunu kokan iri midyeleri ve gevrek denizyıldızlarını çağ-rıştıran, kızıl-san renkli, kızarmış karidesleri tadını çıkara çıkara yerlerdi. Böyle anlarda, Japonların deniz memelilerinden olduğu-nu düşünürdü.

Gözlerini kapadı. Bu banyo bir ibadet gibiydi.

Aniden, bir gürültü bu anı sona erdirdi. Kalbi bir anda duracak gibi oldu. Kolları ve bacakları sıcak suya rağmen aniden buz kes-ti. Sessizce banyodan çıkmayı başardı. Kurulanmakla vakit kay-betmeden, üzerine bir eşofman altı ile bir tişört geçirdi.

Yeniden hafif, ancak gitgide hızlanan darbeler. Zorlukla duyulan. Naoko buna inanamıyordu. Tehlike geri dönüyordu.

Bu kez kalabalıklardı.

Odasına geçti. Gözleriyle, kendini, çocuklarını korumak için bir şeyler aradı. Başucundaki komodinin çekmecesini açtı ve kaiken'i buldu.

Gürültüler gitgide yaklaşıyordu.

Merdivene ulaşmışlardı. Davetsiz misafirlerin yolunu kesebilir-di. Onların çocukların odasına ulaşmasını engelleyebilirdi. Onla-rın hayatlarını kurtarmak için ölümü göze alabilirdi. Bu düşünce bile ona inanılmaz bir cesaret verdi.

Kaiken'i sınımsıkı kavrayarak ilerledi. Ayak sesleri duvann tam arkasından geliyordu. Kalbi duracak raddede idi, kapıyı açtı ve hançerini karanlığa doğru savurarak ileri atıldı. Ama tüm yapabil-diği yere kapaklanmak oldu.

iki adam tabancalarını doğrultmuş ona nişan alıyordu. Yan ka-

ranlığın içinde birkaç saniye boyunca onları tanımaya çalıştı: Fi- fi ile bir başkası, bahçe kapısının önünde birkaç kez gördüğü ras- talı bir Siyah.

- Her şey yolunda mı? diye sordu Fifi alçak sesle.

Naoko hançeri yere attı ve dizlerinin üstüne oturdu. Sanki ba-cakları ona ait değildi.

- Ne... neler oluyor?

- Teknik bir sorun. Kameralardan biri çalışmıyor.

- Kameralar mı?

Kafasının içindeki çarklar yeniden dönmeye başladı. Elbette, ev hâlâ kameralarla izleniyordu... Passan gece ziyaretçisinin Gu- illard olduğunu düşünmüyordu.

Ve kimse ona bu konuda bilgi verme gereği duymamıştı.

- Hangi kamera?

- Çocukların odasındaki.

Naoko bir sıçrayışta ayağa kalktı ve koştu. Hiç tereddüt etme-den odanın kapısını açtı.

Kalbi artık çarpmıyordu. Ciğerleri tıkanmış, beyni donmuştu.

Yine de manzarayı görünce, içinde çok daha derin, çok daha hayati bir şey sonsuza dek taşlaştı.

Suresnes Köprüsü'ne doğru son hızla giden polis arabasının içinde, Passan büyük bir öfkeyle pansumanlarını söküyordu. Kendini gerçek kimliğiyle - polis kimliğiyle- yeniden bütünleşmiş hissediyordu.

Gece gelen haber onu şaşırtmamıştı.

Vampir, Guillard değildi. Davetsiz misafir intikam almaya de-ıvam ediyordu ve Passan her ıeye sıfırdan başlamak zorundaydı. Yıkılmış olması gerekirdi. Umutsuzluğa kapılmış olması. Ya da sadece şok halinde olması. Ama bu yeni savaş, tam tersine onu ateşlemişti. Ne yanıkların acısını ne de morfinin etkisini hissedı-yordu. Adrenalin tım vucudunda dolaşıyor ve duyularının uyanık kalmasını sağlıyordu.

- Sireni kapat.

Araba, mahallesine geliyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Suresnes sokakları bomboştu. Asfaltın uştünde, bir yıka-ıma arabası geımış gibi ıslaklık vardı. Ama gokyüzünün, Mont- Valerien tepelerine çökmüş kirli havaya karşı yapacak hiçbir şe-yi yoktu.

şoför Cluseret Sokağı'na saptı. Polis arabalarının yanı sıra, bir ambulans ve olay yeri incelemenin araçları oradaydı. Dönen te-ıpe lambaları, muşambaları içinde görevliler, fosforlu polis ban-ıdı... Ailesi artık bir güvenlik çemberinde yaşıyordu. Ya da daha zi-yade, polislerin hep çok geç geldiği bir tehlike bölgesinde.

Arabanın camına vuruldu. Fifi ona doğru eğilmişti. Soluk yüzü farların beyaz ışığıyla yarışabilirdi. Olivier arabadan çıktı. Ama hemen ardından bir Peugeot'ya yaslanmak zorunda kaldı. Baş dönmesi ya da morfinin etkisi...

- İyi misin?

- Çocukları görmek istiyorum.

- Bekle.

- Onları görmek istiyorum! diye bağırdı.

Bahçe kapısına doğru ilerledi ama Fifi açıkça yolunu kesti:

- Sana bekle dedim. Onlar iyi. Kaygılanma.

- Ya Naoko?

- Herkes iyi. Ama önce sana bir şey göstermem gerekiyor.

Passan sorgulayan gözlerle ona baktı.

- Minibüs.

Uslu bir çocuk gibi yardımcısını takip etti. Asfalt ayaklarının altında sallanıyordu. Bir şantiye kamyoneti gibi kamufle edilmiş gözetleme minibüsü biraz uzağa park edilmişti. Camları, görünmeden dışarıyı görmeyi sağlayan gri bir boyayla boyanmış, toz içinde, eski püskü bir arabaydı. Minibüs bir kilometre uzaktan bile polis kokuyordu.

Fifi arka kapıya vurdu, hemen açıldı. Jaffré onları içeri aldı. Ter, idrar, McDonald's kokulan Passan'ın soluğunu tıkadı.

- Sana olanları anlatayım, dedi Fifi alçak sesle.

Passan dinlemiyordu, gözleri monitörlerdeydi. Kameralar hâlâ çalışıyordu: Naoko salonda, korku içindeki Shinji ile Hiroki'yi kucağına almış, kanepede oturuyordu. Polisler odanın içinde dolaşmıyordu. Beyaz tulumlu adamlar dip tarafa geçiyordu. Korku o denli belirgindi ki, sanki bir tür elektrostatik sis perdesi oluşturaarak görüntüleri bozuyordu.

Diğer ekranlarda -mutfak, yemek odası, koridor, bodrum- faaliyet halindeki olay yeri inceleme teknisyenleri vardı. Tek bir ekran karanlıktı.

- Saat 22.15'te, dedi Fifi, sigara içmek için dışarı çıktık.

- Minibüste kimse kalmadı mı?

Yardımcısı ayağını yere vurdu, ondüle sacdan bir gürültü yükseldi:

- Lanet olsun, üç saatten beri hiçbir şey olmamıştı.

- Devam et. f

- Geri döndüğümüzde, bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladık. Kameralardan biri çalışmıyordu.

Passan gözlerini karanlık ekrandan ayırmıyordu.

- Çocukların odasındaki kamera. Hemen eve girdik.

- Naoko'ya haber verdiniz mi? Telefonla, mesela?

- Buna zamanımız yoktu. Eve girdik ve içeri dağıldık. Bodrum. Zemin kat. Birinci kat.

- Sonra?

- Jaffre'yle birlikte çocukların odasına daldık. Çocuklar uyu-yordu ama köpek ölmüştü. Yataklarının arasında yatıyordu.

Passan karanlık monitöre bakmaya devam ediyordu.

- Daha soma? diye sordu.

- Naoko çocukları uyandırdı.

- Onlara ne söylediniz?

- Hiç. Naoko ışığı yakmadı. Onları salona indirdik. Diego'yı görmediler.

- Böyle bir şey nasıl olabilir?

Fifi bir bilgisayarın tuşlarına bastı. Karanlık ekran aydınlandı, soma gümüş renkli çizgiler belirdi.

- Yanıldık, diye açıklamada bulundu Fifi. Odadaki kamera ke-silmemiş. Üstü örtölmüş. Bellekte geri giderek bu görüntölere ulaştık...

Odanın görüntüsü sabitti: Sadece Hiroki'nin gece lambasının yıldızları duvarda dönüyordu. Objektif bir güvenlik kamerasının belirgin görüş açısına sahipti: İki yatağı, banyo girişini, kapıyı gör-rüyordu... Fifi ileri sarma tuşuna bastı.

Ardından da oynatma tuşuna. İki çocuk sessiz sessiz uyuyor-du. Yıldızlar dolanıyordu. Bu ışık noktaları dışında başka hare-ket yoktu.

Birden banyonun eşiğinde bir siluet belirdi. Arkadan görünen ve yerde bir şey sürükleyen iki büklüm bir kadın. Üzerinde ayak bileklerine kadar inen koyu renkli bir entari vardı. Etekleri kana bulanmış bir kimono. Hâlâ sırtı dönük olan gölge, yaşlı bir kadın gibi, küçük adımlarla geri geri ilerliyordu.

Passan'ın aklına, sahnenin tersten çekildiği, sonra hayaletin korkutucu görüntüsünü vurgulamak için ilgili bölüme montajlan- dığı şu hayalet filmleri geldi.

Hortlak odanın ortasına doğru bir kâbus yavaşlığında ilerliyor-du. Yükü, ardında siyah bir iz bırakıyordu. Tüm sekansın ürkütü-cü bir görüntüsü vardı. O sırada yerde sürüklediği şeyin ne oldu-ğu anlaşıldı: Bağırsakları zeminde "S" biçiminde iğrenç bir iz bırakan, kamı deşilmiş köpek.

Fifi boğuk bir sesle açıklamada bulundu:

- Köpeği banyoda öldürmüş. Tam olarak saatini bilmiyoruz ama büyük olasılıkla 20.30'dan sonra, çocuklar yattıktan sonra.
- Başka monitörlerde de görüntüsü var mı?
- Hayır.
- Banyoya nasıl girmiş olabilir?
- Hiçbir fikrim yok. Aslında, bu imkânsız.
- Ya Naoko?
- Naoko, ne?
- Odasından çıkmamış mı?
- Hayır. Ama odasında kamera yok ve...

Ekranda, yaratık doğrulmuştu. Objektife bakıyordu. İpek kimonosunun motifleri ile kan lekeleri, kumaşın yüzeyinde soluk almaya çalışan parçalanmış organlar gibi birbirine karışıyordu. Kemerinin, yani ofei'sinin açık mor bir rengi vardı - açık bir ya-ra gibi.

Passan hiç sırası olmadığı halde, böyle bir kimononun yakla-şık on bin avro edeceğini düşündü. Naoko'ya hep böyle bir kimo-no almak istemişti.

Ama bundan daha kötüsü de vardı: Hayalet bir No maskesi ta-kıyordu. Sarı ahşap yüzeyde bıçakla yarılmış gibi duran gözler. Kırmızı ve belirgin bir ağız. Yırtıcı küçük dişlerin görüldüğü, ya-rayı andıran bir gülümseme.

Passan No tiyatrosu üstüne bir sürü kitap okumuştı ve bütün duyguları ifade eden yüz otuz sekiz maske olduğunu biliyordu. Bu maske neyi ifade ediyordu?

Yaratık birkaç saniye objektife baktı, şaşırmış bir ifadeyle başı-nı yana eğdi. Omuzlarında kan izleri vardı. Maskesi sıçrayan kan-la lekelenmişti. Birden kolunu uzattı ve objektife doğru bir şey fırlattı.

- Kameranın üstüne köpeğe ait bir parçayı attı, dedi Fifi.
- Hangi parça?

Fifi tereddüt etti. Passan, sanki kilometrelerce uzaktan geli-yormuş gibi yankılanan kendi sesini duydu:

- Hangi parça?
- Cinsel organları.
- Naoko bunu gördü mü?
- Hayır. Göstermem mi gerekiyordu?

Passan cevap vermedi. Sanki bir şey görecekmış gibi siyah ek-rana bakıyordu. Bir açıklama. Bir kanıt. Bir bağlantı.

Ama hiçbir şey göremedi, derin bir soluk aldı/'

- Odayı görmek istiyorum.

Çimenler parlak ve maviydi. Tepe lambaları evin cephesinde Dantevari görüntüler oluştuyordu. Bir açık hava sinemasında-ki gösterimden farksızdı. Filmin tamamı gösteriliyordu. Sanki her tehlike işaretinde orada bulunan güvenlik güçlerinin sayısı biraz daha artıyordu.

Evin içinde ayakkabıyla gezilmiyordu. Ayaklarına galoşları ge-çirdiler, sonra mutfaktan geçtiler. Salona uğramadan merdivene yöneldiler. Birinci kat. Etrafa derin bir sessizlik hâkimdi. Passan geçerken etraftakiler gözlerini kaçınıyordu. Yüzü yanık izleriyle doluydu. Başkalarının gözünde o lanetlenmiş biriydi.

Koridorda birkaç adım ilerlediler ve kurban edilmiş köpeğin bulunduğu odanın önüne geldiler. Olay yeri inceleme projektörle-rinden yayılan ışık insanın gözünü alıyordu. Passan ayrıntılarla il-gilenip zaman kaybetmedi. Etrafta koşuşturan teknisyenlere bak-madı. Ne tulumu içindeki Zacchary'yi selamladı ne de hiç kuşku-suz hayvan cesetlerini incelemesi için çağrılmaktan bıktığı için surat asan Rudel'i.

ilerledi. Kulakları suyun altına dalmış gibi uğulduyordu. Ba-sınç gitgide artıyordu. İniyorum, daha da iniyorum, bir uçuru-mun derinliklerine iniyorum.

Sonunda, odanın ortasında dehşet duygusu uyandıran şeye dikkatini verebildi. Diego'nun, pıhtılaşmış bir kan gölünün orta-sında yatan cesedine.

Sol böğrünün üstünde yatıyordu. Yarılmış karnından dışarı fırlamış organları koyu renkli düğümle ve kıvrımlar oluşturuyordu. Parçalar fotoğrafçının her flaşıyla sanki yerinden sıçırıyor, sonra eski hallerine, cılız, donuk, kokmaya başlamış kalıntılar haline geri dönüyorlardı.

Passan taş kesmişti. Göğsünde büyük bir boşluk vardı, sanki

onun da kalbini ve iç organlarını söküp almışlardı. Bir dizini yere koydu ve mekanik hareketlerle hayvanın ensesini okşadı. Eldiven takmamıştı, ama kimse ona müdahale etme cesareti gösteremedi.

Diego'yu hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Sevgisini çocuklarına -bir zamanlar da Naoko'ya- saklıyordu. Sınırlı bir zekâya sahip bu tüylü hayvana sevgi göstermek, duygularında bir bozulma ve bir şekilde, kendi insan statüsünde bir alçalmamış gibi gelirdi. Artık hayvan ölmüştü ve hep yanılmış olduğunu şimdi anlıyordu. Aslında bu sessiz ve yumuşak huylu köpeği, insanı rahatlatan bu varlığı hep çok sevmişti. Diego bir sembol olmuştu, insanın bütün bıkkınlıklarını, yorgunluklarını ortadan kaldıran, bütün yoksunluklarını unutturan bir sevgi merkeziydi.

Ayağa kalkarken, hepsinin başına aynı şeyin geleceğine inanıyordu. Naoko'nun. Çocukların. Kendisinin. Bu kıyım sadece başlangıçtı. Aletlerini suratsız bir ifadeyle toplayan adli tabibe baktı.

- Bana ne söyleyebilirsin?
- Senin gördüklerinden daha fazlasını değil. Hayvanlarınızla canımı sıkıyorsunuz.

Passan adli tabibin bu tavrına alınmadı:

- Şahsen ben, bir şey görmüyorum.

Tabip bir kaşını havaya kaldırdı:

- Bir şey görmüyor musun?
- Söz konusu olan benim köpeğim. Benim evimdeyiz. Her şey uyuyan çocuklarımla birkaç santimetre uzağında cereyan etti. Objektif olmakta güçlük çekiyorum.

Rudel çantasını kapattı.

- Kamını deşmişler ve bağırsaklarını dışarı dökmüşler. AVQ» ya da kasap işi. Cinsel organlarını kesip almışlar. Gözlerini oyup dişini kesmişler.
- Neden kendini savunmamış?
- Bunu nereden bileyim? Belki de uyuşturuldu. Ayrıca patile- rinde ip izleri var.
- Hepsi bu kadar mı?
- Artık saçmalıklarınızdan bıktım. Ben veteriner değilim.
- Biraz çaba göster.

Rudel elinde çantasıyla polisin karşısına dikildi. Passan ken- disine yüzü yaralı bir sakat muamelesi yapmadığı için adli tabibe minnet duyuyordu. Elini omzuna koymadığı için. Merhametli bir ses tonuyla konuşmadığı için.

- Köpeği doğramak için eğik ağızlı bir bıçak kullanmış. Bu te- yit edildi ama yaralar...
- Kılıç gibi bir şey mi?
- Küçük bir kılıç diyebiliriz. Birçok yaranın üstünde siperinin izi var.
- Uzunluğu ne?
- Sadece kesici kısmı yirmi santimetre diyebilirim.
- Bana ne zaman daha fazla bilgi verebilirsin?
- Bilmiyorum. Bir veteriner bulmam lazım.
- Beni ara.

Doktor odadan çıktı. Passan kan birikintisinin çevresinden do- landı ve banyonun eşiğinde durdu. Duvarlara kan sıçramıştı. Kü- vetin içi kan lekeleri, et, deri ve tüy kalıntılarıyla doluydu. Duş perdesinde pıhtılaşmış kanlar kıvrımlar oluşturmuştu.

Olivier duvardaki girintinin önünde durdu. Ayrıntılar yüreği- ni tırmalıyordu. Çocukların, üzerlerine kan sıçramış dış fırçalan. Banyo yaparken oynadıkları, kırmızımsı bir katmanla kaplanmış oyuncakları. Yer karolannın üstündeki kahverengi lekeler.

Geri geri gitti ve lavabonun üstündeki aynada yansımasını gör¬dü. Daha ziyade bir sürprizdi. Berbat bir haldeydi - ama tanın¬mayacak kadar değil. Sağ şakağı boyunca parlak kırmızı renkli bir krater uzanıyordu. O taraftaki saçları kafasının ortasına ka¬dar yanmıştı. Sol yanağı yer yer kabarcıklarla doluydu. Üstduda¬ ğı şişmiş, bakirimsi renk almış turuncu bir deri parçası gibi sağ taraftan aşağı sarkıyordu.

Her şeye rağmen ucuz atlatmıştı. Bu görüntü ona güç verdi. Kendini çocuklannın ve Naoko'nun karşısına çıkmaya hazır his¬setti. Bu dehşet gecesini daha korkunç kılamazdı nasıl olsa.

Salon, doğal afet sonrası insanların sığındığı büyük bir hanga¬rı andınıyordu. Sığınmacılar sadece üç kişiydi: Shinji, Hiroki, Na- oko. Passan onları önce arkadan gördü, aynı örtünün altına gir¬mişler, kanepenin üstüne büzülmüşlerdi. Naoko saçlarını topuz yapmıştı. Tepelerinde küçük birer siyah kubbenin bulunduğu bu üç beyaz ense, Passan'ı köpeğinin cesedinden ve banyodaki o vahşet görüntülerinden daha fazla etkiledi. Hayatı bu yumuşacık üç kafayla özetlenebilirdi - ve o, onları korumak için hiçbir şey yapamamıştı.

Kanepenin çevresini dolandı ve karşılarına dikildi. Çocukların tepkisi gecikmedi:

- Baba!

Ne bir iğrenme ne de tereddüt vardı; yüzü çirkinleşmiş olsa da hâlâ onların babasıydı. Çocuklara sarılırken bakışları Naoko'nun- kilerle kesişti. Richter ölçeğine göre en yüksek düzeyde karşılık¬lı bir bakışmaydı bu.

Shinji doğruldu ve babasının yüzüne uzun uzun dikkatle baktı:

- Neden pansumanların yok?

- Çünkü iyileştim.

Hiroki araya girdi: f

- Artık hastaneye dönmeyecek misin?

- Hayır. Ama tedavime devam edeceğim.

Shinji ciddi konulara geçti:

- Diego öldü baba.
- Biliyorum tatlım. Ona bahçede çiçeklerle dolu bir mezar ha-zırlayacağız.

Gözlerini Naoko'dan ayırmıyordu. Kadının yüzü çok solgundu- Gözleri yaşla doluydu ama korku ve öfke, üzüntüsünü bastıny°r'

du. Basit bir benzetmeydi ama monitördeki maskı andırıyordu. Bunun sebebi yüzündeki ifade değil, maskın yapıldığı maddeyle olan benzerlikti - cilalı ahşabın sarımsı rengi sadece bir yüzey to-nu değil, organik bir öğeydi de. Korkunun rengi.

Çocukları bıraktı. Çocuklar hemen annelerinin yanma yerleşti-ler. Dişi kurt ve yavrulan.

- Konuşmamız lazım, dedi Passan lafı uzatmadan.
- Sandrine gelmek üzere. Geceyi onun yarımında geçirecekler.

Passan "tamam" anlamında başını salladı ve Fifi'ye seslendi:

- Çocukları Naoko'nun odasına götür, Sandrine'i orada bekle-sinler. Ve yukanda gözünü dört aç.

Öpücükler verildi. Oğlanlar gözlerini ovuşturarak, uysal bir şe-kilde polisi takip ettiler. Hemen uyuyacakları her hallerinden bel-liydi.

Odaya sessizlik hâkim oldu. Kanepede sadece Naoko vardı, Jaffre ile Lestrade onun arkasında ayakta duruyordu, salonun kapı-sında ise üniformalı iki polis bekliyordu. Oüvier onlardan dışarı çık-malarını isteyebilirdi ama işleri eski kansı için kolaylaştırmak niye-tinde değildi. Kanlı kimonosuyla siluet hâlâ gözünün önündeydi.

- Bilmediğin bazı şeyler var, diye konuşmaya başladı.
- Yapma!
- Bu gece ev hâlâ gözetim altındaydı.
- Ve sen bunu bana söylemedin!

Passan ellerini ceplerine soktu ve odada birkaç adım attı.

- Seni korkutmamak için.
- Salak, dedi Naoko alçak sesle.
- Saat 21.00'den sonra kimse villaya ne girebilir ne de çıkabilir~di. Sensörler, kameralar vardı, anlıyor musun?

Naoko cevap vermedi: Anlıyordu, evet. Dudakları titriyordu. Gözkapakları, kör bir kelebeğin kanatları gibi hareket ediyordu.

Passan tam karşısında durdu. Acımasız, gerçek bir sorgu...

- Senin yatak odan ile banyolar dışında her yer izleniyordu.
- Ne demeye getiriyorsun? diye birden bağırdı Naoko. Ben~den mi şüpheleniyorsun, bu mu? Köpeğimizi öldürdüğümünden mi? Hem de oğlanların odasında, öyle mi?

Passan dikkatle ona baktı. Güzelliği, onunla kendisi arasında bir tür duvar oluşturunuyordu. Anlam karmaşasına yol açan ve gi- Zemli bir biçimde muhatapların algısını bozan, hem duyarlı hem Sürünmez bir unsur.

Passan bu karmaşık düşünceden kurtularak olayın üzerine gitti.

~ Elimizde saldırganın görüntüleri var. Bir kadın. Bir kimono giymiş ve No tiyatrosunda kullanılan bir maske takmış.

- Benim kimonom yok, diye fısıldadı Naoko. Bunu biliyorsun.
- Satın almış olabilirsin.
- Herhangi biri de alabilir...
- Bir daha söyleyeyim: Bu gece eve birinin girmiş olması imkânsız.

Naoko kollarını bedenine doladı. Ağlıyor ve titriyordu. Gerçek çırpınmalar. Sanki soğuktan üşüyor ya da ateşler içinde yanıyor~du. Jaffre ile Lestrade gözlerini kaçırdılar. Onları rahatsız eden başkomiserin öfkeli tavrı değil, bu ilişkideki özel yaşamın gözler önüne serilmesi idi.

Passan'ın içi rahat değildi. Hayatım paylaştığı kadını bu şekilde küçük düşürmekten utanıyordu. Kendi konumundan ve sta~tüsünden yararlandığı için rahatsızlık duyuyordu. Aslında hiçbir şey bilmiyordu. Elinde güçlü tek

bir kanıt, tek bir ipucu yoktu. İnandığı tek bir şey vardı: Eski karısı masumdu. Bir anda, ken-di ruhunun derinliklerinde gizli başka bir şeyden intikam alıp al-madığım düşündü. Diego'nun öldürülmesiyle alakası olmayan ve kendisinin bile bilmediği başka bir şey.

Başka bir yönden saldırıya geçti:

- Kaikerı nerede?

Naoko ürperdi. Bu beklenmedik soru karşısında gözyaşları durdu.

- Kaiken mi? Bilmiyorum. Koridorda.

- Koridorda mı?

- Evin içinde ayak sesleri duyunca onu aldım. Fifi ve diğer po-lisle karşılaşınca da yere attım.

Hâlâ elleri cebinde olan Passan, Jaffre'ye seslendi:

- Git onu bul. incelenmesi için.

Naoko, Passan'm üstüne atladı ve var gücüyle ona bir tokat attı.

- PİSLİK! BU YAPTIĞIN İÇİN SENİ ASLA AFFETMEYECE-ĞİM!

Tokadın acısıyla Passan az kalsın bayılıyordu. Duvap tutundu ve iki eliyle kendini korudu. Polisler Naoko'yu tutarak kanepeye oturmaya zorladılar. Kadın bağılıyor, debeleniyor, çırpınıyor, ger-çek mizacını ortaya koyuyordu - iki bin yıllık Japon görgü kural-larının terbiye etmeyi başaramadığı vahşi bir kedi.

Passan'm yüzü sanki yeniden alevler içinde kalmıştı.

- Rudel'i yeniden çağırın, diye homurdanmayı başardı. Sinir krizi geçiriyor. Lanet olsun! Ona bir şeyler versin!

Naoko'nun sarf ettiği "pislik" ve "orospu çocuğu" küfürlerin-

den kaçarcasma, arkasına bakmadan salondan çıktı. Merdivende sendeledi ve eski inine indi. Banyoda ilaç bıraktığını hatırlıyordu. Küçük odanın içinde el yordamıyla yönünü saptadı ve "ecza" kutusunu buldu. İçinden Biafine'i çıkardı, yere oturdu ve yanıkla-rın üstüne fazla bastırmamaya çalışarak yüzüne sürdü.

Acısına rağmen, akima peş peşe düşünceler geliyordu. Bir ka-çık. Bir histerik. Peki ya kendisi, o ne tür bir hayvandı? Pomadın etkisini göstermesini bekledi. Işığı yakmamıştı. Üst kattan gelen boğuk ayak seslerini ve itişip kakışma gürültülerini duyuyordu: Naoko'yu, zincirlik deliyi götürüyorlardı.

Etrafa yeniden sükûn hâkim olunca, ayağa kalktı ve “punk” saç-larını gizlemek için yanından ayırmamaya karar verdiği, komando tarzı siyah bir bere buldu. Sonra güçlkle yukarı çıktı ve kendini bahçeye attı. Yağmur dinmişti, buna üzldü. Yağmurun altında ısı-lanmayı seviyordu, insanı rahatlatan serinliği hissetmeyi...

- Selam.

Sandrine uyuyan Hiroki'yi taşıyordu. Arkasındaki Fifl de ya-rı uykulu haldeki Shinji'ye kılavuzluk ediyordu. Çimler hâlâ ya-nıp sönen tepe lambalarının ışığıyla aydınlanıyordu. Bir kalp gibi atan ve çimlerin üzerine uzun gölgeler yansıtan tertemiz bir mavi. Çocuklarının başına birer öpücük kondurdu.

- Onlarla ben ilgilenirim, diye fısıldadı Sandrine. Kaygılanma. Yarın onları at binmeye götürürüm.

Passan minnettarlıkla gülümsedi.

- Teşekkürler. Her şey için teşekkürler.

Birden monitördeki korkunç görüntüler akima geldi. Bir ayrın-tı çok belirgindi. Yaratık kimonosunun önünü çok özel bir şekil-de çaprazlamıştı: Sağ kanadı sol kanadın üstüne getirmişti. Oysa Japonya'da daima bunun tam tersi yapıldı: Bu, yaşam işaretiydi. Katil ise, ölümlere yapıldığı gibi sağ kanadı üste getirmişti.

Bunun iki nedeni olabilirdi. Ya Japon gelenekleri hakkında hiç-bir şey bilmiyordu ya da kendini bir ölüm meleği olarak görüyordu.

- Nasılsın?

- Fena değil. Bana bir iğne yaptılar. Sekiz saat uyudum.

- Villada mı?

- Odamda. Polisler evin etrafında bekledi.
- Şimdi neredesin?
- Sana geliyorum. Mesajını gördüm.

Sandrine memnuniyetle içini çekti. Lisenin yanındaki avlu-daydı. Saat 10.10'du - teneffüs saati. Gün ağarırken Naoko'ya bir SMS atarak evine yerleşmesini teklif etmişti - Suresnes'deki tehlike geçene kadar. Hafta sonunu bu şekilde geçirirler ve daha ka-lıcı bir organizasyon için pazartesiye beklerlerdi.

- Çocuklar nasıl?
- Onları bu sabah erkenden binicilik merkezine bıraktım.
- Harika. Nasıllar?
- Herhangi bir sorun yok.
- Diego'dan bahsettiler mi?
- Hayır.

Bulvarda sireni açmaktan kaçınmayan iki sivil polis eşliğinde gitmişlerdi. Oğlanlar çok heyecanlanmıştı - tabii Sandrine de. Bir polis Shinji ve Hiroki'yle kalmış, diğeri Sandrine'i okula götür-müştü, hâlâ oradaydı.

Diğeri öğretmenler onun böyle bando mızıkayla geldiğini gö-rünce Sandrine zevkten kıkır kıkır gülmüştü. Meslektaşlarının sorulan karşısında durumun hassas olduğunu ifade eden bir tavır takınmıştı: "Üzgünüm, hiçbir şey söyleyemem..." Matmazel So-runsuz artık bir suç davasının merkezindeydi.

- Sen bizim iyilik perimizsin, diye mırıldandı Naoko. Gerçek-ten, sen olmasaydın...

Sandrine onun sesindeki çekingenliği hissetti. Genç Japon ka-dın duygularını ifade etmekten rahatsızlık duyuyordu. Aslında onun da kafası rahat değildi. Her şeyin iyiye gideceğine inanmak-ta zorlanıyordu. Arkadaşı onun evine yerleşecekti. Birkaç gün için. Belki de daha fazla...

- Anahtarlar paspasın altında, dedi, dokunaklı konuşmayı so-na erdirmek için.

- Geçici bir süre için, dedi Naoko, özür diler gibi. Bir daire bu- lacağım. Ben...

- Dert etme. Dipteki odayı al. Hiç işime yaramayan bir çalış- ma odası. Çocukları benim odama yerleştirdim. Onlann yanında- ki odada olacaksın. Dikkat: Asansör çalışmıyor...

Sandrine'in böyle hızlı konuşması asabiyetini ele veriyordu. Gece uyumamıştı. Sabah üç ile beş arasında köşe bucak bir te- mizlik yaparak her ayrıntıyı tasarlamıştı. Bezlerin hışırtısı. Sünge- rin ovalama sesi...

- Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

- Yeniden forma girerek. Gerektiği kadar kalacağımız.

- Seni uyarıyorum, diye güldü Naoko. Oğlanlarla, tam bir spor olacak!

- Hallederiz. Dert etme. Şimdi derse girmem lazım. Bir saat sonra serbestim. Sana katılırim ve gidip onları birlikte alırız. Dip- teki oda, unutma. Görüşmek üzere!

Telefonu kapattı ve avlunun ortasında hareketsiz durdu. Göz- lerini kapadı. İşte başarmıştı. Kaynaşma yolundaydı. Belki de ha- yatında ilk kez bir şey yolunda gidiyordu. Tarihin cilvesi! Ve bu son kez olacaktı.

Bu sabah tahlil sonuçlarını almıştı. Trombositlerde azalma. Ye- ni metastazlar. Sonuna kadar okumanın gereği yoktu. Kanserde dört evre vardı ve o dördüncü evreye gelmişti.

Yeniden gözlerini açtı. Çevresi Arthur-Honegger Lisesi'nin yük- sek cepheleriyle kuşatılmıştı. Yirmi yıldan beri onun lisesiydi. Küçük ve dar pencereleriyle fabrika atölyelerini andırıyor, tuğla duvarlarıyla da Paris demiryollarının üstündeki evlere benziyor- du. Zaten o evler gibi okul binası da Paris Toplu Konut İdaresi'ne aitti. Sandrine hep sınır dışında - kelimenin tam manasıyla- yaşa- mıştı.

Avlunun bir köşesinde, binanın yedi katını birbirine bağlayan merdivenlere açılan camlı yuvarlak bir yapı vardı. Bu saydam ku- lenin içinde kendi hayatının metaforunu görüyordu: Başka hiçbir yere gitmeden, dışarıyı seyrederek sürekli inip çıkmıştı. Bu kır-

mızı duvarlann içinde yaşamış, hayaller kurmuş, soluk almıştı. Diğerlerinin arasında bir tuğlaydı, bir tutsaktı, isimsiz biriydi...

Birden öğrencilerin gürültüsü duyuldu. Kapalı teneffüs alanı'nın altındaydı. Bunca yıl bu yeteneksizlere nasıl tahammül edebilmişti? İtaatkâr ve antipatik bir güruh. Konfor ve kolaylık peşinde, fikirsiz, yüreksiz, egoist ve tembel bir sürü. Başkalarının çocukları. Ya bunlardan biri onda olsaydı ne yapardı?

Kapılara doğru yöneldi.

Bir saat sonra özgür olacaktı.

Bir saat sonra gerçek -ve kısa- hayat başlayacaktı.

- Bu zimbirtı temiz, dedi Fifi. Olay yeri incelemeye göre ne kan ne de başka bir sıvı kalıntısı var. Hiç kullanılmamış.

Olivier saydam kanıt torbasındaki kaiken'e baktı. Onu yıllar önce Asakusa semtindeki bir antikacıda bulmuştu. XIX. yüzyıl'dan kalma bu silahı gümrükten geçirmek için doldurmak zorun'da kaldığı uzun formları hâlâ hatırlıyordu. Satıcının tavsiyeleri de hâlâ akimdaydı: Keskin kısmının özel bir taşla bilenmesi, karanfil yağıyla parlatılması gerekiyordu. Naoko ona hiç elini sürmemişti.

Fifi konuşmaya devam ediyordu ama Passan dinlemiyordu.

Kansını tanıyor muydu? Görece açık bir Japon kadını, ağzı en sıkı Parisli bir kadına denkti. Asla sırrım açık etmeyen. Kendisi hakkında asla bilgi vermeyen. Tam bir black-out. Zaten Naoko bu ortalamanın içinde değildi. O, bunun çok ötesinde, sırlar ormanı'nın derinliklerindeydi.

Yıllar arasında kesintiler olsa da bazen bulabildiği kopuk parçalan bir araya getirerek onun geçmişini oluşturmaya çalışmıştı. On yıl içinde, yapbozu şöyle böyle tamamlayabilmişti. Naoko, izleri sürekli birbirine karışan bir ipucu oyunuydu. Manyetizması kararsız bir pusulaydı.

Mesela Fransa'yı bir refah ülkesi olduğu için beğeniyordu ama yasalar ona hak tanımasına rağmen asla bir avroluk yatınm bi-le yapmamıştı. Aşın derecede utangaçtı ama hiç rahatsızlık duymadan çıplak dolaşabiliyor ve lap dance yapmayı hayal ediyordu. Tevazuu ve nezaketi sınırsızdı ama

aslında herkesi küçümsü- yordu. Olivier'yle ve onun eski Japonya'ya olan tutkusuyla alay ediyor ama herhangi birinin bu gelenekleri eleştirmesine veya kı-

namasına tahammül edemiyordu. Manyaklık derecesinde temiz-di ama aynı zamanda da Passan'ın gördüğü en düzensiz insandı. Parislileri kaba ve avam bulmasına rağmen (Japonların kullandığı sadece birkaç küfür vardı), Fransızcamın sözcük dağarcığında-ki tüm küfürleri biliyor ve her fırsatta kullanıyordu.

Sonuç olarak Passan'm tüm bunlardan öğrendiği, onun içgü-düleriyle hareket ettiğiydi. Naoko'nun ne zaman heyecanlandığı-nı, ne zaman mutlu olduğunu, ne zaman kırıldığını hissediyordu. Fifi, Julien Clerc'in "Ma Préférence" şarkısına atıfta bulunduğun-da haklıydı: Passan, vahşi ve gizemli bir kadın ne kadar tanınırsa, onu o kadar tanımış tek insandı.

Aynı gece hastaneye dönmüştü. Ağrı kesici jel, antiseptik, mor-fin ve afyon bazlı ilaç ikmalı yapmıştı. Sonra ofisine gitmişti. So-ruşturma yeniden başlıyordu ve işin başındaki tek patron da oy-du. Çabucak bir duş yapmış - tıraş olması söz konusu değildi- ve beresini takmıştı. Gün ağarana kadar, tekrar tekrar video görün-tülerini izlemişti. Diego'nun cesedini yerde sürükleyen, üstün-deki mora çalan krizantem motifleriyle koyu renk kimonolu ka-dın. Çizgi halinde gözleri, kırmızı ağzıyla, acımasız bir görünümü olan, ahşaptan beyaz maskı. Çevik bir hareketle kamerayı örtüşü. Ve tüm bunlar uyuyan çocukların yanında olmuştu.

Katil Japon'du. Bunu açığa vuran ne kimonosu ne de maskıydı

- herhangi biri kılık değiştirmiş de olabilirdi. Ama hareketleriyle, kameraya doğru yürüyüşüyle bir Japon'du. Küçük adımlar, bü-yük gizem... Her görüntüyü incelemiş ve bir ipucu daha bulmuş-tu: Maskın üstünden saçları görünüyordu. Çok iyi tanıdığı parlak siyah saçlar.

Önemli bir başka ayrıntı daha vardı: kimononun fiyatı - mas- kınki de. Paris'teki Asya sanat eserleri satan antikacılarla temasa geçmesi gerekiyordu. Ve bu konuda bir sorun yoktu, çünkü hep-sini tanıyordu.

Düşüncelerinden kurtuldu, kaiken'i alıp ceketinin cebine attı.

- Hançeri alıyor musun? diye sordu Fifi şaşkınlıkla. O bir ka-nıt.

- Neyin kanıtı? Bana bundan bir şey çıkmadığını söyledin. Bu bir hediye ve onu alıyorum.

- Belki. Ama hançerin bize yardımı olabilir.

- Nasıl?

- Rudel'e göre, kullanılan alet bu bıçağa benziyor. Bu tip silahların izini bulmak için araştırmalar yapıyoruz. Kaiken, Japon işi olduğundan bizim için bir referans.

Masasında oturan Passan, eliyle "boş ver" anlamına gelen bir hareket yaptı. Çok yorgundu ama yorgunluk sinirlerini geriyordu.

- Rudel bir veteriner buldu mu? diye sordu.

- Evet. Bütün sabah çalıştılar.

- Sonuçları aldın mı?

- Pek hoşuna gitmeyecek.

Passan bilgisayarındaki donmuş görüntüye bir göz attı. No maskı, donup kalmış acımasız bir ifadeyle ona bakıyordu.

- Katil köpeğin kamını yarmış. Ardından organları çıkarmak için onları tutan kasları, bağları ve lifleri kesmiş.

- Bu ne? Bir avcı mı?

- Ya da bir veteriner. Bir doktor.

Japon kökenli. Tıp bilgisi var. Bir eve gizlice girme konusunda hünerli. Hayalet psikolojisi. Sanki kötü bir rüyadan fırlamış gibi birbirleriyle bağlantısız, tutarsız öğeler.

- Bir şey daha var, diye duraksadı Fifi.

-Ne?

- O tüm bunları yaparken köpek hayattaymış. Hayatta ve bağlı.

- İmkânsız, dedi Passan. Havlar ve bütün evi uyandırır.

- Veterinere göre, hayvanın önce ses tellerini kesmiş.

Passan irkildi. Bunu kabullenmek çok zordu.

- Diego altmış kilodan ağırdı, diye itirazını sürdürmeye çalıştı. Mücadele eder ve büyük yaygara koparırdı.

- Belki önce ona ilaç verdi. Ama her halükârda patileri bağılıydı. Toksikolojik analiz de yaptılar. Sonucu beklememiz gerekecek.

Gözlerini yeniden ekrandaki görüntüye çevirdi. No maskları surat ifadelerine göre adlandırmıştı. Bu maskın adı da “gülen kadın” ya da tam tersi “ağlayan kadın” olmalıydı.

- Zacchary olay yerinde başka şeyler buldu mu? Kalıntılar? Parmak izleri?

- Peanuts.

- Siz onu görmeden evin içine nasıl girmiş olabilir?

- Atlatıldık.

Fifi dizüstü bilgisayarını masanın üstüne koydu ve açtı.

- Şuna bak.

Hızlı bir şekilde çocukların odasının görüntüsüne kadar ilerledi.

Görünürde ne Shinji ne de Hiroki vardı. Alacakaranlığın ışığı odayı hâlâ aydınlatıyordu. Köpeğin öldürülmesinden epey önceydi.

Fifi bir tuşa bastı ve normal hıza döndü.

Birden, Naoko'nun arkadan görünen silueti odayı geçti ve banyoya girdi. Üstünde işe giderken giydiği şu hafif ve dar elbiselerden biri -ama Passan onun bu elbiseyi giydiğini hiç görmemişti- vardı. Elinde bir spor çantası tutuyordu.

- Ne görüyorsun? diye sordu Fifi.

- Banyoya giren Naoko'yu.

Fifi bir tuşa basarak görüntüyü durdurdu.

- Time code'a bak.

-20.11. Yani?

Fifi ilk ekranı küçülttü. Yeni bir pencere açtı. Mutfağı yüz sek-sen derecelik bir açıyla gösteren bir plan. Tuşlara bastı. Görün-tü normal hızında akıyordu. Naoko, mutfak tezgâhının önünde ayakta durmuş salata hazırlıyor, elektrikli ocaktan dumanı tüten bir tencereyi alıyordu.

Passan hiçbir şey anlamamıştı. Şimdi de üstünde başka bir el-bise vardı - bu kez elbiseyi tanımıştı. Yemek masasında oturan Shinji ile Hiroki bir Nintendo DS'yi birbirinin elinden almaya ça-lışıyordu.

Fifi kayıt saatini işaret etti: 20.11. Passan'm artık başka bir ör-neğe ihtiyacı yoktu.

- Birkaç saniye içinde, diye devam etti yardımcısı, villanın iki farklı odasında, iki farklı katta, iki Naoko var. Banyodaki bizim katil. Nereden geçti bilmiyorum, ama orada herkesin yatmasını bekledi ve...

Passan durumu gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Çocuk-ları, her akşam olduğu gibi, kurbağalar ve nilüferlerle bezeli ban-yo perdesinin önünde dişlerini fırçalıyordu. Ensesinden kafasına doğru bir karıncalanma oldu.

Katil bu duş perdesinin arkasındaydı ve zamanının gelmesini bekliyordu.

Ayağa kalktı ve ceketini aldı.

- Nereye gidiyorsun?

- Naoko'yla konuşmam lazım. Sandrine'e gitti. Ondan özür di-lemem gerekiyor, anlıyor musun?

Fifi'nin cevap verecek zamanı olmadı, Olivier koridorda koş-maya başlamıştı bile.

Sandrine'in apartmanı, Belleville Tepesi'nin kuzey yamacına yaslanmış Pre-Saint-Gervais'deki küçük bir sitenin içindeydi. Bu-rası 1950'li yıllarda, başkentteki konut krizini çözmek ve şehri modernleştirmek için yapılmış binalardan biriydi. Fransa'ya ge-lince Naoko Paris'in XX. yüzyıl şehircilik tarihine hayran kalmış-tı. Bir bakışta, bir binanın inşa tarihini saptayabiliyordu. Başlan-ğıç fikrinin bu siteleri yeşil alanların içine yerleştirmek olduğunu biliyordu, ama kimse otomobil sayısının bu denli artacağını ön-görememişti. Ormanlar park alanına dönüştü. Apartmanlar

karbondioksitle kirlendi. Bugün de geriye sadece renksiz, beş altı katlı, sıvası ve boyası dökülmüş cepheleri ve köpek kulübeleri ni andıran kararmış kapalı balkonlarıyla küçük bloklar kalmıştı.

Sandrine'in apartmanı da diğerlerinden farklı değildi. Çamaşır lar pencerelerin kenarlarında kurutuluyordu. Sıvalan çatlamış ve dökülmüştü. Gri tüller sıkıntılı ve sürprizlere kapalı yaşamların habercisiydi. Yine de bu manzara Naoko için, bir kâbusun sona erdiğinin belirtisi olarak oksijen solumaktan farksızdı. Arabasını park alanına bıraktı, bagajdan valizini aldı ve çeke Çeke bina girişine kadar götürdü. Bir Rimowa. Diğerlerine göre daha hafif, esnek ve kolay taşman bir valiz. Naoko her modeli de memiştı. Genç kadın evle ilgili işlerde bir pragmatizm şampiyo nuydu. Eğer Paris veya Floransa kökenli olsaydı, resme, heykele Ve diğer sanatlara karşı şüphesiz çok daha duyarlı olurdu. Ama o Tokyoluydu; uyum, başan ve teknoloji onun öncelikleriydi. Fare- 11111 bir tıkıyla doğmuştu, bir fırça darbesiyle değil.

Giriş koduna bastı. Asansörün çalışmadığını hatırladı ve vali- 2lrû kaldırarak basamaklara doğru yöneldi. Sorun değildi; sadece örekli şeyleri yanında getirmişti ve Sandrine ikinci katta oturu-

yordu. Merdiven kafesinin üstü açıktı, gökyüzüne bakıyordu. Bu da 1950'li yılların, bir anda gözden düşmüş özelliklerinden biriy-di; apartman boşlukları çöp ve atık deposuna dönüşmüştü. Tırab-zanlar paslanmış, basamaklar yıpranmıştı.

Kat boyunca uzanan, binanın dışındaki koridorda yürüdü, Sandrine'in kapısını gördü. Anahtarlar söylediği yerdeydi. Daire-yi hiç gündüz gözüyle görmemişti. Bazen buraya akşam yemeği için gelirdi, ama hep geceydi.

Tam bir sürpriz oldu. Etraf son derece düzenliydi ve içerisi mis gibi temizlik maddesi kokuyordu. Mimar pencere konusunda pin-tilik etmemişti. Güneş her yerden içeri giriyordu ve bu da daireyi çekici kılan tek özellikti. Geri kalanı alçı duvarlar, kontrplak ka-pılar, lamine parkelerden ibaretti.

Mal sahibi gibi evin içinde bir tur attı. Sandrine bu yetmiş met-rekareyi bir çatı katı gibi düzenlemişti. Beyaz duvarlar, New York tarzı ayaklı abajurlar, az mobilya. Naoko çocukların odasını bul-du ve yüreği sıkışarak yastıklar arasında yatan pelüş ayılan tanı-dı. Sandrine'in yatağı hemen yandaydı.

Önceki gün duyduğu te-dirginliğı hatırladı. İçgüdüsel olarak, arkadaşının evinde kalmak yerine otele gitmeyi tercih etmişti. Neden?

Koridorun sonunda çalışma odası -“onun” odası- vardı. Bir ka-nepe açılmış ve hazırlanmıştı. Naoko küçük giysi dolabına eşya- lannı yerleştirmeye başladı. Dolapta askı yoktu. Yan dolapta ço- cukların giysileri duruyordu. Orada da boş askı yoktu.

Bütün görgü kurallannı bir kenara iterek, Sandrine’den birkaç askı araklayabileceğim düşündü. Onun odasında da, tüm duvarı kaplayan bir gardırop vardı. Diğer duvarlar çıplaktı, ne bir tab-lo ne bir afiş ne de bir süs eşyası asılıydı. Sandrine bir rahibe gibi yaşıyordu. Yatağın üstünde bir haç eksikti.

Naoko ilk kapağı açtı ve bir sürü vintage kıyafetle karşılaştı. Doğrudan Woodstock’tan gelmiş gibi gözüken, çiçekli veya alaca-rlı, çok çirkin elbiseler. Boşta askı yoktu. Diğer kapakları açmayı denedi, ama kilitliydi.

O esnada, tuhaf bir aynntı dikkatini çekti: Bir giysinin eteğı menteşelerin arasına sıkışmıştı. Sıradan bir kumaş değildi; boya-rlı ipekti. Naoko motifi tanıdı: Japonya’daki geleneksel kıyafetlere özgü, kamelya çiçeğı. Kumaşı eliyle yokladı. Bu kadar küçük bir parçadan bile kalitesini anlayabiliyordu. Çocukluğu boyunca an-nesinin kimonolar giydiğini görmüştü. İpek insanın içine işliyordu.

Böyle şahane bir giysinin Sandrine’in dolabında ne işi vardı? Aym kalitede bir obi gerektiren binlerce avroluk bir parça. Böyle

bir şeyin Paris’te bulunabileceğinden bile emin değildi.

Yeniden kapakları açmayı denedi; mümkün değildi. Banyo-ya gitti ve elinde makasla geri döndü. Özel bir itina göstermeden makası iki kapağın arasına soktu ve yan tarafından bastırdı. Kilit kınldı, kapak yana kayd.

Naoko şaşkınlıktan donup kaldı. Sıra sıra kimonolar vardı - süsen çiçeğı beyazı ve bambu yeşili, şakayık pembesi ve gök ma-ıvisi, kiraz çiçeğı rengi ve ay ışığı rengi... Obi’ler ise yan tarafta asılıydı - açık mor, parlak yeşil, sonbahar yaprağı kırmızısı ipek kuşaklar... Naoko’yu şaşırtan, her şeyden önce bu giysilerin di-key olarak asılması olmuştu. Japonya’da kimonolar katlanır ve ipek kâğıdın içine yerleştirilirdi.

Sonra geceki kadın aklına geldi. İmkânsız. Dolabın dip tarafı-na bir göz attı: karanlığın içinde ahşap nalınlar -geta'lar- ve baş-parmağı ayrı, kısa konçlu beyaz çoraplar -tabi'ler- duruyordu. Dolabın üst kısmına baktı ve altın sansı broşlar iğnelenmiş, yük-sek siyah topuzlan olan naylon peruklar - kanzaşi'ler- gördü.

Naoko şaşkınlıktan elini ağzına götürdüğü sırada arkasında bir ses duydu:

- Düşündüğün gibi değil...

Bu kez bağırarak arkasına döndü, makas elindeydi. Sandrine eşikte duruyordu, solgundu, saçı yana kaymıştı. Aşın makyajı da akmış gibiydi.

- Bana yaklaşma, diye tehdit etti Naoko, elindeki makası ona doğrultarak.

Tam tersine Sandrine ona doğru bir adım attı. Naoko'dan daha fazla titriyordu.

- Düşündüğün gibi değil, diye yineledi, sakın bir sesle. Maka-sı bırak...

- Demek şendin, öyle mi? Olivier'nin yanında, benim yerimde mi olmak istiyorsun, bu mu?

Sandrine bir kahkaha attı. Bu yorgunluğun altında, başka bir şey olduğu hissediliyordu: bir coşku, bir öfke.

- Olive yan kaçık, kaba adamın biridir, dedi küçümseyen bir sesle. Sen onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. Ayrıca, yeri-ni alma hikâyesi de ne? Siz boşanmak üzere değil misiniz?

Sandrine solgun ve hüzünlü bir palyaçoğa benziyordu. Makyajı, kurumuş bir toprak gibi yüzünde çatlamıştı. Çok siyah sürme, çok kalın pudra, çok kırmızı ağız... Naoko bir şeyi keşfetti: Peruk takıyordu. Bugüne kadar bunu gizlemeyi nasıl başarmıştı?

Sandrine hâlâ ilerliyordu. Naoko ise geri geri gidiyordu.

- Ben senden hoşlanıyorum, diye fısıldadı Sandrine, gitgide tu-haflaşan bir ses tonuyla. Ben seni seviyorum...

Kolunu dolaba doğru uzattı ve kimonoların ipeğini okşadı.

- Her akşam ben sen oluyorum... Bir Japon kadınına dönüşü-yorum.
- Sen ne anlatıyorsun?
- Birlikte yaşayalım. Shinji ve Hiroki'yle birlikte ilgilenelim. Senin yanında ölmek istiyorum... Ölmeden önce sen olmak isti-yorum.
- Diego'yu neden öldürdün? Neden çocuklarımdan kan aldın?

Sandrine yeniden güldü. Bir adım daha attı. Naoko makası

hâlâ ona doğru tutuyordu. Eli o kadar titriyordu ki, sonunda ken-dini yaralayacaktı.

Sandrine bir hamlede peruğunu çıkardı ve çıplak kafasını göz-ler önüne serdi.

- Bana bak, diye fısıldadı. Mutasyon çoktan başladı.
- Sana... sana ne oldu?
- Kanser, güzelim. Bu benim son kemoterapimdi ve artık hiç umut kalmadı. Bir veya iki aylık bir ömrüm kaldı, sonra tamam.

Kıkır kıkır güldü. Başını sallayarak yineledi:

- Bu zamanı birlikte geçirelim. Ülkenin usullerine göre hare-ktet edeceğim. Japonya beni ölümden koruyacak... Kitaplar oku-dum... Kami'ler orada. Beni bekliyorlar. Onlar...
- DİKKAT! diye bağırdı Naoko.

Sandrine cümlesini tamamlayamadı.

Bir kılıç onu ikiye böldü.

Naoko, Sandrine'in gövdesinin bir manken gibi devrildiğini gö-rür görmez ne olduğunu anladı.

Sandrine'in ağzından, burun deliklerinden kan fışkırdı. Göv-desinin üst kısmı dolabın kapaklarına çarparken kesilmiş basen kısmı tüm odayı fışkıran kan gayzerleriyle ıslatıyordu.

Kılıç havada ısılk çalmaya devam ederken Naoko pencereye doğru koştu ve var gücüyle camı kırıp kendini dışarı fırlattı.

Passan arabasını kilitlerken duyduğu kırılan cam sesiyle başı¬nı çevirdi. Önce ne olduğunu anlamadı. Gördüğü şeyin gerçek¬dışı, düşsel bir boyutu vardı. Bir siluet ikinci katın penceresin¬den dışarı fırlamıştı. Kollan ve bacaklarıyla havayı döverek ağır çekimde aşağı düşüyordu. Passan, elinde uzaktan kumanda, bu imkânsız sahne karşısında donup kalmıştı.

Siluet binanın dibine park etmiş bir arabanın üstüne düştü. Bu çarpma bir tetik etkisi yaptı. Passan sonunda ne olduğunu anladı. Apartman onun aradığı apartmandı. Kat Sandrine’in katıydı. Silu¬et de Naoko’ya aitti. Koştu. Naoko arabanın tavanından yere doğ¬ru yuvarlanırken yamulmuş otomobilin yanma ulaştı.

Kolunu uzatarak Naoko’nun düşüşünü yumuşattı ve onu yere bıraktı.

- Naoko, diye fısıldadı.

Genç kadın sıçrayarak uyanan biri gibi gözlerini fal taşı gibi açtı.

- Sandrine, diye mırıldandı.

Yüzünde yol yol kırmızı çizgiler oluşmuştu. Elbisesi kana bu¬lanmıştı. Passan hemen elbisenin kıvrımlarını kaldırdı, görünür¬de yara yoktu.

- Öldü, dedi Naoko, zorlukla duyulan bir sesle.

Passan, Naoko’yu doğrultmak için elini sırtına götürdü, yapış yapış bir ılıklik hissetti. Kadını yana doğru döndürünce elbisesi¬nin kesilmiş olduğunu gördü. Yırtık yeri biraz daha genişletti ve omurgasından kalçasına kadar uzanan yüzeysel kesiğı fark etti.

- Ne oldu? diye sordu soluk soluğa.

Naoko’nun yanakları şarap içmiş gibi pembeleşmişti.

- Ne oldu?

- Çabuk... O yukarıda...

Passan cep telefonunu çıkarmıştı. Acil yardım servisini aradı. Zil sesi kulaklarında yankılanıyordu. Kimse cevap vermiyordu. Kafasını kaldırdı. Etrafına insanlar toplanmıştı. Yoldan geçenler. Çevrede oturanlar. Tanıklar.

- Geri çekilin!

Sonunda bir santral görevlisine ulaştı. Kısa ve öz kelimelerle açıklamada bulundu. Durum. Adres. İsmi. Rütbesi. Sonra telefo-nu kapattı ve ayağına kalktı.

- Geri çekilin, lanet olsun!

Toplananlar korkuyla açıldı. Passan başını öne eğdi ve 45'liğini gayrúhtiyari kılıfından çıkarmış olduğunu fark etti.

- Polis, diye bağırdı. Doktor yolda. Kimse ona dokunmasın.

Apartmanın girişine doğru koştu. Holü geçti, asansörün kapı-sında "Anzalı" yazısını gördü ve merdivene yöneldi. Basamakla-rı dörder dörder çıktı. Merdivenlere vuran gri ışığın ağırlığına na-zire yaparcasına bacaklarının ağırlaştığım -analjezikler- hissediyordu.

Daire kapılarına bağlanan dış koridor. İkinci kattaki kapı açık-tı. Evin içi. Koridor. İlk oda, ikinci oda, sonra dip tarafta, en kö-tü kâbuslara malzeme olacak bir manzara. Sandrine'in vücudu iki parçaya ayrılmıştı. Bacaklar ve gövde, grotesk bir konumda yer değiştirmişti. Tuhaf bir ayrıntı: Kafası keldi ve peruğı odanın di-ğer ucuna fırlamıştı. Daha da iğrenci, katil dolabın kapağına bir şeyler yazmak için onun iç organlarını kullanmıştı.

Düşey olarak yazılmış Japonca ideogramlar.

Passan yazılanları anlamıyordu, ama anladığı bir şey varsa, o da tüm bu hikâyenin ne Guillard'la ne de eskiden tutukladığı bir suçluyla ilgili olduğuydu.

Kâbus Naoko'yla alakalıydı.

Hemen kafasında, olayın nasıl cereyan etmiş olabileceğini can-landırdı. Sandrine ve Naoko hiç beklemedikleri bir anda saldırı-ğının hedefi olmuştu. İlki ölmüştü. Naoko ise kendini pencereden atmayı başarmıştı. Passan daireye çıkarken, katil kanlı mezar taşı yazışım yazıyordu. Yerde duran kana bulanmış kimonoyu fark et-ti, sanki katil onu cinayet silahını temizlemekte kullanmıştı.

Merdivenden yukarı çıkmıştı ve asansör bozuktı. Öyleyse katil ya üst katlara kaçmıştı ya da hâlâ dairedeydi. Elinde silahı, bütün odalara baktı. Kimse yoktu. Merdivene döndü ve büyük bir kar-maşayla karşılaştı.

Komşular merdiven sahanlığında duruyordu, bazıları da ne olduğunu görmek için aşağı iniyordu.

Silahını kılıfına soktu, korkuluğun üstünden eğilip baktı. Bağırışlar, tırabzana tutunmuş eller, merdiven boşluğunda yankılanan ayak sesleri...

Bir kattan diğerine birbirine bağiran apartman sakinlerini itekleyerek, basamakları yutarcasına indi. İçgüdüsel olarak, gözleriy-le katili arıyordu. Gecikmeyle de olsa, Naoko'nun ona "O yuka-rıda" dediğini hatırladı. Kimi kastediyordu? Sandrine' i mi? Yok-sa katili mi?

Zemin kata vardığında, acil yardım ambulansı ile bir polis ara-bası gelmişti. Naoko'nun omuzlarına bir battaniye örtmüşlerdi, boynunda bir boyunluk vardı. Onu bir sedyenin üstüne almaya hazırlanan iki adamın yanına gitti. Üçüncü bir adam -ambulans doktoru olmalıydı- Naoko'yu muayene ediyordu.

- İyi olacak mı?
- Siz kimsiniz? diye karşılık verdi adam, ona bakmadan.
- Kocası.

Doktor cevap vermedi. Naoko'yu tutan hastabakıcılara işaret etti. Aynı anda onu kaldırdılar ve sedyenin üstüne aldılar.

Passan doktoru önlüğünün yakasından tuttu ve hoyratça dön-dürdü:

- İyi olacak mı?

Doktor hâlâ sesini çıkarmıyordu - onun gibilerini çok görmüştü:

- Sakin olun. Yarası ağır değil, ancak bayağı kan kaybetmiş.

Passan adamı bıraktı ve ambulansa götürülen Naoko'yu göz-leriyle takip etti. Boyunluğu ve gümüş renkli battaniyesiyle, Sta- ins'deki başarısız suçüstü sonrasının Patrick Guillard'ını hatırla-tıyordu.

- Onu nereye götürüyorsunuz?
- Hiçbir fikrim yok.
- Benimle alay mı ediyorsunuz?

- Bir yerlerde bir yatak bulmaya çalışacağız. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız yarım saat sonra merkezi arayın.

Passan üstelemedi. Bu normal prosedüdü. Bu sahneyi bin kez yaşamıştı. Kurban, karısı da olsa bir şey değişmezdi. Naoko'ya bir kelime söylemek için ambulansa koştu, ama kapılar çoktan kapanmıştı.

Tek gördüğü, siren çalarak hızla kalkan ambulans oldu. Bu görüntü karşısında midesine kramp girdi. Yıkılmanın sırası değil. Katil, kadın veya erkek, hâlâ buralarda bir yerlerdeydi. Hızlı adımlarla meraklıları dağıtmaya çalışan polislerin yanma gitti.

- Kimse apartmandan çıkmasın! diye bağırdı, polis kimliğini sallarken. Blokun etrafında güvenlik çemberi oluşturun.

Adamlar kiminle konuştuklarını bilmeden emirlere itaat etti-ler. Poliste, üç renkli her şeye selam verilir, diğerlerinden şüphe edilirdi.

Kasketlerinin altında terleyen iki polise seslendi:

- Benimle gelin. Merdivenlerde kimseyi görmek istemiyorum! Herkes evine!

Ve gruptaki tek rütbeliye döndü:

- Destek isteyin. Savcıya ve Paris Cinayet Bürosu'na da haber verin.

Önce bir kararsızlık yaşandı ama birkaç saniyenin sonunda adamlar harekete geçti. Orada oturmayanları gönderdiler, diğer-lerini tuttular. Her şey daha netleşti. Kapılar kapanıyordu. Merdiven sahanlıkları boşalıyordu. Passan her kata çıkarak, olan bite-ni takip ediyordu. Basamakları tırmanırken Sandrine'in korkunç görüntüsü sürekli gözünün önüne geliyordu. Bir kadın bunu ger-çekten yapabilir miydi?

Evet, yapabilirdi. Kendisi ikinci katta durduğu sırada katil üst katlara çıkmış, sonra da o, Sandrine'in cesedini bulduğu sırada sakince aşağı inmiş olabilirdi. Ya da kaçmadan önce odalardan birine gizlenmişti. Ama o zaman da, apartmanın önündeki aylak-lar onu fark ederdi. Öyleyse hâlâ buradaydı. Bu duvarların ara-sında bir yerde.

Olumsuz dalgalan yakalamak için kişisel sonannı devreye so-karak beşinci kata kadar çıktı. Şüpheli hiçbir şey yoktu. Merdi-ven boşluğuna yeniden sessizlik hâkim oluyordu. Çatıya çıkmak için bir servis merdiveni aradı ve kolaylıkla buldu.

Vasistası bir dirsek darbesiyle açarak kendim yukan çekti. Ba-calaların ve havalandırma kutulannın bulunduğu, balkıyan su biri-kintileriyle dolu çatı, bir basket sahası gibi düzdü. Uzakta, çev-re bulvarlarla kuşatılmış Paris düzlüğü gözüküyordu. Haziran ayı için hava şaşırtıcı derecede sıcaktı ve buğudan kaynaklanan bir pus tabakası her şeyi örtmüştü. Bu manzara ona, ufacık bir yük-sekliğin, boşluğun dayanılmaz bir manyetik güç gibi başının dön-mesine neden olduğu dönemi hatırlattı. Bu dönem geride kalmış-tı - gayriihtiyari bir mutluluk duydu. Artık iblisler çok daha ger-çekti: Bıçakla öldürüyorlar ve duvarlara kanlı ideogramlar bırakı-yorlardı.

Bütün duyuları açık, silahım çıkardı ve kendini iyice inandır-mak istermiş gibi, alçak sesle “Sandrine öldü... Sandrine öldü...” diye tekrarlayarak beton bloklara doğru yürüdü. Katil bacalardan birinin arkasına gizleniyor olabilir miydi? İki eliyle Glock’unun kabzasını kavramıştı, dikkat etmesine rağmen zemindeki çakılla-rı gıcırdatarak ihtiyatlı adımlarla ilerliyordu. İlk bacanın çevresi-ni dolandı: Kimse yoktu. İkincisi: Aynı. Ve bu şekilde devam etti. Saatine baktı: Naoko’nun düşmesinden bu yana yanm saat geç-mişti.

Katil uzaklardaydı.

Merdivene döndü, aklına bir şey takıldı. Beşinci katın asan-sör kapısını açmaya çalıştı. Kilitliydi. Tıpkı dördüncü ve üçüncü katlar gibi. İkinci ve birinci katın asansör kapılan da öyle. Zemin katta “Arızalı” levhasını gördü ve kapı koluna uzandı.

Kapı, karanlık kabinin içine açıldı.

- Lanet olsun! diye yüksek sesle bağırdı. Cesedin bulunmasın-dan sonra çıkan panikte katil buraya gizlenmişti

Kimsenin akima bu tarafı aramak gelmemişti.

Her şey tersine dönmüştü. Şimdi o, Naoko’nun yatağının kar-şısında volta atıyordu. Hastane değişmişti -Robert-Debre Çocuk Hastanesi- ama oda onunkinden ne daha sevimli ne de daha do-nanımlıydı. Sadece önceki

günkü Passan gibi, Naoko'nun şansı da tek kişilik oda olmuştu. Geri kalanı bildik şeylerdi: bejimsi du-varlar, morg kokusu, normal olmayan sıcaklık...

Saat 16.00. Fifi binicilik merkezine, Shinji ile Hiroki'yi alma-ya gitmişti. Onları Suresnes'e götüremezdi. Sandrine'in evine de. McDonald's'ta öğle yemeği yemişler, bir sinemaya girmişlerdi - sonra atom bombasına karşı bir sığınak. Film saat 18.00'de biti-yordu. Sonrasını düşüneceklerdi.

Passan, kodeinli ilaçlar yutmuş olan Naoko'nun aşırı güçsüzlü-ğünü görmezden gelerek aynı sorulan tekrarlayıp duruyordu. Ya-rasının dikilmesi yaklaşık bir saat sürmüştü.

- Böyle dolanıp durmayı bırak, diye mınıldandı Naoko. Beni yoruyorsun.
- Bundan sağ kurtulman bir mucize.
- Her şey yolunda... Hiçbir şeyim yok. Doktora sor. Basit bir sıynk.
- Sıynk mı? Kılıç yarası değil mi?
- Sadece derimi sıyırdı. Paçayı iyi kurtardım. Araba düşüşümü yumuşattı. Biraz morluklar olacak, hepsi bu.

Passan sertçe başını salladı ve homurdandı:

- Kahrolası bir mucize, evet...

Naoko yatağında, bir sfenks gibi hareketsiz yatıyordu. Koluna bir serum takılıydı.

- Tam olarak ne gördün? diye sordu Passan inatla.
- Sana en az on kere söyledim: Hiçbir şey.
- Ama Sandrine'i kimin öldürdüğünü gördün, değil mi?

Naoko elini kaldırmak istedi, ama kolu yatak örtüsünün üstü-ne külçe gibi düştü.

- Bir karaltı vardı. Siyahlar içinde. Sandrine'in arkasında duru-yordu. Sonra kan. Her yer kırmızıya boyandı. Ancak pencereden atlayacak zamanım oldu.

- Başka bir şey hatırlamıyor musun? Küçük bir ayrıntı?

- Onun bir kadın olduğunu düşünüyorum.
- Japon bir kadın mı?
- Katana'yı kullanma biçimine bakarsan, sanırım evet... Tek bir hamlede onu öldürdü. (Sesini alçalttı.) Zavallı Sandrine... Kimonolarıyla...

Cümlesi hıçkırıklarla kesildi. Passan'ın merhamet gösterecek zamanı yoktu. Listedeki bir sonraki kişiler onlardı, burası kesin-di. Japon kadının listesi... No maskesi. Kimono. Ve şimdi de katana. Katil eski geleneklere göre hareket ediyordu. Onun da çok sevdiği eski geleneklere göre.

- Onun kanser olduğunu biliyor muydun? diye sordu Naoko.
- Kimin?
- Sandrine. Terminal evrede kanserdi. Sadece birkaç ayı kalmıştı.

Passan ilk defa duyuyordu. Özür diler gibi cevap verdi:

- Otopsi henüz başlamadı.
- İnsanların hayatını bilebilecek bir adli tabip yok.
- Çok tuhaf.

Naoko yatağında doğruldu:

- Olanları anlamıyorsun, değil mi? Yaşadığımız tartışma, boşanma, çocuklara sırayla bakma gibi saçmalıklar arasında temel bir şeyi gözden kaçırdık. Kendi küçük mutsuzluklarımızla o denli meşguldük ki, en iyi arkadaşımızın ölmek üzere olduğunu bile fark etmedik.

passan karşı çıktı:

- Yaşadığımız mutsuzlukların o kadar basit olduğunu sanmıyorum.

Naoko, kendi kendine konuşur gibi, tekdüze bir sesle devam etti:

- Dolapta kimonoları bulunca, bize yapılan saldırılarda onun parmağı olduğunu düşündüm. Bu çok saçmaydı, ama o anda...
- Kafasında tam olarak ne vardı?

- Bilmiyorum. Japonya'ya odaklanmıştı. Son haftalarını benimle ve çocuklarla geçirmek istiyordu. Bana kamı'lerden söz etti...

- Şintocu mu olmuştu?

Naoko bir anda sesini yükseltti:

- Hiçbir şey bilmiyorum, sana söyledim! Ölmek üzereyken, insanların kafasından ne geçtiğini kim bilebilir? (Yeniden sesini alçalttı.) Şüphesiz Doğu mistisizminde, Zen sükûnetinde bir teselli, bir güç bulmuştu... Boş şeyler. Japonya bir zehirdir.

Bu konuşma Olivier'yi şoke etti, ama onun ne demek istediğini anlıyordu. Takımadalar, Batı için bir kurtuluş yoluydu. Sorunları halletmekten çok, huzurun ve sükûnetin ağır bastığı Asya'da bir cennet -bir Japonya ideali- düşlemek tercih ediliyordu. Passan da bunun ilk kurbanıydı.

- Katile dönelim, dedi Passan, sert bir tonda. Onu görmüş olman lazım. Nasıl giyinmişti?

- Siyahlar içindeydi, sana söyledim. Yani, sanıyorum. Bilmiyorum...

-Yaşı?'

- Canımı sıkıyorsun. Her şey bir anda olup bitti. Sandrine'in vücudunun ikiye ayrıldığını gördüm. Gözlerime kan sıçramıştı. Ben... ben arkama dönmüştüm ve atladım. Ben...

Sesi gerçekten titriyordu. Hıçkırıklar, birkaç damla gözyaşı: Batılı bir kadın için fiskiyeyle eşdeğer.

Passan yumuşadı ve yatağa eğildi:

- Biraz dinlenmen lazım. Bunları yarın konuşuruz. Ama en başından itibaren yanılmışız, anlıyor musun? Hep benim peşimde olduklarını düşündüm. Guillard ya da başka bir alçak... Ama her şey, seninle alakalıydı. Bu bir Japon hikâyesi.

Naoko gözlerini fal taşı gibi açtı:

- Böyle düşünmenin sebebi kaçık katilin kimono giymiş olması ve...

Passan iPhone'unu çıkardı ve cinayet mahallinde çektiği fotoğrafı gösterdi.

- Duvarda bu yazılıydı. Ne anlama geliyor?

Naoko geri çekildi. Passan onun yutkunmaya çalıştığını fark etti. Gırtlığı titriyordu. Teni artık beyaz değildi, sararmış, kesilmiş süt gibi olmuştu. No masklarının aşınmış ahşabını çağırıyordu.

- Cevap ver, diye üsteledi Passan.

Naoko dudağını ısırды ve Passan'a dik dik baktı. Her zaman olduğu gibi, Passan onun gözkapaklarının Moğol kıvrımlarından etkilendi. Hafif bir şehlalik etkisi yaratan o eğik çizgiden. Bu bakışta birbiriyle tezat anlamlar vardı: Gözbebeklerinin, her şeyi yuğuşatan, gözlere mırıldanan, yürek okşayan hafif ayrıklığından kaynaklanan şiddetli bir öfkenin yam sıra bir dinginlik, bir sevecenlik...

Naoko fısıldar gibi konuştu:

- “O benimdir.”
- “O benimdir” ne? dedi Passan.
- Japoncada bu tür cümlelerde eril ve dişil yoktur. Ayrıca “Onlar benimdir” anlamına da gelebilir.
- Bunlar karyi veya hiragana karakterleri mi?
- İkisi de var.
- Başka karakterler yok mu?
- Katakana karakterleri mi? Hayır. Cümlede yabancı dilden gelme hiçbir işaret yok.

Japonlar yabancı dilden geçen sesleri ve isimleri ifade etmek için bir üçüncü alfabe yaratmıştı, bu da ülkenin ruh hali hakkın-da çok şey anlatıyordu.

- Üslup bakımından nasıl, saygılı, yansız, kaba?
- Kaba.

Beni şaşırtıyorsun.

- Şu cümleye iyice bak. Yazan hakkında, herhangi bir şekilde bizim için ipucu olabilecek bir şey var mı?

- Hayır.

Passan tehditkâr bir ifadeyle cep telefonunu salladı, kızmıştı:

- Ne demek istiyor, kahretsin!

Naoko gözlerini hızla kırptırdı.

- Bilmiyorum, dedi, gitgide daha donuklaşan bir sesle. Belki ki-monolar. Çok pahalı olmalılar. Sandrine belki de onları çaldı ve...

- Benimle dalga mı geçiyorsun?

Naoko hiçbir şey demeden ona baktı. Gözleri artık her şeyi ele veriyordu. Korkuyu, öfkeyi. Asyalıların sözüm ona soğukkanlı ol-duklarını düşündü. Sonra da kendi salaklığını. On yıl bir Japon'la yaşamış ve bu klişeye ulaşmıştı. Hiçbir şey öğrenememişti. Asla

öğrenemeyecekti.

- “O benimdir”, diye, bir ağaç kabuğunu çiğner gibi tekrar et-ti. Bunun anlamı ne olabilir? Senin geçmişinle alakalı olamaz mı? Ailenle? Oradaki arkadaşlarınla?

- Sen aklım mı kaçırdın?

- Mutlaka bir anlamı olmalı. Bunu bulmak zorundasın. Şu an için, başka çözüm yolu göremiyorum.

- Saçmalıyorsun. Köpeğimizi öldürmüş, Sandrine'i katletmiş birinden söz ediyoruz. Paris'in göbeğinde geleneksel Japon kılı-cı kullanacak kadar aklını kaçırmış birinden. Üzgünüm, ama tüm hatırlayabildiklerim bu kadar.

Passan ikna olmasa da kabullenmiş gibi yaptı. Bu varsayım ak-la yatkın değildi. Bir kez daha, yumuşamış gibi yaptı ve yatağın kenarına oturdu. Her şeyi göze alıp genç kadının elini tuttu. Nao-ko karşı koymadan elini ona bıraktı. Kötü belirti...

- Tokyo'ya dönüyorum, dedi Naoko, kesin bir ses tonuyla.

- İyi fikir. Orada biraz dinlenirsin, sen...

- Hayır. Temelli dönüyorum. Tüm bu aptallıklar sona ermeli.

Passan, bilinçaltında hep böyle bir karardan korktuğunu anladı.

- Ya... ya çocuklar? diye kekeledi.
- Konuşuruz. Ama şu an için benimle geliyorlar.

Dar kafalı bir polis gibi “Şimdilik ülke sınırlarını terk etme-men gerekiyor. Sen bizim bir cinayet davasındaki en önemli tanı- ğımızsın” diye cevap vermek isterdi. Ya da anlayışsız bir koca gibi “Avukatlarımız bunu ayarlayacaktır” demeyi. Ama teselli eden bir ses tonuyla konuştu:

- Sen dinlen. Yarın bu konuyu yeniden konuşuruz.
- Bu gece nerede kalacaksınız?

Hazırlıksız yakalanmıştı. Bunu henüz düşünmemişti.

- Otelde, diye cevap verdi gayrühıtyarı. Kaygılanma.

Ona yavaş yavaş cevap vermek için biraz daha dikkatli düşün-meneli ve düşüncelerini bir mantık çerçevesine oturtmalıydı. Bey-ninde anlaşılmaz bir baskı vardı. Tokyo. Çocuklar. İlk korku...

Öncelikle bu olayı çözmeliydi. Ardından da gitmesine engel ol-menalıydı.

Bir kâbustan soma bir diğeri...

- Seni yalnız bırakayım, dedi mırıldanır gibi. Çok yoruldun.

Ayağ kalktı ve öpmek için yeniden Naoko’nun elini tuttu.

Eğildiğ sırada, giyotinin bıçağ ensesine iniyormuş gibi bir his-se kapıldı.

- Başkomiser Passan?

Soluk yeşil renkli ameliyat önlüğü ve pantolonuyla genç bir ka-dın ona doğru geliyordu. Patlak gözleri ve sivri yüzüyle önlüğün-den biraz daha hallice bir dış görünümü vardı. Alnının üstünde-ki tirbuşon gibi kıvrımlı saçları, topraktan sökülmuş kökleri an-dırıyordu.

- Brigitte Deveze. Karınızı tedavi eden acil servis doktoru.

Passan kadının elini sıktı ve yalan söyledi:

- Ben de sizi arıyordum.

- Meraklanmayın, dedi doktor. Yarası ağır değil.
- Ya düşme?
- Arabanın tavam düşüşünü yumuşatmış. Çok şanslıymış.

Passan bir gülümsemeyle doktora teşekkür etti ve saatine bak-tı: 18.30. Film bitmiş olmalıydı. Fifi'ye telefon etmeliydi. Bir otel bulmalıydı. Yeniden normal bir yaşama dönmeliydi.

- Tam olarak ne oldu? diye sordu doktor. (Passan'ın yanmış yüzü aklını karıştırmış gibiydi.) Yarasına bir bıçak ya da ona ben-zer bir şey neden olmuş. Karınıza sordum, ancak çok aydınlatıcı değildi.

Az kalsın bir kez daha bir polis gibi cevap verecekti -"Burada sorulan ben sorarım"- ama yeniden gülümsedi ve kaçamak bir cevap verdi.

- Soruşturma devam ediyor. Ben de sizden daha fazla bir şey bilmiyorum. (Yemden saatine bir göz attı.) Üzgünüm, çocuklanm beni bekliyor.

Yeni bir soru sormasına fırsat vermeden, çift kanatlı kapıyı it-ti ve merdivene ulaştı. Dışarı çıkar çıkmaz da Fifi'nin numarası-nı tuşladı.

- Her şey yolunda mı?
- Temiz.
- Hangi filme gittiniz?
- Kung Fu Panda 2.
- Güzel miydi? diye sordu, laf olsun diye.
- Gürültülü.

Fifi, neometal, hardcore meraklısı ve kurallara uymayan biri olsa da, başkalarına karşı ilgiliydi.

- Naoko nasıl?
- Fena değil, olanlar göz ününe alınırsa. Sandrine'in eviyle ilgi-li yeni bir şey var mı?
- Henüz yok. Zacchary iş üstünde.

- Savcı uğradı mı?
- Sanırım, evet.
- Davayı kim aldı? Cinayet Bürosu mu?
- Şu an için sürüncemede, ilk durum saptamasını Saint-Denis polisi yapıyor.
- Lanet olsun, bu bizim davamız!

- Sakin ol. Sen Cinayet Bürosu'ndan uzaklaştırıldın ve hâlâ hastanede olman gerekiyor. Yapabileceğin tek şey, Pantin Polis Merkezi'ne gidip şikâyetçi olman.

Filî doğru söylüyordu. Ama Passan, yine de savcıyı arayabilir, Lefebvre'le temas kurabilir, herkesi harekete geçebilirdi. Ve so-ruşturmayı üstlenmek için çaba sarf edebilirdi.

- Calvinini seni görmek istiyor, dedi diğeri.
- Neden?
- Hiçbir fikrim yok. Yann sabah, erkenden.
- Pazar günü mü?
- Evinde olacakmış. Adresi bende var. Sana SMS'le yolluyo-rum.

Olivier arabasına yaklaşırken bu davetin hayra alamet olmadığını düşündü.

- Guillard'la ilgili yeni bir şey mi var?
- Bilmiyorum.
- Öğren. Ya Levy?
- Hiç haber yok. Herif buharlaştı.

Bu kayıp yaşlı polis için bir kadiş duası okumanın vakti gel-mişti.

- Siz ne yapıyorsunuz?
- Dondurma yiyoruz.

- Nerede?
- Montpamasse'ta.

Passan, Özel Harekât'ta görev yaparken, Arnavutluk'tan gel-miş bir tanığın korunmasını üstlendiğini hatırladı. Adam dava sü-resince, Montparnasse Gan'nm hemen arkasında, Commandant- Mouchotte Caddesi'ndeki M ridien Otel'de kalmıştı. Bugün otel Pullman Oteller Zinciri'ne aitti ama mimarisi fazla değişmemiş olmalıydı. Girişleri, çıkışları, katların düzenini biliyordu. Sadece birkaç polisle bir güvenlik çemberi oluşturabilirdi. Adresi Fifi'ye verdi. Yanm saat içinde orada buluşacaklardı.

Subaru'suna binince içini yeniden bir sıkıntı kapladı. Bunun sebebi katilin saçtığı korku değil, Naoko'nun Tokyo'ya dönme planıydı. Passan'a her zaman, hayatının Paris'te olduğunu söyle-miş ve aynsalar bile burada kalacağına söz vermişti. Lanet ol-sun!  ocuklarının Japon pasaportları vardı. Kesin olan diğer bir şey de, Naoko'nun istediği zaman çocuklarla birlikte uçup git-mekte  zg r olmasıydı. Herhangi bir sorunla karşılaşmadan.

Daima ihtiyatlıydı, bu konuda araştırma yapmıştı.  ocuk ka- ırma, ülkeyi yasadışı terk etme ve başka birçok şeyden soruş-turma başlatılabilirdi ama Fransa ile Japonya arasında suçluların geri verilmesi konusunda bir anlaşma yoktu. Passan ne yaparsa yapsın havasını alırdı.

Naoko gerçekten kararlı mıydı? Villadaki olay cidden onun dengesini mi bozmuştu? Ya da önceki gün Passan'ın ona y nelt-tiği suçlamalar? Maillot Kapısı'na doğru yol alırken, onun m rek-kep siyahlığındaki saçlarla çevrili, kâğıt kadar pürüzsüz, kararlı yüzü gözünün önüne geliyordu. Bu ifadeyi iyi biliyordu. Evlilik-lerinin ilk dönemlerinde bile, Passan'a kızdığında yüzü siyah sa -larla çevrili bu maskeye bürünürdü. Ve daha sonra, gece, Passan ona yaklaşmak istediğinde, sırtını dönüp yatarđı.

Makul gerekçelerle kendini rahatlamaya çalıştı: Kariyeri, evi, kısacası Naoko'nun tüm hayatı Fransa'daydı. Ve  ocuklar için iki- dilli olmanın bir üstünlük olduğunu her zaman yineliyordu. şimdi her şeyi bir kenara itip sıfırdan mı başlayacaktı?

Naol ) krizdeki ülkesinde boş umutlar peşinde koşacak biri değildi. Japonya'ya karşı onunkinden daha katı bir yargı olamaz-dı. Onun için

Honşu çeltik tarlalarındaki otlar kesinlikle daha yeşil değildi. Ama bugün, buzdolabındaki derisi yüzülmüş maymun'dan, çocuklarına tehdit oluşturan vampirden, bağırsakları deşilmiş köpekten ve ikiye biçilmiş en iyi arkadaşından sonra, herhangi bir yer ona Mont-Valérien'dan daha yeşil gelecekti.

Güçlkle de olsa Naoko doğrulmayı ve bacaklarını yatağın dışına sarkıtmayı başardı. Her hareket onun için bir sınavdı. Nefesini tuttu ve serum iğnesini yavaş yavaş çekti. Sonra parmak uçları yere değecek kadar aşağı kayd ve ayağı kalktı. Bu şekilde, dengesini korumak için birkaç saniye hiç kıpırdamadan durdu.

Her şey yolunda. Yürüyebiliyordu. Passan ona temiz kıyafetler getirmişti. Dolabı karıştırdı ve gerekli şeyleri buldu. Bir külot, hafif bir elbise giydi, ayağına açık sandaletleri geçirdi. Lokal anestezinin etkisi devam ettiği için hiç ağrı hissetmiyordu. Soluk mavi yağmurluğunu da aldı. Passan el çantasını getirmeyi bile akıl etmişti. Mükemmel.

Koridora bir göz attı. Kimse yoktu. Odadan çıktı ve sessizce kapıyı kapattı. Çantası omzunda, duvar boyunca ilerledi, yürüdükçe kendine güveni biraz daha artıyordu. Bu cumartesi gününde, öğleden sonranın bu son saatlerinde sıradan bir ziyaretçiye benziyordu. Geriye artık ihtiyacı olan şeyi bulmak kalıyordu...

Birkaç saat önce, onu acil servis holünde, sedyenin üstünde bekletmişlerdi. Oda sorunu vardı. Ya da doktor kıtlığı. Anlamamıştı. Sakinleştiricilerle uyuşmuş bir halde, acısına sabırla katlanarak etrafı gözlemlemiş ve levhalan okumuştı.

Yabancı bir kadının altıncı hissi. Sürekli savunma halinde olduğundan, herhangi bir Fransız'a göre görüşleri daha keskin-di. Açıklama yapmadan, fotoğrafı çekilmeden bir kamu binasına -postane, belediye, hastane- giremezdi. Bütün koşullar denetlenmeden asla bir kira kontratı veya bir irsaliye makbuzu imzalayamazdı.

Robert-Debre Hastanesi, çocuk patolojileri ve nadir çocuk hastalıkları alanında faaliyet gösteren bir ihtisas hastanesiydi. Naoko, çocuklarla ve yeniyetmelerle dolu bir yerde eğlence odaları'nın da olması gerektiğini düşünüyordu. Shinji, Necker'de apandis ameliyatı olduğunda, onu masa başı oyunları, kitaplarla, bilgi-sayarlarla dolu büyük bir odaya götürmüştü.

Ve biraz şansı varsa ille de bilgisayar diyenler için, internet bağlantısı olan bir bilgisa-yar bulabilirdi...

Asansöre bindi ve birinci kattan başladı. Yeni bir koridor. Ço-cuğunu arayan bir anneye benziyordu. Tek fark, Okinava'ya çeki-len Japon ordusunu çağrıştıran aksak yürüyüşüydü.

Koridorun sonunda "tıklım tıklım dolu" bir yer vardı. "Yetişkin-ler giremez." Girenleri denetleyen kimse yoktu. Oda duvar resim-leri, langırt masaları ve müzik aletleriyle çekici hale getirilmişti. Kulüp üyelerinin kıyafetleri kot-tişört ile daha az şanslı olanlar için pijama-serum arasında değişiklik gösteriyordu.

Sanki hayatları buna bağlıymış gibi parmakları klavyelerin üs-tünde gezinen çocukları fark etti. Boşta tek bir makine bile yok-tu. Bilgisayarda oyun oynayanları es geçti ve Facebook'a bağlan-mış sarsak bir oğlanı gözüne kestirdi.

Yanma gitti ve kibarca, bilgisayarını kullanıp kullanamayacağını sordu. Çocuğun yüzü, ileride dönüşeceği erkeği şimdiden ele veren güzel bir gülümsemeyle aydınlandı. Naoko, günün birinde Shinji ile Hiroki'nin de böyle tasasız, karşı konulamaz birer yeni- yetme olacağını düşündü.

Japon karakterleri kullanabilmek için, hemen özel bir site-ye bağlandı. Delikanlı Naoko'nun yanında ayakta durmuştu; çok uzun boyluydu - en az 1,85'ti.

- Bu Japonca mı? diye şaşkınlıkla sordu oğlan. Sanki söz ko-nusu olan Yüzüklerin Efendisi'ndeki Elf diliydi.

Naoko onunla diyalog kurduğu için pişmanlık duyarak başını suladı. Passan hastanede bir soruşturma yaparsa, onu kolaylıkla hatırlayacak olan bu yeniyetmeyi bulacaktı.

Naoko Facebook'a bağlandı. Unutulmuş ismi girdi ve hem gü-ler yüzlü hem de somurtkan bir portreyle karşılaştı: Değişmemiş-ti. Tuşların üstünde biraz daha gezindi ve başka bir şeyi daha te-yit etti. Her şeye rağmen, hâlâ arkadaş listesindeydi. Bu zararsız surat aniden, önceki günkü kanlı yüzle üst üste bindi. Naoko'ya Şiddetli bir titreme geldi.

Tuşlara bastı. Gelen kutusunda sadece bir mesaj vardı.

Bir tek.

- İyi misiniz? diye kaygılandı yeniyetme.
- Sorun yok. Neden?
- Benziniz soldu.
- Her şey yolunda, diye gülümsedi Naoko. Bilgisayarı birkaç dakika daha kullanabilir miyim?

Çocuk iri ellerini iki yana açtı. El hareketleri suyun dibinde yüzen algılan çağrıştırıyordu.

- Burada zamanımız bol.

Naoko ona hastalığını sormaya cesaret edemedi. Japon Hava-yollarının sitesine girdi ve önlem olarak Japonca versiyonu seçti.

Ertesi gün, 11.40'a bir uçuş buldu. Tuşa bastı, yolculann isim-lerini, kredi kartı numarasını verdi. Her zaman kullandığı Vi-sa kartının değil, aceleyle gitmesi gerektiğinde kullanmak üzere sakladığı, gizli American Express'inin numarasını. Aslında, arka-sına bakmadan çekip gitmeye hazır bir suçlu gibi yaşamıştı her zaman.

Birkaç tuşa bastı ve rezervasyonlar onaylandı. Sandrine'in iç organlarıyla yazılmış Japonca karakterler, rakamların ve tarihle-rin üstüne binmiş gibi görünüyordu.

Mesajın anlamını bir tek o anlayabilirdi.

Bir tek o buna karşılık verebilirdi.

Passan ile çocuklar Pullman Otel'in lobisine saat 19.30'da gir-diler. Yakın korumaları Fifi, Jaffre ve Lestrade'dı - silahlı üç po-lis, boş vakitlerinde çocuk bakıcılığı görevi de üstleniyordu.

Passan bir kez daha, buraya gizlediği Arnavut tanığı düşündü. Elinde olmadan bir mukayese yaptı. Bugün onunla tam olarak ay-nı durumdaydılar. Ciddi bir tehlike altındaki zayıf varlıklar. Buna benzer birçok olayla karşılaşmıştı. Tanıklar. Kurbanlar. Masum şüpheliler... Olağanüstü durumların perişan ettiği sıradan insan-lar. Artık o da onlardan biriydi.

Fifi kayıt işlemleriyle ilgilendi. Jaffre ile Lestrade bavulları odaya çıkardı. Küçük bir süit, tüm ekibin bir arada kalması için tek çözümdü. Savcı vekili talep dilekçesini imzalamıştı. Ekstralar bile devlet tarafından karşılanacaktı. Bundan böyle koruma altı-na alınmış tanıklar.

Mekânı keşfederken çocuklar sevinç çığlıkları atıyorlardı. Pas-san onlara annelerinin hasta olduğunu, ancak üzülmemelerini söylemişti. Şaşırtıcı bir durumun da farkına varmıştı: Evin iki di-reğinden biri yanlannda olduğu sürece çocuklar en ufak bir kay-rgı belirtisi göstermiyorlardı. Suratı yanmış olsa da babalan ora-daydı - ve her zamanki gibi sağlıklıydı.

Polisler salona kamp kuracak gibi yerleşirlerken, Fifi oyun , konsolunu televizyona bağladı. Olivier ise, yüzüne Biafine sür-mek için banyoya gitti. Fifi ona “eczanelerde satılmayan” sakın-leştiriciler de tedarik etmişti. Ona göre, yasal ilaçlar “homolar içindi”; kendisinin haplanysa çok daha etkiliydi. Passan yardım-cısının, bu up and down'lar kralının sözüne güveniyordu, ama hâlâ tereddüt içindeydi...

Kapıyı araladı ve onu çağırdı:

- Şu senin zimbirtılar, beni serseme çevirmesin?
- Hiçbir riski yok, diye karşılık verdi Fifi, banyoya girerken. Bunlar Extacy'nin ertesi günü kullanılıyor. Önceleri, eroini ika-me etmek için kullanılıyordu, ama modem kimya sürekli geliş-me içinde.
- İkna oldum.

Fifi güldü ve onu cesaretlendirmek için bir tane yuttu.

- Tamam, dedi Passan kapıyı kapatırken. Cinayet Bürosu'nu aradın mı?
- Şu an için Saint-Denis polisi olayla ilgileniyor. Savcılık acilen bir sorgu yargıcı tayin edecek.
- Adım öğrenince bana haber ver. Seine-Saint-Denis'deki herif-lerle temasa geçtin mi?
- Pre-Saint-Gervais'de yakın çevre soruşturması başlatıldı. Kimse bir şey görmemiş, bir şey duymamış. Cinayet sonrasına gelince, kız buhar olmuş. Hiçbir bir iz yok, en ufak bir şey bile.

Asansörün karanlık kabini yeniden Passan'ın gözünün önüne geldi. Artık hiç şüphesi yoktu: Kadın kimseye görünmeden kaçmak için -ve yeniden vurmak için- oraya gizlenmişti.

Filî dörde katlanmış bir jelatin çıkardı.

- Müsaade var mı? diye sordu, kokaini işaret ederek.
- Hayır. Sen nerede olduğunu sanıyorsun? Görevdesin yavrum. Ve çocuklarım yan tarafta.
- Elbette, diye sınıttı Fifi. Ben nasıl kafayı bulacağım?
- Minibardaki biralarla idare edeceksin. Benim evle ilgili yeni bir şey var mı?
- Yok. Ev ev dolaşarak yapılan soruşturmalardan da bir şey çıkmadı. Olay yeri incelemenin analizlerinden de. Sana defalarca söyledim, bu bir hayaletin işi.

Passan beresini çıkardı, kafasını kaşıdı, sonra da düşünceleri-ni düzene sokmak istermiş gibi, kalan saçlarını sıvazladı.

- Sandrine hakkında bilgi toplayabildin mi?
- Hepsini birden yapamam, diye karşı çıktı Fifi. Ya kendine bir dadı bul ya da...

Olivier sızlanmasını kısa kesmek için eliyle bir hareket yaptı:

- Bu akşam odada çalışabilirsin.
- Sen bizimle kalmıyor musun?

Passan soruyu ustalıkla geçiştirdi:

- Katana'lan da araştırmam istiyorum.
- Neleri?
- Japon kılıçlan. Bıçak tamircileri, antikacılar ve kendo kulüp-leriyle temasa geç.
- Bu gece mi?

- Başının çaresine bak. Ayrıca gümrüklere de sor, son zaman-larda bu tür şeyleri ülkeye sokan biri olmuş mu?

Fil küvetin kenanna oturdu. İlaç etkisini gösteriyor olmalıydı, çünkü gözle görülür bir şekilde gevşemişti. Passan ilacın kendi-sinde de aynı etkiyi göstermesini isterdi ama canı hâlâ acıyordu.

- Soruşturmanın bizde olmadığını hatırlatınm, dedi yardımcısı bitkin bir sesle. Ne yetkimiz ne de gücümüz var.

- Bu ilk kez olmuyor.

- Naoko ne diyor?

-Hiç.

- Elbette.

Passan bu imaya karşılık vermedi. Saat 20.30 olmuştu. Aklına davayla ilgili son bir şey daha geldi:

- Ya Levy?

- Levy, ne?

- DNA analizi yaptırmış mı, öğrenmeni istemiştim.

- Kahretsin, unuttuyordum... Tüm bu olaylar, ben...

- Bir şey buldun mu?

Fifi pantolonunun arka cebinden bir defter çıkardı:

- Doğrusu, evet. Levy, Bordeaux'ya 21 Haziran'da bir eldiven teki yollamış. Aynı gün, diğer tekini de Strasbourg'daki bir labo- ratuvara ulaştırmış. Onlan ertesi günün akşamı, sonuçlarla birlik-te geri almış.

İnsan polis olunca, haklı olmak bir ölüm kâğıdı imzalamak an-lamına gelirdi.

- Her halükârda, bunlar Guillard'm eldivenleri, diye devam etti Fifi. Onları neden ayırmış ki?

- Sonuçları karşılaştıran tek kişi olmak istiyordu. Eldivenleri ve sonuçları Guillard'la satmaya kalkıştı.

- Parayla birlikte tyd m?
- ld.

Passan kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Fifi de peşinden. Shir\ji ve Hi- roki, ellerinde oyun kumandaları, Jaffre ile Lestrade'ın eğlenen bakışları altında kahkahalarla gülüyorlardı. Olivier çantadan iki pijama ile tuvalet malzemeleri çıkardı, çocukları banyoya götürdü ve itirazlarına rağmen onları soydu. Hayatlarında değişen bir şey yokmuş, sıradan bir akşammış gibi göstermek için her zamanı gibi davranmalıydı.

Ardından Naoko'ya telefon açtı. Duygularını gizleyen, donuk bir sesle karşılaştı. Çocukları anneleriyle konuşmak istediler. Sü-it odayı tarif edip minibardaki şekerlemelerin adlarını teker teker saydılar, sonra oyunlarına döndüler.

- Akşam yemeği için oda servisim arayın, dedi Passan, yardım-cısına.
- Yine nereye kaybolacaksınız?
- Halletmem gereken bir iş var.

Fifi yan kaygılı, yan saldırgan bir tavırla karşısına dikildi:

- Son seferinde de böyle söyledin, meşaleye döndün. Nereye gidiyorsun?

Passan gülümsemeye çalıştı. Krem ve ilaçlar nihayet etkisini göstermişti. Ve belki sihirli hap da.

- Evime dönüyorum.
- Ne yapmak için?
- Veda etmek için.

Duş aldı, üstünü değiştirdi ve iki küçük şeytanına sarılıp öptü. Yemekler gelmişti: en büyük boy hamburgerler ve bol miktarda patates kızartması. Naoko'nun eğitim kuralları uzakta kalmıştı ama ne de olsa, içinde bulundukları kaos ortamına rağmen, cumartesi akşamıydı.

Adamlarına başıyla veda edip gece yarısı döneceğine söz vererek kapıdan çıktı. Fifi ona ertesi sabah yargıyla olan randevusunu yeniden hatırlattı.

Passan asansörlere doğru yürürken bu olaydaki tek hayaletin kendisi olduğunu düşündü.

r

Villanın bahçe kapısı polis şeridiyle kapatılmıştı. Bandı sök-tü ve uzaktan kumandasını çalıştırdı. Bir karara varmıştı. Evi sa-tacaklardı. Kredi borcunu kapatacaklar ve kalan parayı çocuk-lar adına açacakları hesaba yatıracaklardı. Yıllar içinde, avro ku-ruyla değeri artacak bir güvence yatırım. Güvence. Bugün sadece bankalar bu sözcüğü bir tepsi üstünde ona sunabilirdi.

Bahçesine bakmadan çimenlik alanı geçti. Ağaçların dibinde lambalar yanıyordu. Plastik şeritler, direkleri dağcı halatı gibi bir-birine bağlamıştı. Altlarından geçti, lateks eldivenlerini giydi ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Bir hırsız gibi.

İçeri girince her odanın ışığı yaktı. İçerisinin karanlıkla kir-lenmesini istemiyordu. Mal sahibi olarak evde bir tur attı, dalgın hareketlerle birkaç yastığı, halıların köşelerini kaldırıp baktı. Bir şey aramıyordu. Zacchary'nin adamları bunu zaten yapmıştı ve bir şey bulamamışlardı. Sadece, bu eşyalara, bu duvarlara, bu eve son bir kez dokunuyordu.

Üst katta, çocukların odasının kapısında durdu, iki yatak arasındaki koyu renkli lekeye eşikten baktı. Titremiyordu, yerinden kıpırdamıyordu. Gecenin ortasında bir buz parçası gibiydi. Da-vetsiz misafire güvenen, ona hiç havlamayan Diego'yı düşündü. Neden? Japon olduğu için mi? Zavallı köpeği kandırmak zor ol-mamıştı...

Naoko'nun odasına girdi, ışığı yakmadı. Gün içinde birkaç par-ça eşya almak için de bu odaya gelmişti. Bu kez, her eşyayı uzun uzun inceledi. Cilalı ahşap dolaplar, bir kanepa, kırmızı renkli tüy yatak, başucu masası... Hepsi yerli yerindeydi. Hiç düşünmeden, geniş pencerenin önündeki yatağın kenarına oturdu.

Böğrüne sert bir şeyin değdiğini fark etti. Elini ceketinin ce-

294

bine soktu ve katken'i çıkardı. Delil torbasını açtı ve bahçeden vuran ışıkların aydınlığında hançeri inceledi. Siyah ahşap kını içinde, kavisli, ince

uzun, bir av köpeği gibi hep tetikte duran bir hançer. Parlak fildişi sapı fosforlu gibiydi. Aklına José Maria de Heredia'nın, zırh kuşanmış bir samurayı “siyah bir deniz kabuklu-suna” benzettiği şiiri geldi. Passan da kendini sert kabuklu, keskin zekâlı bir hayvanı tutuyormuş gibi hissediyordu.

Japonya hayallerini bir kez daha saçma buldu. Kendi boğazlaırını kesen samuray kadınları. Âşık olduklan erkeğe bağlılıklarıırının ispatı olarak serçeparmaklarını kesen fahişeler. Kapkara olırması için tanik asitle dişlerini yakan ve böylece tenlerinin beyazlığını daha belirgin kılan evli kadınlar. Hep bu ölümleri, insanın kendi bedenine verdiği bu zararları, bu fedakârlıkları düşleyip durmuştu.

Bugün, şiddet buradaydı ve buna hiçbir anlam veremiyordu. Bir an kaiken'i çöpe atmayı düşündü. Ama vazgeçti ve başucu masasının çekmecesine koydu.

Hediye hediyeir.

Ayağa kalktı, bodruma indi. Yine ininde çalışacaktı. Guillard girdabından kurtulmuştu ama şimdi de başka bir uçurumun kıyısındaydı. Bu çok daha tehlikeliydi, çünkü bunda anlaşılmaz bir şeyler vardı.

“O BENİMDİR.”

Katil ne demek istemişti? Naoko değerli bir şey mi çalmıştı, bilmemesi gereken bir şey mi biliyordu? Bu yazı ailesiyle alakaılı olabilir miydi? Ya da eski bir kocayla? İşte bu imkânsızdı. Çok genç yaşıta Japonya'dan ayrılmıştı ve sadece ailesini ziyaret etmek için belli dönemlerde Japonya'ya gidiyordu. Hiç pişmanlık duymayan, ülkesiyle bütün köprüleri atmış bir sürgün gibi yaşaırmıştı her zaman. Birden, belki de bir şeylerden kaçmış olabileceğini düşündü...

Lambayı yaktı, derme çatma çalışma masasına oturdu ve yeniıden düşündü. Bir olasılık daha vardı: Japonya'da yaptığı tutuklaımalarla ilgili bir intikam...

Ama sanmıyordu. Firardaki dolandırıcıları, kaçak bankacıları, nafaka ödemeyen kocalan, oymabaskı veya teknolojik malzeme kaçakçılarını yakalamak gibi küçük davalarda çalışmıştı. Hiçbir dostluk kurmamış, hiçbir

Japon'la yakınlaşmamış, gözü başkası-nın tabağında olan diğer yabancılardan da uzak durmuştu. Japon-ya onun kişisel cennetiydi; o dönemde yalnız olmayı tercih etmişti.

Geriye kadınlar kalıyordu. Ama o konuda da belirgin bir şey yoktu. Hiçbir macera yaşamaksızın, kadınlar onun hayallerini, fantezilerini süslüyordu. Her akşam, büyülenmiş gibi, kadınla-rın kurban, erkeklerin işkenceci olduğu Japon pomoları seyredi-yordu. Gün içinde, saat başı en az bir kere âşık oluyordu. Daima kendi kurallarına -fahişe ve güzel- riayet ederek, kendi tarzında cinsel ilişkiye de girmişti...

Saat 23.00 olmuştu. Hayallerinden silkinip kurtuldu. Sandrine hakkında düşünmenin vakti gelmişti.

inancı tamdı: Kimonolarına ve oöf lerine rağmen, arkadaşının seri cinayetlerle bir ilgisi yoktu. O bu vahşetin doğrudan hedefi değildi; bu da Pre-Saint-Gervais'deki asıl hedefin Naoko oldu-ğunu gösteriyordu. Yine de, vicdanını rahatlatmak için onun ölü-münü soruşturmalıydı. E-postalarını, Facebook sitesini araştırarak işe başlayabilirdi ama bu tür araştırmalardan pek hoşlanmı-yordu. Eski usul araştırmaları tercih ediyordu.

Ev telefonuna uzandı ve ajandasını açtı. Hayattayken Sandrine'i hiç düşünmemişti. O, inkâr ettiği bir geçmişe aitti. Japonya'dan döndüğü o döneme. Louis-Blanc'da çalıştığı yıllara. Depresyonlu günlerine. Naoko'suz hayata...

-Alo?

Birkaç kez karşılaştığı, Sandrine'in kız kardeşi Nathalie Dumas'mn -evlilik soyadı Bouassou'ydu- numarasını çevirmişti. Taziye dileklerinden sonra ona ablasının hastalığını sordu. Nat-halie şaşırmıştı. Herkes onun ölümünü bekliyordu ama bu ölü-mün bir kılıç darbesiyle olacağı akıllarına gelmemişti. Kanserin nasıl hızla geliştiğini anlattı. Şubat ayındaki muayenelerde sol memesinde bir tümör saptanmıştı. Yapılan daha ileri tetkikler so-nucunda karaciğerde ve rahimde metastaz saptanmıştı. Ameliyat için çok geç kalınmıştı, ilk kemoterapi, tümörde az da olsa bir gerileme sağlamıştı. Depreşme öncesi iyileşme, ikinci kemoterapi mayıs ayında yapılmıştı. Haziran ortasında ise karar verilmişti: Artık yapacak bir şey yoktu.

Passan nezaket icabı ve karşısındakinin susmasını fırsat bile¬rek, cenaze töreninin ne zaman ve nerede yapılacağını sordu. Ge¬lecek salı, Pantin Mezarlığı’ndaydı. Sandrine’in özel yaşamını sor¬du. Nathalie kaçamak bir cevap verdi. Düzenli, kapalı ve ölçü¬lü bir yaşam süren ablasının hiçbir sevgilisini tanıımıyordu. Evde kalmış bir kız. Böyle bir sözcük telaffuz edilmemişti ama ayrın¬tılardan çıkan buydu. Passan onun cinsel hayatı hakkında daha özel sorular sormak isterdi ama buna cesaret edemedi.

Sandrine’in Japonya tutkusunu irdelemeyi denedi. Kız karde-

şinin böyle bir şeyden haberi yoktu. Ne kimonolardan ne de nay¬lon peruklardan haberdardı. Passan kadına teşekkür etti ve cena¬zeye geleceğine söz verdi. Ama gitmeyeceğini biliyordu: Cenaze¬lerden nefret ederdi.

Bir cumartesi gece yansı, araştırma olanakları kısıtlıydı. Yine de, Guillard’ın holdingindeki yolsuzluğu ortaya çıkaran, mali şu¬bedeki Jean-Piense Jost’u, namı diğer Fatura Canavarı’nı aradı. Ailesiyle birlikte televizyon seyreden adam onu keyifsiz bir sesle cevapladı. Anlaşılan Calvin’i onu uyarmış ve mahkeme emri olma¬dan özel bilgileri ifşa ettiği için azarlamıştı.

Passan ona olayla ilgili son bilgileri özetledi, yanıklanndan söz etti, Jost sakinleşti. Olivier ondan son bir iyilik istemek için bu durumdan yararlandı.

- Bir ölüm kalım meselesi, dedi.
- Kimin için.
- Benim için. Kanım için. Çocuklarım için. Seçim senin.

Adam boğazını temizledi, sonra da Passan’ın Sandrine

Dumas’yla ilgili verdiği bilgileri not etti.

- Seni ararını.

Passan kendine sert bir kahve hazırladı. Üzerindeki boş evi hissediyordu. Yanan ışığa rağmen ev ona hüznün veriyordu. Boş bir beton yığınının farksızdı. Miadını doldurmuş bir çağa ait bir tapınak. Hiçbir özlem duymuyordu. Uzak bir ihtimal olsa da, ikinci bir saldırı karşısında uğruna savaşıması gereken bir yerdi sadece.

Elinde kahve sürahesi ve kupasıyla yeniden masasına oturduğu sırada cep telefonu çaldı. Arayan Fatura Canavarı'ydı. Bu düzeydeki bir uzman için Sandrine Dumas'nın hesaplarına ulaşmak büyük bir başan değildi. Sonuçlar kadının sürdürdüğü yaşamla tezat teşkil etmiyordu. Lisesi ile küçük evi arasında tatsız bir hayat süren kırklı yaşlardaki bir kadının tatsız tuzsuz yaşamını gözler önüne seriyordu. Sadece tek bir tutarsızlık vardı: Nisan ayının sonunda yirmi bin avroluk bir banka kredisi almıştı. Bu miktar da bir kredi tutan için tıbbi kontrol şartı yoktu. Benden sonra tufan.

Dikkat çekici bir diğer şey de, doğrudan bununla alakalıydı: ile de la Cite'deki bir butikten bir sürü ipek kimono satın almıştı. Kimonolara on dört bin avro, oö'lere ise yaklaşık üç bin avro ödemişti. Ölmeden önce Sandrine kendini mutlu etmişti...

Passan, Jost' a teşekkür etti ve onu ailesiyle baş başa bıraktı- Bu yeni bilgiler bir işe yaramamıştı ama en azından Naoko'nun

tanıklığım doğruluyordu. Bu eski dostu için üzüldüğünü hissetti. Sandrine, hayatının son döneminde, Japonya sevdalısı olmuştu. Bu şüphesiz yeni bir sevdada değildi, ölüyor olması bu tutkusu nu daha da artırmıştı. Can çekişmesi umutlanmasına engel olmamıştı. Naoko'nun bedeninde, takımadaların ve onun ruhunun te-selli veren gölgesinde ölmek istemişti.

Bu çağrışım, ona bir kez daha eski karısını hatırlattı. Her şeye rağmen, en inandırıcı varsayım Naoko'nun bir sırrı olduğuydu. Aslında, Naoko söz konusu olduğunda her şey mümkündü. Onun bir sığınağı andıran karakterini, zırlı egoizmini düşün-dü. Japonya'da yaptığı doğumları. Parasını kıskançlık derece-sinde tek başına sahiplenmesini - hiç ortak hesapları olmamıştı. Passan'ın çocuklarla geçireceği zamanı çalmak için onlar-la Japonca konuşma merakını. Ve şimdi, Shinji ile Hiroki'yi alıp Tokyo'ya dönme niyetini...

Onunla nasıl on yıl boyunca beraber olmuşlardı? Aralarında on bin kilometrelik bir fark ve bu yolun sonunda da bir açmaz vardı...

Öfkesi karanlığın içindeki bir alev gibi yeniden canlanıyordu. Öfkesini biraz daha beslemek için Naoko'nun bütün rahatsız edici davranışlarını gözünün önüne getirdi. Günün her saatinde içti-ği çayı. Raflarda üst üste duran güzellik ürünlerine duyduğu ta-kıntıyı. Cömertlikten ziyade cimrilik

belirtisi olan, küçük hedi-yeler alma alışkanlığını. Bitmek tükenmek bilmeyen banyolarını. Eve girer girmez gargara yapmaya başlamasını. Bazen işitmeye tahammül edemediği, kopuk kopuk konuşmasını. Bütün cümlele-rine “hayır” diye başlama veya bir sözcüğün Fransızcasını bilmediğinde İngilizceye başvurma alışkanlığını. Ve özellikle de, hiçbir şey söylemeyen ve her şeyi alan, siyah, şehla gözlerini.

Zamanla Naoko, onun Japonya idealini, hayallerini kemiren bir hastalığa, bir cüzama dönüşmüştü. Yumruklarını sıktı, öfkesi-nin alevlerin içinde yandığını görmek için gözlerini kapattı.

Tam tersi oldu.

Onlan hep bir arada tutmuş olan o derin uyumu hatırladı. Pas-san, Naoko’nun aşkı algılama tarzını seviyordu. Sevgi gösterisi yoktu, yerli yersiz “seni seviyorum” (bu sözcükler Japoncada hiç kullanılmazdı) demek ve asla tahammül edemeyeceği diğer yap- macıklıklar yoktu...

Jean Cocteau, Pierre Reverdy’den bir replik araklamış ve onu Robert Bresson’un bir filminin diyalogunda kullanmıştı: “Aşk diye bir şey yoktur. Sadece aşkın kanıtları vardır.” Bir anda bu cümle evrensel bir özdeyiş haline gelmişti. Passan bu cümlede hep derin bir hakikat olduğunu hissetmişti: Aşkta sadece davra-nışlar önem taşır, kelimelerin hiçbir kıymeti yoktur.

Ama Naoko davranışlarıyla sevgisini o kadar az belli etmişti ki, sözleri, davranışları haline dönüşmüştü. Gecenin ortasında, o da bir ya da iki kez, daha fazla değil, Naoko büyüleyici aksanıyla “Seni seviyorum” diye ona fısıldadığında, Passan yıldızlı gökyü-zünün altında, çöldeki bir kuyunun suyunu hayranlıkla seyredi- yormuş gibi olurdu.

Hayatına anlam katmış bu iki kelime...

- Guillard itiraf etti.

- Nasıl?

Olivier bahçe kapısının önünde duran Ivo Calvinî’ye dikkat-le bakıyordu. Gözleri hâlâ içeri göçüktü ve insanı tedirgin eden bakışları vardı ama görünümünde -cart mavi bir eşofman ile ki-lometre taşları kadar beyaz basket ayakkabıları giymişti- tu-haf, neredeyse komik bir şeyler vardı. Evi de şaşırtıcıydı: Saint- Denis’nin göbeğinde, değirmen taşından yapılmış,

maden işçi-lerinin toplu konutlarını çağrıştıran, gösterişsiz bir evdi. Bürokrat kafasına ve Yargıçlar Kurulu başkanı olmanın verdiği kuruma rağmen, sıradan bir banliyö sakininden başka bir şey değildi.

- İtiraf nasıl elinize geçti? diye sordu polis.
- Postayla. Doğrudan. Bir tür post morfem bir final.

Yargıç nükte yapıyordu; bu da alışılmadık bir şeydi. Ama zaten

her şey bir tuhaftı: Adam onu evine pazar sabahı saat dokuzda çağırmıştı. Asla görülmedik bir durumdu bu.

- İçeri girin, rica ederim.

Bahçeye girmesi için kenara çekildi. Kare biçimindeki çimen-lik alanı geçtiler, sonra Calvini büyük bir meşe ağacının altındaki masa ile ferforje sandalyeleri işaret etti.

- Beni burada bekleyin. Hava çok soğuk değil. Gidip belgeleri getireyim. Kahve ister miydiniz?

Passan kabul etti.

Önceki günden beri ne bir şey içmiş ne de bir şey yemişti. Aşk özlemiyle uykuya dalmış, rüyaların ve duyguların olmadığı bir koma haline girmişti. Saat beşte, yaptığı düşüncesizliğin şaşkınlı-

ğıyla uyanmıştı. Çocukları tehlikede idi. Eski karısı hastanede ve tehlikede idi. Elinde fatana'sıyla, bir katil şehirde cirit atıyordu. Peki bu arada kendisi ne yapıyordu? Uyuyordu. Çocuklarını görmek için Montparnasse'taki Pullman Otel'e uğramıştı. Jaffré ile Lestrade kanepelerin üstünde horlarken Fifi'ye alçak sesle bir-kaç şey söylemişti.

- Bugün de çocuklarla ilgilenir misin?
- Elbette, bu benim işim.
- Ne yapacaksınız?
- Aquaboulevard Su Parkı. Trône Fuarı. Kararsızım.

Daha fazla konuşacak bir şeyleri yoktu. Ne geçen gece ne de yeni başlayan gün hakkında konuşmuşlardı. Günlerden pazardı ve soruşturma yirmi dört saat boyunca askıda kalacaktı. Zaten bu, onların soruşturması da değildi...

Bahçe mobilyalarının üstünde çiy taneleri parlıyordu. Olivier bir sandalyeyi kuruladı ve oturdu. Mahalle şaşırtıcı derecede ses-sizdi. Ne bir araba gürültüsü ne de kömür kokusu vardı. Kuşlar avaz avaz şakıyordu. Ama nerede olduğunu anlamak için insanın kafasını kaldırması yeterliydi: Bahçe duvarlarının üstünde, gök-delenler gökyüzünü tıkıyordu. Ev Francs-Moisins sitelerine bir-kaç yüz metre mesafedeydi. Yargıç, Doğumcu'nun avlanma saha-sında yaşıyordu.

Ayak sesleri duyuldu. Calvin, koltuğunun altında dosyası, el-lerinde kupalar, kahve sürahesi ve şekerlikle geliyordu. Silueti, bir iskeletinkinden daha toplu değildi, bu korkunç eşofmanla bi-le belli bir asaleti vardı.

Sırtı eve dönük bir şekilde, Passan'ın yanına oturdu ve malze-meleri itinayla masanın üstüne bıraktı. Birkaç saniye başkomisey rin yanmış yüzünü inceledi. Sanki hem hayranlık duyuyor hem de üzülüyordu.

Passan adamın dikkatini başka tarafa çekmeye çalıştı:

- Uzun zamandan beri mi burada oturuyorsunuz?

Yargıç gülümsedi:

- Beni 17. Bölge'deki burjuva apartmanlarından birinde hayal etmiştiniz, değil mi?

- Doğrusu, evet.

- Ben Seine-Saint-Denis'nin bir yargıcıyım. Kendi bölgemde yaşamam gerekir. Kendi kümeslerinde oturmakta inat eden mi-marlar gibiyim. Şeker?

- Hayır.

- Ya siz, siz nerede oturuyorsunuz?

Calvin, Passan'ın kupasını dolduruyordu. Kahvenin aroması nemli toprağın kokusuna karışıyordu.

- Artık pek bilmiyorum, diye kararsız bir cevap verdi, Passan. Suresnes'de bir villam var ama... çok karışık.

Ev sahibi üstelemedi. Plastik dosyayı ona doğru itti.

- Guillard'ın itirafı. Dün sabah Ağır Ceza Mahkemesi'nden al-dık. Size söylemek zorundayım, son derece... etkileyici. Tabii, bu bir kopya.

Olivier saydam kapağın altından bilye uçlu stiloyla yazılmış sayfaları görebiliyordu. Küçük ve yuvarlak, bir çocuk yazısı. Oku-la çok fazla gitmemiş bir adamın yazısı.

- Ana hatlarıyla, ne anlatıyor?

- Sizin haklı olduğunuzu. Tamamen. Guillard, Doğumcu'ydu. Gerçek bir hermafrodit. Erkek olmak için on üç yaşında bir ame-riyat geçirmiş. Ardından testosteron ve öfke, içindeki şiddeti bes-lemiş. Doğumevlerini kundaklamaya başlamış ve...

Passan bir el hareketiyle adamın lafını kesti:

- Guillard'ı araştırmayı hiç kesmedim. Onun hikâyesini ezbe-re biliyorum. Onun gerçekten Doğumcu olduğuna nasıl ikna ol-dunuz?

- Burada cinayetlerle ilgili ayrıntılar var. Sizin, benim ve katilin dışında, başka kimsenin bilemeyeceği ayrıntılar.

Olivier sayfalara hızla bir göz attı. Memnuniyet duymuyordu. Sanki elinde bir tür barış antlaşması tutuyormuş izlenimine ka-pılmıştı. Bir sonraki çılgınlığa, bir sonraki seri cinayetlere kadar sürecektti eğreti, geçici bir mütareke.

- Son sayfalar bir sürü saçmalıkla dolu. Vahiylerden, Antikçağ hakikatinden söz eden bir saçmalıklar silsilesi. Sizden de bahse-diıyor...

- Ben onun en tehlikeli düşmanıydım.

- Sadece o kadar değil. Sizden teklifsizce söz etmeyi göze ald-ığı sayfalar var. Aslında, onun dişi yarısı size âşıkmiş.

Passan bunu da hissetmişti ve yanılmamıştı. Kötüyle iç içe ol-mak, ona nasıl davranması gerektiğini öğretmişti. Ve bir şekilde de, daha güçlü olmayı.

- Levy'den de bahsediyor mu?

- Fazla bir açıklama yapmadan, onu öldürdüğünü kabul edi-yor. Ona göre, bu basit bir yol kazasıymış. Bu konuda siz bir şey biliyor musunuz?

Passan ona eldiven olayını özetledi. Calvin'i acele etmeden kahvesinden bir yudum aldı.

- Bütün bunları teyit edeceğim. Eğer haklıysanız, başkomiseri- mizi şerefiyle gömmemiz zor olacak.

Passan sandalyesinin üzerinde titreyerek kâğıt tomarının say-falarını karıştırıyordu. Suratı yeniden acımaya başlamıştı. Uyu-yakaldığı için kendine kızılıyordu, bu sabah ilaç da içmemişti. Bir madenci gibi uzamış iki günlük sakalı onu rahatsız ediyordu, ama kaşınması kesinlikle söz konusu olamazdı.

- Sonuçta, diye devam etti Calvin'i, Guillard intihar planından bahsediyor. Bu itiraf da onun ölümüyle bir ilginizin olmadığını gösteriyor.

- Benden şüphelenen biri mi vardı?

- Herkes.

- Ne söylüyorlardı?

- Onu ateşe sizin ittiğinizi.

- Kendimle birlikte mi?

- İtişip kakışma esnasında... Ama Guillard sizi alevlerin içine çekme niyetinden de bahsediyor. Öte yandan, sizden ölmüşsünüz gibi, mazide kalmış biri gibi söz ediyor. Sizin onunla birlikte öte tarafa gideceğinize kendini inandırmış.

- Bu belgeyi başka kime yollamış olabilir?

- Şimdilik, medyanın bu konudan haberi yok, Tanrı'ya şükür. Her şeyi daha düzgün hale getirip sonra basma sunabiliriz.

Guillard bir medya savaşı başlatmanın peşinde değildi. Her-kesten iğreniyordu. Gözünde değeri olan tek bir kişi vardı: Pas-san. Polisin

ölümden kurtulabileceğine ihtimal verseydi, itiraflarını yollayacağı kişi o olurdu.

- O halde göreve dönüyor muyum?
- Bugün itibarıyla görevinizin başındasınız.
- Sandrine Dumas davasını bana verin.
- İmkânsız. Dava bende bile değil.
- Kimde?
- Henüz bilmiyorum. Savcılık karar verecek.
- Bu davayı almam için bana yardımcı olun.
- Bu bir işe yaramaz. Bir günlük soruşturmanın ardından ekip değiştirilmez. Ayrıca bu davanın çok içindesiniz.
- Pislediğin yerde yemek yenmez, öyle mi?

Sarf ettiği bu iğneleyici, bayağı sözden hemen pişmanlık duydu. Ev sahibi haklıydı: Artık çok geçti...

- Sessizce aramıza dönün, diye ekledi Calvin. Yüzünüz bir zombinininki gibi. Zangır zangır titriyorsunuz. Yeriniz hastane. Ayrıca başarılarınız her şeyi silmedi.
- Ne demek istiyorsunuz?

Yargıç cebinden bir Marlboro paketi çıkarıp ona da tuttu, Pas-san bir baş hareketiyle teklifi reddetti.

- Birkaç gün önce bir sürü saçmalık yaptınız. Mahkeme karan olmasına rağmen Guillard'ı tedirgin etmeyi sürdürdünüz.
- Suçlu olduğu kesindi...
- Yasa yasadır. Öte yandan bir psikiyatra ateşli silahla saldırdınız.
- Şikâyetçi olmadı.

Calvin dumanı uzun uzun üfledi:

- Kontrol edilemez bir öfkeniz var. Yapmanız gereken en iyi şey, kendinizi unutturmanız. Her bakımdan. Bazı kişisel... sıkıntı- lannız olduğunu işittim.

Passan ürperdi.

- Eğer sınıınızı saklamak istiyorsanız, polisi aramaktan kaçımın.
- Polisi ben çağırmadım.
- işte sizin hatanız. Oyunu tek başınıza oynamak istediniz. Eli- nize ne geçti? En iyi arkadaşınızın öldürölmesini, olmayan bir olaya bağlamakta zorlanıyorlar. Yargıç, olayı netleştirmek için evinizin aranmasını isteyecek.

Olivier yumruğıyla masaya vurdu:

- Beni yok etmeye mi karar verdiniz?
- Size yardım etmeye karar verdim. Görmek istediğıim şey, iş- birliğı yapıp yapmayacağınız...
- Hayır, bu benim soruşturmam. Benim ailem. Yalnız çalışa- çağım.

Calvini gülümsedi. Passan çoktan ayağı kalkmıştı. Görüşme bitmişti - en azından onun açısından. Yargıç da ayağı kalktı, bo- yu Passan kadar uzundu.

- Çocuk gibi davranmayı bırakın. Düşünün ve yarın beni ara- yın. (Ona dosyayı uzattı.) Bunu unutmayın.

Guillard'ın sabırla yazdığı satırları görünce, Passan'ın aklına

JT

başka bir şey takıldı:

- Madem öleceğim biliyordu, bir vasiyet bırakmış mı?
- Ebette. Noteri beni aradı. Guillard galerilerinden ve servisle- rinden gerçek bir servet kazanmış.
- Mirasçı olarak ailesinden kimse yok mu?
- Her şeyini Bagnolet'deki bir yetiştirme yurduna bırakmış.

- Jules-Guesde mi?
- Biliyor musunuz?
- Çocukluğumun bir bölümü orada geçti.

Sanki sorulan sorunun cevabı verilmiş gibi Calvini kaşlarını

kaldırdı. Passan yargıca teşekkür etti ve onun yanından ayrıldı.

Çakıl döşeli yolda yürürken bu beklenmedik son açıklamayı düşünüyordu. Tüm bu acılar neye yarıyordu? Merhamet dolu bir harekete, insanlık yararına yapılan son bir göreve. Belki de Guillard bir anı veya hayatta kalması için ona cehennemin anahtarı-nı sunmuş olan Mitolojinin 15 Efsanesi gibi bir şey adına hareket etmişti.

Yargıç bahçe kapısını uzaktan kumandayla açtı. Passan arkası-na bakmadan kapıdan çıktı. Hırsızlar okulundayken anladığı gerçeği bir kez daha hatırladı: Guillard'ın acımasızlığı toplumun genel acımasızlığına verilmiş bir cevaptan başka bir şey değildi.

Sandrine'in katilini harekete geçiren de aynı süreç miydi?

Passan bir buket gül yaptırmış ve paraya kıyıp bir de kravat almıştı. Sonunda banş görüşmelerine hazırды.

Robert-Debre Hastanesi'nin holüne girince epeyce uğraşmak zorunda kaldı, çünkü ziyaret saati 14.00'te başlıyordu. Nazik ol-maya çalıştı, uzlaşma yoluna gitmeyi tercih etti ve polis kimliği-ne başvurmaktan kaçındı. Sonunda ikinci kata çıkmak için izin kopardı. Boş odayı görünce, her ayrıntı bir iğne gibi gözüne sap-landı.

Çıplak şilte.

Üstünde serum bulunmayan çelik askı.

Ayak ucunda ateş çizelgesi olmayan yatak.

Hışım la dolaba gitti ve bir hamlede açtı: Boştu. Bu görüntü onu fiziksel olarak itmiş gibi geriledi.

Buketi yere attı ve Fifi'yi aradı:

- Çocuklar orada mı?

- Hayır, değil! Naoko gelip onları aldı. Seninle konuştuğunu söyledi ve...
- Tam olarak saat kaçta geldi?
- 8.30 diyebilirim...

Passan saatine baktı: 11.00'e geliyordu.

- Beni dinle, dedi, duygularım açık etmeyen bir sesle. Roissy'yi ara ve Japonya'ya olan bütün uçuşları durdur.
- Senin düşündüğün...
- Hiçbir uçak havalanmasın. İstisnasız. Sonra, Naoko uçakta mı kontrol et.
- Elimizde ne bir arama emri ne de mahkeme kararı var.
- Savcıyla ben ilgilenirim. Naoko bir cinayet davasının en önemli tanığı. Hadi kımılta. Evrak işlerini ben hallederim.
- Bundan emin misin?
- Çocuklarımla birlikte kaçıyor, anlıyor musun?

Cevabı beklemeden telefonu kapattı ve dağılmış çiçekleri arıkasında bırakarak, hızlı adımlarla odadan çıktı.

- Başkomiser!

Passan dönüp baktı. Dünkü acil servis doktoru, sivri suratlı haıyalet koridorun ucunda duruyordu. Passan geri döndü ve saldırı-maya hazır bir boğanın bakışlarıyla ona doğru yürümeye başladı.

Kadın kollannı göğsünde çaprazladı ve dikilip bekledi.

- Karımın çıkmasına siz mi müsaade ettiniz? diye bağırdı Pas-san.
- Sakin olun. Size dün de söyledim: Durumu ciddi değil. Bir ge-ce gözlem altında kaldıktan sonra gidebilirdi. Ayrıca taburcu ol-mayı kendisi istedi. Telaşlı bir hali vardı ve...
- Siz gerçekten salaksınız, dedi Passan kravatını gevşetirken. O silahlı bir saldırıdan kurtuldu!

Kadın sesini çıkarmadı. Şüphesiz, ölüm söz konusu olmadığına, bu tür krizleri yönetmeye alışkındı. Passan'ın öfkesi onu etki-lemiyordu.

- Hastalarımızı korumak gibi bir yükümlüğümüz yok. Onları tedavi ederiz, o kadar. Ve kaba davranışlarınız hiçbir şeyi değış-tirmez.
- Kahrolası salak! diye cevap verdi Passan, çok iyi anladığını belirtmek için.

Kadını tokatlamamak için arkasını döndü ve uzaklaştı. Boşa harcadığı bu değerli saniyeleri telafi etmeliydi. Roissy'ye gitme-liydi. Tokyo'ya direkt uçuşların hepsini kontrol etmeliydi. Japon Havayolları. Air France... Ve aktarmalı uçuşlara da bakmalıydı. Cathay Pacific. Çin Havayolları... Tüm Asya şirketlerine. Gerekirse saçlarından sürükleyerek Naoko'yu kabinden çıkarmalı ve çocuklarını geri almalıydı...

- Başkomiser!

Polis bir küfür savurdu ve yeniden arkasına döndü. Bu kez doktor ona doğru geliyordu. Solgun yüz hatları ve hiçbir duyguyu ele vermeyen patlak gözleriyle ölü bir balığı andıran suratından beklenmeyecek derecede canlıydı.

- Sizinle konuşmak istediğim bir şey var...
- Şimdi sırası değil.
- Dün konuşurken sarf ettiğiniz bir söz kafamı karıştırdı, diye devam etti doktor, onun cevabını duymazdan gelerek.
- Ne? Ne söyledim?
- Çocuklarınızdan bahsettiniz.

Shinji ile Hiroki'den söz edilmesi onu şaşırttı. Koridorun sıcak-lığı daha da artmış gibi geldi.

-Ee?

- Onlar ilk evliliğinizden mi?
- Hayır. Ne demeye getiriyorsunuz?
- Evlat mı edinildiler?

- Bunları bana neden soruyorsunuz? Lanet olsun, konuşun!

Doktor ilk kez kararsızdı. Açık renkli, patlak gözleriyle her yerde hayali bir nokta arıyordu.

Passan ona doğru bir adım attı:

- Anlatın diyorum size!

- Haberiniz yok mu? Ben... nasıl...

Passan yumruklarım sıkı, doktor yerinden kıpırdamadı.

- Konuşun, diye emretti, dişlerinin arasından.

- Bakın, karınızla ilgili bütün incelemeler benim gözetimimde yapıldı. Kan alma, MR, diğer tıbbi taramalar... Emin olduğum bir şey var, o da karınızın hiç doğum yapmamış olduğu.

-NE?

Kadın, gerçeği dile getirdiğini belirtmek ister gibi kollarını iki yana açtı:

- Zaten doğuramazdı. Doğuştan bir kusuru var: Rokitansky- Küster-Hauser sendromu.

Passan kendini bir volkanın yakıcı ağzının kenarında duruyor-muş gibi hissetti. Yine de biraz daha ilerledi. Doktor bu kez geri-ledi.

- Anlayacağım şekilde konuşun.

- Rahmi yok.

Passan bayılmamak için duvara tutunmak zorunda kaldı. f

- Japon Havayolları yirmi dakika önce havalandı. Naoko da, Shinji ve Hiroki'yle birlikte uçaktaydı. Yapacak bir şey yoktu. On-ları gümrükte de durduramadık. Japonya'yla aramızda ülkelere-rası bir anlaşma yok ve...

Passan, République Meydanı'na doğru gidiyordu. Hattın diğer ucundaki Fifi'nin sesi ona uzaktan geliyordu. Çok uzaktan. Nere-deyse onu bugüne kadar hakikatlerden uzak tutmuş bir mesafe-den. Kalbi dakikada yüz yirmi atıyordu. Güçlkle nefes alıyordu.

Yine de, sinirleri bloke olmuş gibi, arabayı kimseye çarpmadan sürüyordu. Artık ne koca ne baba ne de erkekti, ama hâlâ polisti.

- Savcıya haber verdin mi? diye sordu, buz gibi bir sesle.
- Bunu sen yapacaktın, öyle değil mi?
- Tamam, bir şey demedim.
- Uluslararası arama emri de mi çıkartmadın?
- Bunun bir işe yaramayacağını kendin söyledin. Evimin önü-nü kendim temizleyeceğim.

Olivier, Louvre Sokağı Polis Merkezi'nin önünden geçti, sonra Halles Tüneli'ne girdi. Güneşin ardından karanlık.

- Neler oluyor? diye sordu Fifi, korku ile merak arasında gidip gelen kararsız bir ses tonuyla.

Passan soruyu duymazdan geldi:

- Naoko'nun cep telefonu görüşmelerini de kontrol et. Ayrıca Debré'de, yan odalardaki cep telefonlarından yapılmış görüşme-leri de.

- Neden?

- Naoko saf değil. Telefon görüşmelerinin kontrol edileceğini bilir. Hemşirelerin telefonları ile hastanede genel kullanıma açık telefonlardan yapılan görüşmelerin kayıtlarını da al. Hastanede

internete bağlı bilgisayarlar var mı, araştır. Bana dışarıyla bağlan-tılı olan ne varsa bul!

- Tam olarak neyin peşindesin?

Passan yeniden güneşe çıktı. Işığın yeni bir tokadı. Turbigio So-kağı hemen hemen boştu. Günlerden pazardı. Onun dışında her-kes için pazar. Hedefine varmasına sadece birkaç metre kalmıştı.

- Uçak rezervasyonlarını hastaneden yaptırmış, dedi Passan, sonunda.
- Yani? Elimizde zaten uçuş bilgileri var.
- Başka biriyle temas kurduğundan eminim.

- Kiminle?
- Katille.
- Ne demek istiyorsun?
- En başından beri, tüm hikâye onun geçmişiyle alakalıydı. Ha-ıdi çabuk ol ve beni ara.

136 numaranın önünde durdu. Farkında olmadan dikiz ayna-sında kendine baktı. Yüzü yaşadığı şoktan veya sıkıntıdan çök-müş gibiydi. Gözleri tüm yüzünü kaplamıştı. Cildi işkence altın-daymış gibi acıyordu. Dün gece Fifi'nin verdiği hapi yuttu - artık hiçbir şey uykusunu getiremezdi.

Sundurmaya doğru yürüdü. Kapı şifresi yoktu. Maymuncuk. Daha önce Isabelle Zacchary'nin evine gelmişti; DNA tespiti ne-ticesinde bir katilin tutuklanmasını kutlamışlardı. Ilık şampanya, içeri tıklılmış bir pislik, sonsuza dek yok olmuş masum bir hayat.

Bu geniş aile evini hatırlıyordu. Oyuncaklar etrafa dağılmıştı; sonunda Zacchary'yi bütün çıplaklığıyla görmüş gibi bir hisse ka-ıplılmıştı. Evli, üç çocuk annesi, hayatını kanlı örnekler toplamak-la ve vücut sıvılarını analiz etmekle geçiren bir kadın.

^Asansörü kullanmadı ve uzun adımlarla üçüncü kata çıktı. Da-ıre kapısında, kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurta kokusunu aldı. Saat 13.00'ü geçmişti. Pazar gününe özgü brunch zamanı. Boğazına bir şeylerin düğümlenmesine neden olan taze açmala-ı, krem peynirleri, somon fümeleri hatırladı. Ailece bir kahvaltı yapmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Açılana kadar kâh zile basarak kâh kapıyı yumruklayarak, bir polis gibi davrandı. Isabelle Zacharry'nin öfkeden kıpkırmı-zı olmuş yüzü görüldü. Passan'ı tanıyınca yüz ifadesi donup kal-ıdı. Onun yanıklarını ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Espri yapmaya çalıştı:

- Sonunda beni kaçırmaya mı karar verdin?

Passan cevap vermedi. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Zacc-hary kaşlarını çattı. Kül rengi gri saçlarını, eski zamanların Rus kadınları gibi ensesinde toplamıştı.

- Neler oluyor?

- Benim için bir şey yapmanı istiyorum.
- İçeri gir. Çalışma odama geçelim. Orada...
- Hayır. Sen dışarı gel.

Zacchary dışarı çıktı. Yüzünde artık, ailesiyle yemek yiyecek olmanın verdiği huzur ifadesinden ve dalgacı tavrından eser kal-mamıştı.

Passan birkaç kelimeyle durumu açıkladı. Konuşmasının so-nunda, o bile bu olaylardaki korkunç mantığın -kendisinin ilk kurban olduğunun- farkına varıyordu. On bin kilometre uzakta başlamış ve burada sonlanan bir yalan.

- Ne istiyorsun?
- Shinji ile Hiroki'nin kan örneklerini sakladın mı? Şu duş ka-bininden aldıklarını?
- Elbette. Soruşturma henüz kapanmadı.

Passan elini cebine soktu ve ona etiketli bir tüp uzattı:

- Naoko'nun kam. Debre Hastanesi'nin acil servis doktoru verdi.
- Eee?
- Ben de kan aldırayım ve dört DNA'yı karşılaştıralım.

Zacchary'nin yüz ifadesi bir kez daha değişti. Profesyonel cid-diyet, yerini şaşkın bir ruh haline bıraktı. Kadınlar annelik duygu-suyla şaka yapmazdı.

- Bu neye yarayacak? Zaten cevabı biliyorsun, değil mi?
- İçimin rahat olmasını istiyorum. Testleri şimdi yapabilir mi-yiz?
- Pazartesiye bekleyemez mi?

Cevap yerine bir sessizlik oldu.

Zacchary kaderine boyun eğerek gülümsedi:

- Bir saniye içeri gir. Telefon etmem lazım.

Genetik analiz laboratuvarı Charenton'daydı. Passan, Sağ Yaka'nın rıhtımları boyunca ilerledi ve Doğu Otoyolu'na çıktı. Te-dirgin edici kara

bulutlar geri dönüyordu. Havada fırtına kokusu vardı. Yaz ortasında sonbahar havası.

Passan, Zacchary'nin kendisini soru bombardımanına tutma-şını bekliyordu ama yol boyunca tek kelime konuşmadılar. As-lında Passan kendi kendine konuşuyordu. Naoko'nun bu davranı-şını nasıl nitelendirilebilirdi? ihanet? Aldatma? ikiyüzlülük? An-çak hiçbir kelime ona yeterince güçlü, yeterince sert gelmiyordu. Özellikle de, bu davranışın sebebini anlayamıyordu. Ona neden güvenmemişti? Başka bir kadın olsa, ona gerçeği anlatırdı. Evlat edinme kararını birlikte alabilirlerdi. Japonya'ya bir seyahat ya-ı-pabilirlerdi...

Passan'ın onunla jinekologa gelmesini, ultrason çekilirken ya- f nında bulunmasını neden istemediğini şimdi anlıyordu. Sözüm ona doğumunu neden Japonya'da, "ailesinin" yanında yapmak is-tediğini... Uzakdoğululara özgü rezillikler...

içini kemiren başka sorular da -polise özgü sorular- var-dı. Burnunun dibinde iki kez nasıl hamile numarası yapmıştı? Naoko'nun kamının büyüdüğünü görmüştü - ama Passan'a eli-ni kamına koymasını asla teklif etmemişti. Memelerinin şiştiği-ni, kalçalarının genişlediğini görmüştü. Peki, evlat edinme işlem-lerini nasıl halletmişti? Onun imzası da gerekli değil miydi? Top-lantılar, görüşmeler yapılması gerekmiyor muydu? Bunların hep-sini öğrenecekti. Onu sorgulayacaktı. En ufak ayrıntısına kadar bu komployu ortaya çıkaracaktı.

- Sen gelmiyor musun yoksa?

Varmışlardı. Sürekli bu olay üzerine kafa patlatarak, ne yaptı-

ğını, nereye gittiğini bilmeden Zacchary'nin tariflerine göre yol almıştı. Yanm saatlik yol, sanki birkaç saniyede bitmişti ve yine farkına varmadan arabayı park etmişti.

- Laboratuvar müdürü de gelmek istedi, dedi Isabelle, kapısını açarken. Yakında oturuyor.

- Neden?

- Güzel gözlerim için.

İç avluyu geçtiler, sıradan bir binaya girdiler. Her yer kapalıydı. Genetik mühendisi onları kapıda bekliyordu. Passan onu anında figüran sınıfına soktu. Ne uzun ne kısa, ne yaşlı ne de gençti. Çevresinde olan biteni algılamadan, ölüm koridorunda ilerleyen bir mahkûma benziyordu. Sanki bir an önce bitmesi için acele ediyordu. Kafasını bir an evvel cellat kütüğüne koymak için.

Laboratuvar tek bir salondan ibaretti ve taşıyıcı duvarların ya- rı yüksekliğinde birçok kapalı bölmeye ayrılmıştı. Uzaktan bakıldığında, bölmeler yan yana sıralanmış konteynerleri andırıyordu. Bir uğultu vardı: Odalar her türlü bakteriye karşı sürekli basınç altında tutuluyordu.

Bölmelerin küçük pencerelerinden laboratuvar tezgâhları, küçük şişeler, pipetler görünüyordu. Passan santrifüj cihazlarını, etüvleri, bilgisayarlara monte edilmiş binoküler mikroskopları tanıdı. Sadece beyaz önlüklü teknisyenler eksikti.

- Hangisini alıyoruz? diye sordu Zacchary.
- Sağda, en yakındakini, diye cevap verdi bilim adamı, steril kıyafetlerini giyerken.

Zacchary de tek kelime etmeden, Passan'ı giydirdi: tulum, ga-loşlar, kâğıt bone, lateks eldivenler... Ardından kendisi de bir ast-ronot gibi giyindi. Passan'ın karşısında yine, her zamanki kadın vardı: katilin izlerini takip eden kâğıt kadın.

Ama bugün, suç mahalli Passan'dı.

Salonda, tavan lambalarının ışığı yer karolanna yansıyor, du-varlar gözünü kamaştırıyordu. Yavaşça kolunu sıvadı. Doktor, DNA saptamak için iki yöntem olduğunu söyleyerek Passan'ın kanını aldı. Hızlı yöntem ve yavaş yöntem - ilkinin kesinliği tartışılırdı. Olivier bunu zaten biliyordu: İkinci yöntemle doğrulanma-sını beklerken, ilk yöntemle yapılan analizler bir sürü cinayet davasında yanılgıya sebep olurdu. Ama bu iş için hızlı tetkik yeter- liydi.

Doktor ile Zacchary bir buzlucamın ardında kayboldu. Passan, kolunda bir pansumanla, plastik bir masanın karşısında yalnız başına oturdu. Akıma, kan bağışında bulunanlara atıftırma

hafif bir şeyler verildiği geldi. Bu düşünce bile midесinin guruldaınmasına sebep oldu.

Cep telefonu çaldı. Çağrının mesaja düşmesine fırsat vermeiden, tulumunun içinden cep telefonunu çıkarmayı başardı.

Arayan, Fifi'ydi.

- Haklıymışsın, dedi Fifi, doğrudan. Naoko cep telefonunu kulıanmamış.
- Hastane telefonları?
- Dün, saat 18.10'da, endokrinoloji bölümündeki bir bilgisayar kullanmış, iki kez. Hepsi Japonca.
- Bu durumda mesajları çevirmek gerekiyor.

Fifi güldü:

- Mesajları jujitsu hocama yolladım, bir Japon. Cevap vermesi bir mucizeydi. Pazar günü, meditasyundayken ve...
- Yani?
- Japon Havayolları'yla bağlantı kurmuş, uçak rezervasyonları için.
- Diğeri?
- Yamada Ayumi adında birine mesaj yollamış. Bizim dilimizde tersten söyleniyor, Ayumi Yamada deniyor.

Passan bu adı hiç duymamıştı.

- Ne yazmış? diye sordu, titreyen bir sesle.
- Sadece tek bir kelime. Bir ideogram.
- Senin hocan, bunu da çevirdi mi?
- Utajima. "Şiir tapmağı." Ona göre bu bir özel isim. Şüphesiz, bir yer adı. Ya sen neredesin?
- Sonra anlatırım. Seni ararım.

Arkasında birinin durduğunu hissetti. Isabelle Zacchary kâğıt bonesini çıkardı.

- Hayatım tam bir karmaşa Passan, ama seninkinin yanında son derece huzurlu.

- Bana laf sokmayı bırak. Analizlerin sonucu ne?

Masanın üstüne, çıktısı yeni alınmış dört grafik bıraktı.

- Shinji ile Hiroki senin çocuklann. Ve Naoko'nun. Şüpheli bir durum yok. Analiz sonuçları son derece net.

- Umanm benimle kafa bulmuyorsundur. Sana Naoko'nun kısır olduğunu söyledim.

Zacchary ona hınzır hınzır gülümsedi:

- Bana söylediğin bu değildi Olive. Bana onun rahmi olmadığı-nı söyledin. Bu, kısır olduğu anlamına gelmez.

- Anlamıyorum.

314

- Naoko çocuklarını kamında taşıyamazdı ama bu, çocuk sahi-bi olamayacağı anlamına gelmez. O kısır değildi.

Passan dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. İplere yaslanmış bir boksörden farksızdı. Beyni, tebeşirini kaybettiği bir karatahtadan farksızdı.

- Senin hikâyenin tek bir açıklaması var, dedi Isabelle.

Passan başım kaldırdı. Zacchary konuşmaya devam ediyordu:

-TA.

- O ne?

- Taşıyıcı annelik.

Laboratuvarın mikroptan arındırılmış havası, sanki bir dağın zirvesine ulaşmış gibi yoğunluğunu kaybetmişti.

Her şey artık bir uyum içindeydi.

Buzdolabındaki maymun/fetüs. Duş kabiniinde üstüne dökülen çocuklarının kanı. “O benimdir” ya da “Onlar benimdir” anlamı-na gelen duvardaki ideogramlar.

Isabelle Zacchary haklıydı. Naoko iki defa bir taşıyıcı anneden yardım almıştı.

Peşinde, kendine ait olanları aramaya gelmiş bir anne vardı.

76

- Bak, kanal 5’te oyunlar var. Uzaktan kumandaya basman ye-terli.

Naoko, Shinji’yle Japonca konuşuyordu. Belki bir daha asla Fransızca konuşmayacaktı. Koridor kenarında oturan Hiroki re-sim yapmaya dalmıştı - hostes ona kâğıt ve kalemler vermişti. Naoko’ya da şampanya ikram etmişlerdi. Naoko bu yolculuk ko-nusunda cimrilik yapmamıştı. Business class’ta üç yer. Bir servet. Kişisel tasarrufunun bir kısmım harcamıştı.

Önemi yoktu. Tasarruf etmek, geleceği olan insanlar içindi.

Japon Havayollarının Airbus A300’ü şimdi kırk bin fitin üs-tünde uçuyordu. Kalkış esnasında nefesini tutmuştu. Bu sabah Passan’m hastaneye geleceğini biliyordu. Ortadan yok olduğunu anlayacağını ve çocukları beraberinde götürüp götürmediğini te-yit etmek için hemen Fifi’yi arayacağını. Durumu öğrenince aklı-nı kaçıracaktı. Japonya uçuşlarını durduracaktı. Roissy-Charles- de-Gaulle polisini alarma geçirecek ve zor kullanmak da dahil, gerekli bütün yollara başvurulmasını, kaçığın durdurulmasını emredecekti.

Ne yazık ki -ya da neyse ki- söz konusu olan kendi karısıydı.

Naoko mucize eseri yakalanmadan pasaporttan geçmişti. Me-kanizma yeterince hızlı değildi.

İkinci Dünya Savaşı’nda, Japon askerleri, savaşta ölürlerse küllerinin içine konması için boyunlarında bir kutuyla savaşa gi-derlerdi. O da bu askerler

gibiydi. Cephede ölmüştü ve şimdi ha-yallerinin, planlarmm ve mutluluğunun külleriyle ülkesine dönü-yordu.

Passan'dan kurtulmuştu ama kendinden kurtulamayacaktı. Hayatı boyunca köklerinden kaçmaya çalışmıştı. Ülkesinden. Ba-

basından. Kusurundan... Dalgaların bu izleri silmesi için hep de-niz kenarında yürümüşü ama bu kez bitmişti.

İster istemez kökenine dönüyordu.

Fransa'ya yerleştiği andan itibaren, kendini hep özgür ve ba-ğımsız bir dünya vatandaşı olarak düşünmüştü. Yanılıyordu. Sür-gün hayatına, Batı'ya dönük zevklerine ve fikirlerine rağmen, de-rinlerinde bir yerde hep Japon olarak kalmıştı. Lanet olası bon- sai ve saksıda büyüme metaforu gibi. Yıllardan beri toprakta, öz-gürce ve serpilerek büyüyordu ama daima bir çerçeve vardı. Ka-buğunun altında, gövdesinin ve özsuyunun içinde...

Katolik küçük bir Fransız kızının anılarında, belli belirsiz bir ilk komünyon hatırası vardır. Bir saatlik bir sıkıntı, tütsü kokula-rı, mumların aydınlığı ve mayasız ekmeğin alçıyı andıran tadı. Na- oko da, omuzlarına sürülen talk pudrasını, yedi yaşındayken şiçi- go-san töreni için ikinci kez kimono giydirilişini (ilk olarak üç ya-şındayken giymişti) hatırlıyordu. Tanka şiirlerinin kendine özgü bir hece ahengi olduğunu biliyordu: 5-7-5-7-7. Mayıs ayında bam-bu filizlerinin toplanması gerektiğini hiç unutmamıştı - bunu her yıl anne babası ve erkek kardeşiyle aile bostanında yaparlardı. Misafirlerin gelmesi beklenirken, onları taze kokularıyla cezbet- mesi için çay bahçesinin sulanması gerektiğini. Ebeveyninin her hareketi, her ilgisi, hiçbir zaman ödeyemeyeceği bir on -borç- olarak kazınmıştı yüreğine. En doğal düşünceleri bile kirlenmiş-ti. Bugün bile sabah evinden çıktığında, bazen kendini Tokyo'da sanarak, sokaklarda ne kadar çok gaijin var diye düşündüğü olu-yordu.

Ne yaparsa yapsın, kanında ahenkle dolaşan o eski şiirin hece-leriydi; kapı çaldığında uyanan su fikriydi; anne babası akima gel-diğinde yüreğini buran, bir türlü kapanmayan o borcun iziydi. O ipekti. O sedir ağacıydı. O şoji'ydi.24

Zaten Avrupa'ya kaçmadan önce, kendi kültürüne tutkuyla bağlı biriydi. O kültürle yoğrulmuştu. Passan, onun on beş yaşın-dan önce Dit du Genji'yi -

XI. yüzyılda, Heian döneminde, imparatorluk sarayının bir nedimesi tarafından kaleme alınmış, Japon edebiyatının iki bin küsur sayfalık temel eseri- birkaç kez okuduğunu bilse gülerdi veya ağlardı. Sanat tarihi alanında, Passan'ın bile bilmediği, Mançurya'daki otuz yıl savaşlarında ölmüş Japon sinemacı Yamanaka Sadao hakkında bir inceleme yazısı hazırladığını öğrense şaşırırdı.

24. Geleneksel Japon mimarisinde, kapı veya duvar olarak kullanılmak üzere ahşap bir çerçeveye geçiril' miş, yarısaydam bir tür kâğıt, (ç.n.)

Özellikle de kenjutsu konusunda uzmanlaşmış olduğunu bilse şaşkınlıktan ağzı açık kalırdı. On bir yaşından yetişkinliğine kadar, samurayların soyundan geldiğine inanan babasıyla kendo da çalışmıştı.

Tüm bu yıllar boyunca, babasının etkisi altında, ama kişisel olarak - Naoko'nun kuşağı geçmişe ait her şeyi reddediyor-du- kendini gösterme arzusuyla ülkesinin kültürüyle, gelenekle-riyle, şii-riyle haşır neşir olmuştu. Kafa olarak başka yüzyıllarda yaşamıştı. Şiddet dolu, görkemli, acımasız yüzyıllarda. Geysala-rın, saçlarının modelleri bozulmasın diye boyunlarının altına sert destekler koyup uyuduğu zamanlarda. İlkbaharın ilk günlerin-de, kibar fahişelerin yaşadığı semte yeniden dikmek üzere kiraz ağaçlarının kökünden söküldüğü dönemde. Geri dönmeyi başarmış mağlup askerlerin, "Komutanın ölürken sen nasıl hayatta kalabildin?" diye karşılandığı günlerde.

On sekiz yaşında, bir anda, kılıcı, gelenekleri ve anlayışlı baba-yı, her şeyi arkasında bırakmıştı. Bu bir isyan değildi, çünkü tam tersine düşmanı yenilgiye uğrattığını düşünüyordu.

Özgürdü, bağımsızdı. Bu zaferi tek bir kişiye borçluydu.

Gölgesine, çiftine, arkadaşına. Ayumi adındaki temiz bir ruha.

Naoko'nun çocukluğu, yaşıtı diğer tüm kızlar gibi, sosyal hiyerarşinin en alt seviyesinde geçmişti. Ebeveynleri ondan üstündü. Öğretmenleri ondan üstündü. Ondan büyük olup da üstün olma-yan kimse yoktu. Karşı cinsten her birey de, hatta bir süt bebeği bile, ondan üstündü.

Aslında, kendisinin altında birinin olabileceğim düşünmüyordu.

Davranışı aşamalardan, ödevlerden, yerlere kadar eğilmeler-den ibaretti. Dili dikkatli kullanıyordu. Kurallardan, baskılardan, yükümlülüklerden oluşan karmakarışık bir ağın içinde dönüp du-ruyordu. Konuşmuyordu, söyleneni yapıyordu. Büyümüyordu, geriliyordu.

Ta ki Ayumi'yle karşılaşana dek.

Yeniyetme kız hiyerarşinin hiçbir seviyesinde değildi, bu sınıf-landırmayı tanıımıyordu. Hiçbir şeye aldırıyor, bütün kuralları, bütün âdetleri çiğneyerek uçuyordu.

Ayumi dilsizdi. Sağır değil, sadece dilsizdi. Bu engeli ona tu-haf bir güç veriyordu. Japonya'da bile, biri sakatsa onun yaptık-ları hoş görülürdü. Üstelik, onun sessizliği isyanına özel bir güç»- katıyordu. Birden parlayan, gizli -ve korkutucu- bir öfkesi vardı.

Ayumi hiç konuşmuyordu, ama sağır edici bir gürültü çıkarı-yordu.

Naoko gibi o da burjuva bir ailede doğmuştu. Yollan önceden çizilmiş gibiydi. Yararlı bir eğitim -hukuk, tıp, finans- almaları gerekiyordu, ama ilk doğumdan sonra, çocuklarıyla ilgilenmek için çalışmayı bırakacaklardı. Ayrıca, hiç kuşkusuz, sofr sanatı-nın, protokol kurallannın, çiçek düzenlemenin, bahçe sanatının, çay seremonisinin öğretildiği bir "iyi eş" okuluna da gitmeleri ge-rekecekti. Eskiden yadsınan bu eğitimler, 1980'lerin sonundan iö*

baren daha güçlü bir şekilde yeniden revaçta olmaya başlamıştı.

Evliliğe gelince, bir sürü seçim olanağı vardı. Eğer ebeveynler, klasik yöntemi tercih ederlerse, bu omiai -ayarılanmış evlilik- olurdu. Ayrıca bir nakodo'ya -çöpçatan- da başvurulabilirdi: Bir komşu ya da aileden biri, kıza ilgi duyan genç bir adam olduğunu söyler ve böylece taraflar bir araya getirilirdi. Bunun dışında ta-nışma kulüpleri ve evlilik ajansları da vardı. Bunlar da çok çeşit-liydi: paralı, bedava, seçmeli, her kesime açık olanlar...

Naoko da, Ayumi de kendilerim bu geleneklere yakın hissetmi-yorlardı. Japonya'da çok iyi bilinen bir hikâyeye gülüyorlardı: Nişan-lısını sadece bir kez görmüş, ancak randevu boyunca başını kaldı-rıp ona hiç bakmamış yeni evli bir kadın düğün günü kocasını ka-rıştırmıştı. Onlar geleceklerini başka bir bakış açısıyla -ve korku-suzca- planlıyorlardı. Bağımsız olmak, toplum

katmanlarım tırman-mak, köklerinden uzaklaşmak istiyorlardı. Ne ailelerinin düşüncele-rine ne de çevrenin çıkarlarına göre davranacaklardı. Çocuk bezle-rine hasredilmiş sıradan bir evlilik yapmayacaklardı. Sağlam bir eği-tim, iyi bir meslek ve çağdaş bir yaşam için mücadele edeceklerdi.

Durum iki genç kız için de tamamen istedikleri gibi olmamıştı. Naoko baba otoritesinin altında ezilmiş ve ancak modellik okulu için sözleşme imzaladıktan sonra özgürleşebileceğini sanmış ol-sa da, Ayumi babasıyla yalnız yaşıyordu ve daha fazla özgürlüğe sahipti. Dul adam hiçbir zaman yeniden evlenmeyi düşünmemiş-ti. Kendini dilsiz kızma adamıştı. İlişkileri hem çok güçlü hem de karmaşık ve gizemliydi.

Ayumi çok daha isyankârdı ve bu konuda Naoko'ya her şeyi öğretmişti. Öncelikle, daha rahat iletişim kurmak için işaret dili-ni. Ardından, gerçek isyanın düşmana göre davranmak değil, sa-dece ve sadece onu görmezden gelmek olduğunu söylemişti. O yokmuş gibi davranmak gerektiğini. İşte o zaman insan özgür olurdu. Kendi isteklerinin ne olduğunu anlayabilirdi.

Kızlar, Hyoho Niten İçi Ryu'da, XVII. yüzyılın ünlü samurayı Miyamoto Musashi'nin disipliniyi öğreten bir kenjutsu okulunda tanışmıştı. Dojo,25 Küşü Adası'ndaydı. Naoko ile Ayumi, birkaç tilmizle beraber Tokyo'da çalışıyorlar ve düzenli olarak üstatla-rının yanına gidip geliyorlardı. Bazen de Nagasaki açıklarındaki küçük adada -Utajima- ustaların sınıfına katılıyorlardı.

Ayumi'nin etkisiyle Naoko, babasının kaydettirdiği okuldan nefret etmeyi bırakmış, buradan yararlanmanın yollarını arama-

"Yolun yeri" anlamına gelen Japonca sözcük. Kenjutsu savaş sanatının öğretiliği yer. (ç.n.)

ya başlamıştı. Musashi disiplini çok özeldi. Bu disipline özgü her-hangi bir kıyafet yoktu. Herkes istediği gibi gelmekte özgürdü. Sertlikten ve savaş sanatlarına özgü o şatafattan çok uzaktı. Üs-tatlarının gerçek bir kılıcı dahi yoktu. Üstada göre bu kılıç sanatı-nı icra etmek için eski ahşap bir bokken yeterliydi.

Naoko, bütün zamanların en iyi samurayının mirasçısı olan bu yaşlı adamı seviyordu, yıpranmış eşofmanı ve beysbol kasketiyle sokaktaki sıradan bir adamdan farkı yoktu. Hayatının son dem-lerinde, hamle yapmadan önce

sessiz kelimeler mırıldanan du-daklarının yanı sıra, son derece duru konsantrasyonunu ve ha-reketlerini hatırlıyordu. Naoko uzun süre bu sessiz kelimelerin anlamını sorgulamış, sonunda yaşlı adamın takma dişleriyle ala-kalı olduğunu anlamıştı. Bu ayrıntı ona işin özünü göstermişti: Musaşı'nın yolu içten olmayı öğretiyordu, insanın kendine olan güvenini artırıyor, sonuçta da doğru olana ulaşmayı sağlıyordu.

Ayumi bunu Naoko'dan önce anlamıştı. Ona kılıcın güçlü ol-maya değil, özgür olmaya yaradığını söylemişti.

Ayumi güzel bir kız değildi. Moğollar gibi çekik gözleri, Çinli-ler gibi yuvarlak bir yüzü vardı. Bir Japon tanrıçası olan, tombul yanaklı, doğurganlıkla eşanlamlı -henüz bir şakaydı- Otafuku'ya benziyordu... Daha da kötüsü, ona somurtkan bir kaniş havası ve-ren bir perçemi vardı. Dişilikten yoksundu, kaba tavırları vardı ve başı önde, inatçı bir tavırla hep kambur duruyordu.

Yine de beğenilen hep o oluyordu. Yaşıtları erkekler turuncu saçlı, fasulye sıırğı gibi çocuklardı, kızlara az, sekse daha da az ilgi duyuyorlardı, aradıklarını bilgisayar oyunlarında, modada ve uyuşturucuda buluyorlardı. Son derece hareketsiz olmalarına rağmen kendilerinden hoşnutlardı ve özgün olduklarına inanıyor-lardı. Ayumi onlara saldırıyor, "soya fasulyeleri" de hiç karşı koy-madan kendilerini onun ellerine bırakıyorlardı. Ayumi'nin onları hem cezbeden hem de korkutan bir şehveti, cesareti vardı.

İki arkadaş Şibuya'da, Omotesando'da, Harajuku'da sürtüyor-lardı. Okonomiyaki, hemen önünüzde pişirilen kreplerden yi-yorlardı. Sanal bebekleri tamagoçi'lerine bakmaya özen gösteri-yorlardı. Tişörtlerini iyice çekmesi için çamaşır makinesinde yı- kıyorlar, kurallara bağlı kalarak -mavi etek ve kısa konçlu be-yaz çoraplar- okul kıyafetlerini çeşitlendiriyorlardı. Günlük tutu-yorlar, birlikte mastürbasyon yapıyorlar ve sake içiyorlardı. Çok. Ayumi aşın derecede içiyordu.

O sırada beklenmedik felaket meydana gelmişti. Naoko on ye-di yaşındaydı ama hâlâ aybaşı olmamıştı. Annesi onu doktora gö-türmeye karar vermişti. Muayeneler. Tetkikler. Teşhis. Genç kı-zın doğuştan bir kusuru vardı: fallop boruları ve yumurtalıkları vardı, ama rahmi yoktu. Rokitansky-Küster-

Hauser sendromunda genellikle vajina da olmazdı. Ama Naoko'nun vajinası vardı. Bu nedenle kimse ondaki anomaliyi fark etmemişti.

Genç kız telefonuna koşmuştu. Hemen Ayumi'yi aramıştı. Uzaktan haberleşebilmek için aralarında morsa benzeyen bir ses sistemi oluşturmuşlardı. Ayumi vakit geçirmeden sorunu araştır-mıştı; babası jinekologdu ve kütüphanesi uzmanlık kitaplarıyla doluydu. Ayumi ye göre, rahminin olmaması, Naoko'nun aile kur-masına engel değildi. Sonuçta doğurgandı. Gebeliği için başka-sından yardım alabilirdi.

Kızlar anlaşmıştı. Ayumi, Naoko'ya onun çocuklarını taşıyaca-ğına dair söz vermişti. Naoko ona duyduğu minnettarlıkla ağla-mış, arkadaşına sarılmış, ama doğurmaktan ebediyen kurtulmuş olduğuna da için için sevinmişti. O bir iş kadını, bir savaşçı, başa-rılı bir insan olacaktı. Gerisinin önemi yoktu.

1995'te önemli başka bir olay daha oldu: Metroda bir fotoğraf-çıyla tanıştı. Test çekimleri. Seçmeler. Sözleşmeler... Naoko man-ken olmuştu. Ayumi bu dönüşümü tasvip etmiyordu. Ona göre bu, aptalların işiydi. Naoko da öyle olduğunu kabul ediyordu ama aldığı ilk işler ona para, dolayısıyla da bağımsızlığını kazandıra-caktı.

Aslında bu iş onları birbirinden uzaklaştırmıştı. Naoko statü değıştiryordu. Silik arkadaş sınıfından gözde kız sınıfına atlamış-tı. Artık erkekleri cezbetmek için baştan çıkarıcı bir suç ortağına ihtiyacı yoktu. Bir sonraki yıl, artık görüşmemeye başlamışlardı. Bu durum Naoko'ya anlaşılmaz bir rahatlık hissi vermişti. Aslın-da, Ayumi'nin sessiz etkisi ona ağır gelmeye - ve onu korkutma-ya- başlamıştı.

Naoko artık seyahatlere çıkıyordu. Milano. New York. Paris... Sonra Passan'la karşılaşmıştı.

Yıldırım aşkı. Kaynaşma. Evlilik. Düğüne Japonya'dan birkaç arkadaşını da - Ayumi dışında- çağır-mıştı. Yıllar geçiyordu ve dil-siz kız ona uzakta kalmış, olumsuz bir varlık olarak gözüküyor-du. Neredeyse lanetli bir kişilik.

Yanıliyordu. Lanetli olan kendi kusuruydu.

Naoko aşkın Fransa'da çocuk yapmak anlamına geldiğini keş-fetmişti. Passan bir sürü çocuk istiyordu! Doğu ile Batı'yı birleş-

tirmeyi hayal ediyordu, birlikte şaheserler yaratacaklardı! Hep aşırı, hep doğal ve hep duygusaldı. Naoko onu bu yüzden sevi-yordu.

Bu nedenle, inatçı küçük Japon kafasında en kötü kararı al-mıştı: Gerçeği saklayacaktı. Gebe kalamayan bir kadın, gerçek bir kadın değildi. Sonuna kadar yalan söylemeye karar vermişti. Japonya'ya dönmüş ve Ayumi'yi bulmuştu. Dilsiz yirmi beş yaşın-daydı. Jinekolojide ikinci yılıydı ve konuyu derinlemesine biliyor-du. Naoko biraz daha kurnaz olsa, Ayumi'nin onu beklediğini an-layacaktı.

Ayumi tekniği bildiği kadar uluslararası yasaları da biliyordu. Dünyada çok az ülke taşıyıcı anneliğe izin veriyordu. Califomia'yı seçtiler. Naoko'nun kocasının spermini alması, sonra da don-durması gerekiyordu. Ayumi nasıl yapacağını ona açıklamış-tı. Ardından ovosit vermek ve in vitro dölleme yapmak için Los Angeles'ta randevulaştılar. Transfer edilen iki embriyo nedeniy-le gebelik şansı artacaktı. Ayumi, Naoko adıyla her kontrole, her ultrasona gidecekti. Yine bu adla doğum yapacaktı. Çocuğun do-ğumunu Tokyo'ya bildirmek, ardından Fransa Elçiliği'ne başvur-mak yeterli olacaktı. Naoko onaylı doğum belgesi ve Japon bebe-ğiyle Paris'e dönecekti.

Dilsiz her şeyi düşünmüştü. Naoko'nun karın zarının altına la- paroskopi yöntemiyle anatomik bir kese yerleştirmişti. Gebe gibi görünmek için iki veya üç haftada bir bu keseye serum fizyolojik enjekte etmek yeterli olacaktı. Fikir Naoko'yu şoke etmişti ama yöntem çok basitti: Enjeksiyon göbek deliğinden uygulanıyordu. Birkaç hafta içinde, kamı yuvarlaklaşacaktı. Ayumi ona Utroges- tan kapsülleri de -memelerini şişirecek ve kilo aldırarak proges- teron hapları- vermişti. Ayrıca gebelik testlerinin pozitif çıkması için gebe bir kadının idrannı bile tedarik etmişti.

Son engel Passan'dı. Karısı Tokyo'ya doğuma giderken onun Fransa'da kalmaya ikna edilmesi gerekiyordu. Naoko onu ikna edeceğini biliyordu. Bir kez daha onun kararma saygı göstere-cekti. Bu kutsal anın, Japonlara özgü o anın bir parçası olmama-yı neredeyse doğal karşılayacaktı.

Shinji böylece dünyaya gelmişti.

Passan bu hakareti sindirmiş ama Naoko'ya karşı bir hınç bes-lemeye başlamıştı. Birliktelikleri ilk o zaman mı sarsılmıştı? Bu ihanete muhakkak zamanın erozyonu, yılların bıkkınlığı, beden-lerin doyumsuz açlığı da eklenmişti.

Hiroki'ye "gebe kaldığında" Passan isyan etmişti. Aynı senar-

yoyu yeniden oynamak söz konusu değildi. Bağırışlar, ağlama-lar, tehditler olmuştu. Ama bir kez daha Passan pes etmiş, Naoko Japonya'ya uçmuştu. Onun teslimiyeti Naoko'nun yüreğini parça-lıyordu: Passan onu, kabul edilmezi kabul edecek kadar çok sevi-yordu.

Hiroki'yle birlikte Paris'e döndüğünde, Passan'la aralarındaki her şeyin bitmiş olduğunu anlamıştı. Çok fazla ihanet vardı. Ona en değerli şeyini, güvenini veren Passan, yine sokağa terk edil-miş, kimsenin istemediği çocuk olmuş, eski haline dönmüştü.

Bundan böyle ikisini bir arada tutan sadece çocuklardı.

Fransa'ya dönünce Naoko içine kapanmıştı. Ve Ayumi'ye hiç haber yollamamıştı. Borcunun -on'unun- üstünü örtmüştü. Onun anne olmasını sağlayan bu suç ortaklığından tiksiniyor, Ayumi'yi evliliğini gizliden gizliye yıkmakla suçluyordu.

Dilsiz, geçen şubat ayında, babasının öldüğünü bildirmek için ona yazdığında, Naoko ona basmakalıp birkaç kelimeyle cevap vermiş, gelemeyeceği için özür dilemişti. Ölümcül hata. Arkada-şının yardım çağrısını işitmemişti. Onun psikolojik kırılganlığını da hissetmemişti. Ayumi deliliğin eşiğindeydi. Babasını kaybedin-ce ilgisini başka, bir aileye yöneltmişti.

"ONLAR BENİMDİR."

Ayumi kinsız bir kılıca dönüşmüştü. Naoko şimdi onun kızgın-lığını, öfkesini, kararlılığını anlayabiliyordu.

Ama Ayumi bir şeyin farkında değildi: Naoko da aynı duygula-rı hissediyordu.

O da çıplak bir bıçaktı.

Zaman benimle.

Passan şehri ele geçiren kıyametle etkileşim içinde olduğunu hissediyordu. Muson yağmuru gibi hiç durmayacakmış gibi ara-lıksız yağan bir sağanak vardı. Koyu renkli bulutlar gökyüzünü parçalara ayırıyor ama sokakları, ruhları kaplayan gri örtünün arasından zorlukla görölüyordu.

Fifi arabayı son hızla sürüyordu, tepe lambasının ışığı, fırtına'nın içinde parlak cam parçaları gibi dağılıyordu. Passan, Fifi'nin sireni çalışmıyıp çalıştırmadığının bile farkında değildi, sadece fırtınanın gürültüsünü işitiyordu. Mont-Valerien tepelerine vardıkları içinde bir dua mırıldandı. Bu yağmurun villanın maruz kaldığı aşağılamaları yok etmesi için. Suyun günahlarını temizlemesi için. Umudunu kaybetmeyecekti.

Sadece soruşturma konusunda değil. Çocukları, evi, belki de yuvası için...

- Beş dakikaya ihtiyacım var, dedi, evin önünde durduklarında.

Arabadan iner inmez fırtına onu içine çekti. Bahçe kapısının uzaktan kumandasını çalıştırdı ve koşarak çimenlik alanı geçti. Villaya girdiğinde, üstünden sular sızan, tükenmiş bir insan enkazından başka bir şey değildi. Yine de kendinde ayakkabılarını çıkaracak gücü buldu.

Doğruca bodruma indi. Valizim Puteaux'daki stüdyosunda havırlamak daha mantıklıydı ama o yuvasına gelmeyi tercih etmişti. Üstelik pasaportu ile yıllardır her olayı, olan biten her şeyi kayıttığı ajandalarının durduğu ayakkabı kutusunu da burada unutmuştu.

Kendisini ilgilendiren belgeleri aldı ve ceketinin cebine koydu. Bir spor çantasının içine birkaç parça giysi ile tuvalet çantasını

tıktı. Şıklığını ve gömleklerin buruşacak olmasını düşünmenin sırası değildi. Üzerine yapışmış ıslak giysileri hareketlerini engelliyordu. Burun delikleri tamdık kokularla dolmuştu: nemli çamaşır ve ıslak asfalt kokulan. Mesleğinin kokusu. O bunu seviyordu.

Yukan çıktı, evin içindeki yankı onu şaşırtmıştı. Sanki yağmur damlaları aynı anda her yere çarpıyordu. Eşyalar, boş evde bu yankılanmayla özgürce hareket ediyor gibiydi. Sıvı gölgeler, yeraltı su hayaletleri gibi dolanıyordu. Sanki bir tapmaktaydı, oysa evi onun üstünde hiçbir zaman bu denli etkili olmamıştı. Kendini Lenin'in mozolesindeymiş gibi hissediyordu.

Kapının önünde aklına bir şey takıldı. Çantasını yere bıraktı ve basamakları dörder dörder tırmanarak üst kata çıktı. Naoko'nun odasına girdi, başucundaki komodinin çekmecesini açtı.

Kaiken orada değildi.

Fifi, sirenleri öttürerek emniyet şeridinde son sürat ilerliyor-du. Passan'm uçağı saat 20.00'de kalkıyordu. ANA'da (Ali Nippon Airvays) son anda bir yer bulmuştu. Havaalanı eczanesinden ge-rekli şeyleri alabileceğini düşünmüştü. Yaralarıyla ilgilenecek ve edindiğı bilgileri -ya da en azından varsayımları- yeniden değer-ılendirecek on iki saatlik bir uçuş süresi vardı önünde.

Roissy-Charles-de-Gaulle 1 numaralı terminalinin karşısında, göç eden büyük bir kalabalığın üstüne açılan çamurdan yapı-lma büyük bir perde vardı sanki. Yolcular yuvarlak devasa yapı-nın önüne yığılmıştı. Şemsiyeler fırtınada eğilip bükölüyordu. Va-ıliz taşımakta kullanılan arabalar, etrafa pis sular sıçratarak biri-kintilerin içinde oradan oraya sürükleniyordu.

Passan kılıfını çözdü ve silahım Fifi'ye verdi. Fifi de ona, inter-netten çıktısını aldığı kâğıtları uzattı.

- Benden istediğın belge.

Olivier kâğıt tomarım aldı ve rulo yapıp ceketinin cebine sok-tu. Yardımcısının bir hediyesi daha vardı: içi dolu jelatin bir paket.

- Doktor Fifi'nin şahsi rezervi.
- Gümrükte beni yakalamalarını mı istiyorsun?
- Bu suratla başına hiçbir şey gelmez.

Passan gülümseyerek onun omzunu sıktı.

- İrtibatı kesmiyoruz, değil mi? dedi Fifi birden ciddileşerek.
- Elbette.
- Onun cep telefonunu takibe almamızı ister misin?
- Gereksiz. Onu kullanmayacaktır. Japonya'da farklı bir tele-fon kullanıyor.

Naoko Tokyo'da Fransa cep telefonunu kullanmaktansa iki eli-ni kesmeyi tercih ederdi. Pratik akıl, hayatta kalma dürtüsü.

Passan arabanın kapısını açtı.

- Bunu yapmak istediğinden emin misin? diye sordu Fifi.

- Bana sen söyledin: Sadece ben onun ne zaman üşüdüğünü biliyorum...

Arkadan çantasını aldı ve geriye dönüp bakmadan arabadan uzaklaştı.

Bir saat sonra, NH 206 sayılı direkt Tokyo uçuşu için kabinde, ekonomik sınıftaki yerini almıştı. “Konforlu” demek abartı da ol-^{sa}, cam kenarında oturuyordu ve yanıkları bile acımaya ara ver-^{mi}şti. Şu anda daha fazla bir şey istemiyordu.

Dosyasına bakmak için uçağın havalanmasını beklemedi. Ta-^{şı}yıcı annelikle ilgili eksiksiz bir belge. Temel evreler -in vitro dölleme, embriyon transferi vs.-, bu yöntemle izin veren ülkeler -ABD, Kanada, Hindistan vs.-, taşıyıcı anne bulmak için izlene-^{cek} süreç...

Naoko ABD’ye gitmişti, bu kesindi. Doğu kıyısına, Japonya’ya en yakın bölgeye. Naoko, göçmenler için bir tür Vaat Edilmiş Topraklar olarak gördüğü Birleşik Devletler’e karşı hep bir hay-^{ran}lık duymuştu. Passan’a göre bu, aptalca, ancak saygı göster-^{di}ği ve anlayışla karşıladığı bir bakış açıydı. İlerleyen sayfalar-^{da}, bazı teknik noktalar dikkatini çekti.

Naoko’nun çaktırmadan onun spermlerini toplamış olması gerekiyordu. Ama bunu nasıl becermişti? Hiç prezervatif kullanmamışlardı.

Yavaş yavaş, yalanın büyüklüğünü anlıyordu. Naoko’nun gizle-^{mek}, çarpıtmak zorunda kaldığı her şeyi. Tıbbi kontroller. Tetkik-^{ler}. Seyahatler. Aslında, yaptıklarını Passan’dan hiç saklamamış, sadece olayların niteliği konusunda onu aldatmıştı. Bunlar dik-^{katsiz}ce söylenmiş yalanlar değil, birbirinin kopyası yalanlardı. Tüm bu yıllar boyunca Naoko çifte bir yaşam sürmüştü.

Cebinden ajandaları çıkardı. 2003.2005. Çocuklarının doğum yılları. Ajandadaki bilgilerin ışığında tarihler ve Naoko’nun seya-^{hat}leri farklı bir anlam kazanıyordu. Sözüm ona doğumlarından yaklaşık dokuz ay önce Japonya’ya gitmişti. Her seferinde, bir önceki ıgün sevişmişlerdi. Bunun ona şans getirdiğini iddia edi-^yordu.

Aslında, sperm topluyordu.

O halde in vitro dölleme yaptırmak için bir kliniğe gitmişti. “Taşıyıcı”nm - Ayumi Yamada’nın- rahmine bir veya daha çok embriyo yerleştirilmiş olmalıydı. Başını kaldırdı ve düşündü. Bu kadın kimdi? Herhangi bir aday

mi? Bir arkadaş? Bir kuzin? Ja-pon muydu? Amerikalı? Yoksa ABD'ye göç etmiş bir Japon mu?

Her halükârda, eğer katil bu kadınsa, uyuşmayan bir şeyler vardı: Son derece ihtiyatlı biri olan Naoko, böyle bir sorumluluk için asla kararsız ve kaygılan olan birine güvenmezdi. Ve bir psi- kotik bozukluk bir günde ortaya çıkmazdı. Eğer Naoko adayını tanıyorsa, ondaki gizli deliliğin belirtilerini nasıl fark etmemiştir?

Yeniden ajandasına döndü. Sekiz ay sonra Naoko yeniden se-yahate çıkmıştı. "Doğurmak" için. Diğeriyle buluşma yerleri sa-bit miydi? Hiç kuşkusuz evet. Tokyo. Doğum yeri konusunda hi-le yapamazlardı. Başka sorular da vardı: Ayumi Yamada, çocukla-rı Passan soyadıyla nasıl doğurmuş ve beyan etmişti? Naoko'nun yerine mi geçmişti? Suç ortakları bir dümen tezgâhlamıştı. Pas-san bunu ortaya çıkaracaktı. Bir ay sonra, Naoko, gözleri heye-candan ıslıl ıslıl, kucığında bir bebekle geri dönmüştü.

Geriye bir tek, Paris'teyken kendini nasıl gebe gibi gösterdiğiy-le ilgili sır kalıyordu. Fifi, yapay gebelik başlatabilecek olası her-hangi bir ürün, bir madde bulamamıştı. Kamının şişmesini sağ-layacak herhangi bir şey de. Ama bunun fazla bir önemi yoktu: Sonuç ortadaydı. Naoko, pozitif gebelik testine kadar, onu aldat-mak için her şeyi yapmıştı.

Uçak havalandı. Jet motorlarının uğultusu. Kopuk kopuk gelen güçlü bir sesin, uçuş güvenliğiyle ilgili talimatları. Passan dosya-yı kapattı. Çok öfkelenmiş olması gerekirdi. Oysa sadece bitkin ve şaşkıındı.

Çevresine bakındı ve uçağın Japonlarla dolu olduğunu fark et-ti. Böylesi daha iyiydi. Doğal kibarlıkları, Passan'm kızarmış ek-meği andıran suratına uzun uzun bakmalarına mâni olacaktı. Uçuş süresinde bir sarkma olmayacak gibiydi. Ve şüphesiz bu du-rum Tokyo'ya kadar da değişmeyecekti...

Bu düşünce, yanıklarını hatırlamasına neden oldu. Cildi sanki közlenmiş kestane kabuğu gibi çatlıyordu. Kemer ikaz işaretleri-nin sönmesini bekledi ve yüzüne bir kat daha Biafine sürmek için tuvalete gitti. Fifi'nin haplarından da iki tane yuttu - oryki saat boyunca aynı varsayımlar üzerinden geçmektense uyumak daha iyiydi... 1

Koltuğuna dönünce, son bir kez daha varsayımları düşünmek için gözlerini kapattı. Ama onun yerine, aklına anılar geldi. En şaşırtıcı olanı da mutlu anıları hatırlamasıydı. Naoko'yla içtikleri suyun ayrı gitmediği, tasasız günlerdeki anılar. Her seferinde, an-laşılması güç, ancak bir tülü delen iğne kadar belirgin aynı ayrın-tı vardı.

Naoko'nun gülüşü.

Naoko'nun bir özelliği vardı: Gülmesini tutuyordu. Sevinç be-lirtisi hep bir buğunun ardındaymış gibiydi, dudaklarındaki bir kuşkuydu. Ve eğer sesli, anlık bir gülüş kaçarsa hemen ağzı-nı eliyle örterdi. Yine de, nadir anlarda da olsa, kıvılcımlar sa-çan, kuş cıvıdamalarını andıran gerçek bir kahkaha yükseldiğin-de mükemmel dişlerini ortaya çıkaran bir dişilik sergilerdi. Da-ha şaşırtıcı olan ise hiç beklenmedik anlarda gülmesiydi. Bir ke-resinde, çok soğuk bir havuzda gülmüştü. Bir başka kere de, Şi- buya semtindeki bir karaoke partisinde ya da ailesinin yeni köpe-đi, Passan'ı ısırmaya kalkıştığında. Böyle anlarda, porseleni an-dıran yüzü parlıyor ve görülmemiş bir güzellik ortaya çıkıyordu. Sevinç parçacıkları, bir pudralığa üflendiğinde uçuşan zerrecik-ler gibi çevreye dağılıyordu. Passan jimnastikçilerin yerçekimi-ne meydan okumak için kullandıkları pudrayı düşündü. Tam an-lamıyla buydu: Naoko bir talk pudrası bulutu gibi kaçıyor, uçu-yordu. O anlarda, onun ruhunun olağanüstü bir durulukta, tarifi mümkün olmayan bir saflıkta olduğunu düşünürdü.

Yine de Passan onu anlıyordu. Naoko ona bir şey söylememiş-ti, çünkü onun gözünde rahmi olmayan bir kadın, kadın değildi. Bu bir Japon kararıydı. Yalan ya da intihar. Onunla karşılaşma-yı hiç düşünmediği bir yolda Naoko'yla yüz yüze gelmişti. Japon geleneğinin yolunda. Katı ve ödün vermeyen erdem yolunda. An-laşılmaz ve gizemli, tuhaf berraklıktaki o kıpırtısız bakışlar yeni-den gözünün önüne geliyordu.

Şu an yapabileceği tek şey, onun yardımına koşmaktı.

Utajima. Ayumi Yamada. Bir yer, bir hasım. Bir buluşma ola-cağını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Ölümcül bir buluşma.

Naoko hesaplarını kapatmak için evine dönüyordu.

Bu bir kan ve kin hikâyesiydi. Polislerin sevdiği türden bir hikâye.

Ve o, evinden on bin kilometre uzakta olsa bile, bunun üstesinden gelebilirdi.

Ertesi gün, yerel saatle 15.00.

Uçaktan çıkınca Passan yabancılik çekmedi. Yağmurdan parlayan pist, renksiz gökyüzüyle karışıyordu. Hangisinin diğerini örnek aldığı, hangisinin diğerini kirlettiği anlaşılmıyordu. Paris'teki sağanak burada da devam ediyordu. Fransa'da başladığını bura-da bitirmek için Japonya'daydı.

Bu tekdüze manzara Passan'a kendi durumunu çağrıştırıyor-du. Uçaktayken uyumamıştı - bayılmıştı. Uçak inmeden birkaç dakika önce uyanmıştı, uçuş esnasında ne olup bittiğini bilmiyor-du. Rüya bile görüp görmediğini hatırlamıyordu. Ama en azından, bedeni dinlenmişti.

Diğer yolculan takip etti ve kendini ikidilli bir yayını andıran geniş bir salonda buldu: Bir tarafta Japonca, diğer tarafta İngilizce. Narita dünyadaki diğer havalimanlarından farksızdı. Beton bir yapı. Çiğ ışıklar. Parlak ve soğuk malzemeler. Passan küçük bir farkla da olsa, her seferinde aynı şaşkınlıkla aynı saptamada bulunuyordu: Burada neredeyse Japonlardan başka kimse yoktu.

Hem gülümseyen hem kapalı düz suratlar. Kaskı andıran siyah saçların altındaki yüzlerin sayısı gitgide artıyordu. Passan, 1994'te takımadalara ilk ayak bastığında hissettiği aynı heyecanı, aynı coşkuyu yeniden hissediyordu. Bu halka ve topraklara bir yakınlık duyuyordu.

Çantasını yanma, kabinin içine almış olduğundan, doğruca çıkışa yöneldi. Yola çıkmadan önce tek bir telefon görüşmesi yapmıştı: Paris saatiyle 17.00'de, Tokyo'da gece yansydı, Naoko'nun ağabeyi Şigeru'yla konuşmuştu. Adam dört bir yana dağılmış bu şehirde ona rehberlik yapabilirdi ve ister istemez hikâye hakkın-da da bilgi sahibiydi. Passan bir konuda netti: Saklamasına gerek yoktu. Şigeru bu komplonun bir parçası olarak, bugün ona yardım etmek ve destek olmak zorundaydı.

Passan gümrükten geçti ve giriş salonuna gitti. Şigeru, buruşuk keten ceketi ve globalleşme karşıtı profesör edasıyla onu bekliyordu. Gaijin kitaplarında veya filmlerinde, Japonlar hep soğukkanlı ve gülümseyen insanlardı. Dimdik, kolları vücutları'nın iki yanında, karşılanndakini bir

robot gibi seksen derece eğilerek selamlamaya hazır bir şekilde dururlardı. Şigeru bu standarda uymuyordu. Kırklı yaşlardaydı; eski can sıkıcı alışkanlıklarından uzaklaşmıştı. Rock müzikten, alkolden, uyuşturucudan, hepsinden vazgeçmişti, şimdi İngilizce ve Fransızca profesörüydü. Yaşadıklarından ne pişmanlık ne de üzüntü duyuyordu.

Passan gülümsemeden ona el salladı. Birbirlerine sevgi gösterisinde bulunmayacaklardı. Naoko'yu affetse bile, ailesine karşı gizli bir öfke duyuyordu. Passan'ı hep küçümsemişlerdi, o bir gaijin'di. Davranışları, Passan'm bu inancını güçlendiriyordu.

- Selam, Şigeru.
- Olivier-san.

Bir yandan karşılıklı eğilirken bir yandan da tokalaştılar. Passan hiçbir zaman kayınbiraderinin yanında rahat olmamıştı. Aslında hiçbir Japon erkeğinin yanında rahat değildi. Hep kendini onlarla rekabet içinde hissediyordu. Bu, kişisel bir paranoya mı, yoksa somut bir gerçek mi, bilmiyordu.

Şigeru onu Japon usulü karşılamıştı: Ne yanmış yüzü hakkın-da ne de kafasına geçirilmiş bir çorap gibi duran beresi hakkında tek kelime etmişti.

- Geldiler mi? diye, kaygılı bir şekilde sordu Passan.
- Shinji ile Hiroki, annemle babamın yanında.
- Ya Naoko?
- Çoktan gitti.
- Nereye?
- Hiçbir fikrim yok.

Yalanlar başlıyor, diye düşündü Passan. Birkaç saniye boyun-ca ona baktı. Şigeru şık giyimi, koltuğunun altındaki şemsiyesi, kırılmış uzun saçlarıyla bir işadama görünümündeydi. Yüzü, ona entelektüel bir görünüm veren ince, yuvarlak gözlük çerçevesiyle yumuşamıştı. Gür saçları ona mağrur ve kararlı bir hava verirken, dudaklarının daima kararsız olan ifadesi tersini söyler gibiydi.

- Bana söyleyecek bir şeyin var mı?

Şigeru sormadan onun çantasını aldı.

- Eksprese yetişmemiz lazım. Bir saat içinde Tokyo'da oluruz.

İlk savuşturma hamlesi. Passan henüz onu hırpalamanın zamanı olmadığını düşündü, ama burada sert ve hızlı bir polis gibi davranma karan almıştı. Bir diplomat gibi davranmak için değil, gerekirse zor kullanmak için gelmişti.

- Çocukları görmek istiyorum.
- Bunu tahmin ettik. Ailem bizi bekliyor.

Passan gerildi:

- Hoş karşılanacağımı düşünüyor musun?

Şigeru bir kahkaha attı:

- Her zamanki gibi!

Son derece saygısız bir cevaptı. Sakin ol. Japonya'nın bir cinayet soruşturması için çok kötü bir ülke olduğunu düşünerek, çı-kışa kadar rehberini takip etti.

f

Trenin içine girince Passan ters giden bir şeyler olduğunu fark etti. Vagonun ışıklandırması zayıftı. Havalandırma çalışmıyordu. Sanki her şey kasıtlı olarak -takımadalarda hiçbir şey arıza yapmazdı- devre dışı bırakılmış gibiydi.

Fukuşima. Mart ayındaki tsunamiden ve nükleer felaketten sonra elektrik konusunda katı bir politika izlenmeye başlandığını hatırladı. Karşılaştığı bu yeni Japonya, bir tür enerji kısıtlamasına giderek kaynaklarını en alt kapasitede kullanıyordu. Vagonun sıcaklığı, insana kendini tropikal bir serada hissettirecek düzeydeydi.

Yolculara gelince, Passan farklı bir şey göremedi. Kısıtlı imkânlarla seyahat eden, coşku içindeki Avustralyalı veya Amerikalı turistler. Tekerlekli valizlerine yaslanmış, soğukkanlı işadam-ları. Koyu mavi kıyafetleri içinde,

ağızlarını kapatarak gülen Ja-pon hostesler. Kendilerini, yaşam reçeteleri veya felsefi buyruk-lar içeren aynı gizemli esere kaptırmış gibi, hep aynı şekilde kap-lanmış kitaplar okuyan yolcular. Uyuyan insanlar. Japon halkının takdir edilecek yanlarından biri de her koşulda uyuma yetenek-leriydi. Bir kadın ağzı açık horluyordu. Takım elbiseli bir adam, depreme dayanıklı bir yapı gibi zayıf bedeniyle trenin sarsıntıları-na uyum sağlayarak ayakta uyukluyordu.

Passan eliyle camın buğusunu sildi. Yerleşimlerin bulundu-ğu uzun bir düzlük, puslu ufukta kayboluyordu. Sıkış sıkış ev-ler demiryolu kenarına kadar en ufak alandan bile faydalaniyor-du. Tam olarak seçilemeyen bu kül rengi tabloyu uydu antenleri, sac rüzgârlıklar, yağmurun parlattığı damlar kaplamıştı. Manza-ra, tekrenkli birçok ton elde etmek için yoğunluğu azaltılmış çi-ni mürekkebinin kullanıldığı, eskinin Japon iam'lerini çağrıştırı-yordu.

Haziran ayı Japonya'da yağmur mevsimiydi. Burada tsuyu ya da nyubai olarak adlandırılırdı. Birkaç hafta boyunca devam eden, bıktırıcı yağmurlar. Başka değişik biçimleri de vardı -çisen- ti, buhar, ahmakıslatan, sağanak... - ama ne gökyüzü ne de top-rak kururdu. İnsanlar nemden çalışamaz hale gelirdi. Planlar su-ya düşerdi. Nemli ve vıcık vıcık, boğucu bir sıcak olurdu. Tropi-kal olmayan bir muson iklimi. Nuh'suz bir tufan. İnsanlar, bir ça-maşır yıkama dükkânında kurutucu yanında çamaşırlarının kuru-masını bekler gibi, yaz mevsiminin, gerçek yazın gelmesini bek-lerdi.

Çiba. Funabaşı. Takasago. Tokyo istasyonu. Passan ile Şigeru arasındaki sessizlik devam ediyordu. Trende konuşmak söz ko-nusu değildi. Sonunda, ekspres, bir organın içine giren uzun bir iğne gibi şehir merkezine ulaştı.

Şibuya istasyonunda, kayınbiraderi konuştu:

- Taksiye bineceğiz.

Şibuya, Tokyo'nun en modern semtlerinden biriydi. Alacalı ne-onlar, cam cepheler, yüksek teknoloji ürünleri satan mağazalar, meşhur kawaii bebekleri... Gökdelenler, tabelalar, arabalar, şemsiyeler, her şey tufanı andıran yağmurun altında kayboluyor-du. Yağmurun sesi trafiğin uğultusunu, metro trenlerinin düdüğü-nü, mağazalarda çalınan müziği, kalabalığın gürültüsünü bastırı-yordu...

- Beni burada bekle, diye bağırdı Şigeru.

Passan cep telefonu satan bir mağazanın sundurmasının altı-na sığındı. Bir kez daha uygulanan kısıtlamaların işaretlerini gör-dü: Vitrinler binlerce ışıkla aydınlatılmak yerine yan karanlıktı, genelde arkadan bol ışıkla aydınlatılan otomatik meşrubat maki-neleri karanlığa gömülmüştü, bazı mağazalar tamamen kapalıydı. Tokyo nekahet dönemindeydi.

Passan ciğerlerini açmak için Japonya havasını derin derin so-ludu. Şemsiyelerden başka bir şey görmüyordu. Kubbeler gibi ge-niş, plaj şemsiyeleri gibi renkli, oksijen çadırları gibi şeffaf şem-siyeler. Şemsiyelerin altında, aceleyle koşturan işadamlarını, mi-ni etekli ve file çoraplı yeniyetme kızları, evlerini, kocalarını, ço-cuklarını sırtlarında taşıyan bir kaplumbağa gibi ağır ağır yürü-yen anneleri, hap ve bilgisayar devrelerinden oluşan bir labirent-te ruhlarını kaybetmiş, timsah derisi botlar giymiş, sarı saçlı, sıs-ka delikanlıları -“fasulye sıriklan”- güçlükle ayırt ediyordu.

- Olivier-san.

Şigeru bir araba bulmuştu. Passan insan kalabalığını aştı ve taksiye bindi. Beyaz eldivenler, temizlik kokusu, otomatik kapı... Japon taksileri, Paris'tekilerin tersine, bu mesleğin yüz akıydı.

Passan seyahat çantasını göğsüne bastırarak yeniden derin bir nefes aldı. Her seferinde olduğu gibi kendini rehberine teslim et-mişti. Başka türlü imkânsızdı. Japon yazısından hiçbir şey an-lamıyordu. Hiç yön duygusu yoktu. Üstelik, sokakların çoğunun ne ismi ne de numarası vardı.

Yirmi dakika kadar yol aldılar. Naoko'nun ailesi, FYansa Elçi- liği'nin ve malikânelerin bulunduğu Hiroo semtinde oturuyor-du. Passan'ın kamı açtı, başı dönüyordu ama yine de çok mutluy-du. Tokyo'da, otuz milyondan fazla nüfusu olan bu metropolde tu-haf bir huzur buluyordu. Kalabalığa, trafiğe, asma köprülere, ide- ogramların çılgınlığına rağmen burası onda bir düzen ve dinginlik duygusu uyandırıyor-du.

Taksi durdu. Passan ödemeyi Şigeru'nun yapmasına izin verdi. Para bozdurmamıştı. Bir zayıf nokta daha.

Dışarıda, yağmur hızını kesmiş, ancak sıcaklık azalmamıştı. Manzara değişikliği. İnsani boyutlardaki, تنها ve sessiz cadde-ler yağmurun altında parlıyordu. Uzakta, bir hamamın buhar du-manları, bir beysbol sahasının yeşilliği görünüyordu. Tepelerinde ise, bir balık ağı gibi Tokyo göğünü karelere bölen kablolar ve elektrik telleri vardı. Uzun süre, bu yüksek teknoloji cennetinin enerji ve iletim konusunda neden Uzak Batı evresinde kaldığını ve elektrik direkleri kullandığını düşünmüştü. Cevabı çok basit-ti: Deprem ülkesinde, kabloları yeraltına indirmek ve en ufak bir sarsıntıda kısa devre riskim göze almak söz konusu olamazdı.

Yeşil boyalı demir bahçe kapısının önünde durdular.

Aile evi.

Naoko'nun ailesi, herhangi bir özelliği olmayan modern bir vil-lada oturuyordu. Gri sıva, kahverengi kiremitler, koyu renkli hat-lar. Tek orijinallik evin arka kısmındaydı: Japonya'daki alanların kısıtlılığı dikkate alındığında inanılmaz bir lüks gibi görünen beş yüz metrekarelik bir sebze bahçesi.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra zili çalmadan eve girdiler. Şi-geru tadaima (ben geldim) deme gereği duymadı. Ev boş gibiydi. Boş ve çok sıcak. Genellikle insan bu evde bir buzlukeymiş gi-bi üşürdü. Bugün ise, tavanda tek bir vantilatör dönüyordu. Pas-san ıslak giysilerinin vücuduna yapıştığını hissediyordu. Bu du-rum hiç düzelmeyecekti.

Çantasını yere koydu ve evin hiç değişmediğini gördü. Duvar-larda sadece son depremden kalma çatlaklar vardı. Şigeru, geçen mart ayından beri Tokyolulann haftada iki üç deprem yaşadığını söyledi. Tüm evi yakında yeniden inşa etmek gerekcekse onar-manın ne faydası vardı? Passan cevap vermedi. Japonların Stoacı bakış açlarına alışmıştı: Bir sorun karşısında hiçbir şey yapamı- yorsan, bir şekilde onu yok farz edeceksin.

Evin, Asya tarzı ile Batı tarzı arasında klasik ikili bir üslubu vardı. Bir tarafta Avrupa tarzı döşenmiş odalar, diğer tarafta ha-sır serili geleneksel mekânlar. Modern döşenmiş odalarda bile Ja-pon hatları hâkimdi. Servi ağacından parkeler siyah ipek gibi par-lıyor, krem ve çikolata tonları tamamen Japonlara özgü bir sade-liği sergiliyordu. İtinayla çerçevelenmiş dikey yazılar da buradaki yaşamın ne anlama geldiğini hatırlatıyordu.

Yemek odasını geçtiler ve salona girdiler. Hâlâ kimse yoktu. Şi-geru ona döndü ve Passan'm endişeli yüz ifadesi karşısında gü-lümsedi:

- Bahçedeler.

Verandanın camlı kapısını açtı. Nemli hava odayı doldurdu. Başlarında önü sineklikli şapkalarıyla, Shinji ile Hiroki biberle-rin, kabakların, salatalıkların arasında bir şeyler yapıyorlardı.

Babalarını görür görmez, bitki sıralarının üstünden uçarcasına geçip onun kollarına atıldılar. Son birkaç gün içinde birkaç kez ev de-ğiştirmişler, okulu bırakmışlar, uça-ğa binmişlerdi ve şimdi Japon dedeleri ile anneannelerinin evindeydiler, tüm bunlar okul döneminde olmuştu. Yine de, bu durum onların işine geliyordu. Saat farkı bile doğallıklarım etkilememişti.

- Dede ve nineyle beraber domates topluyoruz! diye bağırdı Shinji, koca bahçıvan eldivenlerini çıkartırken.

- Ve yeni bir köpeğimiz var! diye atıldı Hiroki. Adı Kristal!

iki o-ğlan çamur, neşe ve ışık içindeydi. Başını kaldıran Passan, domates fidelerinin arkasında pusuda bekleyen anneanne ile de-deyi gördü. Adam, kestane gibi parlak koyu renkli teni ve sakın dede gülümsemesiyle bakıyordu. Ufak tefek olan kadın, tam ter-sine çok solgundu, bir gar peronundaymış gibi el sallıyordu. Yü-zü, dünyaya bo-ğuk bir aydınlık veren kâğıttan bir fener gibi par-lıyordu.

- Okaeri nasai (eve hoş geldiniz), diye koro halinde bağırdı-lar.

Şigeru onlara haber vermiş olmalıydı: Onu gördüklerine şaşır- mamışlardı. Olivier de her şeye rağmen onları yeniden görmek-ten memnundu ve anılan onu duygulandırıyor. Cırcırböcekle- rinin vızıltısı altında, yaz ortasında kavrulan bu sebze bahçesi-ni biliyordu, ilk olarak kışın karlar altındayken görmüş-tü. Sonra sonbaharda, çamlar rüzgârda mınıldanırken ve aka-ğaç yaprakları dökülürken. Bahçeye hayran kalmıştı.

Kayınpederi ve kayınvalidesi yanma gelince, gülümseyerek eğildi ve İngilizce birkaç kelime geveledi. Onlar da Japonca kar-şılık verdi. Onlarla hiç anlaşılamamıştı. Anlaşabilmek için birbiri-ni anlamak gerekiyordu. Ve birbirini anlamak için de, aynı dili ko-nuşmak lazımdı.

Onlar hakkında tüm bildiklerini Naoko'dan -ve kendi sezgile-rinden- öğrenmişti. Baba, kişisel bir sorun haline getirmeksizin, bütün kalbiyle ondan nefret ediyordu. Anne, onu seviyor, ama tu-haf bir şekilde ondan korkuyordu da. Passan onun rüyalarının dünyasına aitti, bir şekilde çok somuttu. O varken, kadın gözle-rini kaçmyor, tutkusunun başkası tarafından anlaşılmasından korkan biri gibi, asla ona soru sormuyordu. Aslında, Passan ve o

birbirlerine benziyorlardı: Kadın Fransa'ya hayrandı, Passan da Japonya'ya. Onlar gerçekleşmeyecek düşlerden oluşan bir yolda karşılaşmışlardı.

Bayan Akutagava limonata ikram etti. Şigeru'nun çevirmenliği-ni yaptığı konuşma havadan sudan devam ediyordu. Japonya'da insanlar köpekten veya hava durumundan konuşmayı bıraktıkla-rında, dünyanın en meraklı insanları olurlardı. Passan bağınp ça-ğırarak istiyordu. Ya da bir tekmeyle sehpayı kırmak. Naoko'nun anne babasının tam olarak ne bildiğini tahmin etmek imkânsızdı. Kesin olan bir şey vardı: Tek bir kelime bile söylemeyeceklerdi.

Bir bardak limonata daha aldı. Yirmi dört saatten beri hiç-bir şey yememişti ve midesinin bir gemi halatı gibi düğümlendi-ğini hissediyordu. Yeniden acımaya başlayan yüzü de cabasıydı. Naoko'nun ailesi ne yaralan ne de abuk sabuk beresi hakkında tek bir soru sormuşlardı.

Passan arada sırada, bahçeye göz atıyordu. Shinji ile Hiroki sa-lataların arasında, Kristal'in -takımadaların simgesel türlerinden biri, bir Akita-peşinde zikzaklar çizerek koşuyorlardı. Bu man-zara onun düşman topraklardaki ilk zaferiydi. Burada durumun ciddiyetinden kimsenin haberdar olmadığını düşündü. Akutaga- valarda bile, böyle bir kriz bu kadar sükûnetle yönetilemezdi. Na- oko çocukları bırakmış ve hiçbir açıklama yapmadan gitmişti. Anne ve baba, şüphesiz karıkoca arasında her zamankinden da-ha ciddi bir sorun olduğunu ya da boşanmalarında -tabii haberle-ri varsa- bir engel çıktığını düşünmüşlerdi.

Cebindeki telefon çaldı. Özür dileyerek ayağa kalktı ve ko-nuşmak için yandaki odaya geçti. Fifi'nin sesini duyunca şaşırdı. Paris'i, soruşturmasını, ekibini çoktan unutmuştu.

- Haberlerim var, dedi Fifi. Vize bölümündeki heriflerden biri-ni sıkıştırdım ve... ,

- Ne buldun?
- Ayumi Yamada Paris'e 24 Mart'ta gelmiş. Scribe Otel'in adresini vermiş, ama oraya hiç gitmemiş.
- Nerede kalmış?
- Bunu bilmenin imkânı yok.

Sıcağa rağmen Passan, nemli giysilerinin içinde titriyordu.

- Bu sabah, Paris saatiyle 08.40'ta Japonya'ya hareket etmiş. Japon Havayollarının 7654 sefer sayılı uçuşuyla.
- Yarın sabah Tokyo'da olur.
- Tokyo'da değil. Nagasaki'ye aktarması var. Yerel saatle 10.22'de inmiş olacak.

Demek ki Utajima, Japonya'm en güneyindeki adalardan bi-rinde, Küşü Adası'nda bir yerdi. Bir liman? Bir köy? Bir tapmak? "Şairin tapmağı." Dile getirilmemiş olsa da sonuç ortaydı: Nao- ko çoktan yola koyulmuştu. O da elini çabuk tutmalıydı.

Fifi'nin sesi yeniden kulak zannında yankılandı:

- Ya sen? Sen neredesin?

Çatlak duvarlara, siyah parkeye, gizemli kaligrafilere baktı.

- Şimdilik hiçbir yerde.

Telefonu kapattı. Tam randevu yerini bulmak için sadece bir-kaç saati vardı. Ve Ayumi Yamada'nın kim olduğunu öğrenmek için. Kapı pervazında durdu ve Şigeru'ya işaret etti. Ayakkabılarını giydi ve çocuklara veda etmek için sebze bahçesine döndü. Shinji ile Hiroki köpeği yakalamışlardı.

- Bizimle eve girmesi için patilerini temizleyeceğiz, diye bağırdı Shinji.

Passan sahenin güzelliği karşısında öylece kalakaldı. Bir gü-neş ışını bulutları delmeyi başarmış, cıvalı bir lambanın ışığı gi-bi manzarayı aydınlatıyordu. Bitkilerin yaprakları, çamurlu seb-zeler, ıslak çam ağaçları, hepsi olağanüstü bir güzellikte parlıyor-du. Japon günlük hayatından bir kesit. Saflık. Mükemmellik. Sa-delik...

Kendisinin de bu sahnenin -bu çocuklar onun çocuklarıydı ve kaderi, bu tapılası ülkeyle iç içeydi- bir parçası olduğunu fark et-tiğinde son derece duygulandı.

Bunda olumlu bir kehanet görüyordu.

Shinji ile Hiroki hikâyenin devamıydı. Onlar için savaşmalıydı. Burada, Japonya'da, hayatının en tehlikeli dönemecini dönecekti

- yeni bir başlangıç için bu gerekliydi.
- Ayumi Yamada kim?
- Yamada Ayumi, diye tekrarladı Şigeru, Japonların sözdizimiy- le. Naoko'nun bir çocukluk arkadaşı.
- Bana ondan hiç bahsetmedi.
- Eski bir hikâye. Bu sorunun sebebi ne?

Passan dirseklerini tezgâha dayadı. Nemli şerbetçiotu ve küflü ahşap kokan küçük bir bardaydılar. Tokyo'nun sırrı olan şu dara-cık yerlerden biriydi: Barın sürme kapısı gıcirtıyla açılıp kapanı-yor, tavan lambaları mümkün olduğunca az ışık veriyordu.

Passan, Şigeru'nun yalan söylemediğini seziyordu: Naoko'nun çevirdiği dolaptan haberi yoktu. Derin bir nefes aldı ve ona olay-ları özetledi. Villaya yapılan saldırılar. Çocuklardan kan alın-ması. Diego'nun öldürülmesi. Ve Sandrine. Konuşma süresince, Şigeru'nun o vurdumduymazlığı bir ocağın üstündeki tereyağı parçası gibi eriyip gitti. Ama hâlâ şaşkınlığını bastırmayı başarı-yordu. Japonların duygularını gizleme yeteneği hem bir klişe hem de bir gerçektir.

- Utajima, diye devam etti Passan, bu adı biliyor musun?
- Hiç duymadım. Nedir?
- Ben de tam olarak bilmiyorum. Bir yer, bir şehir, Nagasaki yakınlarında.
- Araştırılabilir. Neden ki?
- Naoko, Ayumi'ye burada randevu verdi.

Şigeru ilgili görünüyordu. Olivier onun devamını dinlemeye ha-zır olduğunu hissediyordu.

- Kız kardeşinde Rokitansky-Küster-Hauser sendromu olduğunu biliyor muydun? Rahmi olmadığını?

Şigeru taburesinde kıpırdandı. Masalar birbirine o kadar ya-ıkındı ki herkes yanındakinin konuşmasını rahatlıkla duyuyordu, ama onlar bu sevimsiz sıkışıklıktan rahatsız değildi. Güvendikleri iki şey vardı: Japon kibarlığı ve Fransızca.

- Biliyor muydun?

- Duymuştum, evet.

Bir anda Passan'ın sabrı taşı:

- Kız kardeşin çocuk sahibi olamazdı ve sen bunu sadece duy-dun, öyle mi?

- Biliyorsun, Japonya'da, biz ihtiyatlı davranırız ve...

- Shinji'yi doğurduğunda, bu seni şaşırtmadı mı?

- O sırada Tokyo'da değildim.

Kaçamak cevap verme konusunda hep aynı yetenek.

- Haberi aldığımda, ne düşündün?

- Ben de hastanedeydim. Bir klinikte arınma tedavisi görüyor-dum. Aşın dozdan yatmıştım ve...

Olivier eğildi. Çok iyi bildiği rolü oynamanın tam zamanıydı.

- Benim kim olduğumu unutma Şigeru, dedi, onu yakasından tutarak. (Burada bu davranış Fransa'da birinin burnuna yumruk atmakla eşdeğerdi.) Ben hâlâ kız kardeşinin kocasıyım ve bir po-lis başkomiseriyim. Aptallıklanna bir son ver.

Şigeru'nun âdemelması sapıtmış bir ibre gibi sıçradı. Gözleri, farazi bir imdat çıkışı anyormuş gibi yuvalannda döndü. Bann içi hareketlenmeye başlıyordu. Passan onu bıraktı.

- Yeni bir teknik, özel bir şey olduğunu sanmıştım, dedi Şigeru, Lacoste'unun yakasını düzeltirken. Ben... ben bu konuda bir şey bilmiyorum. Bu... bu beni ilgilendirmezdi.

Yeni bir bira ısmarladı ve doğrudan şişeden içti.

- Gerçeği sadece annem biliyor, diye devam etti, uzun bir yu-dumun ardından. Ama ona boşuna sorma, çünkü seninle konuş-mayacaktır.

Bunu belirtmesine hiç gerek yoktu.

Passan kendi Kirin'ini aldı ve ağzına kadar dolu bardağı bir di-kişte bitirdi. Çerez olarak, hafif ateşte pişirilmiş ton balığı, zence-fil, kızarmış turp halkaları önermişlerdi. Olivier'nin kamı açtı, ama bu zımbırtılan tatmaktansa midesinin guruldamasına katlanırdı.

Eğer Şigeru'yu yanına çekmek istiyorsa, ona bütün kartlan aç-malıydı:

- Naoko Japonya'da ve Fransa'da yasak olan, ancak ABD'de izin verilen bir yönteme başvurmuş. Fransa'da buna "başkası-nın yerine gebe kalma" yöntemi deniyor. İngilizcesi surrogacy. Günümüzde bu çok yaygın bir yöntem. İnternette "tasiyicianne-ler.com" sitesine girmek yeterli.

Şigeru'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

- Sanıyorum Ayumi de taşıyıcı anne, diye, sözlerini bitirdi Olivier.

Ona bu haberi sindirmesi için zaman tanıdı. Işık her şeyin üs-tüne ameliyathane ışığı gibi vuruyordu. Şigeru'nun alnındaki ter damlaları, bardakların dibindeki altın rengi ısıltılar, raflardaki su yeşili porselen kâseler, her şey belirgin ve göz alıcı bir parlaklık-la ışıldıyordu.

- Hiroki doğduğunda, diye devam etti Passan, sen Tokyo'day-dın, değil mi?

Şigeru istemeye istemeye başıyla onu onayladı.

- Kız kardeşini görmeye kliniğe gitmedin mi?

- Annem buna gerek olmadığını söyledi.

- Beni şaşırtıyorsun. Hastane yatağında olan Naoko değil, Ayumi'ydi.

Şigeru bir kahkaha attı:

- Bu imkânsız. Japonya'da bu tür şeyler yapılmaz.

Passan, Şigeru'nun kolunu tuttu:

- Ayumi, Shinji ile Hiroki'yi kamında taşıdı. Naoko'yla ilişki-leri nasıl ve neden bozuldu bilmiyorum ama bir şeyden eminim: Naoko'yu öldürmek ve çocukları almak istiyor. Anlıyor musun?

Kayınbiraderi kolunu kurtardı ve gözlük camlarının altından gözlerini ovuşturdu. Barmene işaret etti: sake. Adam tezgâhın üs-tüne iki küçük bardak ile küçük bir şişe bıraktı. Olivier konuya dönmeden önce Şigeru'nun art arda birkaç shot yuvarlamasını bekledi:

- Bana Ayumi'den bahset.
- Çok eskilerde kaldı. Onu çok az gördüm.
- En ufak bir ipucu işime yarayabilir.

Şigeru omuzlarını silkti.

- On üç-on dört yaşlarındayken birbirlerinden hiç ayrılmazlardı.
- Kolejde mi tanıştılar?
- Kolejde değil. Aynı dojoya gidiyorlardı.
- Naoko dövüş sanatları mı öğreniyordu?
- Ker\jutsu.
- Kendo gibi mi?
- Hayır, diye, bıkkınca mırıldandı Şigeru. Kendo, XIX. yüzyılın sonunda, Meici döneminin başında, kılıç taşımak yasaklanınca icat edilmiş. Keryutsu ise atalardan kalma bir tekniktir. Samu- raylardan.
- Ne farkları var?
- Kenjutsu bir spor değildir. Acımasızca bir dövüş yöntemidir. Kural yoktur, önlem yoktur. Mesela kendoda, hamle yaparken hasmının neresine vuracağını yüksek sesle söylersin. Kenjutsuda böyle bir şey söz konusu

değildir. Amaç rakibi öldürmektir, ona yapacağın hamleyi haber vermek değil.

- Gerçek kılıçla mı çalışıyorlar?

Şigeru kahkaha attı:

- Bereket versin ki hayır. Aksi takdirde dojoların hiçbirinde öğrenci kalmazdı.

Passan öfkenin damarlarında dolaştığım hissediyordu. Naoko'yu bu kadar eski, bu kadar tehlikeli bir dövüş sanatını icra ederken düşünemiyordu; çünkü genç kadm çağdaş Japon değerlerini överken, eski gelenekleri hep küçümsemişti. Bir sır daha.

- Özel bir okul muydu? diye ısrarla sordu. Hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

Şigeru bir bardak daha doldurdu. Yüzü içkiden kıpkırmızı olmuştu.

- Miyamoto Musaşi'ninki.

- Samuray olan mı?

Passan bu büyük Japon üstadı biliyordu. Ronin -efendisiz sa-muray-, ressam, kaligraf ve filozoftu, çok sayıda efsanenin, ro-manın ve filmin kahramanıydı.

- Okulun adı Hyoho Niten İçi Ryu, ama kısaca Niten denir.

- Bu tür şeylerle ilgilenmeyen biri olarak bayağı bilgi sahibi-sin...

Şigeru barmene boşalmış şişeyi işaret etti.

- Bizde bu tür şeyler iyi bilinir.

Her cevapta Passan, sanki daha da aşağılara düşüyor gibiydi. Naoko'nun bu sularda yüzmüş olduğunu kabullenemiyordu. Bu haber onun yüreğini ısıtacağına daha da donduruyordu. On yıl bir yabancıyla yaşamıştı.

Bardağını aldı ve bir dikişte bitirdi.

- Kanpai, diye mırıldandı Şigeru, alçak sesle, sanki ağzından bir geçirti kaçırmış gibi.

Passan sakeden -ılık, hafif, tatlı bir içkiydi- nefret ederdi, ama şu anda eski karısından nefret ediyordu. Yine de içkinin sıcaklığı ona iyi gelmişti, sanki yaralarını temizliyordu.

- Neden aralan açıldı?

Şigeru huzursuzluğunu ele veren bir hareketle gözlüğünü düzeltilti:

- Ayumi özel bir kızdı.

- Ne gibi?

- Doğuştan dilsizdi.

Bu gerçek diğerlerine göre onu daha az şaşırttı. Naoko klasik, sıradan bir kız olamazdı. İkisini sığır derisinden zırhlannı giymiş, bambu kılıçlarını sallarken hayal ediyordu.

- Başka ne biliyorsun?

- Hiç. Onlarla evde karşılaştırdım. Sürekli el kol hareketleri ya-parlardı. İşaret diliyle konuşuyorlardı.

- Naoko işaret dili mi öğrenmişti?

- Ayumi için, evet.

Passan ilişkilerinin basit bir arkadaşlık olup olmadığını düşündü.

- Sadece arkadaşılar, dedi Şigeru, onun düşüncelerini oku-muş gibi. Yeniyetmelik yılları boyunca devam eden tutkulu, fark-lı bir arkadaşlık. Kan kardeşliği, verilen vaatler, bu tür şeyler. As-lında, Ayumi sağır değildi ve onunla işaret diliyle konuşmanın hiç gereği yoktu, ama Naoko onunla bir tür benzeşme içine girmek istiyordu. Bu dil onları biraz daha yakınlaştırıyordu.

Passan'ın ağzı yanıyordu. Susuzluktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi dili şişmişti. Şişeyi aldı ve bir kadeh daha doldurdu. Ateşe benzin döküyordu. Sakenin damarlarını temizlediğini his-sediyordu.

- Kaç yaşında ayrıldılar?

- Naoko'nun mankenliğe başladığı dönemlerde.

Passan'm aklından bir sürü varsayım geçiyordu. Kıskançlık. Naoko seyahatlere çıkıyor, podyumlarda boy gösteriyordu; yakın ar-kadaştan "star" konumuna yükselmişti. Belki de bir erkek arkadaş edinmişti. Ya da sadece yılların neden olduğu bir bıkkınlıktı...

Ama neden Naoko böyle güven gerektiren bir işte onu seçmiş-ti? Bu kusurundan ona ne zaman bahsetmişti? Arkadaşlıkları sı-rasında mı, yoksa daha sonra, taşıyıcı anne arayışına girdiğinde mi? İlkinde karar kıldı: Ayumi onun sırrını bilen tek kişiydi. İşte bu yüzden de Naoko ona başvurmuştu.

- Sende Ayumi'nin fotoğrafı var mı?

- Annemlerin evinde bulabileceğini düşünüyorum. Kız karde-şim odasında bayağı bir hatıra bıraktı.

Karısının eşyalarını karıştırma fikri Passan'ı huzursuz etti. Bir bardak daha içti ve Japon polisini araması gerektiğini düşündü. Ya da Fransa Elçiliği'ni. Elçiliğin numaralarını almıştı.

Ama resmi yola başvurmak saatlerini alacaktı. Bu tür işlerle kaybedecek zamanı yoktu.

Ayrıca ona inanacak birini bulup bulamayacağı da ayn bir so-rundu. Ve elinde en ufak bir kanıt yoktu...

Ayağa kalkınca başının döndüğünü hissetti. Üç bardak sake iç-mişti ve hâlâ açtı. Arkasında gülüşmeler oldu. Alkolü kaldırama-yan gaijin...

Bağırsaklarından gurultu sesi yükseldi. Kesinlikle bir şeyler yemesi gerekiyordu.

- Annen bana bir sandviç hazırlar mı dersin?

Yeniden başlayan yağmurla birlikte gece de olmuştu. Yağmur bu kez daha ince, toz gibiydi. Şigeru ile Passan ıslak havayı solu-yorlardı. İndikleri sokak tipik bir Japon sokağıydı: yumuşak yı-lankavi kıvrımlar yapan, kaldırmışız bir yol, geniş ideogramların göze çarptığı asfalt, görünmez villaları koruyan penceresiz duvar-lar, asfalta doğru teveccühle eğilen ağaçlar. Çeşit çeşit mallarla dolu, sokağı kirleten küçük dükkânlar... Ve tüm bunları bir örüm-cek ağı gibi birbirine bağlayan teller, kablolar, tabelalar.

- Ayumi'yi bir daha görmedin mi? diye sordu Passan.

- G6rd6m.

Passan durdu ve 6stlerine Őemsiye tutan Şigeru'ya baktı. Şem-Ősiyeye vuran yağmur damlaları trampet gibi ses 6ıkarıyordu.

- Ne zaman?

- Birkaç ay 6nce, babası 6ld6ę6nde. Bizimkiler haber vermişti. Annem beni kokubetsu Őiki'ye g6t6rd6.

-One?

- Yakma iŐleminden soma yapılan t6ren.

Passan cenaze t6renleri i6in kullanılan, sonu "a" ile biten başka bir kelime hatırlıyordu. 6stelemedi, Japonca dersi almanın sırasını değildi.

- Ayumi, seninle konuştu mu?

- Şaka mı bu?

Passan ona dik dik baktı. Şigeru, sake sayesinde doğal kaygı-sızlığına, her Şeyi hafife alan 6slubuna yeniden kavuşmuştu.

- Sadece bir deftere bir Şeyler yazdı. Bir soru.

- Ne sorusu?

- "Naoko nasıl?"

Bu basit bir nezaket sorusu olabilirdi. Ya da tam tersine, Japon usul6 bir yardım 6ağrısı. Arkadaşının sessizliğine dolaylı bir ima.

- Ne durumdaydı?

- Genel olarak, insan babasının cenazesinde pek iyi durumda olmaz. Ayumi tek 6ocuktu. Annesi onun doğumunda 6lm6Ő. O ve babası 6ok yakındılar.

- 6yleyse yıkılmıŐtır.

- Bunu bilmek imk6nsız. Ayumi... anlaşılması g66 bir kızıdır.

Bir Japon'un ağızından böyle bir şey duymak şaşırtıcıydı. Passan düşün­dü. Bu kayıp Ayumi'nin deliliğini tetiklemiş olmalıydı. Ve her halükârda psikolojik durumunu ağırlaştırmıştı.

- Bu cenaze töreni ne zaman oldu?
- Şubat ayında, sanırım.
- Sanıyor musun, yoksa emin misin?
- Eminim.

Örtüşüyordu. Kaybetmiş, yetim kalmış Ayumi Yamada, başka bir ailesi olduğunu hatırlamıştı. Kamında taşıdığı çocuklar. Mart ayının sonunda Paris'e gitmişti.

“ONLAR BENİMDİR.”

- Ayumi'nin babası neden öldü? diye sordu Passan. Yeniden yürümeye başlamıştı.

Şigeru anlaşıl­maz bir sözcük mırıldandı. Sokak lambalarının ışığı altında, bakışları dalgınlaşmış, yüz hatları kaymış gibi görünüyordu. Dudaklarında bir gülümseme vardı, iyice sarhoş olmuştu.

- Adam neden öldü?
- intihar, dedi diğeri, biraz daha güçlü bir sesle.

Polis kendini bir korku yolunda ilerliyormuş gibi hissediyordu. Kenjutsudan sonra intihar. Sanki geleneksel Japon mekanizması yeniden harekete geçiyordu.

- Nasıl intihar etti?
- Kendini astı.
- Soruşturma yapıldı mı?
- Sanırım, evet. Sonuç yok.

Şigeru gitgide çökerken, Passan aksine canlanıyordu. Kafasın­da olay örgüsünü yeniden kurdu. Babanın intihan. Yalnızlık. Dil­siz, Naoko'yla

temasa geçmiş, ama o cevap vermemişti. znt-s öfkeye dönüşmüştü. Sonra da öldürücü bir deliliğe.

- Ayumi'nin mesleği ne?

- Jinekolog, babası gibi.

Bir dakika. Yavaş. Karanlığın içinde kulaç attıktan sonra, b-tn ışıklar aynı anda yanıyordu: Ayumi sadece çok önemli bir misyon verilmiş bir çocukluk arkadaşı değil, aynı zamanda da

her şeyi organize eden kişiydi. Naoko belki de onun uzmanlığını öğrenmiş ve ona planım teklif etmek için Ayumi'yle temasa geç-mişti. Ama engel teşkil eden bir gerçek vardı:

- Bir dilsiz olarak mesleğini nasıl yapıyordu?

şigeru elini hafifçe kırılaşmış gr saçlarının arasından geçirdi:

- Hasta muayene etmiyordu, araştırma yapıyordu.

Taşlar gitgide yerine oturuyordu. Demek ki, Ayumi'nin ulus-lararası uzmanlarla bağlantıları vardı. Her şeyi ayarlamıştı. Bir kere. İki kere. Naoko'ya -ve tabii Passan'a da- bir aile kurma imkânı vermişti. Peki, bu zahmetinin karşılığında o ne elde etmiş-ti? Hiç. Naoko köprüleri atmıştı. Sırrını korumanın en iyi yolu. Passan onun nasıl böyle bir hata yaptığma şaşırmıştı. Japonya'da, bir görevi yerine getirmemekten veya borcuna sadık olmamaktan daha kötü bir suç yoktu.

isenti, aldatıcı bir şekilde inatla yağmaya devam ediyordu. Sanki ince damlacıklar halinde su pşkrten bir aygıtın altınday-dılar. Çevrelerindeki manzara noktalama tekniğiyle yapılmış bir tabloyu andırıyordu. Sokak lambalarının diplerindeki ışık birikin-tileri. Rüzgârla şişmiş çamların ve ginkgo ağaçlarının dorukları. Asfaltın üstündeki ideogramlar. Her şey bir tl örtüyü ağnştır- casına renk ve beneklerden oluşuyordu.

- Bir şey hatırlıyorum, diye homurdandı şigeru.

- NE? diye bağırdı Passan.

Ne dediği anlaşılmayan bir sarhoşun ağzından laf almaktan bıkmıştı.

- Cenazede, bir aile dostuyla karşılaştım. Bir psikiyatr ve psi-kanalist. Takeşi Ueda. Veya Oda, bilmiyorum. Çok kültürlü, çok seyahat etmiş biri. Beni çok etkiledi, Fransızca konuşuyordu.

-Yani?

Şigeru yutkundü. Derin bir su çukuruna dalıyormuş gibi bir ses çıkmıştı ağzından.

- Anladığım kadanyla Ayumi onun hastasıymış.

Olivier onun elinden şemsiyeyi aldı.

- Onu nerede bulabilirim?

Kayınbiraderi kaşlarını çattı: Onun bu yakışksız tavnı tasvip etmiyordu.

- Hatırlamıyorum.

- Paris'te olsaydık, dedi Passan dişlerinin arasından, seni çok-tan içeri tıkmıştım...

- Özür dilerim, şimdi aklıma geldi... Bir yerlerde kartı olmalı.

- Nerede?

- Evimde sanın m.

Passan adımlannı hızlandırdı:

- Bir taksiye binelim. Önce annelere, ardından da sana gidi-yoruz. Sonra psikiyatn ziyaret edeceğiz.

- Buna gerek yok, diye bağırdı Şigeru, Passan'ın arkasından. Sana hiçbir şey söylemez.

Passan omzunun üstünden cevap verdi:

- Artık Fransız usulü oynamanın zamanı geldi.

Naoko mesajına yanıt almamıştı ama zaten almayı da beklemi-yordu. Kontrolün kendisinde olacağını düşünecek kadar saf de-ğildi. Sadece Ayumi'nin üstü kapalı emirlerini yerine getiriyor-du. Onur düellosu. Silah olarak kılıç. Kanla temizlenmesi gereken bir leke. Utajima. Çok sık antrenman yaptıkları bu ada. Her şey Ayumi'nin planıydı.

Neden boyun eğiyordu? Neden işi fazla uzatmadan, durumu polise bildirmemişti?

Hostesin sesi havalanmak üzere olduklarını belirtti. Naoko ke merini başladı.

Birinci neden, Ayumi'nin kendisiydi. Suskunlu u, delili i,  ar pık mantığı. Şüphesiz Ayumi, ihbar ettiği takdirde Naoko ile  o cuklarının içine d  e e i bir tuzak hazırlamıştı.

 ikinci neden: Kendisi de su lıydu. Taşıyıcı annelik Japonya'da ve Fransa'da yasadı ıydı, Ayumi'yi ihbar etmek kendini de ihbar etmek demektir. Göze aldığı tehlike neydi? Bilmiyordu, ama bu nun sonucunda sanık sandalyesine oturmayacaktı.  ocuklarının vesayetini kaybetmeyecekti ve ne olursa olsun çocuklarının k  kenlerini öğrenmesini istemiyordu.

Jet motorlarının gürültüsü düşüncelerini silip süpürdü. Cam dan dışarı baktı ve Tokyo yerleşiminin oluşturduğu galaksiyi hay ranlıkla seyretti. Beyaz yıldızların kayna tı ı, hareli ışıkların pa rıldadı ı bir Samanyolu. G kdelenlerin üstündeki yakut rengi kır mızı ı ıklar sanki uçakları uyarıyordu: "Gökyüzü herkesindir."

Uçak yükseldi. Şehir yağmurlu karanlığın içinde kayboldu. Bu manzara tam da onun yolculu uyla  rt   yordu. ilkel geceye, eski zamanların karanlı ına kavuşmak için modern Japonya'ya, ekonomi ve teknoloji devine sırtını dönüyordu...

Kendini sakin hissediyordu. Ve rahatlamı . Her gün söylediği yalanlar, her an mahvolacakmı  gibi geçen hayatı artık bitiyordu. "Mı " gibi yaptığı yıllar.  det g r yormu  taklidi yaptığı günler. Hiç olmayan, kendi kendine yarattığı özel hayat.

Kendini aynı zamanda gülünç hissediyordu. Hostesten uzun k  l fım kabindeki özel bölmeye koymasını istediğinde, bir kendo turnuvası hikâyesi uydurmak zorunda kalmıştı. Başka ne s yle yebilirdi? Babasının hediyesi olan bir kılıcı, çocuklarını kamın da ta ımı  bir kadının kellesini uçurmak için yeniden ortaya  ı kardı ını mı? Do urmayla ilgili bir sorunu kılıçla halletmeye git ti ini mi?

Gölunesi bir durumdu, iki kaçık Nagasaki açıklarındaki bir adada dövüşmeye hazırlanıyordu. Biri, diğerini öldürüp gömme-yi ve hiçbir şey olmamış gibi çocuklarının yanına dönmeyi ümit ediyordu. Diğer kaçık ise öbürünü ortadan kaldırmayı ve hiç kuş-kusuz Shinji ile Hiroki'yi evlat edinmeyi tasarlıyordu. Her iki ola-sılıkta da, ortada komik bir durum vardı: Naoko katil olarak ne kadar inandırıcıysa, Ayumi de anne olarak o kadar inandırıcıydı.

Sonuç nasıl olursa olsun, kim kalıcı olacaktı? Baba. Bu düşün-ce onu rahatlatıyordu. Passan'ın her şeyi anladığından ve çocuk-larını en az eskisi kadar sevdiğinden emindi. Onun tek yaşama nedeni Shinji ile Hiroki'ydi. Bu açıdan bakıldığında, Passan'la ko-nuşması, ona her şeyi açıklaması, yardımını istemesi gerekirdi. Onu ne engellemiştii? Gurur. Daha ziyade de, yalanlarının ağırlığı altında yaşamaktansa ölme isteğı.

Japonya'da, "Dünkü çiçekler bugünün rüyalarıdır" denir-di. Naoko buna bir ekleme yapabiliirdi: "Dünkü hatalar bugünün kâbuslarıdır."

Planına yoğunlaştı. Saat 22.00'de Nagasaki'ye ulaşacaktı. Lima-na kadar taksi. Utajima'ya kadar tekne - kuşkusuz onu adaya ge-çirecek bir balıkçı bulacaktı. Adada kimse yaşamıyordu. Orada, t Şinto tapınağında uyuyacaktı. Şafakla birlikte kılıcını bileyecekti.

Ve bekleyecekti.

Hiçbir şey bu planını bozamazdı. Belki sadece Passan. O nere-deydi? izini bulmuş muydu? Bulduğundan emindi. Dünyanın en mükemmel polisi.

Uyku maskesini taktı ve uyumaya çalıştı. Ama hemen, yeniden karmaşık düşüncelere kapıldı. Kafasında üstünü örtemediğı bir gerçek vardı: Çocukları bir cadının kamından çıkmıştı. Onları öz-gürleştirmek için bu kötücül anneyi öldürmek gerekiyordu.

Ayumi Yamada güzel değildi.

Bayan Akutagava'nın istemeye istemeye ona gösterdiği fotoğ-raflarda, yuvarlak yüzlü, dar alınlı, basit ve belirsiz yüz hatları olan genç bir kız vardı. Her fotoğrafta onun yanında olan Naoko ise -okul forması, yazlık giysiler ya da eşofmanları içinde- parlı-ıyor gibiydi.

Passan hatıra kutusunda başka ipucu bulamamıştı. Ayumi'nin ne adresi ne de telefon numarası vardı, ilişkilerinin boyutunu gösterecek bir günlük de yoktu. Naoko'nun hastalığıyla ilgili ne bir belgeye ne de bir reçeteye rastlamıştı.

Ardından Şigeru'nun bir Kore mahallesi olan Şin-Okubo'daki evine gitmişlerdi. Passan yukarı çıkmamıştı. Bir ATM'den para çekmeyi tercih etmiş, bu arada da mahallenin, Tokyo için alışıl-mamış derecede harap binalarla dolu olduğunu fark etmişti. Ayrıca bir çanak dolusu soba eriştesi alacak zamanı da olmuş ve eriş-teyi kaldırımda ayaküstü oburca yemişti - Akutagavalara evin-deki atmosfer yüzünden sandviç isteyememişti.

Şigeru eli boş dönmemişti. Psikiyatnn kartını bulmuştu: Take- şî Ueda, şehrin kuzeyinde, Şin-Okubo'ya fazla uzak olmayan Su- gamo Mahallesi'nde hasta kabul ediyor ve orada oturuyordu. Ka-yınbiraderi, Utajima'nın nerede olduğunu da bulmuştu: Burası ne bir tapınak ne de Nagasaki'nin bir semtiydi, kıyıdan yaklaşık otuz kilometre açıkta bir adaydı.

Tamamen ayılmış olan Şigeru birkaç telefon görüşmesi yaptı. Nagasaki'ye son uçuş Tokyo-Haneda'dan saat 23.45'teydi. Ayrıca Utajima hakkında bilgi almak için Nagasaki Liman Başkanlığı'yla da temas kurdu. Nöbetçi memurun dediğine göre, birkaç kilo-metrekare büyüklüğündeki bu volkanik adada kimse yaşamıyor-

du ve kimi kez stajlar, inzivalar için kullanılan bir Şinto tapına-ğından başka bir şey yoktu.

- Dövüş sanattan stajlan mı? diye sordu Şigeru.

- Bazen, evet.

Cevaplan almışlardı. Naoko ile Ayumi, şüphesiz bu adada bir-çok anı paylaşmışlardı. Randevularının burada olduğu kesindi. Kumsalda piknik yapmak için değil, kıyasıya bir düello için.

Olivier saatine baktı: 21.00. Psikiyatri sorgulamak için bir saat. Bir saat de havalimanına gitmek için. Gerisine Nagasaki'de karar verecekti. Ama taksi ilerlemiyordu. Şoför kemer sıkma politikala-rına aykırı olarak klimayı sonuna kadar açmıştı. Passan sıcak ha-vadan soğuk havaya geçerek üşütmeyi istemiyordu. Zaten bir pişi-yor, bir buz kesiyor, güçlükle soluk

alıyordu; arabaların üstünden atlayıp bağırarak psikiyatrin kapışma dayanmak istiyordu.

Ama aynı zamanda da hatırladığı şehri buluyordu. Çevresi ve smın olmayan, neonların, kanjilerin şehrindeydi - yansımaların yağmurun içinde olduğu şehir. Renk patlamaları sel gibi akıyor, oluklan takip ediyor, su birikintilerini taşıyor, kaldırımları yalı-yordu. Burada ekonomik önlemler unutulmuş gibiydi.

Tokyo bir kaleydoskop şehirdi. Her sokağın köşesinde bina- lann cepheleri, tabelaların düzeni farklı bir tablo oluşturuyordu. Köşeyi dönünce tonlar sonsuz kombinezona uyum sağlayarak de-ğişiyor, biçimler farklılaşıyordu.

Birden neredeyse bütün ışıklar karardı. Tamamen farklı bir sem-te gelmişlerdi. Sokaklar daralıyordu. Vitrinler ışıltısını kaybetmişti. Neonlar yerlerim iç karartıcı elektrik direklerine bırakıyordu.

- Sugamo, diye fısıldadı Şigeru.

Passan bu tezatlıklara alışkındı. Tokyo iki farklı şehirdi. Bir ta-rafta devasa arterler, beton köprüler, insan seli; diğer tarafta kü-çük mahalleler, penceresiz cephelerle kuşatılmış, bayrakların dalgalandığı karanlık dar sokaklar. Sugamo da bu bölgelerden bi-riydi. Passan buranın adını duymuştu - yaşlılann mahallesi, bü-yükannelerin semti. Burada Kanto bölgesinin milyonlarca emek-lisi ihtiyacı olan her şeyi bulabilirdi.

- Yürüyerek devam edeceğiz.

Şigeru taksinin parasını ödemek istedi ama Passan itiraz et-ti. Fakat avucundaki kâğıt paralan seçmekte zorlandığı için ka-yınbiraderinden yardım almak zorunda kaldı - Olivier-san şehir-de yolunu kaybetmiş hep aynı küçük çocuktu. Dar sokaklardan oluşan karmaşık bir labirente girdiler. Karşılanna kimonolu bir-kaç siluet, çappatsu -çay rengi- saçlı yeniyetmeler, çam ağaçla-n ve kavaklarla çevrili tapınaklar çıktı. Şehir burada nefesini tut-muştu. Araba yoktu, çok az yaya vardı, tamamen sessizdi. Ahşap, kahverengi, yeşil. Edo dönemi Batı'nın tarzını kayıp cennetin içi-ne sokarak haklarını hâlâ koruyordu. En azından, rehberini ses-sizce takip eden Passan'ın hissettiği buydu. Bu duyguyu daha ön-ce, eski zevk ve eğlence semti Yoşivara'da da hissetmişti. Kendini bir tahtırevandaymış gibi hissediyordu.

Bir bitki kubbesi kadar sık olan kablolann ve tellerin altından geçtiler, ardından daha da karanlık dar sokaklara girdiler. Evler tek katlıydı. Sokak lambalarının yerini kâğıt lambalar alıyordu ve her yaz mevsiminde olduğu gibi, “havayı tazelemek” için kapıla-ra küçük çanlar asılmıştı. Yağmurun altında, çingirakların küçük kahkahaları sarkastik bir rezonansa neden oluyordu.

Tapmaklarla ve seyyar satıcılarla çevrili küçük bir meydana çıktılar. Meydanda Budist tılsımları, tavuk şişler, Şinto nazarlıkla-rı, küçük elektronik cihazlar satılıyordu. Tam ortada, bir sundur-manın altında tütsü çubukları yanıyordu. Geçenler elleriyle du-manı başlarına, gözlerine, boyunlarının etrafına doğru yelliyorlar-dı. Yanda, başkaları taş bir yalağın içinde ellerini yıkayarak arı-nıyorlardı. Diğerleri, bir tapınağın önünde, ruhları çağırmaq için ağır bronz bir çanı çalıyor ve ellerini çırpıyordu. Tokyo by night.

- Geldik.

Şigeru geleneksel bir evin kapısını çaldı. Sonra da başını çe-virip omzunun üstünden, mazeret belirten bir gülümsemeyle ko-nuştu:

- Ueda Takeşi pek genç değil...

Bu sözcüklerle birlikte, kapıda bir kamyoncu kazağı ile kaba kumaştan bir pantolon giymiş, ufak tefek yaşlı bir adam belirdi. Güleç bir ifadeyle, onları ahşap kontrplaklarla bölünmüş bir ho-le buyur etti. Gülmüyor, kükrüyordu sanki. Yerli yersiz bağınıyor, uyluklarına vuruyor, başını sallıyordu.

- Bahçıvan, dedi Şigeru alçak sesle.

Ayakkabılarını çıkarırlarken başka biri belirdi: Bahçıvandan çok daha ufak tefek, koyu teni bir parke kadar parlak yaşlı bir kadın. Üstünde açık renkli, canlı süslemeleri olan bir kimono ile kan kırmızısı bir obi vardı. Olivier yüreğinde bir sıkıntı hissetti: Naoko hiç böyle giyinmezdi.

Yaşlı kadın Şigeru’ya yaklaştı. Tekdüze, kısık bir sesle konuşı-yordu ve kimonosunun içinde iki büklüm duruyordu. Passan’ın aklına manasım tam olarak bilmediğı bir kelime geldi: “Çeltik tar-ılası artriti.”

- Efendi Ueda bizi kabul edecek, diye açıkladı Şigeru. Karşıla-ma komitesi nedeniyle metanetini kaybetmiş gibiydi.

Rehberlerini takip ettiler. Panolar raylar üstünde kayarak açıldı. Kareli bölmelerle ayrılmış dar bir koridor. İçerisi sıcaktı; bura-da da klima çalışmıyordu. Bekleme salonu yastıklarla döşeli, tamamı kaplı kare bir mekândı. Passan seiza pozisyonunda -dizle-rin üstünde, ayaklar kalçaların altında, avuçlar uylukların üstün-de- oturmayı denedi. Şigeru sırtını duvara vererek, bağdaş kurup oturdu.

Bir şoji açıldı. Şigeru'nun söylediği gibi Takeşi Ueda genç de-ğildi. Yetmiş yaşının üstünde olmalıydı ama onları karşılayan iki cüceyle hiçbir ortak yanı yoktu. Sıra dışı bir devdi.

Yüzü, özgünlüğün bütün izlerini taşıyordu. Fazla çekik olma-yan gözler, bir ceylaninkini andıran kirpikler, gri uzun saçlar, Ay-nularınki gibi gür bir sakal... Bu Kuzey halkı çok kıllı oldukları için yüzyıllarca Japonlardan saygı görmüş, Japon halkına kor-ku salmıştı. Takeşi Ueda beyaz pamuk pijaması içinde, hem New Yorklu bir guruyu hem de Rasputin'i andırıyordu.

Şigeru'nun peşinden Passan da ayağa kalktı. Bu görüşmenin tahmin ettiğinden çok daha zor geçeceğini anlamıştı.

Psikiyatrin muayenehanesi Batı tarzında dekore edilmişti: dar ve uzun parkeler, 1930'lu yıllara ait mobilyalar, minimalist motifle-ri olan halılar. Japon bahçesine açılan pencere ve odayı bir pus gibi kaplayan tütsü kokusu dışında, insan kendini, Saint-Germain-des- Pres'deki bir psikanalistin muayenehanesindeymiş gibi hissedebi-lirdi.

Ueda onları koltuklara buyur etti. Kendisi de çalışma masasına oturdu. Şigeru vakit kaybetmeden söze girdi. Doktor kıpırdama-dan, kirpiğini bile kırpmadan dinledi, sonra aynı tonda cevap ver-di. Şigeru yeniden aynı tarzda konuşmasını sürdürdü. Sanki iki tenisçi en kibar şekilde topu birbirlerine yolluyorlardı.

Sonunda Takeşi Ueda gülmeye başladı ve Passan her şeyin sar-ıpa sardığım anladı. Japonya'da, gülmek özür dileyerek geri çevir-me göstergesiydi. Psikiyatr dişlerinin arasından muzukaşii -çok

zor- diye de mırıldanmış olmalıydı.

Passan saatine baktı: 21.20. Saat 22.00 olmadan önce buradan ayrılması gerekiyordu. Psikiyatrin Fransızca bildiğini hatırladı.

- Saçmalamayı bırakalım, dedi sertçe.

Doktor kaşlarını çatı. Olivier masanın üstüne dosyasında-ki resimleri fırlattı. Kana bulanmış duş. Kamı deşilmiş köpek. Sandrine'in parçalanmış cesedi. Ueda resimlere baktı. Hem psiki-yatr hem de Japon olması, ona duygularını iki kat daha fazla giz-leme yeteneği kazandırmış olsa da, gözle görülür bir tepki ver-di. Yanakları çukurlaştı, burun delikleri genişledi. Sonunda başı-nı kaldırdı:

- Siz... siz gerçekten Fransız polisinden misiniz?

Passan şu an için bir polis olarak değil, kaygılı bir koca olarak konuşması gerektiğini anladı.

- Paris Cinayet Bürosu'nda başkomiserim ama bu özel bir da-va. Yabancı topraklardayım. Hiçbir meşruiyetim yok. Ve özellikle bu soruşturma beni kişisel olarak ilgilendiriyor. Bağırsakları de-şilen hayvan benim köpeğim. İkiye biçilen kadm benim en iyi ar-kadaşım. Ve siz bana yardım etmezseniz, bir sonraki kurban ka-rım olacak.

Psikiyatr eliyle sakalını sıvazladı. Şimdi gözleri, bir oyuncak be- beğinkilere benzeyen kirpiklerinin ardında fal taşı gibi açılmıştı.

- Şüpheleriniz Ayumi Yamada'nın üstünde mi yoğunlaşıyor? di-ye sordu sonunda.

Neredeyse aksansız konuştuğu Fransızcası ne Şigeru'nun ne de Naoko'nun Fransızcasından aşağıydı. Tokyo'nun göbeğinde büyük bir şans.

- Hiç şüphem yok. Bu onun psikolojik profiline uyuyor mu? Ueda asabi bir tavırla peygamber sakalını kaşıdı.

- Evet.

- Cinayet işleyebilir mi?

- Evet.

- Peki siz onu tımarhaneye kapattırma gereği duymadınız mı? Takeşi hemen cevap vermedi. Arkasına sığınacağı bir cevap aramıyor, sadece kafasında gerekçeleri sıralıyordu.

- Aylardan beri onu görmüyorum.
- Tam olarak ne zamandan beri?
- Geçen senenin sonundan bu yana. O dönemde, bana durumu mu stabil gelmişti diyebiliriz. Onu babasının cenazesinde yeniden gördüm.
- O mu size haber verdi?

Ueda başım salladı.

- Bu Japonya’da âdetten midir? Yani, psikiyatrinin babasının cenazesine davet etmek?
- Hayır, diyerek gülümsedi doktor. Bir mesajdı.
- Bir mesaj mı?
- Sanıyorum... Kısacası, babasını öldürdüğünü düşünüyorum. Olivier, Şigeru’yla bir an bakıştıktan sonra konuştu:
- Bize intihar olduğu söylendi.
- Bu, resmi bilgi. Yamada Kiçijiro kendini astı. Ama bu bir mi-zansen de olabilir. Ayumi çok zekidir.
- Otopsi yapıldı mı?
- Hayır.
- Babasını neden öldürmüş olsun ki?
- Çünkü kin, uzun vadede hep kazanır.

Passan yeniden Şigeru’ya baktı. Kayınbiraderi, babanın kızını tek başına büyüttüğünü ve yeniden evlenmediğini söylemişti. Ya-kın bir ilişki.

- Bir ensest hikâyesi olabilir mi? diye sordu Passan, hayal gü-cünü fazla zorlamadan.
- Hayır. Seksin bu olayla bir ilgisi yok.

Ueda yeniden sakalıyla oynamaya başladı. Sanki evcil bir hay-vanı okşuyordu. Passan bugüne kadar binlerce şüpheliyi sorgula-mıştı ve hiç kuşku yoktu ki, psikiyatr heybesindekilerin hepsi-ni ortaya dökenecekti.

- Ayumi'yi tanıdığımda, on iki yaşındaydı, diye devam etti. Bir intihar girişiminden sonra.

- Asarak mı?

- Hayır. İlaçla. O dönemde Kesatsu Byoin Hastanesi'nde çalışıyordum. Ayumi'yi oraya kapatmışlardı. İlk görüşmeler çok zor geçti. Engelinden dolayı elbette, ama sadece o da değil. O tama-men... kendini kapatmıştı. Güvenini kazanmak çok zaman aldı. İşaret dilini öğrenmek zorunda kaldım...

Son derece dinlendirici, tok bir sesi vardı. Bir hipnozcu sesi.

- Anladım, dedi Passan, saatine bakarak. Sonra?

- Çok küçük yaşlardan beri babası ona işkence ediyordu. Fi-ziksel anlamda işkence.

Passan bunu beklemiyordu. Odanın tütsü kokusuyla yüklü ha-vası ağırlaştı.

- Tam bir psikopat, diye devam etti Ueda. Başkalarının, özel-likle de küçük kızının acı çekmesinden zevk alan bir varlık.

- Karısı?

- Boğularak ölmüş. Ne olup bittiğim kimse bilmiyor ve her şey-den şüp-he edilebilir. Ama ben Ayumi'nin anlattıklarından hiç şüp-he duymadım. Her gece en mahrem yerlerine işkence ediyordu.

- Vücudunda yaralar var mıydı?

- Birkaç tane. Ama adam, bedenin içindeki en duyarlı yerleri biliyordu. O bir jinekologdu, anlıyor musunuz?

Polis kimliği Olivier'yi soru sormaya yöneltti:

- Psikiyatr içgüdünüz dışında, anlattıklarınıza dair kanıtlarınız var mı? Ayumi belki de kafası karışık bir yeniyetmeydi ve...

- Kanıt boğazında

- Anlamadım.

- Ayumi doğuştan dilsiz değil. Bağırmasını önlemek için baba'sı ses tellerini kesmiş.

Passan'ın aklına Diego'nun susturulma şekli geldi. Eğer hâlâ

kanıta ihtiyacı varsa, kanıt gözünün önündeydi. Köpeğin ses tellerinin kesilmesi Japon kadının imzasıydı.

- Acı onun yaşamında bildiği tek şey haline dönüştü. Naoko'yla tanışınca, bu değerler değişti. Bir anda arkadaşı onun, temelinde dostluğun ve dinginliğin yattığı yeni ailesi oldu. Yıllar sonra Nao-ko Avrupa'ya gitti ve Ayumi yeniden babasının zulmüyle baş başa kaldı. Bu durum, ihanete uğradığını hissettikçe daha da acı ver-meye başladı.

Passan hikâyenin bu kısmını az çok hissedebiliyordu.

- Sonra?

- Dayandı. Tokyo Üniversitesi giriş sınavını kazandı. Burs al-ıdı ve yeniden bağımsızlığına kavuştu. Jinekolog olmak istiyordu. Aile modeli. Bitirme sınavlarını verdi ama dilsiz olduğu için nor-mal bir doktor olarak çalışamadı. Araştırma alanına yöneldi. Yıl-lar sonra Naoko ortaya çıktı ve doğumla ilgili sorunu için ondan yardım istedi.

Passan sonrasını tahmin ediyordu; daha fazla ayrıntı öğren-mek için zamanı yoktu. Özellikle karısının bu karmaşık durum içindeki yerini bilmek istiyordu.

- Aralarında homoseksüel bir ilişki var mıydı?

- Hayır. Arkadaşlık sözcüğünün boş bir kelime olmadığı bir dönemde örülmüş, sadece yoğun sevgiye dayalı bir ilişkiydi on-larınki.

- Babanın alçaklıklarından Naoko'nun haberi var mıydı?

- Ayumi, Naoko'nun bundan haberi olmadığına dair yemin et-ti. Ona inanıyorum. Karınız arkadaşımın yaşadıklarını bilmiyordu. Tıpkı onun psişik halinin ne denli ciddi olduğunu bilmediği gibi. Aksi takdirde, ondan asla yardım istemezdi.

Passan da onunla aynı fikirdeydi, başka bir soru yöneltti:

- Babasını ihbar etmeyi hiç düşünmediniz mi?

- Meslek ahlakı sebebiyle benim tanıklık yapmam imkânsızdı. İsimsiz ihbarda bulunmayı denedim ama bir sonuç çıkmadı. Japonya’da kirli çamaşırlar aile içinde yıkanır. Ayrıca Yamada seçkin bir kişiydi, gelişigüzel suçlanabilecek sıradan bir adam de-ğildi. Bizim toplumumuzdaki hiyerarşinin önemini şüphesiz bili-yorsunuzdur. Kanıt gerekiyordu...

- Kızının vücudunda yaralar vardı.

- Polise bildirdim. Birçok kez. Aynca Ayumi’yi şikâyetçi olma-ısı için ikna etmeye çalıştım. Ama bundan söz edilmesini istemi-yordu. Bir Batılı için bunu anlamak zor ama...

Passan bir el hareketiyle onun sözünü kesti. Sürekli olarak

“Japon mazereti” duymak istemiyordu.

- Peki cinayet konusundaki şüpheleriniz?

- Bende bu kanı oluştuğunda, Ayumi birkaç haftadan beri kö-rtü durumdaydı. Bununla birlikte Ayumi’yi ele vermek değil, teda-vi etmek istiyordum. Hiç kuşkusuz hastalığı ciddi bir şekilde nük- setmişti.

- Onunla temas kurdunuz mu?

- Ona yazdım. Birkaç kez. Sonuç alamadım. Benim branşımda, istemezlerse insanları zorla tedavi edemezsiniz.

- Onu neden akıl hastanesi kapattırmadınız?

- Bu o kadar kolay değil. Ayumi değiştiğini ispatlamayı başa-r-mıştı. Uzmanlan kolaylıkla aldatabilirdi. Aynca engelli olduğunu da unutmayın. Bu durumu, ona hep bir avantaj sağladı.

- Onun, babası gibi bir psikopat olduğunu mu söylüyorsunuz?

Ueda ayağa kalktı ve pencereye döndü. Camdan, bahçeye ışık-lı bir hale yayan bir sürü fener görülüyordu. Damla damla yağan yağmur geçen zamanı belirtiyordu: 22.05...

- Hayır, dedi sonunda doktor, ellerini arkasında birleştirerek. Bir psikopat dalaverecidir. Hiçbir insani duygusu olmayan bir kan dökücüdür. Ayumi ise tam tersine, duygularının etkisinde ka-ı-lan, tutkulu bir insandır. Bugün tüm bu yaptıklarının sebebi aşın duygusal olması.

- Bu, olaylara bakış açısına bağlı.

Psikiyatr döndü. Şimdi camdaki yansımasından daha uzun, daha güçlü bir başka Takeşi vardı. İki kat daha üstün ve daha otoriter bir Takeşi.

- Ayumi psikotik. Sizin çocuklarınızı kamında taşıırken yeni bir aile kurmak gibi boş hayallere kapılmıştı. Bununla birlikte, her seferinde Naoko bebekle birlikte geri döndü. Sözleşme böyleydi. O zaman onun yıkıldığını ve isyan ettiğini fark etsem de git-gide psikoza dönüşen hıncım önemsemedim.

Şimdi, vaşi kâğıdından duvarların üstünde büyüyen, Ayumi'nin gölgesiydi. Soyut bir sürüngen gibi, başı tavana değiyor, omuzları tüm odayı kaplıyordu.

Passan, önü ters çaprazlanmış kimono ile No maskını hatırladı. Ölüm ve felaket getiren bir varlık - hiç şüphesiz.

Passan, Ueda'ya başka sorular da sormak isterdi ama artık zamanı kalmamıştı. Konuşmanın sona erdiğini göstermek için ayağa kalktı ve doktorun karşısına dikildi:

- Babasım öldürmek için neden bunca yıl bekledi?
- İnsan psişesinin gizemi. Öfkesi bir kanser gibi olgunlaştı. Bunu önceden sezemedim. Doktor olarak bu benim hatam.

Passan psikiyatrin hiçbir şeyi anlamadığını hissediyordu. Ama ona ne yapacağını söylemek uygun kaçmazdı. Japonlar "Maymunlar bile ağaçtan düşer" derlerdi.

Doktor masanın üzerine dağılmış fotoğrafları işaret ederek yeniden konuştu:

- Şu anda korktuğunuz ne?

Passan resimleri toplarken yeni korkularından bahsetti. Adadaki randevu. Ölümüne bir düello ihtimali. Kanlı ve acımasız bir son. Takeşi hiçbir yorumda bulunmadı. Sessizliği bir onaylamaydı.

Olivier şoji'ye doğru yürüdü. Şigeru da ayağa kalktı. Maçta olup bitenlerin farkında olmayan bir hakemi andırıyordu.

- Bize önerebileceğiniz bir şey var mı?
- Polise haber vermenizi öneririm, hepsi bu. Gerçek polise. Ya-ıni demek istediğim, bizim polise.

Olivier elinde olmadan sırttı.

- Eğer bunu yaparsam, tanıklık edecek misiniz?
- Cevabımı biliyorsunuz.
- O halde, siz de benimkini biliyorsunuz.
- Seninle geliyorum.

-Ne?

- Nagasaki'ye. Seninle geliyorum.
- Söz konusu bile olmaz. Bu kişisel bir iş.

22.20. Bir taksi bulmak için koşar adımlarla yürüyorlardı. Yağ-mur şiddetini artırmıştı, daracık sokaklarda kabarmış bir nehir gibi akıyordu. Kapılara asılı fenerlerden yayılan ışıklar suyun yü-zeyinde lal rengi yansımalar oluşturunuyordu.

- Naoko benim kız kardeşim. Bu beni de ilgilendiriyor.
- Sana söyledim: Olmaz.

Passan durdu ve kayınbiraderine döndü. Tufanı andıran yağ-mur havayı hiç serinletmiyordu. Tam tersine, fırtına insanın yü-zünde patlayan binlerce ılık zerrecikle yüklüdü.

- Bu seyahat bir aptallık, diye ekledi alçak sesle. Ve FYansa'da aptallıklar yalnız yapılır.

Şigeru'nun, söylediklerini anladığından emin değildi - yağmu-run gürültüsü sesini bastınıyordu. Ama en azından niyetini sezmiş olmalıydı: İşini yalnız halletmek, kendini başkası için feda etmek, bir Japon'un anlayacağı şeylerdi.

Passan bu kez daha hızlı bir şekilde yeniden yürümeye başladı. Şigeru şemsiyesini açtı ve ona yetişmeye çalıştı. Görünürde hâlâ bir taksi yoktu. Olivier gerçeği kabullenmek zorundaydı: Nere-ye gideceğini bilmiyordu.

Üstünde kemerli bir köprü bulunan bir nehrin kıyısında durdu. Salkımsöğütler sağanağın altında eğiliyor ve sanki kendi yansımalarını hayranlıkla seyrediyorlardı. Naoko olsaydı, “Japon işi” derdi.

Şigeru onu arkada bırakıp hızlı hızlı yürümeye başladı. Ariadne’nin gizemli ipini takip ediyormuş gibi dar sokaklarda ko-şuyordu. Passan da peşine takıldı. 22.40. Uçağı bir saat içinde ha-ıalanacaktı. Haneda Havalimanı’na yanm saatte gidilebilirdi. He-men bir taksi bulmak koşuluyla hâlâ uçağı yetişme şansı vardı.

- Olivier-san!

Şigeru bezelye rengi bir taksinin açık kapısı önünde onu bek-liyordu. Passan külçe gibi kendini koltuğı bıraktı. Klimanın üfle-diğı soğuk hava, sırlıklam giysilerini soğuk bir film tabakasıyla kaplamıştı sanki. Arabanın içinin temizliğı, okalıptüs kokusu ve işli örtüler karşısında, kendini zarif bir burjuva salonuna girmiş hipopotam gibi hissetti.

Şoför oylanmadan hareket etti. Şigeru ona acele etmeleri ge-rektiğinden bahsetmiş olmalıydı. Passan arkasına döndü ve sağa-nak altında silikleşen mahalleye baktı. Orada burada inatla dire-nen kahverengi, boynuzlu çatılar, buhar bulutları, fenerler... Ani-den bir kavşanın dört köşesinde “McDonald’s” ve “Starbucks” ta-belaları belirdi. Işıklı oklar, kanji biçiminde neonlar... Modern Tokyo’ya geri dönüyorlardı.

Passan koltuğına iyice yerleşti ve son bilgileri kafasında tarttı. Öğrendiğı her şey onu Naoko’dan, evliliğinden, onunla yaşadığını sandığı yıllardan biraz daha uzaklaştırıyordu. Hayatının gizli yan-lan en sonunda açığa çıkmıştı. Japon tarzı gizlilikler. Buna sevin-mesi gerekmez miydi? Ama şu an için düşündüğü tek şey, kılıçla yapılacak o saçma dövüşü.

- Şaşırmana gerek yok, dedi Şigeru, onun düşüncelerini oku-muş gibi.

- Neden şaşırayım? diye, sırtarak karşılık verdi Passan. Ço-cuklarımla bir delinin karnında büyümesine izin verdiğıne mi? Bana bundan hiç söz etmemiş olmasına mı? Yoksa Çin Deni- zi’ndeki bir adada kılıç düellosuna hazırlandığına mı?

- Ben de senin kadar sarsıldım Olivier-san.

- Hayır, benim kadar sarsılamazsın. Esas şaşırtıcı olan da bu. Her şey tepetaklak olmuş ve sen bunu normal buluyorsun.

- Bu buşido, diye cevapladı Şigeru, ciddi bir ses tonuyla. “Sa-vaşçının yolu.”

Passan kahkahayla güldü. Samurayların onur kuralları. Saçma-lığa varan bir sadakat ve onur felsefesi.

- Bana Naoko’nun buşido’ya göre mi hareket edeceğini söylü-yorsun?

- Bu onun doğasında var.

Olivier yeniden gülmek istedi ama bu isteği boğazında düğüm-lendi.

Şigeru’ya doğru eğildi. Islak giysilerinden sıcak hava dalga-

sı yükseldi. Ter ve şehrin kalabalığının pis kokusunu duyuyordu. Korkunun ve şaşkınlığın kokusunu da.

- Naoko’yla on yıl yaşadım, dedi dişlerinin arasından. Bana kız kardeşinin kim olduğunu öğretemezsin. Dünyada geleneksel de-ğerlere sırtını dönmüş tek bir kişi varsa, o da Naoko’dur.

Şigeru ellerini bacaklarının üstüne koydu. Dimdik oturuyordu, ensesi kazık gibi sertti, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Her zaman-ki kaygısız kişiliğini birkaç ışıık yılı geride bırakmış, törensel bir duruş sergiliyordu.

- O ne isterse söyleyebilir, bu değerler onun damarlarında akı-yor.

Passan, Naoko’yla ilgili gözlemlerini yineleyerek şeytanın avu-katlığına soyundu:

- Buşido tamamen geçmişte kalmış eski bir felsefe. 1930’lu yıl-larda askerlerin kitleleri cezbetmek için günün beğenisine uy-gun olarak yeniden gündeme getirdiği bir şey. İki milyondan fazla genç askerin hayatma mal olmuş bir yalan dolan.

Şigeru gözlüğünü düzelttikten sonra soğukkanlı bir şekilde ce-vap verdi:

- Sorun, ne dönem ne de kuralların meşruiyeti. Sorun, bu nok-taya neden geldiği. İbranilerin On Emir’i gibi, Japonların da bu eski kuralları neden benimsediği. Çünkü bu bizim içimizde Olivier-san. Yüzyıllardan beri.

Oldum olası. Bizleri genlerle belir-lenmiş bedenler dünyaya getirir, ama çok daha derine inersek dü-şüncelerden yaratılırız.

Demek buydu. Samurayların ilkesini düşleyip durmuş olan Passan, bu kurallar karşısında hep meraklı bir yabancı olarak kalmıştı. Bu kuralları hep yadsımış olan Naoko ise bütün benli-ğiyle bunların etkisindeydi. Ve bugün içgüdüsel olarak, düşmanı-nın kaniyle onurunu temizlemeye gidiyordu. Saçmalık.

- Ölene kadar dövüşecekler, dedi Şigeru. Bu hikâyede bir an-ne fazla.

Passan somut ayrıntılara bel bağlıyordu:

- Bir kılıç bulması gerekir.
- On dört yaşındayken babam ona bir kılıç hediye etmişti. Ça-lışma odasında özenle sakladığı, eski bir parça.

SAÇMALIK.

- Kılıcı yanında götürdü mü?
- Bardan dönünce ilk işim onu kontrol etmek oldu.

Artık ekleyecek bir şey yoktu. Yağmurun gürültüsü seslerini bastırıyor, sanki onları teselli ediyordu. Passan neredeyse bağı-şıklık kazanmış gibi kendini hem tehdit altında hem de güvende hissediyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından sordu:

- Şansı olduğunu düşünüyor musun?
- Bilmiyorum. Her şey Ayumi'nin antrenmanlara devam edip etmediğine bağlı.

Sandrine'in cesedi buna en iyi cevaptı. Onu tek bir kılıç darbe-siyle öldürerek, Ayumi acımasız bir deneyime sahip olduğunu ka-nıtlamıştı. Buna karşılık Naoko en az on yıldan beri bir bokken'e elini bile sürmemişti. Kan banyosundan önce Nagasaki'ye ulaş-ması gerekiyordu. Bu onun tek şansıydı.

Bu düşünce akima başka bir şeyi getirdi: Artık odadaki çekme-cede durmayan kaiken.

Buşido Naoko'nun kanında olabilirdi. Babası ona öldürücü bir silah hediye ederek saçmalamış olabilirdi. Ama Passan da, o ap-talca hediyeği Naoko'ya vererek daha az saçmalamamıştı.

Nagasaki, gece saat 01.00. Tokyo'dan bin kilometre uzakta, ha-vada en ufak bir düzelme belirtisi yoktu. Passan havaalanı termi-nalinden çıktığında, bir perdeyi andıran yağmur çok şiddetli ve inatçıydı.

Şigeru'yu Tokyo'da kalması için ikna etmeyi başarmıştı. Şim-di bir taksi bulması gerekiyordu. Şiddetli yağmurdan hiç rahat-sız olmayan insanlar şemsiyelerinin altında yürüyorlardı. Bu so-ğukkanlılıkla daha önce Hindistan'da ve Afrika'da da karşılaşmış-tı. Sanki muson yağmurları evlerinin herhangi bir mobilyasından farksızdı, alışıldık bir yorgunluk yaratıyordu sadece.

Birden, çevresine su sıçratarak ilerleyen turuncu renkli bir araba gördü. Bu çiğ renge, karanlıkta ona aşına gelen tek şeye coşkulu bir minnet duydu. Elini kaldırmasıyla arabanın kapısı, bir hayalet tarafından düğmeye basılmış gibi kendiliğinden açıl-dı. Taksiye atladı ve sadece bir kelime söyleyebildi: "Otel." Şoför için bu sözcük yeterli olmuştu.

Passan daha önce de Nagasaki'ye gelmişti. Burayla ilgili iki şey hatırlıyordu. İlki: Bu liman kenti Hiroşima'nın ihmal edilmiş kız kardeşiydi. Burası da 9 Ağustos 1945'te atom bombası saldırı-sına uğramıştı ama ikinci hedefin hikâyesi hep onunkinin önü-ne geçmişti. Hatırladığı ikinci şey de, yerleşim yerlerinin, en azın-dan merkezde olanların tamamen geleneksel üsluba uygun ola-rak yeniden inşa edilmiş olmasıydı. Kırmızı ve çikolata tonların-daki, kıvrık çatılı ve taş bahçeli evlerin bulunduğu vadiyi hâlâ ha-tırlıyordu.

Şimdilik hiçbir şey görmüyordu. Nagasaki sanki karartma al-tındaymış gibi karanlığa gömülmüştü. Şoför sadece farların ay-dınlığında yol alıyordu. Passan cama yaklaştı ve gözlerini kıs-

tı. Araba bir viyadüğün üstünde yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Aşağıda kiremitten, ahşaptan, betondan tarlalar gibi görünen so-kaklar, binalar, evler sıralanıyordu.

Dar sokaklardan oluşan bir labirente girdiler. En nihayet, eğimli bir çıkmaz sokağın dip tarafında bir otel görüldü. Giriş katından mum ışığını andıran,

sıcak bir aydınlığın yayıldığı tek katlı, uzunlamasına bir binaydı. Belki de bu bir ışık kaynağı yü-zünden Passan birkaç saat uyuyabileceği bir güvenlik şeridinin içine girmiş gibi bir hisse kapıldı.

Taksinin parasını ödedi. Gökyüzündeki bulutlar gitmiş, yağ-mur kesilmişti. Ay, haikullarda olduğu gibi, yeni koparılmış, taze bir meyveyi çağırıyordu. Ama hava hâlâ çok sıcaktı. Dünyada-ki her şeyi sırlıslam eden, cildin bütün gözeneklerini dolduran ıslak bir sıcaklık. Bir buzdolabına girer gibi otele girdi.

Yıpranmış halılarla kaplı, bej duvarlı resepsiyon bir morg ka-dar soğuktu. Burada elektrik tasarrufu yapmıyorlardı. Bankonun ardında, yaşı anlaşılmayan bir kadın sanki onu bekliyordu. Çıkık elmacıkkemiklerinin üstünde çilleri olan gri tenli bir kadındı. Üs-tünde, hostes ceketi ile mutfak önlüğü arasında kararsız kalmış gibi görünen, bordo-siyah bir üniforma vardı.

Passan İngilizce üç kelime söyledi, pasaportunu gösterdi, öde-meyi nakit olarak yaptı. Japon kadın tek kelime etmeden ve yan-mış yüzüne şaşkın bakışlar atmadan onu odasına kadar götür-dü. Oda bir keşiş odasını andırıyordu: Bir yatak, bir dolap ve bir banyodan başka bir şey yoktu. Otelci gözden kayboldu. Pas-san sokaktan gelen kahkahalar, kâh artıp kâh azalan ayak sesle-ri duydu. Sonra bütün sesler kesildi, sanki dışarısı da boş odası-na uyum sağlıyordu.

Saat 02.00 olmuştu. Hava aydınlanmadan hiçbir şey yapamaz-dı.

Işığı yakmadan, el yordamıyla tuvalet çantasını buldu ve duşa girdi. Çıkınca yeni bir tişört ve bir külot giydi, dişlerini fırçaladı. Klimayı sonuna kadar açtı ve kendini yatağa bıraktı. Bacaklarını kamına doğru çekerek örtünün altında büzüldü, enerjisini yeni-den topladığını hissetti, bu işte yalnız olduğunu biliyordu.

Eylem gücü olarak elinde sadece bu yorgun beden vardı. Bu-güne dek yönettiği en alt seviyedeki bir polis operasyonuydu bu.

Gökyüzünü yol yol yapan hantal sağanağın arkasında gün ağarı-yordu. Naoko dağın tepesindeki tapınaktaydı. Dört bir tarafı açık, yaklaşık kırk metrekare genişliğinde, servilerden yapılmış basit bir yerdi. Cilalı direkler, ağaç kabuğundan bir çatı, siyah keresteden bir zemin. Tam ortada, kalın

burma ipiyle bronz bir an, arınmak için su dolu leğenler. Başka bir şey yoktu. şinto tapmakları her za-man boş olurdu; onları dualarla, meditasyonlarla doldurmak gere-kiyordu - Naoko da burayı korkusuyla dolduruyordu.

Yine de hiç rüya görmeden ve hiç uyanmadan, ulu çamların hı-şırtısı altında rahatça uyumuştu. Kimonosuyla, bir krizalit gibi değişime uğradığını düşünüyordu, ama tam tersiydi. Bir gün n-ce, bir kelebektir, Avrupalı zgr bir kadındı. şimdi ise biyolojik ortamına, doğal çevrimine mahkûm bir tırtıl olmuştu. Diğer uy-sal, önemsiz hayatlar arasında bir hayat - bir Japon kadını.

Çantasını karıştırdı ve plastik torbaya sarılı bir miktar pirinç buldu. Ağzl bir şekilde, elleriyle yedi. Soğuktu, yapış yapıştı, canlandırıcı bir etkisi vardı. Bir yanı bu tadı çok iyi biliyordu. Yıl-ların getirdiği Batı tarzı yemek alışkanlığı hiçbir şeyi değiştirme-mişti. Genetik hafızası, bir pagodanın dibinde, eltik tarlalarının serinliğinde diz çökerek yenen yemeklere dayanıyordu.

Adaya akşam saatlerinde ulaşmıştı. On bin yen karşılığında Naoko'yu adaya getiren balıkçı ona cep numarasını bırakmıştı

- dönüş için. Tabii her şey yolunda giderse. Adanın batı kıyısının-daki, siyah kumlan olan bir plaja yanaşmışlardı. am ağalan ve ağalann diplerine yerleştirilmiş taş fenerler onu bekliyordu san-ki. Tam bir film dekoruydu - ilk sahnelerden itibaren insanların ölmeye başladığı eski kılıç filmlerinden biri.

Adanın tepesindeki tapmağa varmıştı. Haftada bir kez gelen

bahçıvanlar ve temizlikiler dışmda buraya kimse uğramazdı. Ka-ranlıktır hemen antrenman yapmaya başlamıştı. İtto seiho'nun on iki tekniği. Sonuç pek parlak değildi. Birkaç ısınma hareketiyle kaybettiği yılları yakalayamazdı. Üstelik bugüne kadar hiç gerçek bir kılıçla çalışmamıştı - çok tehlikeliydi.

Kalktı ve giyindi. Bir eşofman altı, pamuklu bir yukata, basket ayakkabıları. Hepsi koyu renkliydi ve İkinci Dünya Savaşı sırasında kadınların giymek zorunda olduğu üniformaları hatırlatıyordu; bu kıyafet, kimonolardan farklı olarak, koşmayı ve hareket etmeyi kolaylaştırmıyordu. Belini kumaş bir

kuşakla bağladı ve kılıcını yer-leştirdi. Soma pantolon cebine kaiken'i soktu - B planı.

Hiç kendini bu kadar aptal hissetmemişti. Passan'ın bir polis operasyonuna silahşör kostümüyle gitmesi gibiydi. Ama aynı za-manda da kendini dengede hissediyordu. Hayatını yönlendiren, özdeşleştiği bir gelenekle bütünleşmiş gibiydi. Zaten Passan da, mesleğinde D'Artagnan değerlerine sahip çıkmayı hiç saçma bul-maz ve öyle davranırdı.

Kumsala inen anayolu takip etmek yerine doğuya doğru yürü-dü. Adanın arkasındaki bir başka kumsalı görmesini sağlayacak bir çıkıntı hatırlıyordu.

Islatmadığı en ufak bir toprak parçası bırakmayan yağmur, yoldaki her taşı ayna gibi parlatıyordu. Naoko, Ayumi'yi düşünüyordu. Ondan korkmuyordu, işlediği cinayetler ve deliliği, geç-miş anılann yerini almayı başaramazdı, inanmasa da, Naoko hâlâ bir anlamaya varacaklarını umut ediyordu.

Taraçayı buldu. Ama bu gözlem yerinin bir işe yaramayacağını hemen anladı. Ayumi henüz adaya ulaşmamış olsa bile, diğer ta-raftan gelebilirdi. Eğer adadaysa, bu tepede sırtını boşluğa vere-rek onu beklemek hiç iyi olmazdı.

Geri döndü ve adanın içlerine girmekten kaçınarak batıya doğ-ru indi. Bilmediği bu cangıla dalması söz konusu olamazdı. Ana kûmsala gidip onu beklemesi de.

Artık bir şey düşünmüyordu. Birkaç saat, belki de birkaç da-kika içinde dövüş başlayacaktı, hiçbir şey düşünecek hali yoktu. Sadece doğayla bütünleşmiş bir varlık, gökyüzüyle kucaklaşan toprağın içindeki bir tırtıldı. Yağmurla bütünleşiyor, onu benim-siyor, onunla besleniyordu. Tıpkı aldığından daha fazla hayat ve-ren orman gibi...

Kumsalın manzarası iç açıcı değildi. Bulutlar dev ponza taşlan- na benziyordu. Dalgalar katran rengindeydi. Çarpıp çatlayan dal-galardan, sıcak asfalttan çıkanlara benzeyen su buharı yükseli-yordu. Ufuk, kurşun rengi bir perdenin ardındaydı.

Birden başı döndü. Her şey alabora oldu. Deniz eğilip büküldü. Zemin sallandı. Dengesini yeniden bulduğunda ne olduğunu anla-maya çalıştı ama

sallantı yeniden başladı. Daha güçlü, daha şiddetli. Bu kez yere düştü ve rüya görmediğini anladı.

Bir deprem.

Son depremden bu yana, her hafta az ya da çok şiddetli sarsıntılar oluyordu. Bunların, yeni bir felaketin habercisi olan öncü depremler mi, yoksa tam tersine büyük depremin sona erdiğini gösteren artçılar mı - geçip giden bir kuyrukluyıldızın kuyruğu gibi - olduğu bilinmiyordu. Bir efsaneye göre Japonya, sürekli hareket eden dev bir yayınbalığının sırtındaydı. Yayınbalığı uyanmak üzere miydi, yoksa yeniden uyumak üzere mi, bunu kimse bilmiyordu.

Siyah kumda dizlerinin üstünde duran Naoko gülümsedi. Bu sarsıntı bir uyarıydı.

Belki dünyanın sonunu değil ama onun dünyasının sonunu haber veriyordu.

Passan sıçrayarak uyandı ve yataktan düşmüş olduğunu fark etti. Pencerenin dışındaki, ayan bozulmuş bir televizyon görüntüsü gibi titreyen manzarayı gördü. Yeni bir sarsıntı. Perdeler takırlı olduğu yerden kurtuldu. Tavan vantilatörü, tehlikeli bir şekilde sallanarak gıcırdamaya başladı. Emekler vaziyette duran Passan, ellerinin ve dizlerinin altındaki zeminin belirgin bir şekilde sallandığını hissediyordu.

Etraf yeniden sakinleşti. Ama vücudunun tüm uzuvları hâlâ titriyordu. Tutunacak hiçbir şey olmadığında, geriye ne kalıyordu? Ayaklarımızın altındaki toprak. Yıkılacak en son şey, son sığınak. Üçüncü bir sarsıntı duvarları sallamaya başladı. Tavan sıvası, bir pastanın üstündeki pudraşeker gibi yatağın üstüne ve yere döküldü. Tüm otel dişlerini takırdatıyordu. Passan bu gibi durumlarda ilk güvenlik önlemi olarak bir masanın altına girilmesi gerektiğini hatırladı.

Ama odasında masa yoktu. Yatağına doğru giderken, vantilatör takılı olduğu yerden kurtuldu. Alet, bir topaç gibi dönerek önce şiltenin üstüne, oradan da yere düştü. Passan son anda duvara yapıştı. Vantilatörün dönmesi durana ve dünya eski halini alana kadar, sıvaya bulanmış bir halde öylece bekledi. Her şey düzene girene kadar.

Saniyeler geçti. Çok uzun. Sonu gelmeyen saniyeler. Gerçekten bitmiş miydi? Yoksa sarsıntı daha güçlü olarak yeniden mi başlayacaktı? Koridorda homurdanmalar duydu. Şüphesiz işletmeci bu sarsıntının yol açtığı hasardan şikâyet ediyordu. Sesinde panik emaresi yoktu, sanki kedinin yeni aptallıkları söz konusuysaydı.

Passan ayağa kalktı ve şaşkınlıkla üstünü silkeledi. Bir deprem eksikti. Japonya'daki depremlerle ilgili yüzlerce şey okumuştı, ama bunu ilk kez yaşıyordu. Saatine baktı. 06.30. Gitme vakti gelmişti. Eşyalarını topladı.

Sürme kapı yana doğru açıldı. Koyu frambuaz renkli önlüğüyle otelci kadın görüldü. Gülüyor, söyleniyor, sızlanıyor, yüzünde birbiriyle çelişen ifadeler meydana geliyordu. Değişmeyen tek şey yüzünün gri rengiydi.

- Sumimasen...2 8

Tavandan düşmüş vantilatörü görünce, yeniden söylenmeye başladı. Passan çantasını kapattı ve başını çevirmeden kadını selamladı.

Dışarıdaki hareketlilik ne saatle ne de yağmurla bağdaşmıyordu. İnsanlar gülüyor, sağanağın altında bağırıyorlardı, dünya-lım öfkesinden bir kez daha kurtuldukları için mutlulardı. Bunun yansıması olarak, kuşlar elektrik tellerinin üstünde boğazlarını yırtarcasına ötüyorlardı.

Olivier bir taksi bulmak için dar sokağa çıktı. Sıcaklık birkaç derece daha artmıştı. Bu saatte bile insan kendini saunadaymış gibi hissediyordu.

Sağa döndü, daha geniş bir yola çıktı. Tabelalar yerlere düşmüştü. Klimalar, antenler binalardan sarkıyordu. Bir taksiye seslendi. Roissy Havalimanından bir sözlük alacak zamanı olmuştu. Hızla "balıkçı bannağı"mn Japonca karşılığını buldu.

- Gyokoo, dedi.

Şoför en az on kere tekrarlattığı kelimeyi bir de kendisi telaffuz ettikten sonra nihayet heceler anlamını bulmuş gibi başıyla onayladı.

Taksi dar sokaklarda yılan gibi kıvrılarak yol almaya başladı. Passan anılarındaki şehri yeniden bulmuştu. Dalga dalga yayılan kahverengi çatılar, çamlıklar, taş tapmaklar... Gri, yeşil ve sonsuzluk. Yağmurda parlayan kiremitler balık pullarını andırıyordu. Evlerin köşeleri, koyu renkli

köpükleriyle iç karartıcı bir denizi çağrıştıran kıvrık dalgalar oluşturunuyordu. Nagasaki bir deniz şehriydi, buna şüphe yoktu.

Tavuk şiş satan bir satıcı gördü, taksiyi durdurdu ve ızgaracıya kadar koştu. Beş tane aldı; bir sundurmanın altında, çörlenlerden akan suların sesini dinleyerek ve bu birkaç dakikalık soluklanmanın doğru olup olmadığı düşünerek tavukları yuttu. Ama gerçekten durum bu kadar acil miydi? Düello bu sabah mı olacaktı?

Yoksa yarın mı? Ya da üç gün içinde mi?

Yeniden yola koyuldu. On dakikalık bir yolculuktan sonra, bir burnu dönünce, üzerinde Megami Köprüsü'nün yükseldiği körfez karşılarına çıktı. Limandaki binlerce gemi sallanırken direkleri iç içe geçiyordu. Gemi gövdelerinin arasında, ağır, hantal dalgalar kara kara düşünüyor gibiydi.

Kara tarafında egzotizm yok oluyordu: süslemesiz binalar, antrepolar, vinçler... Her şey griydi. Nagasaki inci çiftlikleriyle ünlüydü. Passan şehrin kendisinin de bir sedef olduğunu düşündü. Her çatı, her bina cephesi, her tekne bu ince maddeyle kaplanmış, sertleşmişti. Körfez, deniz suyu ve tuzlu ışıkla balkıyan devasa bir kabuklu gibi açılıyordu.

Passan bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı ve taksiyi Li-man Başkanlığı'nın önünde durdurdu. Balık pazarı en cıvıvli saatlerini yaşıyordu. Passan yengeç ve istiridye dağlarını, ton ve morina balığı tezgâhlarını hızlı adımlarla geçti. Her yerde iyot kokusu vardı. Yassı yüzler ona gülümsüyordu. Kaya tuzunda kuru-tulmuş gibi buruşmuş yaşlı kadınlar tezgâhlardaki balıkları kokuyorlardı. Kimse bu kıyılarda yarım saat önce deprem olduğuna inanmazdı.

Omzunda çantasıyla iskeleye vardı. Her balıkçı teknesinin önünde, "Utajima" diye bağırarak rıhtım boyunca ilerledi. Beşinci girişiminde, beysbol kasketli iriyan bir adam eğildi ve bir malkineli tüfek gibi peş peşe hai29 dedi. Yolculuk için yirmi bin yen istedi. Passan hiç itiraz etmeden parayı ödedi. Pazarlık yapmaya ne zamanı ne takati vardı.

Motor homurdandı, motorcu teknelerin arasında manevra yaptı. Sağanak iyice şiddetlenmişti. Dalgalar güçlü şapırtılar çıkarıyordu. Koydan çıktıklarında dalgalar derinlerden gelen bir nefes gibi bir anda büyüdü. Sonu gelmeyen bir döngü içinde, mağara boyutlarındaki dalgaların

üstünde yol alıyorlar, sonra karanlık dalga çukurlarına gömülüyorlar, ardından tekrar köpüklü dalga tepelerine çıkıyorlardı.

Baş tarafta oturduğu yere sımsıkı tutunan Passan, cam elya-ından yapılmış tekne gövdesinin dalgaların üstünde çatırdadığı-nı duyuyordu. Hiçbir şey görmüyordu. Sadece hızla çarpıp uzak-laşan ve sürekli geri çekiliyormuş izlenimi veren yağmur duvarı-nı hissediyordu. Yanm saat sonra balıkçı hızı düşürdü. Motorun gürültüsü de bir oktav azalmıştı. Tekne dalgaların ritmine uyum

29. "Evet, hayhay" anlamına gelen Japonca sözlük. (ç.n.)

sağladı. Passan elini gözlerine siper etti ve sonunda, dalgaların hizasında beliren kahverengi ve yeşil lekeyi gördü.

- Utajima, diye bağırdı motorcu var gücüyle.

Ada, sanki gökyüzünden düşmüş bir buluttu. Suyla neredeyse aynı hizada bir sıvı yoğunlaşması. Volkanik kumsal, kakao ren- gindeydi; oysa tepe, sanki şiddetli yağmurlarla yıkanmış ve te-mizlenmiş gibi yemyeşildi. Gizemli aynntı ise ormanın eteğinde-ki kırmızı noktaydı: Bir torii. Bu cilalı ahşap revak, bir tapınağın girişini gösteriyordu. Adanın tamamı, Şinto dininin kutsal ruhlan olan Sami'lerin yaşadığı kutsal bir yer olmalıydı.

Balıkçı, kumsala olabildiğince yakın bir yere yanaşmayı başara-dı. Passan kıyıya atladı ve cep numarasını kaydettikten sonra de-nizciyi selamladı. Ve ormana doğru döndü. Torii'nin altında, te-penin zirvesine doğru tırmanan bir patika vardı. Ters kemerin al-tından geçti ve tırmanmaya başladı. Yolun kenarlarında bazı ağa-ç gövdelerinin etrafına ip sarılmıştı, bu da, bu ağaçlarda kamı'lerin yaşadığını gösteriyordu. Yukarı tırmandıkça, kendini çok uzak-lardaki Broceliande Orman'm andıran perili bir ormana girmiş gibi hissediyordu.

Sanki bunu doğrular gibi, tepede tapmak göründü. Dört tarafı açık bir pagoda, koyu renkli ahşap direkler üzerine yerleştirilmiş boynuzu andıran bir çatı. Tapınağın loşluğunda, bronz çanı, yala-ğı, bağış sunağını fark etti.

Basamakları çıktı ve bir sütunun dibinde Naoko'nun çantasını gördü. Her zaman kalitesini -sugeçirmez, işlevsel- övdüğü suge-çirmez kumaştan çok cepli bir tür heybe.

Bu sıradan eşya bile Passan'm kalbim sıkıştırmaya yetti. Naoko buradaydı. Ayumi, Naoko'yu ondan önce bulmuş olabilir miydi?

Tek bir gerçek vardı: Av başlamıştı.

, & % al\\ manın V % çekten duru

Naoko şok dalgasından beri kımıldamamıştı, kumda dizlerinin üstünde duruyordu. Bu şekilde ne kadar süre geçtiğini bilmiyor-du. Birkaç dakika, bir saat, daha fazla...

Kumsal dev bir portakal kabuğu gibi milyonlarca topluiğney- le delinmiş gibiydi. Rüzgârla dallarından kopmuş yapraklar yer-lere saçılmıştı. Dalgalar hışırdıyordu. Oluşan köpükler durmak-sızın kuma vuruyordu. Sağanağın altında boğulacak mıydı, yoksa onu yutmak istercesine yaklaşan dalgalara yem mi olacaktı, bu-nu bilemiyordu.

Birden bir önseziyle irkildi ve başını kaldırdı. Yağmur bütün şiddetiyle gözlerine vurdu.

Oradaydı.

Bir fino köpeğini andıran her zamanki perçemleri ve kısık gözle-riyle. Saçlarını sumo güreşçileri gibi topuz yapmıştı. Üstünde ant-renman ceketi olarak kullanılan siyah bir keikogi ile yine aynı renk-te, samuraylara özgü bir pantolon-etek olan hakama vardı. Kılıçla-rım, katana ile vakizaşi'yi, kesici kısımları yukarı bakacak şekil-de kemerine sokmuştu. Manolya ağacından yapılma, cilalı iki kın Toşiro Mifune'nin filmlerindeki gibi kalçasının üstünde kesişiyordu.

Görüntü gerçekten çok komikti. Ama Naoko'nun hiç gülecek hali yoktu.

İhtiyatla ayağa kalktı, az kalsın yeniden yere düşüyordu. Uyuş-muş bacakları artık onu taşımıyordu. Toprağın üstünde yaşama yeteneğini kaybetmişti.

Naoko yeniden dengesini buldu ve ip gibi yağın yağmurun ara-sından seslendi:

- Hâlâ anlaşıyoruz.

Bir saniye sonra kılıç Ayumi'nin elindeydi. Naoko onun kılıcı kınından çıkardığını bile görmemişti. O anda bu durumdan iki sonuç çıkardı: Dilsiz, çalışmalarına hiç ara vermemişti. Dolayısıyla da onun karşısında hiç şansı yoktu.

Ayumi ağır hareketlerle kılıcını aşağı indirdi. Ve tek harekette kumun üstüne birkaç ka\ji karakteri çizdi.

Naoko gözleriyle arabesk şekilleri takip etti. "Çok geç" yazı-yordu.

Katil, kılıcın keskin kısmını sol elinin başparmağı ve işaretpar- mağıyla hafifçe tutarak, geleneksel hareketle kınına soktu. Nao-ko hatırlıyordu: Bu silahlar XVII. yüzyıla, Genroku dönemine aitti. Ayumi'nin babasının armağanıydı. Kendi kılıcı onunkiyle aynı de-ğerde değildi; babasının ailesinden kalmıştı, yani o kadar eski de-ğüdi ve çeliği, Ayumi'nin muhteşem silahlarıyla boy ölçüşemezdi.

Hasmı dikilitaş şeklindeki koyu renkli bir kayayı işaret etti. Aralarında elli metre kadar bir mesafe bırakarak o tarafa doğru yürüdüler ve sağ tarafında siyah taş blokların, sol tarafında ise çam ormanının bulunduğu kumluk bir açıklığa geldiler. Naoko uysal bir şekilde onu takip ediyordu. Ayumi'nin her şeyi önceden düşünmüş olduğunu anlıyordu, nedense hiç şaşırmamıştı. Sade-ce burada, geri döndürülemez bir söz adına bir zamanlar kanları-nı karıştırdıkları bu yerde dövüşebilirlerdi.

Ayumi durdu. Granit kayanın gölgesi saçları ve giysüleriyle bir bütün olmuştu. Perçemlerinin örttüğü ahu dışında yüzü beyaz bir çakıl gibi parlıyordu. Filmlerde bütün samuraylann yaptığı hare-ke-ti yaptı: Sağ elinde bir kayış belirdi. Kayışın bir ucunu dişle-rinin araşma aldı ve kol yenlerini sıvalı tutmak için omuzlarının çevresinden geçirdi.

Aynı anda kılıçlarını çektiler, topuklarının üstüne oturdular, sonra sivri uçlarıyla birbirlerine dokunacaklarmış gibi kılıçlarını doğrultular. Naoko bu hareketleri yapmayalı ne kadar olmuştu?

Bu şekilde, kılıç küıca birkaç saniye durdular. Bu anlar, nor-malde hasmını değerlendirme fırsattıydı, oysa Naoko Ayumi'yi yirmi beş yıldan beri değerlendiriyordu - ve tamamen yanılmıştı.

Aynı anda ayağa kalktılar. Kamae -savunma- zamanı. Bu, bek-leme duruşu değil, ayaklar zeminde sabit, dövüş duruşuydu. Ayu-mi yanlamasına yer değiştirmeye başladı. Naoko, hasmını merkez alarak kendi etrafında döndü. Niten öğretisi açıkltı: Dövüşün ba-şında küiç titreşimli bir tür duyargaya dönüşür, hamleyi, hasmın duruş açışm, mesafesini, darbeye karşı savunmasını algıladı.

Son anda kılıcını uzatarak Ayumi'nin bir patlama kadar ani darbesini savuşturdu. Ardından bir başka darbe. Ve bir darbe da-ha. Sonra, aralarında üç metre mesafe bırakarak yeniden savun-ma pozisyonuna geçtiler. Naoko ne ölmüş ne de darbe almıştı. Kı-lıçlar gözünün önünde patlamıştı. Yağmur damlalan birer kıvıl-cıma dönüşmüştü. Hiçbir şeyi önceden sezmemiş, hamlelerini planlı yapmamıştı. Hayatta kalmasını refleksleri sağlamıştı. Kas-larının, sinirlerinin hafızası...

Ayumi yeniden ağır hareketlerle daire çizmeye başladı ama bu kez iki eliyle tuttuğu kılıcı başımın üstündeydi. Canlüan ve ölüleri birbirinden ayırmaya hazır bir yargıca benziyordu. Naoko, kılıcı aşağıda, bu dönme hareketini takip ediyordu, ilk saldırıdan kur-tulmuş olduğunu düşünmek ona coşku ve bir tür umut veriyordu. Belki de tahmin ettiğinden daha iyiydi.

Dilsiz ona doğru bir adım attı, Naoko geriledi: işaret. Gücünü serbest bıraktı. ATsinin31 kamından ve kalçalarından çıktığını, kollarına ulaşp kılıcında toplandığını hissetti. Bir darbe, iki dar-be. Üç darbe. Peş peşe üç hamleden fazlası yapılmazdı: insanın sadece iki bacağı vardı.

Aynı anda geri çekildiler. Havaya sıcak çelik kokusu sinmişti. Ayumi artık kımıldamıyordu, kılıcı hâlâ yukarıdaydı. Sessizliği ür-kütücüydü. Kenjutsuda haykınılırdı. Haykırma, kai, esastı; en az kılıç kadar etkiliydi. Ama Ayumi bağıramıyordu, bu da ona tuhaf bir şekilde fazladan bir güç veriyordu.

Ayumi sıçradı. Yana hamle. Do. Geri çekilme. Başka bir ham-le - iki kez soldan, bir kez karşıdan. Yüze hamle. Men. Naoko her darbeyi savuşturuyordu. Becerisi geri geliyordu. Ayumi, Musaşi öğretisindeki gibi hayati noktalan hedefleyerek hamle yapıyor-du. Boyun damarlarını, bilek damarlarını, kalbi, gırtlığı, karaci-ğeri he^lef alıyordu.

Ayumi çekildi. Naoko saldırıya geçti; teması, dövüşü, ölüm dansını bırakmak istemiyordu. Hasmını yormak, aynı zamanda da hayatta kalma şansım

artırmak istiyordu. Uçurumun kenann- da yürüyordu... Bir hamle, iki hamle. Üç hamle.

Ayumi geriye doğru bir adım daha attı. Bu defa geri çekilen Na-oko olmamıştı. Naoko yaralanmamıştı, ama kılıçların arasından kazanmasının imkânsız olduğunu anlayabiliyordu. Sadece daya-nabilirdi - ve çocukları için sonuna kadar dövüşebilirdi.

Yeni bir hamle. Kılıcın kabzasını saran örme deriyi tutan par-

31. Japon ve Çin kültüründe evreni ve hayatı oluşturduğuna, canlı varlıklar ile cisimler arasında bağ oluştur-duğuna inanılan temel kavram. Batı dillerinde, aynı anlama gelmese de "ruh" sözcüğüyle karşılanabilir. (ç.n.) maklannın titrediğini hissediyordu. Nefes nefese kalmıştı. Göz-lerinden yaşlar geliyordu. Derisinin altında kanı kor gibi yanıyor-du. Kendinden geçtiğini hissediyordu. Tıpkı onur ve ölüm kalım mücadelesiyle transa geçen samuraylar gibi.

Haykırdı ve yana hamle yaptı. Geri çekildi ve karşıdan gelen bir hamleyi savuşturdu. Ayumi yeniden saldırıya geçiyordu. Nao-ko vurdu. Ayumi hiçbir hamlenin hedefine ulaşmasına izin vermi-yordu. Sanki dövüşün tüm kontrolü ondaydı.

Gücü tükenen Naoko dengesini kaybetti ve düşmemek için son anda büyük siyah kayaya tutundu. Yağmura rağmen avucu-nun yapış yapış olduğunu hissetti. Kan. Ayumi çoktan saldırıya geçmişti.

Birbirine çarpan kılıçlar vücudundaki kemikleri titretiyordu. Sona yaklaşıyordu. Kılıcı da kırılmıştı. Bir kılıcın çeliğini, sadece sahibinin ona olan sevgisi keskinleştirirdi. Oysa Naoko kılıcının bakımını hiç yapmamıştı - bu ilgisizlik hayatına mal olacaktı. Ka-tana'sim attı ve cebindeki kaiken'i bulmaya çalıştı.

Yana doğru sıçradı. Ölümcül bir saldırıdan son anda kurtul-muştu.

Ayumi de ikinci kılıcını kınından çıkarmıştı. İki kılıç havada ısı-lık çaldı. Miyamoto Musaşi'ye özgü stil. Çevikliği şaşırtıcıydı. Naoko kendini yerde buldu. Kaiken'i ceketinin cebinden çıkara-mıyordu.

Emekleyerek iki kayanın arasındaki boşluğa sığındı. Kılıç onu takip etti ve granite çarparak ürkütücü metalik bir ses çıkardı. Naoko'nun aklına jan-

ken-pon geldi: Taş makası yener, kâğıt ta-şı yener, makas kâğıdı yener... Ayaklarından çekildiğini hissetti. Çırpınarak döndü ve Ayumi'nin suratını gördü. Gözleri etten bir maskedeki iki tırnak izini andırıyordu.

Hiç düşünmeden bacaklarıyla tepinmeye başladı ama dilsiz, onu ayak bileklerinden tutmaya devam ediyordu. Kayaların ara-sından dışarıya çekildiğinde, Ayumi'nin onu yakalamak için kılıç-larını bırakmak zorunda kaldığını fark etti. Naoko onun yüzüne doğru atılarak yanağını ısırıldı. Diğer var gücüyle onun saçlarını çekti ve acıyla geriye doğru çekilerek yanağını kurtardı.

Naoko volkanik taşla doğru fırlatıldığını hissetti. Çarpmanın et-kişiyle gözlerini kapattı. Yeniden açtığında, Ayumi katana'sim al-mıştı. Naoko vakizaşi'ye doğru hamle yaptı ve elinde kılıçla yeni-den doğruldu.

Sonu yakın olsa bile üzgün değildi.

Elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Passan uzaktan kılıç şakırtılarını duyduğunda, tapmağın etra-fında dolanıyordu. Rüzgâr dönmüştü. Sesin geldiği yönü bulmak için kulak kabarttı. Tepenin aşağısından, kumsaldan geliyordu. Kendisinin geldiği yönden. Onları nasıl fark edememişti?

Patikadan aşağı koşmaya başladı, çamların iğneyaprakları yü-zünü çiziyordu. Şimdi çığlıklar yükseliyordu. Haykırışlar fark-lı bir hal aldığı sırada kumsala ulaşmıştı. Tüylar ürpertici sesler, canhıraş çığlıklar. Çevresine bakındı ve karanlık bir manzaradan başka bir şey görmedi, isli gökyüzünün altında, dalgalar kumsala çarpıyor, milyarlarca su kabarcığının arasında, gri ve donuk kö-pükler hışırıyordu.

Kimse yoktu. Bağırışlar kesilmişti. Sol tarafta, dilek heykelleri-ni andıran kayaları fark etti, içgüdüsel olarak o yöne doğru yürü-dü. Bir Şaman töreniyle, bir cadı ritüeliyle karşılaşacağını sana-rak kayaların arasına girdi.

Yağmurdan şınısıklam olmuş iki insan karaltısı, öfkeden kudur-muş gibi sallanan çamların dibinde debeleniyordu. Biri yerdeydi; simsiyah giyinmiş diğeri, elindeki kılıcı ona doğru sallıyordu.

-HAYIR!

Gölge başını ona doğru çevirdi. Üstündeki gökyüzü iki parçaya ayrıldı. Sanki şimşek, bulutlan dağıtmak için sulardan fırlamıştı. Passan, yüzü tanıdı. Suratının solukluğunda bir duygusuzluk, bir taşın ifadesiz parlaklığı vardı. En çarpıcı olan ise bakışlarıydı. Göz-leri kömür gibi simsiyahtı, sanki zehir saçan bir ateşle yanıyordu. Akima Musaşı'nın bir sözü geldi: "Gözü dönmüş bir ruh, güçsüz bir ruhtur." Ama Ayumi ona hiç de güçsüz gibi gelmiyordu.

Passan tek silahı olan yumruklarını sıkıp, haykırarak saldırı-ya geçti. Blöfü işe yaradı. Ayumi arkasını dönüp, ürkmüş bir vah-

şi hayvan gibi ormana doğru kaçmaya başladı. Passan hemen Naoko'ya koştu. Ceketi kanlanmıştı. Küçük göğüsleri ıslak kuma-şın altında dikleşmişti. Pre-Saint-Gervais'deki sahnenin aynısıydı, ama burada yardıma koşacak kimse yoktu.

Dikkatli bir şekilde yukata'nın düğmelerini açtı, daha önceki yaranın üstündeki pansumanının kanla kıpkırmızı olduğunu gör-dü. Mücadele sırasında eski yarası yemden açılmıştı. Kan banda-jın üstünde balmumundan bir mühür gibi duruyordu. Naoko mu-cize kabilinden ölümden dönmüştü - ya da Ayumi'nin onu öldür-mek gibi bir niyeti yoktu.

Passan, Naoko'ya yatıştırıcı birkaç sözcük söyledi. Bir su bi-rikintisinin ortasında duran kırılmış kılıcı ile kayaların yanında-ki bir yarığa saplanmış vakizaşi'yi gördü. Aklına kaiken geldi. Naoko'nun tuniğini, eşofmanının ceplerini karıştırdı. Siyah ahşap kılıfı içindeki, fildişi saplı hançeri buldu.

Sol eliyle cep telefonunu çıkardı, balıkçının numarasını tuşladı ve telefonu Naoko'nun avucuna bıraktı.

- Beni buraya getiren adam, diye fısıldadı. (Sonra daha güçlü bir şekilde ekledi.) Ona acele etmesini söyle.

Naoko'nun cevabını beklemeden, hışırdayan çamların arasın-da, düşmanın peşine düştü.

- Ayumi-san!

Sesi yağmur altındaki bir mum gibi söndü. Karşısına yeni bir patika çıktı. Ne oynak taşlar ne sert bir toprak vardı - sadece ayak bileklerine kadar gömüldüğü gri bir çamur. Giysileri sanki tonlarca ağırlıktaydı. Ayumi'yi bulması gerekiyordu. Ve onu öl-dürmesi...

Hiç yavaşlamadan balçık içinde bata çıka tırmandı.

- Ayumi-san!

Tırmandıkça yağmur şiddetini artırıyordu. Görüş alanı birkaç metreyle sınırlıydı. Tam yeniden seslenecekken bir açıklığa gel-di. Bir yanda gökyüzü, diğer yanda gürleyen fırtına. Aşağıda, bir nehir köpürüyordu. Dalgalan besili, kösnül, tıka basa doymuş be-denler gibi salınıyordu. Biraz ötede, birkaç yüz metre uzunluğun-daki bir ada, batık bir enkazı andırıyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Dilsiz onu orada bekliyordu.

Yamaçtan aşağı indi, sonra ılık suya girdi. Yüzmeye hazırdı ama ayağı yerden kesilmedi. Karşı kıyıya ulaşınca, kaiken'i ke-merine soktu ve karaya çıkmak için saçı andıran gür ot kümesine tutunup kendini yukarı çekti. Kıyı boyunca uzanan, sazlarla çev-rili dar bir yola çıktı. Silkelendi ve doğruldu.

Ayumi beş metre uzağında, patikada onu bekliyordu. Parlak bir ayı andıran yüzünün önünde kılıcını sallıyordu. Onun bu du-ruşu, Passan'm sayısız kez izlediği dövüş sanatlarıyla ilgili filmle-ri hatırlattı. Gülümsemesine engel olamadı. En çılgınca tutkuları-na uygun olarak ölecekti.

Kemerindeki kaiken'i düşündü. Yaklaşık bir metre uzunluğun-daki bir kılıca karşı ne yapabilirdi? Kendini çalıların arasına attı. Sarmaşıkların, iğneyaprakların üstünde kaydı. Ayağa kalkmadan, arkasına bakmadan bu şekilde ilerledi. Sadece yağmurun şıpırtı-sını ve arkasındaki kılıcın ışığını duyuyordu. Kılıç oradaydı, hızlı ve öldürücü. Miyavlıyor, inliyor, iç çekiyordu... Onu çağırıyordu.

Sonunda sendeleyerek çahlann arasından çıktı ve yere kapak-landı. Gayriihtiyari arkasına döndü. Ayumi kalbine saplamak için kılıcım, bir kazık gibi iki eliyle kavramıştı. Passan aşağı doğru yu-varlandı ve altından kayan toprağı, sonra da onu yutmak isteyen ılık nehri hissetti.

Kıyıda uzaklaşmak için bacaklarıyla kendini itti. Suratı yüze-ye dönük bir şekilde, tamamen suyun altında kalmak için akıntı-ya karşı koymaya çalıştı. Amacı Ayumi'den mümkün olduğunca uzaklaşmaktı - tabii katil suyun içinde onu takip etmezse.

Ciğerleri patlama noktasına gelince kafasını sudan çıkardı. Kılıcın rüzgârıyla karşılaştı. Yeterince uzaklaşmayı başaramamıştı. Ayumi hâlâ

oradaydı. Yeniden suya daldı, tam tersi bir strateji uygulanmalıydı; kıyıya ulaşmalı, sazların arasına gizlenmeliydi. Ayu-mi sazların, bataklık süsenlerinin altını üstüne getirerek kılıcını körlemesine sallıyordu. Passan otlara tutunmuş, çenesine kadar suya gömülü bir şekilde kımıldamadan duruyordu.

Kaiken'i kavradı ve yarı beline kadar sudan çıkıp hasmının bacaklarına saplamayı düşündü. Hayır. Passan kolunu bile uza- tamadan Ayumi kellesini uçurabilirdi. Yeniden suya daldı. Akıntı onu sürüklüyordu. Suyun içindeki kökler, onu boğmaya hazır bir güreşçi gibi hareketlerini engelliyordu.

O esnada, ayakları kenardaki bir oyuya girdi. Kıyının yama-cında bir tünel vardı. Kılıç, yaprak engelini aşarak Passan'm saçlı derisinin bir kısmını kopardı. Bu, Passan'ı harekete geçirdi; daha uzakta bir yerden yüzeye çıkmak umuduyla kendini tünelin içine bıraktı. Yüzükoyun döndü ve yüzmeye başladı. Birkaç kulaç so-nunda panikledi. Bu çirkefin içinde boğularak ölecekti. Kenara yanaştı, geri dönmek için çevresini eliyle yokladı. İmkânsız - tü-nel çok dardı. Akıntı onu ileri doğru itmeye devam ediyordu.

Akımın sesini dinledi. Akıntı olduğuna göre bir çıkış var de-

mekti. Kan damarlarını düşündü - bir yeraltı su dolaşımı, onu açık havaya ulaştıracak bir akıntı. Hızlanmaya çalıştı. Ama boşu-na. Her geçen saniye, karanlık ona daha yoğun, daha derin, daha yakın geliyordu...

Ciğerleri patlıyordu. Boğazı şişiyordu. Nefessiz kalmanın en büyük tehlikesi solunum refleksinin devreye girmesiydi. Belli bir eşiği geçtikten sonra, koşullar ne olursa olsun solunum sistemi yeniden çalışmaya başlardı.

Dudaklarını aralayacaktı...

Soluk almaya...

Çılgılığı ağzının içinde patladı. Göğsünde yeniden bir canlan-ma hissetti. Gökyüzü. Oksijen. Çılgılığı kahkahaya dönüştü. Geriye dönüp baktı, adanın kıyısını gördü, sanki başladığı noktaya geri dönmüştü. Aslında, sularla çevrili kara şeridini alttan geçmiş ve nehrin faala derin olmayan diğer tarafına ulaşmıştı.

Sudan çıktı ve kaiken'i hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Yeniden ormana daldı. Bitkiler, ağaçlar, sarmaşıklar denizin altındaki alg-ler gibi sallanıp duruyordu. Her şey suyla kaplıymış gibi hışırdı-yordu. Passan da bu yeşil, sıvı dünyanın içinde eriyordu. Hâlâ su-yun içindeymiş gibiydi.

Ayumi'yi arkadan gördü, öfkeli bir inatla kıyıdaki otları biçme-ye devam ediyordu. Onu böyle, tehlikeden habersiz, mutlak üs-tünlüğünü kaybetmiş bir halde görünce, çılgınca bir coşku hisset-ti. Özel bir tedbir almadan yaklaştı.

Beş metre.

Kaiken'i ona doğru tutuyordu.

Üç metre.

Bitkilerin, düşmanın etini parçalayan bir kılıç gibi bedenini yırttığını hissediyordu.

Bir metre.

Ayumi arkasını döndü ve kılıcını salladı. Passan son anda ge-riye doğru sıçradı. Kılıç indi. Passan kan içinde kalmıştı ama hiç acı hissetmiyordu. Ayrıca kaiken de elinde değildi. Başını kaldır-dı: Japon kadın artık kımıldamıyordu, sağ kolu vücuduna dikey bir konumdaydı, kılıç ise yere paraleldi. Şaşkın gibiydi. r

Dudaklarından köpük halinde kan fışkırdı.

Kaiken göğsüne, sol memesinin üstüne girmişti. Ayumi kılıcını savurduğu sırada Passan refleks olarak hançeri ona saplamıştı. Genç adam dizlerinin üstüne çöktü ve Ayumi'nin önce sallandığı-nı, sonra da olduğu yere yığıldığını gördü. Kan ağzından, burnun-dan akmaya devam ediyor ve yağmur suyuna karışıyordu. Kılıcını

bıraktı ve ellerini Passan'a doğru uzattı. Passan, Ayumi'nin elleri-ni tuttu ve aklına onun çocuklarını kamında taşımış olduğu geldi. Onu yere çöktüğü şekilde tuttu: Sırtı dik, kafasını arkaya vermiş, topuklarının üstünde oturmuş halde. Seiza pozisyonu.

Bakışlarında, hiçbir yağmurun asla yıkayamayacağı, kolay ko-lay anlaşılmaz o karanlığı seçebiliyordu. Aynı zamanda perçemi-nin altından, sonsuza dek

sürüp gidecek o çocuksu yanı da. Nor-mal koşullarda felaketten kurtarmak isteyeceği terk edilmiş bir kadın. Ayumi'nin bedeni kesilmiş bir ağaç gibi kendini bıraktı. Passan kadının parmaklarını sıktı ama Ayumi bir çamur birikin-tisinin içine devrildi.

Passan ayağa kaktı. Hiç düşünmeden cesedin üstünden atladı, patikayı geçti ve yeniden nehre girdi. Ağır ağır karşı kıyıya ulaş-tı. Gittiği yolun bilincinde olmadan, rasgele ormanın içinde yürü-meye başladı.

Çok uzunmuş gibi gelen bir süre sonunda kumsalı gördü. Nao- ko hâlâ oradaydı, sırtını kayaya dayamıştı.

Passan kıyıya vuran dalgaların homurtusunun arasından ada-ya doğru gelen motorun sesini duydu. Şaşkın bir halde karısına doğru yürüdü ve yanma çöktü. Söyleyecek bir şey bulamadı ama Passan'ın orada bulunmasının tek bir açıklaması olabilirdi zaten: Bir dövüşte iki kişi sağ kalamazdı.

Naoko doğruldu ve ona sarıldı. Kucaklamanın şiddeti Passan'ı şaşırttı. Aynı zamanda da yıllardan beri görmeye alışkın olmadığı bir yumuşaklık, tatlılık hissetti.

- İe ni kaerimasyou, diye mırıldandı Naoko.

Passan Japonca'yı hiçbir zaman anlamamıştı, asla da anlama-yacaktı. Yine de açıklanamaz bir mucizeyle, bu birkaç sözcüğün anlamını tahmin etti.

Naoko "Eve dönelim" demişti. Bundan emindi.